ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Egan_Doris-2-Hrdinove_z_Ivory.PDB

**PDB Name:** Egan_Doris-2-Hrdinove_z_Ivory
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 5.12.2004
**Modification Date:** 5.12.2004
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

1. kapitola

V Tuvinské provincii vám ráno přinesou čokoládu. Podává se v malých kulatých šálcích bez ouška a s plochým dnem. Lidé ji pijí, jak je obecným zvykem, mimo domov - na trzích, u pouličních stánků, na úzkých balkonech obílených domů. Je to teplý a slunný kraj, a protože je na severu, všichni ti pijáci čokolády vysedávají po ránu s klobouky na hlavách a vnímají pomyslný klid nového svěžího dne na planetě Ivory. To než se vyhrnou ven podvádět a šidit konkurenci.
To je ovšem zevšeobecňování a není to fér. Zvlášť, když to říkám já a když uvážím, co jsem v té provincii viděla a zažila. Ohlédnu-li se teď zpátky, žasnu nad tím, kolik malérů mě tam potkalo a do kolika průšvihů, jak už to tak vypadá, se na Ivory vždycky dostanu. Nikde jinde se mi podobné věci ještě nestaly. Mám dojem, že by to mí učitelé na Athéně nazvali "vzájemně působícím efektem." Ale já jsem si vypěstovala chuť na ranní čokoládu v Tuvinské provincii stejně jako chuť na "maléry". Nečekám však, že by to kromě jednoho či dvou Cormallonů někdo pochopil.
V každém případě bychom to ale měli vzít popořádku. Právě jsem oslavila dvacáté páté standardní narozeniny a podruhé v životě jsem přijela na Ivory. Stála jsem sama v Cormallonských kopcích, pořádný kus cesty pěšky z hlavní budovy, a trhala třešně na večerní moučník.
Přestože začínalo léto, byl chladný den, ale já, protože pocházím z jiné planety, jsem stejně měla na hlavě klobouk proti slunci. Zrovna jsem si tu slaměnou věc, která se uprostřed zužovala do špičky, sundala a plnila ji rudočernými třešněmi. Ranní obloha byla vysoká jako nádherná modrá klenba a vál jemný větřík. Právě jsem přemýšlela nad kdovíkolikátou třešní, jak může bolest mezi lopatkami pokazit člověku čistě intelektuální potěšení a opravdovou radost z krásného dne, když jsem uslyšela vzdálené bzučení aeroauta.
Pokud už mě znáte, bude vám jasné, že poblíž nebyl žádný kůň, kterého by ten zvuk mohl poplašit. A já sama jsem pocítila jen mírnou zvědavost, protože za cormallonskou bariérou jsem byla v bezpečí. Držela jsem oběma rukama těžký slamák a čekala. Za pár minut přistálo na vršku aeroauto, které jsem ještě nikdy neviděla.
Vystoupila z něj Kylla. Násobě měla (na svůj vkus) usedlou, třpytivě zlatomodrou róbu, v uších velké, zlaté kruhy a bohatou hřívu černých vlasů měla vzadu spoutanou modrým a zlatým páskem. Žádné zlaté zdobení na tvářích; to měla určitě naspěch. Seběhla z kopce, popadla mě a zatočila se se mnou.
"Theo, Theo, Theo," volala radostně.
Popravdě řečeno, uběhly teprve čtyři dny, co jsme se viděly naposledy.
"Lysander mi přidal stovku ve zlatě, abych si něco koupila," oznámila.
Takhle to tedy je.
"A teď můžeš jet se mnou," dodala. "Ran říkal, že stejně dneska pojedeš do města."
"Kdy jsi s ním mluvila? "
"Před půl hodinou volal z Hlavního města. Řekl, že máš dnes pohovor s nějakým odporným chlapem z athénského velvyslanectví. Doufám, drahoušku, že ti nedělají potíže kvůli občanství."
"Ne, nic takového. Jen obvyklá návštěva. - Jak se ti podařilo získat ty peníze?" zeptala jsem se. Věděla jsem, že tím odvedu její pozornost jiným směrem.
Široce se usmála. "Pokaždé, když se podívána Šez, srdce mu roztaje." Šez byla její dcerka Šeherezáda, batole, které se už stavělo na nohy.
"Kdepak je ta malá princezna? Tys ji nevzala s sebou? "
"Je v domě, drahá Theo, a čeká, až přijde tetička a převleče se. Dej mi třešni a nastup si."
Dostala celou hrst, což je způsob, jakým svět obvykle reaguje na její přání, a nastoupila jsem.
Cestou do domu vyzvídala: "Theo, musíš mi říct, kdy bude svatba. Jak mohu dělat nějaké přípravy, když to nevím?"
"Musíš se pořád ptát, Ky? Slibuji ti, že budeš první, kdo se to dozví." No dobrá, měla jsem na pár věcí odlišný názor. Ne, že bych měla strach. Byla jsem mladá a zamilovaná, ale uvažovala jsem, jestli je moudré uzavřít manželství s člověkem, který řídí, podle měřítek své vlády, zločineckou organizaci. A to byl jen jeden z podružných problémů, se kterými se člověk musel vypořádat, když měl něco společného s Ranem.
Rozčilovala mě jistota, s kterou to brali ostatní. Stačilo, že se rozšířily nějaké fámy, a na Cormallon už přicházely dary.
(Právě před čtyřmi dny jsem měla s Kyllou hovor na Síti a přitom jsem otevírala krabice. Z jedné vylezlo cosi červeného a tečkovaného a vydalo se to po podlaze. Byl to insektoid. Zalapala jsem po dechu a mrštila po něm jinou krabici. Kylla viděla, jak jsem zmizela z obrazovky a pořád volala: "Theo? Theo? " Podrobila jsem mrtvolku kontrole - ke své úlevě

jsem našla jen jednu - a vrátila se zpátky k monitoru. "Nevěděla jsem, co to je," vysvětlila jsem, "tak jsem to zabila."
Kylla musela uznat, že to má logiku, ale zeptala se: "A co řekneme Třetímu bratranci Grazovi?" Zdá se, že v některých částech světa se tenhle vzácný hmyz používá ještě živý jako určitý druh ozdobné brože. "No nazdar," povzdychla jsem a i s tím musela Kylla souhlasit, ale pořád ještě zbýval problém, co napsat do děkovného dopisu. "Teď se budeš muset vdát," poznamenala. "Nemůžeme to vrátit zpátky." A to už vůbec nemluvím o skleněných střepech v krabici od Pratety Eveliny. Tak skončil její dárek poté, co jsem ho použila jako smrtící zbraň na ubohého insektioida. "Děkuji za dárek, ať už to bylo cokoli," diktovala mi Kylla s potměšilým úšklebkem. "Přinesl nám užitek hned v okamžiku, kdy jsme ho obdrželi."
Všechna pozornost věnovaná svatbě, o níž jsem ani neměla jistotu, že se uskuteční, mi šla na nervy.
"No, a v jakém jste stadiu?" zeptala se Kylla, která nikdy sama od sebe neopustila zajímavé téma. "Už jste si vyměnili svatební koláče? Minulý týden byl jeden měsíc v úplňku a druhý v polovině cyklu."
Svěřte to naší Kylle Vytrvalé. "To bych ti neměla říkat já," odpověděla jsem.
"Nesmysl. Tohle je moderní svět, Theodoro, to už bys proboha měla vědět. Jsi z jiné planety. Nedej se odradit výmysly o tom, že žena, která má menstruaci, nemá péct svatební koláč. Prostě lži a řekni, že ji nemáš. Je ostatně dost těžké ji čtyři měsíce po sobě nemít."
Pokud jste si všimli, naši Kyllu nic nezastaví. Pro ni samozřejmě nebyl žádný problém vdát se za muže podle svého výběru, přestože Shikronové a Cormallonové byli už tři sta let nepřátelé. Teď jsou z nich spojenci. A mám jistý dojem, že její manžel pořád ještě neví, že kouří
dýmku. A to, že si ráda posedí s nohama nahoře, mu možná jednou prozradí, až z ní bude vážená stará dáma po menopauze. A vsadila bych se dokonce, že s tou dýmkou to vyjde najevo až po její smrti.
Ale přestože Kylla není schopná jít přímou cestou, když má možnost vybrat si nějakou postranní cestičku, myslím, že Lysanderovi bylo vcelku jasné, koho si bere. A přesto jsem neslyšela žádné stížnosti.
Jenže moje eventuální svatba byla něco úplně jiného.
"Odkud pramení všechen nátlak?" zeptala jsem se. "Přísahám, že jsme se s Ranem ještě nikomu ani nezmínili o svatbě, a už máme darů za tři tisíce tabalů."
"A kolik jste jich poslali zpátky? " vyhrkla.
Správná připomínka. "No dobrá, neobtěžovali jsme se nikterak, abychom to popřeli."
Odfrkla si a naklonila auto; blížily jsme se k hlavní budově. Zahrada a pavilony pod námi tonuly v záplavě květů časného léta. "Když hlava rodu Cormallonů opustí planetu kvůli jedné mladé dámě a ponechá záležitosti Domu v rukou dvou poněkud neschopných bratranců, dá se z toho usuzovat, že jeho úmysly jsou vážné. A když se vrátí zpátky s dotyčnou mladou dámou, lze se domnívat, že měl úspěch." Krouživými pohyby se snášela k zemi a na chvíli se odmlčela; Ky sice riskovala, ale byla opravdu báječná řidička. Přistály jsme jemně jako chmýří bodláku. Vypnula motor.
"Takže jestli pro mne nemáš nějakou přijatelnější verzi-"
"A co když jsem tu proto, abych dokončila shromažďování podkladů pro svoji doktorskou disertaci? "
Znovu si odfrkla. Žádný Ivoran nebral tuhle verzi vážně, což bylo politováníhodné, protože to jen dokazovalo, jak hluboce se Athénská zpravodajská služba mýlí, když ji považuje za hodnověrnou.
"Podívej," ukázala jsem směrem k hlavnímu vchodu, když jsme vystoupily. Dveře, které se otevíraly pouze na výzvu Cormallonů, byly dokořán a na nejvyšším schodu kuchařka Herel přidržovala Šez, jež balancovala na nejistých nožkách. Byla oblečená do karmínových šatiček s černým lemováním a velké tmavé oči jí zářily. "Mama," volala. Vykopla jednu nohu a byla by spadla, kdyby ji Herel nedržela za obě ruce. "Mama" a ještě asi dvě nebo tři slova bylo asi tak všechno, co se dalo z jejího slovníku přeložit, ačkoli toho namluvila hodně.
Vystoupily jsme po schodech, abychom se s nimi přivítaly, a Herel předala Šez matce. Já jí zase předala plný klobouk třešní.
O pět hodin později mě Kylla vysadila před athénským velvyslanec-
tvím. Vyšla jsem po schodišti, kterému vévodila bílá socha Pallas Athény v brnění se sovou na náprsním krunýři. Hladký bezvýrazný obličej měl vyjadřovat racionalismus, ale mně vždycky připadal nemastný neslaný. Tím ale nechci ani v nejmenším kritizovat athénskou společnost, je to prostě jen socha.
V té době jsem už znala vstupní foyer opravdu velmi dobře, poznala jsem ho důvěrně při častých návštěvách během prvního nedobrovolného "zadržování" na Ivory. Přešla jsem po dlažbě, na níž bylo osmidílné kolo z barevného mramoru, jehož každá část představovala jeden z oborů lidského vědění, a ukázala strážnému propustku.
Porovnal ji se svým seznamem. "Místnost 805," oznámil. Alespoň tady nikoho nikdy nepřekvapila moje výška a barva pleti. Šla jsem pěšky po schodech - po dlouhém letu z Cormallonu s Kyllou byla trocha pohybu vítaná - a na konci tiché chodby jsem zaklepala na dveře.
To, co teď přijde, těžko pochopí člověk, který není stejně společensky nestranný jako já. Nejsem loajální občankou Pyrene, kde jsem se narodila a odkud jsem unikla. Totéž platí o Athéně. A necítím se být ani oddanou občankou Ivory, i když po oficiálním sňatku s Ranem získám ivorské občanství. Ale myslím si, že i když budu připoutaná někde jinde, athénské ideály mi zůstanou nejbližší. Osobně se domnívám, že každá společnost, pro kterou jsou vědecké metody svaté, si zaslouží úctu, byť by její názory na jiné záležitosti byly omezené.
Nicméně athénská pravidla a postupy mi často připadaly neuvěřitelně dětinské. Proto jsem čas od času navštěvovala jistého pána, jehož jméno jsem dostala při svém návratu na univerzitu, a informovala jsem ho o tom, co se děje na Ivory. Dlouho jsem si namlouvala, že to, co dělám, není špionáž. Nakonec jsem si uvědomila, že se to silně podobá tomu, co špioni dělají. Popisují nepříliš zajímavá, fakta, z nichž většina nejsou žádné tajnosti.
Ale ani s Athéňany jsem nehrála úplně poctivou hru, protože neměli ani tušení, že Ran dobře ví o mých návštěvách na velvyslanectví a jejich významu. Projevil jen mírný zájem a to bylo všechno. Jako většina jeho spoluobčanů neměl

ponětí, co na Athéně nebo Pyrene znamená slovo "vlastenectví". Všem Ivoranům je společný pocit jisté přirozené nadřazenosti nad obyvateli jiných planet, ale nelnou žádnou mimořádnou oddaností ke své vládě v Hlavním městě, kterou považují za nutné zlo, jehož účelem je vybírat daně a ztrpčovat jim život. Jen někteří z vyšších vrstev aristokracie, kteří přicházejí v úvahu v nástupnictví na trůn, mají
jiný názor, ale to jsou výjimky. Netroufala jsem si však ani pokusit se vysvětlit to athénským úředníkům - obávala jsem se, že by to považovali za porušení pravidel spiknutí. Jako by Ran někdy něco prozradil, pokud by na něj zrovna nemířili pistolí - ostatně všichni manželé mají vlastnosti, které jdou jejich partnerům na nervy.
Víte, snažila jsem se o to, aby ostatní planety lépe chápaly Ivory. Neznala jsem žádná důležitá vojenská tajemství - a silně pochybuji, že vůbec nějaká existovala - ale měla jsem jedinečnou možnost zasloužit se o to, aby Athéňané lépe porozuměli duševním pochodům Ivoranů. Oba světy toho mohly tolik udělat, jen kdyby se stále navzájem nesmyslně neurážely. Studium magie byl teprve začátek. A ne, že by to byl snadný úkol.
Otevřela jsem dveře č. 805 a octla se v malé místnosti se stolem, třemi židlemi a dvěma muži - z nichž jsem ani jednoho neznala.
"Promiňte," řekla jsem. "Nejspíš jsem se spletla."
"Koho hledáte?" zeptal se muž za stolem. Byl poměrně mladý, tmavovlasý a elegantně oblečený podle současné módy na Athéně, kterou jsem před několika měsíci opustila. Druhý muž měl šedou bradku a na sobě poněkud usedlý oblek; ačkoli seděl na židli pro návštěvníky, měl uvolněné, trošku povýšené držení těla. Ihned jsem vycítila, že je vůči druhému muži v nadřízeném postavení.
Otázka mě zaskočila. Člověk, kterému jsem podávala zprávy, byl příslušník Athénské zpravodajské služby. Nebyla jsem si vůbec jistá, jestli by chtěl, aby se tu někdo potloukal po chodbách a hledal ho pod tím titulem. A oficiální hodnost jsem neznala. Jmenoval se křestním jménem Samuel; možná mi to moc nepomůže, ale nic jiného se nedalo dělat.
"Je tu někde Samuel?" zeptala jsem se.
Rychle si vyměnili pohledy.
"Samuela odvolali," odpověděl muž za stolem. "Mohu znát vaše jméno?"
No, to není žádné tajemství. "Theodora z Pyrene."
"Tak to jste na správném místě," pravil. "Pojďte dál."
Bez valného nadšení jsem vešla a posadila se na třetí židli. Muž za stolem se usmál. "Jmenuji se Thomas Cashin. Budu zastávat Samuelovo místo."
"Doufám, že není nemocný," pronesla jsem.
"Nemoc v rodině," odpověděl Thomas Cashin. Každý, kdo odchází z velvyslanectví předčasně, to dělá kvůli nemoci v rodině.
"Aha."
Thomas Cashin otevřel pořadač, nahlédl do něj a řekl: "Pokoušel jsem se získat přehled o vaší kariéře. Trochu jste cestovala, že? Při první příležitosti jste opustila Pyrene, změnila si občanství na athénské, a když se vám naskytla další příležitost, odjela jste z Athény..."
"Nehoda. Určitě to máte v záznamech. A stále ještě mám athénské občanství."
"Ano, prozatím. Řekněte mi, má váš manžel tušení, že podáváte zprávy cizí vládě? "
"Ne," důsledně jsem zalhala. Jestliže jsem nebyla schopná vysvětlit Samuelovi tu první věc, o tohle se nebudu raději ani pokoušet. A pokud se týká mého momentálního postavení, byla jsem na půli cesty mezi zasnoubením a svatbou, ale to bylo ještě složitější a nic mu do toho nebylo.
"On se vás neptá, kam jdete, když odcházíte z domova?"
"Jsem svobodný člověk. Chodím si, kam se mi zachce. Nekontroluje mě."
"Nicméně v jednom rozhovoru, datovaném 8,923 standardního času, jste uvedla, že ženy na Ivory nemají stejné možnosti jako muži. Tvrdila jste tehdy, že v tomto ohledu považujete Ivory za primitivní". Sklonil se nad příslušnými místy v pořadači: "8,923" a "primitivní". Není nic lepšího než vyrukovat rovnou s fakty, když vám uniká podstata věci.
"To je pravda," souhlasila jsem, "ale ne celá. Zeny z nižších tříd shánějí živobytí, jak se dá, spolu s muži - z nutnosti. Ve vyšších kruzích se obvykle nezúčastňují žádné činnosti, při které by se musely ukazovat na veřejnosti. Koneckonců ve společnosti, kde vražda je druh sportu, nesmí dárkyně nového života stát v přední linii. A když jde o rodiny, které se zabývají obchodem, pak je to obtížné rozhodování."
Nasadila jsem stejný tón, jaký jsem používala při školních debatách. To dělá na mé athénské spoluobčany, kteří se zatváří pohrdavě, když zvednete hlas, lepší dojem.
"Ale váš manžel patří k šlechtě -"
"Snad k nižší šlechtě," opravila jsem ho. "Nebo vysoké buržoazii. Nepatříme k Šesti rodinám. Ale jeho Babička byla vznešeného původu," dodala jsem snaživě.
"No, ať patří kamkoli, určitě neshání živobytí, jak se dá, jak jste se vyjádřila-"
"Vážně?"
"A přesto říkáte, že se můžete volně pohybovat."
"Já jsem výjimečný případ."
"Ano," souhlasil a teď se mu do hlasu vloudil slabý odstín pohrdání. "Karty". Znovu sklonil hlavu nad šanonem.
Rozhodla jsem se, že počkám, až mi položí otázku, než odpovím. Byla jsem v pokušení vstát a odejít, ale proč bych si měla nechat pokazit plány kvůli jednomu hlupákovi?
Karty bývaly velkým tajemstvím, ale teď, když už nejsem jediná, která s nimi umí zacházet, je to jen další kapitola dějin.
"Tarotové karty," řekl o něco pohrdavěji a já se ovládla a neopravila ho. "Pomáhala jste manželovi v rodinném podniku tím, že jste vykládala tarotové karty."

Stále jsem vyčkávala. Dostávali jsme se k ožehavé záležitosti.
"Čarodějnictví, " pravil. "Magie. Zřejmě chcete, aby athénská vláda, to nejracionálnější shromáždění lidí ve vesmíru," - o tom by se dalo diskutovat - "uvěřila té podvodné hře ivorských občanů, kteří předstírají, že ovládají kouzla."
Ne všichni, pomyslela jsem si, ale stále jsem mlčela.
"Nu?"
"A co?"
"Co mi k tomu řeknete? "
"Promiňte, ale vy jste se na něco ptal?"
S bouchnutím zaklapl pořadač. "Mám jednu otázku. To si tedy pište, že mám otázku. Jak si vůbec můžete myslet, že nám prodáte tuhle haldu nesmyslů bez špetky jakýchkoli důkazů-"
"Důkazy existují. Je jich spousta. Ale chybí nám teorie."
"Vážně? Měl jsem dojem, že jste dala k dobru historku o pomíchání genů-" Znovu otevřel pořadač a začal letmo pátrat v papírech, ale nenalézal, co hledal.
"To je jen oblíbená teorie mého přítele. Ve skutečnosti to nikdo neví. Ani já to nevím, jasné?" Tohle byl přesně ten způsob vyptávání, jenž mě vyprovokoval k jisté hrubosti, která rozhodně neměla co dělat s nedostatkem dobrého vychování.
Abych pravdu řekla, byla jsem podrážděná nejen kvůli jeho tuposti (jeho barbarské tuposti, jak se mi neustále bezděčně vybavovalo), ale také kvůli vlastní nervozitě. Fakt je, že ivorská magie mi byla trnem v oku od okamžiku, kdy jsem poznala, že opravdu existuje. Ale Cormallonům to nevadilo - alespoň pokud šlo o Rana. Uděláš to a ono a máš elektřinu, uděláš to a ono a je tu kouzlo; tak k čemu ten povyk? Jenomže to nezapadalo do mého celkového chápání vesmíru. Ovšem, s přibývajícími léty jsem musela připustit, že to, jak jsem chápala vesmír, nebylo zřejmě úplně bez chyby. Ale jindy a na jiných místech se osvědčilo, a kromě toho, vědecká metoda (a na té lodi já zůstanu, ať se kymácí, jak chce) je nejdůležitější krok, jaký kdy lidstvo udělalo pro svoji svobodu a volnost myšlení. Jen to, že se s výsledky dá různě experimentovat, způsobilo celý ten rozdíl mezi pravdou a dobrým barvitým mýtem. Samozřejmě, mám mýty ráda, ale měly by mít své vymezené místo.
A pak přišel Ran. Dokázala jsem se vyrovnat s tím, že rozložil moje morální zásady (přesvědčení, že krádež je vždycky špatná a sex v podstatě nudný), ale nic mi nevadilo tolik, jako když občas používal kouzla. A nejvíc ze všeho mi šlo na nervy to, že nakonec - a tomu musím věřit -bude ivorská magie včleněna do "vědeckého" pohledu na vesmír, tak jak ho známe na Athéně. Bude to nejspíš vyžadovat celé štáby vědeckých pracovníků a pár čarodějů, kteří by s nimi spolupracovali na planetě i mimo ni, aby bylo možné určit, za jakých okolností ta věc, které říkáme magie, funguje.
Nakonec k tomu ale dojde.
Nejtěžší na celé věci bude najít čaroděje ochotného spolupracovat. Jak znám Ivory, budu už dávno po smrti, než k tomu dojde. A už víte, co mi na. tom vadí? Že já nebudu nikdy znát odpověď na tuto otázku. Prostě mám smůlu, že žiji v nesprávné době. Jistě, jsem vděčná, že jsem zdarma získala znalosti, na které by dávní filozofové potřebovali celá léta; rozumím složení hvězd. Ale stejně to není fér!
Dokázala bych něco z toho vysvětlit nástupci na post důstojníka Zpravodajské služby? Ne.
Ale přece jen jsem se o to pokusila.
"Podívejte se - lidé vždycky nechápou energii, kterou využívají. Vlastně obvyklý způsob je používat věci, které fungují, dřív, než poznáme jak. Možná další jedna nebo dvě generace už to budou vědět, ale my to ještě nevíme a budeme se s tím muset smířit. Taková je realita. Nebo si myslíte, že mohou existovat jen věci, kterým vy osobně rozumíte? Myslíte, že to, co není schválené Univerzitní radou a opatřené razítkem, nemůže být skutečné? "
A tak pořád dokola. Ale přísahám, že jsem nepostoupila ani o krůček.
Nejen, že nepochopil, ale ke všemu se tvářil dost povzneseně. Ušetřím vás podrobností těch plných tří hodin, které jsem strávila v místnosti č. 805.
Nejvíc mě ale otrávila nedůvěra v jeho hlase, kdykoli objevil nějaký rozpor. A protože život je plný rozporů, bylo to ve většině případů.Třeba ta záležitost s postavením žen na Ivory, ke které jsme se vrátili nejednou, ale dvakrát. Snažila jsem se, aby pochopil, že si lidé neustále pletou role. Neznamená to ale, že tu žádné nejsou. Zatraceně, teď je přece tady, tak proč jednoduše nevyjde ven a nepromluví si s lidmi? Cashin zřejmě ještě nikdy nemluvil s domorodci o věcech, týkajících se jejich soukromí. Obklopený Athéňany, kamkoli se hnul - takový byl i starý velvyslanec.
"Vezměme si třeba královnu Alžbětu první," řekla jsem. Schylovalo se k večeru a já litovala, že v místnosti nejsou okna. Kylla už určitě začíná být netrpělivá. Šedovlasého muže, který ještě nepronesl ani slovo, začínala zmáhat dřímota. Tohle ho částečně probudilo a zatvářil se zmateně.
"Královna Alžběta první?" zeptal se Cashin.
"Královna jednoho ostrovního národa na Zemi v časech, kdy panoval názor, že podřízenost žen mužům pochází od Boha - který byl muž. A ona přesto nebyla jen hlavou státu, byla také velmi oblíbená. A tu jsem si také vymyslela?"
Cashin si rozpačitě odkašlal. Očividně ho přesně tohle napadlo.
"Abychom se vrátili k naší záležitosti," řekl (sakra, to on přece v jednom kuse mění téma). "Nehodí se to tak trochu někomu, že si vás Cormallon vybral, abyste mu pomáhala s živností? Jak můžete vědět, že ho neposlala Imperiální tajná služba, aby se tak dostala k cizímu státnímu příslušníkovi?"
Pomyšlení, že by se Ran, Kylla nebo někdo jiný z Cormallonů nechal manipulovat Imperiální tajnou službou, bylo k smíchu. Ta by tady neměla šanci. Ale tváře mi nezačínaly hořet kvůli tomu nebo proto, že Cashin zřejmě našel způsob, jak urážet vlastní spojence. Bylo to proto, že Ran mi původně nabídl tu práci z typicky ivorských pohnutek -neměla jsem žádné rozvětvené příbuzenstvo a později jsem mohla být klidně odstraněna, kdybych se neosvědčila.
Ale každá rodina má svoje zvyklosti a já neměla důvod je rozebírat právě s Thomasem Cashinem.

"Stmívá se," poznamenala jsem. "Doma mě budou čekat k večeři-"
"Dotkli jsme se bolavého místa, že?" pravil ten otrava. "Což jestli
byl celý váš vztah předem připravený? Tihle domorodci vás přesvědčí, že jsou čarodějové, vy, že jste něco jako kouzelnice-"
"Nemám žádné nadání pro magii, pane. A většina lidí na Ivory také ne. I tady je poměrně vzácné-"
"A co potom celá ta maškaráda s vaším karetním angažmá? "
Kousla jsem se do rtu. Tohle všechno už jsem probírala se Samuelem a několika dalšími, ale vykládat to Cashinovi...
"No?"
"K tomu došlo za neobvyklých okolností," řekla jsem nakonec. "Používala jsem balíček karet, které byly zakleté."
Konečně zase zavřel šanon s triumfálním cvaknutím. "Myslím, že je to úplně jasné, Theodoro z Pyrene. Máte vrozené schopnosti působit potíže. Chcete být neustále středem pozornosti. Narodila jste se na nesprávném místě, a tak se to snažíte vynahradit tím, že kamkoli přijdete, děláte zlou krev. No, chtělo by to bezpochyby odborníka na psychiatrii - všiml jsem si, že jste jich na Athéně pár navštívila - ale to stěží spadá do působnosti tohoto velvyslanectví."
Cítila jsem, jak se mi vrací červeň do tváří. Nikdo neposlouchá rád, když ho někdo uráží, ale kdyby tenhle kanz věděl, jakou jsem si dala práci, abych procházela životem bez povšimnutí-
Vstala jsem. "Na shledanou, pane," pozdravila jsem a doufala, že se mi nechvěje hlas. "Dejte mi prosím vědět, až vaši práci převezme ten, kdo bude opravdu schopný ji vykonávat." Už jsem byla u dveří, když muž s šedivým plnovousem konečně promluvil.
"Počkejte."
Vzhlédla jsem k němu.
"Prosím vás, počkejte," opakoval. Letmo pohlédl na Cashina. "Thomasi, za deset minut se setkáme v zasedací místnosti."
Cashin váhal. Starší muž dodal: "To je zatím všechno."
Cashin vstal a odešel z vlastní kanceláře. Šedý vous mi pokynul zpátky na sedadlo. "Prosím."
Posadila jsem se. "Mám ten dojem, že nás nikdo nepředstavil."
"Meril Zarmovi. Promiňte, že jsem se nepředstavil dřív." Měl naprosto neosobní a příjemné způsoby. Nedělalo mu problémy říkat "prosím" a "promiňte" a nebude mu patrně dělat problémy říci cokoli jiného. Po setkání s okouzlující osobností Thomase Cashina jsem měla být ráda, ale místo toho jsem se přistihla při myšlence, že tento muž je nebezpečný.
"Musíte Thomase omluvit," řekl. "Učili ho vyslýchat, ne vyptávat se.
Takhle je to dneska učí. Určitě jen přechodná móda; za pár let pomine."
To už mě napadlo dříve; koneckonců ten člověk argumentoval tak logicky. "Takže je to jen psychologická hra, kterou rádi hrají chlapíci jako vy?" To bylo svým způsobem dokonce ještě urážlivější - některé věci jsem se snažila splnit poctivě a kdybych chtěla hrát divadlo, vstoupila bych do nějakého hereckého souboru.
"No, ne tak docela. Thomas byl upřímný, musím se omluvit za jeho chování. Ačkoli jeho názory se neztotožňují s názory Athénské zpravodajské služby."
"Co to znamená?"
"To znamená, že bychom byli rádi, kdybyste se tu i nadále občas zastavila, Theodoro z Pyrene. Prosím, neznepokojujte se tím, nakolik vám věříme či nevěříme. S tím si člověk nemůže dělat starosti celý život. Prostě přijďte a povídejte. Budete-li chtít, uvaříme vám kávu; musí vám na téhle planetě chybět."
Zvažovala jsem to.
"Pochybuji, že pan Cashin stojí o to popíjet se mnou kávu se sušenkami."
Usmál se. "To ne." Vyndal tenký zlatý obdélníček s reliéfním písmem a podal mi ho. "Moje navštívenka. Až přijdete, ptejte se rovnou po mně; jsem podtajemník pro Mimoplanetární záležitosti."
Vzala jsem si ji. "Znal jste Carla Spitava?"
"Toho starého velvyslance? Nebyl bych tu přijal místo, kdyby tu ještě byl. Byl to tak trochu hlupák."
Usmála jsem se a strčila navštívenku do kapsy. "No, myslím, že neuškodí, když vás navštívím."
"To rozhodně ne," pravil pan podtajemník a vyprovodil mě ze dveří.
Kylla měla nějaké řeči, když mě přijela vyzvednout.
"Přišla jsi o celé odpolední nakupování."
"Až se vrátíme domů, můžeš mi ukázat všechno, co jsi nakoupila. Chcete zůstat s Šez u nás nebo u Shikronů? Je tu s tebou Lysander?"
"Díky, miláčku, počítala jsem, že mě o to požádáš. Řekla jsem, aby doručili balíčky na Ranovu bezpečnostní stanici u vašeho domu. Ne, Lysander je zpátky na našem panství - vždycky mu jde hlava kolem, když ho vezmu na nákupy. Myslím, že proto mi dal těch sto zlatých navíc, no vážně - řekl mi, abych si vzala týden volna a trochu vypráhla."
"Nechápu, proč nevedeš finance, Kyllo. Myslela jsem, že je to v ivorských rodinách zvykem."
"Shikronové jsou v tomhle nemožně zaostalí. Ale nedělala jsem žádný povyk, když mi to řekli - vždyť víš, jaká nuda je vést domácí účetnictví, Theo."
"No, to tedy moc dobře vím."
"A takhle utratím víc peněz, než jsem kdy utratila, když jsem za ně musela být odpovědná. I ty by ses občas odvázala a rozházela nějaké peníze, drahoušku, kdyby ti Ran dával jen nějaké kapesné."
"K tomu možná dojde," připustila jsem, protože jsem cítila, jaká je to odpovědnost, mít svěřené cormallonské finance.
"Raději mu dočasně zvyš příjem," dodala, když se naše aeroauto blížilo ke střeše cormallonského domu v Hlavním městě. "Bude potřebovat peníze, aby připravil svatební hostinu-"

"Kyllo, prosím tě- "
"A jsme tu," řekla a hladce přistála v prázdné cisterně. Vylezly jsme ven - naše hlasy se odrážely od stěn - a vydaly se po schodech k střešním dveřím.
"Dneska jsem měla dlouhý den," vzdychla jsem a byla to pravda. Brzy ráno dlouhá pěší túra, cesta do Hlavního města a dlouhý výslech na velvyslanectví. "Nemohli bychom si udělat klidný večer? "
Oči se jí rozšířily. "Ovšem, Theo." Konejšivě mě popleskala po ruce. "Víš přece, že chceme, abys byla spokojená."
2. kapitola
Na Síti jsem měla vzkaz od Rana. Jeho hlas byl hluboký a nenucený, jako obvykle. "Theodoro, mám potenciálního zákazníka. Přivedu ho domů a představím ti ho ve tři hodiny. Nesleduj ho - řekl jsem mu, že dostane večeři a že ho představím své ženě. Nechci to uspěchat, a tak nezačneme mluvit o obchodních záležitostech, dokud ti nedám znamení, platí? Ber to jako společenskou událost a jeho jako spojence našeho Domu... Prozatím."
Tady hovor končil. Zavolala jsem na Kyllu, která byla ve vedlejší místnosti. "Slyšela jsi to, Ky?"
"Slyšela."
"To je trochu neobvyklé, ne? Ran se se svými klienty společensky nestýká."
"Většinou je to spodina," přikývla Kylla.
"No ano, ale mnozí jsou společensky přijatelní. A stejně, představit někomu manželku ... dost radikální, ne? Když už se s nimi musím setkat, představuje mě obvykle jako svoji asistentku."
"Theo," zavolala. "Přísahala jsem, že už tě s tím nebudu otravovat, ale Ran říká, že jsi jeho žena, aby udělal patřičný dojem na klienta nebo - poslyš, kam až jste se dostali v předepsaném rituálu? "
"Jé, podívej, je tu další vzkaz," řekla jsem a potvrdila přijetí.
"Pozdravy milostivé paní Theodore z Pyrene. Tady je Vathcar Ti-moris, styčný důstojník pyrenské obchodní delegace. Octavia z Pyrene projevila zájem o setkání s vámi během svého pobytu na planetě. Nepřejeme si zasahovat do soukromí členů Rodiny Cormallonů, ale pokud jste svolná, kontaktujte, prosím, moji kancelář prostřednictvím zpětného vzkazu. Děkuji za uvážení mé nabídky."
Stála jsem tam úplně dezorientovaná. Octavia, tady na Ivory?
Za okamžik jsem si uvědomila, že přede mnou stojí Kylla. "Theo? Co se děje? Volala jsem, ale ty neodpovídáš."
Soustředila jsem pozornost na její starostlivě napjatý obličej.
"Kyllo," zasmála jsem se. "Myslím, že mám ve městě přítelkyni."
Museli byste se trmácet z místa na místo jako já, abyste dokázali vychutnat pocity, které mi ta věta přinášela.
"Někoho z Athénské univerzity? " zeptala se.
"Z Pyrene." Vyhledala jsem jednu z židlí, které nechal Ran udělat speciálně pro mne, a klesla na ni. Byla tisíckrát pohodlnější než běžný ivorský standard polštářů, roztroušených porůznu po podlaze.
"Pyrene? Víš, o Pyrene jsi nikdy moc nemluvila. Měla jsem vždycky dojem, že tam žádné přátele nemáš. " Odmlčela se. "Nemyslela jsem to tak, jak to vyznělo."
"Ale ne, to je v pořádku, neměla jsem mnoho přátel. Chci říct, pokud moje paměť sahá, vždycky se mi zdálo, že se od ostatních dětí v jeslích nějak liším. Ale Octavia-"
Octavia byla vysoká, světlovlasá, nepříliš hezká dívka, která měla ráda hry (já je nenáviděla) a zpívala ve sboru (já nezazpívala ani notu) a v mnoha ohledech patřila právě k té druhé skupině. Ale měla duši ďábla a hříšný pohled a -
"Kyllo, kdybys ji někdy viděla, jak se houpá na dveřích koupelny a napodobuje lidoopa, také bys na to nikdy nezapomněla." Asi šest let jsme byly s Octavií nerozlučné přítelkyně; vzpomínám si, že když byla zařazená do jiné studijní skupiny než já, všichni chodili a litovali mě. A byla to právě Octavia, která mi toho nezapomenutelného večera před maturitou pomáhala strkat svazky mokrého papíru do vyučovacího stroje.
Pak odešla do jiného města studovat obor, který jí byl přidělený a já jsem nakonec získala stipendium na Athénu.
"Velký Bože, ochránce studentů, Octavia. Ky, musím jí zavolat."
Usmívala se. "Jistě, miláčku, jen zavolej. Ráda tě vidím takhle nadšenou. Vždycky se tak zatraceně ovládáš."
Už jsem byla na Síti. Kancelář styčného důstojníka byla zavřená, ale byl tam trvalý příkaz, aby mě spojili do hostince, kde byla ubytovaná delegace z Pyrene. O několik minut později se ozvalo:
"Tady Octavia z Pyrene, specialista na export strojírenských výrobků. Co pro vás mohu udělat?"
"Tavia? Tady je Teddy. Zrovna jsem dostala tvůj vzkaz!"
"Nazdar, Teddy. Slyšela jsem, že jsi na Ivory." Její hlas zněl klidně.
"Tavie, nemám tě na obrazovce. Ty sis neotevřela vizuál?"
Následovala pauza.
"Myslela jsem, že se tady nepoužívají."
"No, zpravidla ne, ale není to protizákonné. Nemáme důvod, abychom ho nepoužili."
Obrazovka zablikala a uviděla jsem Octavii, o dekádu starší, ale z devíti desetin stejnou, jakou jsem si ji pamatovala. Rozhodně nebylo možné si ji s nikým splést. Uvědomila jsem si, že se směji od ucha k uchu.
"Tav, vypadáš báječně."
Zamrkala.
"Ale zato ty ses změnila, Teddy. Vypadáš úplně jinak."
"No, trochu jsem zhubla a ivorské šaty ti mohou připadat mírně okázalé, když na ně nejsi zvyklá." Ale svou poznámku nemínila jako kompliment.
"Hm, za ta léta se toho hodně změnilo. Slyšela jsem, že ses vdala."
"Ano, dvě děti."
"Máš je s sebou?" zeptala jsem se a ihned jsem sklapla. Z pobytu na Athéně a Ivory jsem měla úplně popletené reakce.

Ovšem, že tu s ní nejsou. Musí být v jeslích. Rychle jsem řekla: "Musíme se sejít. Jak dlouho budeš na planetě? "
"Šest místních měsíců v Hlavním městě a šest v provinciích. Přijela jsem teprve minulý týden."
"Nemohu tomu uvěřit! To je tedy štěstí, nikdy jsem si nemyslela, že tě ještě uvidím. Což kdybychom zítra společně poobědvaly? Můžeme jít do Lucernových zahrad a pít tah a víno, dokud nás odtud nevyhodí."
Usmála se, mírně pobavená mým nadšením. "Zítra se mi to hodí. Mohu přivést někoho z delegace? "
"No jistě, jestli chceš." Myslím, že jsem doufala, že budeme mít příležitost popovídat si o starých časech a také o nových. Koneckonců, možná by chtěla jít také Kylla a nepřála jsem si, aby se cítila odstrčená.
"Já si možná také někoho přivedu. Tak na shledanou ve tři hodiny."
"Ahoj, Teddy."
"Ahoj, Tavie."
Přerušila jsem spojení. Zeptám se čistě formálně Rana, až se ukáže, ale pochybuji, že by měl zájem setkat se s někým z mé minulosti. Ranův pohled na svět by se dal nazvat ranocentrismem; myslím, že i když nějaký čas žil na Athéně, doopravdy nevěří, že jsem měla nějakou minulost, než jsem potkala jeho.
Možná to byla určitá reakce na nutnost tóno všeho sebeobětování, kterou se mi snažili vštípit na Pyrene, ale mně připadalo jeho bezohledné ego osvěžující.
"Neměla by ses raději převléci, než Ran přivede toho člověka, pokud chceš vypadat jako úctyhodná choť?" zeptala se Kylla.
Sjela jsem pohledem po tunice a širokých kalhotách, ve kterých jsem ráno provozovala pěší turistiku, potom seděla celou dobu v autě a odpoledně se potila při výslechu. "No nazdar."
Kylla mě popadla za loket a postrkovala směrem k šatníku. "Pomůžu ti s oblékáním, abys to stihla, a pak bych se měla raději poroučet. Víš přece, jak umí být klienti nervózní; myslím, že by nechtěl, aby se tu ochomýtal někdo ze Shikronů, až bude objasňovat své nelegální spády."
Kylla má neomylný instinkt pro oblékání a kosmetiku. Rychle jsem se opláchla a navlékla na sebe všechno, co mi připravila k ruce. Pak jsem běžela dolů ke dveřím a strkala si přitom do jednoho ucha zlatý kruh.
Ran právě uváděl dovnitř hosta. Než se zavřely dveře, rychle jsem přelétla pohledem ulici a spatřila uzavřený kočár tažený dvěma implantovanými zvířaty. Uzavřené vozy jsou v létě, kdy déšť je vzácností, neobvyklé. Takže tenhle si zřejmě potrpí na diskrétnost.
"Moje žena a spolupracovnice," představil mě Ran a svlékal přitom modrý svrchní plášť. "A moje sestra," dodal a pokynul směrem ke Kylle. "Dovolíte, abych vám představil Tarkala Velorina?"
Klient se uklonil. Byl to muž ve vyšším středním věku, s počínající pleší, silný a podsaditý - vypadal jako člověk, který drží svůj život vždy pevně v rukou. Ve chvíli, kdy se s grácií ukláněl a měl skloněnou hlavu, se moje oči setkaly s Kyllinýma a podle toho, jak se zatvářila, mi bylo jasné, že ho poznala a že se nejmenuje Tarkal Velorin.
"Moje sestra patří teď do rodiny Shikronů," řekl Ran a usmál se. "Nečekal jsem, že tě tu uvidím, Ky. A kde je nejkrásnější ze všech shikronských děvčat?" zeptal se a ohlížel se po Šez.
"Stojí před tebou," pravila Kylla a uštědřila mu letmý polibek na tvář.
"Ne, ta druhá nejkrásnější."
"Ach tak. Ta je právě teď s chůvou v domě- " myslela tím dům, který si Shikronovi drželi ve městě, velký objekt blízko kanálu, „-a já bych se tam také měla odebrat. Budu ve městě asi týden na nákupech, takže si mě ještě užiješ dost, bratříčku. Ahoj, Theo." I mně se dostalo letmého polibku.
"Ahoj,Kyllo."
Když odcházela, zachytila jsem pohled, kterým po mně střelil Tarkal Nevímjaksejmenuje. Chladně jsem se usmála. Jeho myšlenky byly snadno čitelné. Proč se první z Cormallonu oženil s barbarkou z jiné planety? Nosím ivorské šaty, kterým se nedá nic vytknout, ale nic nemůže zakrýt fakt, že kamkoli přijdu, bývám zpravidla nejmenší ze všech, mám nejsvětlejší pleť a vlasy rudohnědé namísto černých, což lidi vždycky zaskočí. Ran s Kyllou jsou dokonalé produkty Ivory: oba vysocí, s tmavýma očima, výrazně krásní. Občas, když jsem stála vedle nich, napadalo mě, co tu vlastně pohledávám.
Naštěstí má Ran exotický vkus. Člověk by možná řekl perverzní.
Ne, že bych si stěžovala.
"Objednal jsem večeři ze Zlaté trouby," řekl potom. "Myslel jsem, že bychom se mohli najíst na balkoně do dvora. Co tomu říkáš? "
"Skvělé," odpověděla jsem a jako poslušná žena vzala od našeho návštěvníka svrchní plášť a předstírala přitom, že jsem si nevšimla dýky za pasem ani objemnější boule na spodní části nohy. V té době jsem už skutečně šilhala hlady, jelikož jsem neměla čas se naobědvat.
Ran musel objednat večeři brzy; než jsme stačili odvést hosta nahoru, signalizoval monitor, že je někdo u dveří.
"Budeme potřebovat vidličku pro posla," řekl Ran a běžel rychle oklikou přes naši malou kuchyňku a u dveří jsme se sešli. Otevřeli jsme a venku stál chlapec v livreji Zlaté trouby. V rukou držel lepenkovou krabici. Vůz na ulici byl plný podobných krabic; jiný chlapec u něj držel stráž.
"Pojď dál," vyzval ho Ran.
Tarkal Nevímkdo nás pozoroval, což bylo docela normální. Ran vyňal z poslíčkovy krabice kbelíky a položil je na nízký stolek, nejblíž u dveří. Oba začali metodicky otevírat nádoby a místností se linuly nádherné vůně. Ran podal vidličku poslíčkovi, který vzal z každé nádoby malý kousek, dal ho na talíř a pak ho snědl. Většina poslíčků se tímto způsobem stravuje; bývají zdraví a dobře živení a jen malé procento z nich končí nešťastně.
Ran hloubavě zkoumal obsah nádob. Pak ukázal na jednu s na kostičky nakrájeným morčákem a čekankou; jeden kousek byl trochu tmavší než ostatní.

"Zkus tamhleten," přikázal a poslíček ho poslušně snědl.
Mezitím, co jsme pár minut čekali, jestli nepadne mrtvý na zem, přesunula jsem se dovnitř, abych přendala jídlo na naše pěkné talíře.
Když jsem se skláněla nad sladkými koláčky, zašeptala jsem Ranovi: "Džentlmen nemá u sebe jen nůž." Pohlédla jsem k našemu klientovi a holení levé nohy jsem ťukla do stolu.
Ran přikývl. Aby si náš host nemyslel, že proti němu kujeme pikle, zeptala jsem se: "Chtěl byste hnědou nebo bílou rýži?"
"Hnědou, prosím, paní Theodoro."
Byl opravdu zdvořilý.
Než jsem urovnala jídlo, poděkoval Ran poslíčkovi a dal mu spropit-né. Ukázala jsem hlavou směrem na ulici a Ran mu podal další minci. "Pro chlapce ve voze," řekl.
"Děkuji vám, milostivý pane." Uklonil se a vyběhl ven.
Vzali jsme, co jsme dokázali pobrat, a Ran řekl: "Tudy, vznešený pane-"
Vznešený pán? Koneckonců, možná, že to jen s tou zdvořilostí přehání.
"Pro zbytek se budeme muset vrátit," poznamenala jsem.
"Dovolte," řekl klient, zvedl jeden talíř a následoval nás nahoru na balkon.
Ivorské domy mají dvory v zadním traktu, chráněné od ulice. Náš dům v Hlavním městě měl jen malinký vnitřní prostor s vyschlou fontánou a dvěma osamělými stromy coyu. Avšak ty se teď právě pyšnily listím a dlažba z kočičích hlav uprostřed byla v dobrém stavu. Ve vánku pozdního večera vypadala tráva kolem chladná a svěží.
Mluvit při jídle o obchodních záležitostech není tabu, ale klient nám nikterak nevycházel vstříc, a tak jsme mluvili o koních (Ranův příspěvek), o léčení pomocí tínaje (můj) a dokonce jsme se okrajově dotkli otřepaného námětu obchodní bilance Ivory s Tellys.
"Myslím, že barbaři také nemají Tellys příliš v oblibě," prohlásil téměř ke konci večeře. Vyprázdnil tři malované vinné číše.
Ran pozdvihl obočí.
"Ne, myslím, že nemají," potvrdila jsem. V tomto sektoru jsou čtyři obyvatelné planety a já pobývala na třech z nich. Tellys neměla v lásce ani jedna z ostatních planet, ale když se mě zeptáte proč, musím odpovědět - kyselé hrozny. Stejně si ale nemohou věčně udržet svoje technologické prvenství, a kdyby nás mezitím chtěli všechny oškubat, Ivory by stěží mohla předstírat, že hromadění peněz je neslučitelné s jejím způsobem života.
Zákazník konečně dojedl poslední sladký koláček a smetl si z rukou drobky. "Báječné jídlo, pane a paní, přesně takové, jaké jsem v tak významném domě očekával."
"Děkuji vám," řekla jsem a Ran zdvořile přikývl.
"A teď, pane Cormallone, bych si s vámi velmi rád promluvil mezi čtyřma očima o obchodních záležitostech."
Ran napůl ležel opřený o polštář, který měl potah z purpurového hedvábí. Teď se posadil. "Theodora je moje asistentka, vznešený pane. Je naprosto profesionální."
"Může být," odvětil vznešený pán, "a já to nemíním jako urážku. Ale až uslyšíte můj příběh, zjistíte, že je to poněkud choulostivá záležitost."
Ran uvažoval, a pak přikývl. "Theodoro, počkej dole. Zavolám tě, až skončíme."
Ihned jsem vstala, uklonila se Tarkalovi rádoby Velorinovi a odešla z pokoje. Rovnostáři na Athéně by vyletěli z kůže, ale Ran mě v rodinné hierarchii převyšoval a před zákazníkem, jako byl tento, bylo nezbytné zachovat alespoň zdání disciplíny. Jeho názor na naše schopnosti bude do jisté míry záviset i na tom, jak pevně drží Ran, podle jeho mínění, v rukou otěže domácnosti.
Šla jsem rovnou dolů do pracovny a zapnula monitor.
"... před několika týdny. Nejdřív jsme to nebrali vážně, ale v našem Domě došlo v poslední době k mnoha změnám, a když jsme konečně měli čas to uvážit, zdálo se, že to není tak špatný nápad. Moje dcera říká, že chlapec je docela hezký, jestli na tom záleží. Atvalidové byli vždycky dobří a spolehliví členové Impéria."
Ran znovu naplnil Tarkalův pohár. "Ale nač potřebujete moji radu, vznešený pane? Vy jste sňatku nakloněn a příbuzenství s tou rodinou se zdá být po všech stránkách vyhovující. Jaké služby můžete v tomto případě chtít od čaroděje? "
Náš klient ustaraně sklopil oči k vínu. "Příteli, to, co vám teď řeknu, je nanejvýš důvěrné." Přešel k tónu, který byl sice stále ještě formální, ale důvěrnější než "milostivý pán". Zřejmě jsme se dostávali k podstatě věci. "Atvalidové jsou sice solidní, ale společensky na mnohem nižší úrovni. Možná se divíte, proč vůbec uvažujeme o spříznění s nimi, když bychom se mohli spojit s téměř kteroukoli rodinou na Ivory."
Ran neříkal nic, ale tvářil se povzbudivě.
Tarkal našpulil rty. "Věci se mají tak, že naše rodina se v současné době příliš netěší přízni Imperátora, dej mu Bůh dlouhá léta. Nechci
zacházet do detailů, ale raději bychom ho nechtěli dráždit nějakým... neuváženým... sňatkem."
Všimla jsem si, že náš návštěvník vypadá celý nesvůj a neměla jsem mu to za zlé. Politika může na Ivory představovat smrtelné nebezpečí a pokud se týká šlechty, pak politika, obchod a manželství jsou části jednoho celku.
"Neuváženého?" nadhodil Ran.
"Nedávno jsem dostal zprávy z Tuvinské provincie o chlapcově otci. Z toho, co jsem slyšel, je zřejmé, že mohou být brzy u Imperátora ve stejné nemilosti jako my, a v tom případě..."
"Ano," přitakal Ran. "To by bylo nepříjemné."
"Potřebuji víc informací," pravil Tarkal. "Ještě je čas zrušit tu transakci - chci říct svatbu - bez skandálu. Ale musíme

vědět, na čem jsme."
"Bezpochyby jste vyslali do Tuvinu špehy," řekl Ran.
"Vyslali. A vrátili se se spoustou nezaručených zpráv, nic víc. Neříkám, že zvěsti nemohou být stejně kompromitující jako fakta, ale právě teď potřebuji nutně znát fakta. Říká se, že se zapletl do lokální politiky s nějakými nežádoucími živly" - tady ztišil hlas - "a víte, on je přece Guvernér."
Usmála jsem se. Funkce guvernéra ivorské provincie by stavěla člověka nad devadesát procent obyvatel, ale stále hluboko pod společenskou úroveň Šesti Rodin.
"Dokonce se říká, že se znemožnil kvůli nějakým banditům ze Severozápadního sektoru. No řekněte, to je nemůže prostě pověsit, když se mu naskytne příležitost, nebo nechat zaplatit výkupné, když je to nutné, a nechat je být? Moji lidé říkají, že se považuje za spasitele místních farmářů a rančerů."
Ran vydal souhlasný zvuk.
Tarkal se naklonil blíž. "Vaše vlastní statky, příteli, leží velmi blízko Sektoru; i když spíš na jihozápadě než na východě. Bezpochyby už jste měl co dělat s darebáky, prchajícími přes vaše území."
"No, občas," připustil Ran. Cormallonská metoda nakládání s "darebáky" spočívá v jejich zverbování do řad služebnictva; ale protože je to trestný čin, nebylo by příliš moudré se o ní zmiňovat.
"Jeďte do Tuvinu," pravil vznešený pan Tarkal. "Byl bych vám nesmírně zavázán, kdybyste to udělal. Zjistěte, co se dá, abyste uchránil můj nebohý Dům od dalších komplikací. Opravdu, pane, byli bychom vám nesmírně vděční."
Vyndal měšec a položil jej na stůl; cinkalo v něm. Na něj položil srolovaný kus papíru, zřejmě šek na peníze.
Ran sáhl na měšec, ale spíš jako by ho chtěl odstrčit zpátky k Tarka-lovi. "Nechápu, proč na to potřebujete čaroděje, příteli. Proč nezvolíte staromódní způsob využití informátorů? "
"Protože jsem slyšel, že čarodějové znají triky, které je dovedou ke zjištění faktů, jež potřebují znát. Je to pravda?"
"Možná," připustil Ran.
"Vyslat pár zvědů do Tuvinu, aby se vyptali na rodinu chlapce, zasnoubeného s něčí dcerou, je pochopitelné. Ale udělat to tak, aby se o tom vědělo, pak chvíli vyčkat a dát v Tuvinu dohromady pár informátorů, to by mohlo být považováno za... urážlivé."
"Zatímco jeden či dva čarodějové jsou mnohem méně nápadní."
"Trefil jste rovnou do černého, příteli."
"Děkuji." Ran bubnoval prsty po stole. "Zachránit dobrou pověst tak vznešeného Domu by nejspíš vyžadovalo vysokou odměnu."
"Ještě jste se ani nepodíval na šek," řekl Tarkal a zaklonil se na židli.
Ran jej rozbalil a přečetl. Výraz na jeho tváři se nezměnil. Položil papír zpátky na stůl.
"Kolik času bych na to měl?" zeptal se.
Tarkal se opět narovnal. "Musí vám být naprosto jasné, co se od vás žádá. Za prvé, ano, kompletní zprávu o guvernérovi provincie. Ale kdybychom potřebovali jen prostou informaci, mohli bychom jít za kterýmkoli čarodějem, pravda? Chci od vás, abyste jako hlava Domu, člověk, který tráví čas v Hlavním městě, vypracoval expertizu, abyste do zprávy zahrnul nejen objektivní fakta, ale také to, co si myslíte, že bychom měli vědět. Myslím to v nejširším slova smyslu. A nakonec chci vědět, jestli mi s tou rodinou doporučujete příbuzenský vztah. Neříkám, že se takovým doporučením budeme řídit, ale chceme ho mít. Teď už chápete, proč se obracíme na vás? Předmětem smlouvy jsou nejen údaje, ale také jejich analýza."
To bylo nepokryté lichocení, ale založené na pravdě, a Ran to věděl.
"Kolik času?" zeptal se znovu.
"Nejbližší možný termín svatby je příští jaro. S Atvalidy bychom se museli napevno dohodnout s řádným předstihem - nejpozději do začátku zimy. Můžeme se ovšem dohadovat o finančních záležitostech, ale nemůžeme je nechat čekat déle než do svátku Osvícenství."
Svátek Osvícenství se slaví začátkem podzimu. Měli jsme tedy na
ten úkol několik měsíců - více než na některé jiné zakázky, méně než na jiné. Byla jsem ráda, že je ivorský rok tak rozvláčný.
Ran opět zabubnoval. "Chtěl bych určitou sumu na nepředvídané výdaje, pro případ, že by ta věc nebyla vyřešena k vaší spokojenosti. Když uvážíme čas, který bych tomu musel věnovat a fakt, že bych musel na čas přestat vykonávat svou praxi v Hlavním městě."
"Ale ovšem," řekl Tarkal, hladký jako cukrová poleva, když viděl, že mu vše vychází podle plánu. "Tuto částku zde si ponecháte v každém případě. Zbytek zaplatíme při obdržení informací."
Chvíli vypadal Ran opravdu šokované. Na poukázce musela být impozantní částka. Ušklíbla jsem se, ale doufala jsem, kvůli jeho sebeúctě, že si neuvědomil, jak silně mu popraskala fasáda.
Avšak opravdu jen okamžik. Pak vyprovodil Tarkala po schodech dolů. Rychle jsem vypnula monitor a než odešli, slyšela jsem, jak říká: "Zítra pojedu do Tuvinu a podám vám odtud předběžnou zprávu. Nic indiskrétního. Do té doby, než se zase setkáme, se budu držet jen hlavních bodů."
"Těším se, sire Cormallone."
"Je mi potěšením, vznešený pane Sakri."
Sakri? Pane Bože, Sakriům přece patří půl planety. Slyšela jsem, jak se dveře zavřely a Ran vešel do pracovny.
"Slyšela jsi všechno?" zeptal se.
Přikývla jsem. "No ne, Sakri? Myslím, že už chápu ty ukryté zbraně. Je zřejmě zvyklý na hordu tělesných strážců."
Vzal si jednu z mála židlí v domě a jedinou, která měla kolečka a nespokojeně se na ní točil.
Věděla jsem, o čem přemýšlí, a vlastně vám to mohu říct. Chtěl získat pro cormallonský Dům víc peněz, protože v

minulém ivorském roce zanedbával svoji praxi. Strávil ten čas v jiném světě, v našem sektoru, aby přivedl jednoho barbara - mne - k rozumu. To znamenalo, že z Hlavního města nešel do rodinné pokladny skoro žádný příjem. Ale ne, Cormallonu nehrozil bankrot, všechny ostatní pobočky posílaly své pravidelné příspěvky. Ale on sám chtěl dovést věci alespoň do obvyklého stadia. Už jednou byl obviněn z toho, že okrádá rodinnou pokladnu, a zřejmě to pro něj zůstane navždy citlivá záležitost.
Ale na druhé straně - "Ty peníze tě štvou, že? " zeptala jsem se.
Zatvářil se ještě naštvaněji.
"Nevím, co tím myslíš."
"Tak velká částka. To, že cítíš, že nemáš jinou volbu, než ji přijmout a nelíbí se ti, když nemáš na vybranou."
"Vždyť jsi tu cifru ani neviděla."
Mlčela jsem. Nebudu mu přece vykládat, že mu poklesla čelist prakticky až na dno monitoru.
Otočil se s židlí o čtyřicet pět stupňů a zase se pomalu zhoupl zpátky. Řekla jsem: "To je škoda, žes mu řekl, že odjedeme zítra. Měla jsem domluvený oběd se starou přítelkyní."
Pomalu na mne pohlédl. "Jakou starou přítelkyní?"
"Octavií z Pyrene. Je tu s obchodní delegací."
"Ach tak, Pyrene." A tím to pro něj skončilo. Říkala jsem vám, že ho moje minulost příliš nezajímá. Potom se zeptal: "Chceš si na to vyložit karty?"
"Na to už je trochu pozdě, ne? Už jsi to přece přijal."
"Dobrá, tak tedy ne." Vstal a odebral se nahoru.
V duchu jsem si představila svého partnera a z jedné čtvrtiny manžela, jak se tvářil, když seděl ve své "přemýšlecí židli" a uvažoval o nejnovější čarodějnické zakázce. V rudém a bílém plášti přehozeném přes ramena, tmavé oči zvažují všechna pro a proti, nohy podupávají potlačovanou energií. Pro Rana, který byl vychován v paranoidním lesku ivorských vyšších vrstev, bylo těžké sdílet myšlenky třeba i s blízkým člověkem.
Co pohledávám na téhle planetě, u lidí, kteří jsou už tak dlouho odloučeni od hlavní řeky humanity, že mohou být doslova jiný živočišný druh? "Když se někdy podívám na Rana, vidím cizího člověka," svěřila jsem se jednou Kylle.
"Tenhle pocit mívají všichni manželé," odpověděla a ležérně si smetla sazi ze zlatého hedvábného límce, který jí v záhybech splýval kolem ramen.
Před čtrnácti dny, v noci jednoho a půl měsíce, jsme upekli koláče z cukru, mouky, vanilky a skořice a navzájem jsme si je předali v pokoji, z jehož okna byly vidět rostoucí měsíce. Když jsme je snědli, stali se z nás z jedné čtvrtiny manželé. Zbytek noci jsme se pak milovali, ačkoli to předepsaná etiketa nevyžadovala.
Po čtyřech po sobě jdoucích měsících je manželství uzavřené. Nejsou
dokonce třeba ani svědci, ačkoli je dobré je mít, pokud byste hodlali někdy projít spletitým systémem ivorského rozvodu. Když lidé na Ivory mluví o tom, že byli na svatbě, myslí tím svatební hostinu, která se koná až po uzavření manželství a je velmi často dobrou záminkou shromáždit velkou skupinu lidí a povyrazit se.
Čtyři měsíce znamenají manželství. A dva lidi. Možná k tomu nestačí jen láska nebo možná mi přece jenom chybí odvaha. Koneckonců ještě je čas z toho vycouvat.
3. kapitola
"Ani po nás nechtěl, abychom někoho zabili nebo odrovnali," poznamenala jsem.
"Ano, osvěžující změna."
Ran miluje rychlou jízdu. V aeroautě mi to nevadí, ale teď jsme byli na zemi a mířili po tuvinské silnici na sever. Asi dvě hodiny cesty mezi Avernithem a začátkem Železných hor jsou písečné bažiny - pořád jsem se snažila vymazat z mysli představu, jak auto sjede ze silnice do bažiny a nezůstane po něm nic než vzduchová bublina.
Aeroauta nejsou v téhle části Tuvinu a v Severozápadním sektoru moc praktická, protože větry nad Vysokou planinou jsou zrádné a velice proměnlivé. Rozhodně jsem ale držela jazyk za zuby, dokud jsme nedorazili do úseku vedoucího podél řeky, příjemného, zeleného pásu země, a pak jsem řekla: "Jestli se ti ta akce nebude zamlouvat, až dojedeme do Shaskaly, můžeš to vždycky odvolat a vrátit peníze."
To byl můj způsob, jak vyjádřit, že bych nám mohla vyložit karty, až dorazíme na místo. Začínala jsem litovat, že jsem to neudělala už v Hlavním městě - ačkoli Ran si je teď, když už nebyly zakleté, mohl kdykoli vyložit sám.
"Půjdu do toho," odpověděl Ran, aniž se na mě podíval.
To byl zase jeho způsob, jak vyjádřit, že v tom bude pokračovat.
Prima. Po chvíli dodal: "Myslím, že Babička je ponechala tobě, i když z nich sňala kletbu. Umíš je vykládat lip než kdokoli jiný."
Čímž chtěl naznačit, že vykládat karty je moje povinnost a ne jeho. I tohle jsem ignorovala a chvíli pozorovala krajinu.
Ti z vás, kteří sledují moje malá dobrodružství, se možná diví, co dělám zpátky na Ivory. Sama jsem se tomu také hodně divila.
Když jsem tehdy nasedala na pravidelnou linku odlétající z planety, měla jsem pevně v úmyslu nevrátit se už nikdy zpátky. Ale osud, jako vždycky, měl pro mě uchystáno ještě pár trumfů v rukávě. Když uvážím, jak daleko se už předtím vychýlil můj život z předem plánovaných kolejí, nemělo mě to ani překvapit.
Trumfem číslo jedna byl Ran, který se na lodi objevil. Ale já byla silná, nesmlouvavá... ve skutečnosti jsem se nalézala ve stavu permanentního zmatku, ale když jsme přistáli, přece jenom se mi podařilo vystoupit z lodi. Počítala jsem, že Ran spekuluje s tím, že s ním budu pokračovat v okružním letu zpátky na Ivory - jako hlava rodiny Cormallonů si nemohl dovolit vzdálit se z domova na dlouhou dobu.
Vystoupil na Athéně se mnou. Překvapení číslo dvě. Slyšela jsem, jak se ptá úředníka na celnici, jestli si u něj může vybavit studentské vízum.To už ale bylo na mě moc, a tak jsem odcházela k podzemní dráze jako ve snách. Bylo by ode

mne zdvořilejší, kdybych se byla zastavila a dala Ranovi svou adresu, ale nikterak jsem nepochybovala, že si mne najde.
A teď pozorně poslouchejte - zvuk, který teď uslyšíte, je celá kanonáda trumfů, kterými mě osud zasypal. Divné věci se mi děly na Athéně. Jistě, věděla jsem, že návrat mi způsobí jisté trampoty, protože bylo nezbytné přizpůsobit se životu na Ivory; jenomže jsem nepočítala s pocitem dezorientace, který přetrvával celé měsíce. Hned toho dne, kdy jsem se vrátila, jsem si vzala taxi do našeho minisídliště, abych se trochu prospala, a vzpomínám si, jak jsem vešla do dveří a zůstala v údivu civět na podlahy.
Proboha, podlahy. Vypadaly jinak.
"Byly vždycky takové?" zeptala jsem se spolubydlícího, který mi přinesl dovnitř tašku. Rozpačitě na mne pohlédl.
"Podlahy," vysvětlila jsem.
"Ovšem." Podlahy byly z dlouhých lakovaných dřevěných fošen; samozřejmě, že byly stejné, to by byli museli rozbourat celý dům, aby je mohli vyměnit. Ale -
"Jak by mohly být jiné?" zeptal se.
"Já nevím."
Budovy se zdály jednotvárné a nudné; peníze divné; šaty pohodlné, ale módní vzory působily z estetického hlediska nepříjemně. Když se mnou lidé mluvili, stáli dál, než jsem byla zvyklá a mnohem méně se mě dotýkali. Kdysi mi ta vzdálenost poskytovala příjemný pocit důstojnosti
a zdrženlivosti; nyní mi připadala škrobená a snobská. A co víc, zjistila jsem, že si nemám s nikým co říct.
Nikdo se mnou nemohl sdílet to, co jsem prožila na Ivory, a ani o to nikdo moc nestál. Nikdo kromě profesionálních psychiatrů a u těch jsem brzy přestala hledat pomoc. Rádi si o sobě myslí, že jsou objektivní - i když si nikdy netroufali říkat to nahlas - ale jsou stejně omezení kulturou své planety jako kdokoli jiný na Athéně. A jak by taky nebyli. Kdykoli jsem se zmínila o nějakém bezvýznamném případu úplatkářství nebo pašování (což podle měřítek Ivory patří k normálnímu životu), cítila jsem, že mě chtějí jemně dovést k uvědomění, že jsem se dala svést ke "špatnému" chování. Sice to nikdy neřekli, jenže člověk by musel být hlupák, aby ten nátlak necítil. Jako ti učitelé literatury, kteří dovedně řídí diskusi ve třídě, dokud žáci nedosáhnou shody s tematickým plánem, tak jak to chtěl především učitel. (Tematický plán č. 101, diskuse o básni "Dvě cesty do Everige". Co by tomu řekl básník, kdyby se dali jinou cestou? Pomáhejte žákům při volné výměně názorů, dokud se třída "neshodne".)
Jediný, kdo na celé té zatracené planetě věděl, jak mi je, byl Ran. Vzal si dočasné studentské vízum, jaké dostávají studenti z jiných planet, a umístili ho na jednom minisídlišti ve stejném městě, kde jsem žila já.
Odevzdal zbraně a neřekl ani slovo; nosil athénské šaty, jedl athénské jídlo a kromě občasného záblesku skrývaného pohrdání v černých očích nekladl barbarům vůbec žádný odpor.
Po krátkém zdřímnutí jsem otevřela oči a uviděla za okny Vysokou planinu. Celé hodiny byla viditelná jako vzdálený orientační bod, ale teď už její vrchol zmizel, byl příliš vysoko nad námi. Lepší výhled jsme nyní měli na skalnatý útes přímo proti nám. V jednom úseku se silnice, po které jedeme, napojí na Serpentiny, které nás po dlouhé a (dej Bůh) opatrné jízdě dovedou do města Shaskala, ležícího v půli cesty na náhorní plošinu.
Stále jsme se řítili šílenou rychlostí. Předjeli jsme vůz tažený znuděně vyhlížejícím zvířetem a farmářem, který seděl na kozlíku a tvářil se stejně znuděně. Ran jim nedal příležitost, aby uhnuli ke straně. Aniž by v nejmenším zpomalil, proletěl kolem vozu a vrátil se na silnici. Kočí nám věnoval zlostný pohled a šlehl bičem po autu.
Ran vzhlédl od řízení, viděl, že jsem vzhůru a řekl: "Promiň."
"Netušila jsem, že v tobě pomyšlení na jeden šek vyvolá takovou nedočkavost."
"Theodoro. Bud tak hodná a podívej se, kde je slunce. Chtěl jsem, abychom se dostali do Shaskaly, než padne noc, ale nestihneme to. Myslím, že tam nedojedeme dřív než o půlnoci."
"No a co? Tak si přispíme."
"Ale budeme muset vyjet nahoru po Serpentinách ve tmě, tymone."
Zadívala jsem se na strmý útes a jeho nelidskou výšku. "Copak oni nemají na silnici světla?" Ne "
Odkašlala jsem si. "No nazdar."
Přistihla jsem se, že v duchu počítám, jak dlouho potrvá, než slunce dosáhne vrcholu náhorní plošiny. Bylo těžké znovu usnout.
Když jsem říkala, že Ran neklade barbarům žádný odpor, myslela jsem to doopravdy - vykonával všechny povinnosti dočasného athénského občana. Navenek ctil všechna pravidla a zvyky. Ale když dřina akademického roku dosáhla určitého stadia, začala jsem slýchat zvěsti o jistých podivných událostech, které se, jak se zdálo, soustřeďovaly v Ranově blízkosti. A nebyla jsem jediná, kdo ho podezíral z toho, že je podvratný živel. Vždyť mě vlastně děkan žádal, abych - ale to vám teď nebudu vykládat. Můj názor je, že Ran dělal vše, co se od něj žádalo na základě jeho víza - smlouvaje smlouva - a bylo téměř nemožné, aby byl vyhoštěn. Byla jsem skutečně ohromená jeho poddajností. Asi půl roku po našem příjezdu mi byla tahle jeho nepřirozená poslušnost velmi důrazně objasněna.
Ran si zrovna odbýval povinnou šestitýdenní brigádu. Vracela jsem se z dlouhého výletu do Varengist Pointu (kde čistil recyklační potrubí, které se nedalo čistit automaticky. Přijela jsem za ním a počítala s určitostí, že mi řekne, že tohle je poslední kapka. Ale neřekl.) Musela jsem čekat na další spoj. Seděla jsem na konečné pět hodin a čekala, až pojede ranní střela do mého sídliště.
Čekala tam se mnou ještě jedna cestující - nehezká, podsaditá, poněkud přísně vyhlížející žena, asi tak o třicet let starší než já, hnědé vlasy stažené do uzlu. Po hodině mlčení vytáhla placatou láhev whisky a nabídla mi. Přijala jsem. Pak jsem se posadila vedle ní na tvrdou lavici, pozorovala, ji a snažila se, aby to nebylo nápadné. Měla odznak hotového vědce - kruh a šíp. Nosit u sebe placatku s alkoholem bylo v jejím případě výstřední a nabízet z ní cizinci statečné. Na Athéně jsme poněkud puritánští.

Ale brzy jsem zjistila, že při její reputaci jí takové přátelské gesto nemůže uškodit. Neuvedu tady její jméno, nebylo by to fér; ale patřila k největším kapacitám v mém oboru, pro mladší generaci představovala téměř legendu. Řekla mi, že četla moji sbírku ivorských lidových pověstí a že ji velmi zaujala. (Nejspíš by něco podobně zdvořilého řekla každému mladému kolegovi. Nicméně dobře se to poslouchalo. Přidala pár příznivých poznámek k mému překladu do standardního jazyka, se kterými vás tu nebudu unavovat, ale na které, musím přiznat, nikdy nezapomenu.)
Společně jsme vyprázdnily láhev. A v průběhu dalších čtyř hodin mě postupně zpovídala, dokud jsem neodhalila nejen valnou část svých badatelských metod, ale i ohromnou spoustu věcí o sobě a Ranovi.
"Myslíte si, že jsem blázen, když věřím v kouzla?" zeptala jsem se.
"Mám takový dojem, že ne, drahoušku," odpověděla a nahnula láhev, aby dopila posledních pár kapek. Její pohled na realitu byl mnohem pružnější než můj - myslím, že jí vcelku bylo úplně lhostejné, že se čarodějnictví nedá z vědeckého hlediska ověřit. Víc ji zajímalo, jestli se hodlám vrátit zpátky s Ranem. Ale právě téhle otázce jsem se vyhýbala, dokud to jen šlo.
Nakonec, když se nad vznešenou budovou Voltairových zavlažovacích polí objevilo slunce a my stály ve větru u superexpresního vlaku, chytla mě za rukáv a přitáhla si mě blíž. Šel kolem průvodčí a ona ztišila hlas.
"Zlatíčko," řekla, "jste vědecký talent. Já to mohu říct, protože i já jsem vědec, a tak vám mohu říct i to, jak důležité či nedůležité to je." Počkala, dokud nebyl průvodčí z doslechu, plášť jí vlál v ranním větru. Tvář jí po vypité whisce zčervenala. "Jenže vás oklamali, miláčku, a já vám řeknu pravdu. Doktorátů je dvanáct do tuctu, Theodoro, ale dobrý sexuální partner se hledá těžko. Jestli vás opravdu vzrušuje-" a tady použila zemitější výraz "-pak je to pravděpodobně takové, jaké to má být, a lepší než u většiny lidí."
Byl to šok slyšet něco takového od konzervativní vědecké pracovnice jejího věku. Učili nás stavět práci nade všechno ostatní. Zeptala jsem se: "Určitě nemůžete doporučit manželství založené na pouhé sexuální přitažlivosti?"
"A co myslíte tím 'pouhé' ? Copak jste mi zrovna teď neříkala, že
ten muž kvůli vám čistí kanály? Co ještě chcete? Jestli čekáte na boží zjevení-" okna i dveře vlaku se odklopily, což znamenalo, že máme nastoupit. Spěšně mě políbila na tvář. "Sbohem, drahoušku. Až si nebudete jistá, co máte udělat, vzpomeňte si na mě. Žiju sama ve dvou místnostech nad kulturním muzeem. Ale ne, nepláči, mám dobrý život. Ale kdybych byla věděla, co vím teď, byla bych udělala spoustu věcí jinak." A odklapala na pohodlných podpatcích k expresní kapsli a já nastoupila do kupé třetí třídy, určeného pro studenty. Nikdy víc už jsem tu ženu neviděla.
"Drž se, tymone," zvolal Ran, když ostře zabočil do první zatáčky Serpentin. Jeho vizuální pozornost byla plně soustředěna na cestu, ale usmál se a řekl: "Jestli chceš zavřít oči nebo si přesednout k nouzovému východu, neurazím se."
"Proč bych to dělala?" zeptala jsem se a vytrvale odvracela zrak od prudkého spádu po mé pravé ruce.
Vyděsilo mě, když pustil řídicí páku na tak dlouho, aby mě potřepal po ruce. "Každopádně zahyneme spolu a Kylla nám vystrojí parádní pohřeb."
"A dovolí jí to, teď, když je Shikronová?"
"Rád bych viděl, jestli by se jí v tom někdo pokusil zabránit."
Po chvíli dodal:
"Není to tak zlé. Stěna útesu odráží světlo. Myslím, že můžeme jet dál."
"Měl jsi snad v opačném případě v úmyslu obrátit na téhle silničce auto?"
Zdálo se, že je překvapený. "Neměl jsem tušení, že jsi z toho tak nervózní, tymone. Po všech těch aeroautech, která jsi kdysi nabourala-"
"Jedno! Jenom jedno."
Jeho úsměv se rozšířil. "Vyváznutí o vlásek se nepočítá," dodala jsem.
Slyšeli jste někdy některou ze starých legend Země? Byl jeden národ, který žil v ledu a sněhu, na hranici lidské existence. Někdy lidé museli lovit tuleně pod ledem. Lovec si našel díru v ledu, lehl si k ní s připraveným oštěpem a čekal, až se tuleň vynoří, aby se nadechl. Lovec musel být nelidsky trpělivý, celé hodiny se nesměl pohnout ani vydat žádný
zvuk, aby tuleně nevyplašil. A ten se někdy ani nevynořil.
Ran si ani jedinkrát nepostěžoval na Athénu, ačkoli musel poslouchat moje stížnosti. Po nějaké době to začalo z mé strany vypadat jako sobectví, že ho tu nechávám čekat, když by mnohem spíš měl být na Ivory - nic na tom neměnil fakt, že jsem ho sem nezvala. Toho jsem si byla dobře vědoma, ale stejně to začínalo vypadat sobecky.
A tak si možná myslíte, že Ran počkal, až budu mít slabou chvilku a pak navrhl, abychom si rezervovali jízdenky na Ivory. Ne, udělal něco lepšího. Nakonec jsem to musela navrhnout sama.
Neříkám, že mi neleželo v hlavě, co mi řekla ta žena s pokoji nad kulturním muzeem. Hlavně jsem si ale připadala jako ten zatracený tuleň.
A protože mi nenapadlo nic jiného, co by se s tím dalo dělat, ocitla jsem se jednoho krásného dne na Královně Julii bez zpáteční jízdenky.
Když jsem před chvílí mluvila o svých vzpomínkách na Tuvinskou provincii, měla jsem, jako většina návštěvníků, na mysli Shaskalu, jediné město provincie. Shaskala je na ivorské město romantické jméno, ale tehdy bylo obydlené převážně Andalusinci, kteří přišli přes rovník ze severu a přinesli ten pošetilý, ale rozkošný zvyk pít po ránu čokoládu. Bud stoupali nahoru po Serpentinách, nebo scházeli dolů z Vysoké planiny (kdovíjak to bylo), když se rozhodli usadit se v rozsedlině u vodopádu 'Nedívej se dolů' a postavit tu své andalusinské domy s opravdovými balkony (které shlížely na ulici, jako by zapomínaly na nepřátele.) Některé ze zadních balkonů ve východní čtvrti vyčnívaly nad útesem. Hrály si na nich děti, pro něž výška nic neznamenala, kutálely si svoje malované míče a prostrkovaly nohy chatrným železným zábradlím. Nevím, které z těchto balkonů mě víc šokovaly.

Říká se, že Shaskala je z dálky krásné město. Nikdy jsem ji z dálky neviděla, protože když jsme ze Serpentin odbočili na zkratku, která vede na hlavní ulici, byla tma jako v pytli. V nočním tichu jsem slyšela, jak někde vlevo hlasitě šumí vodopád.
"Nechci nic, než spát," prohlásila jsem. Ran něco zabručel a mnul si oči; posledních několik hodin upřeně sledoval okraje úzké silnice.
Tři svíčky v okně označovaly hostinec. Zastavili jsme před ním.
"Dej mi peníze," řekl Ran a já odpočítala pár zlatých mincí z naší peněženky a následovala ho dovnitř.
Měli zavedenou elektřinu jako většina Shaskaly; svíčky v okně tu
byly kvůli tradici. Vstupní hala byla jasná a přívětivě žlutá. Někdy si myslím, že je mi milejší elektřina než energetické bloky, které osvětlují domy boháčů v Hlavním městě; vím, že je to světlo karcinogenní, ale je jiné, velmi lidské. Energetické bloky napodobují příliš dokonale sluneční světlo. Člověk nikdy neví, jestli je den nebo noc.
Ran uhodil vyřezávaným klepadlem o špalek na recepčním pultu a v minutě tu byl rozespalý recepční.
"Doufám, že máte volný pokoj," řekl Ran a položil na pult minci.
Úředník byl mladý, malé postavy, s vlasy barvy písku, na Ivorana neobvyklými. Rukou si je prohrábl, potřásl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit a změřil si nás pohledem. A pak náhle jeho pohyby strnuly a jen na nás zíral.
Prohlédla jsem si svoje šaty - byly v pořádku, pokud jsem mohla soudit. Zíral také na Rana, a ten vypadal sice unaveně, ale normálně. Teď se vrátil pohledem zpátky ke mně, jako by si oživoval paměť.
"Milostivý pane?" oslovil ho Ran.
Přihlouplý pohled se rychle přesunul na mého čtvrtinového manžela. No vážně, uprostřed noci sice zřejmě nepřijíždí mnoho cestujících po Serpentinách, ale není tohle už trochu moc?
"Pokoj na dnešní noc a možná i déle," řekl Ran. "A venku máme auto."
"Vy máte auto? " zeptal se recepční. Měl mladý a nejistý hlas.
"Proč bychom neměli mít auto?"
Úředník polkl. "Ovšem. Chtěli byste se za... eh, zapsat?"
"Můžeme to udělat až zítra?" zeptal se Ran.
"Ach, zajisté. Samozřejmě. Kdyby mě milostivý, chci říct vznešený pán ráčil následovat..."
Vydal se ke schodům a Ran za ním. Zvedla jsem vyřezávané dřevěné klepadlo a prohlížela si ho. Bylo vyvedeno v jasných barvách a podobalo se karikatuře - vsadila bych se, že někoho existujícího. Byla to mužská figura středního věku, v pestrobarevných šatech jistého druhu hrdiny z ivorských kočovných divadel, hrdiny, který je stejně dobře terčem posměchu jako nástrojem dobra a v jehož obličeji se zdá být nejdůležitějším rysem bambulatý nos. Udělat z někoho klepadlo ostatně není zrovna výrazem respektu, když uvážíme, co s ním lidé celý den dělají. Nos vypadal mnohem víc otlučený, než musel vypadat, když byl nový.
"Jdeš už?" zavolal Ran.
Položila jsem figurku na pult a odešla nahoru spát.
O hodinu později jsem se skutálela z matrace, tiše, abych nevyrušila svého spolunocležníka. Byla jsem příliš unavená, než abych dokázala usnout.
"Kam jdeš?" zeptal se Ran. Jeho hlas nezněl ani trochu ospale.
Chystala jsem se, že mu řeknu, že se jdu vyčůrat, když ho to tak zajímá, ale z náhlého impulsu jsem se rozhodla říct mu pravdu.
"Mám chuť vyložit si karty."
Posadil se. "Půjdu s tebou."
Kráčel tiše za mnou do obývacího pokoje. Díky jeho požadavkům na úroveň bydlení a Tarkalově peněžence jsme měli dvoupokojové apartmá. Posadila jsem se se zkříženýma nohama na tlustý barevný koberec a vyndala karty.
Ran tiše seděl proti mně. V tomto stadiu se nikdy nevnucoval.
Začala jsem rozdávat karty. První představovala hezkého mladého muže v modrém a karmínovém, s mečem po boku: Hrdina. Dívala jsem se na kartu a čekala, až se změní. Hezké rysy se rozplynuly do starší a ošklivější tváře s bambulatým nosem... možná mě ovlivňuje ta figurka z klepadla? Zamračila jsem se na kartu a tvář se zase změnila, tentokrát v muže s šedinami ve vlasech a obličejem účetního. Nebo každopádně s takovým obličejem, jaký člověk očekává, že bude účetní mít. Teď jsem viděla kousek víc z jeho těla; seděl na vyšívaném polštáři a zamyšleně si prohlížel kousek papíru.
Vzhlédla jsem a moje oči se setkaly s Ranovýma. "Zatím nic, co by dávalo smysl."
Vyložila jsem druhou kartu. "Kolo štěstěny," řekla jsem. "Osudová změna."
"Právě jsme změnili osud s Tarkalovým měšcem."
"Hm." Možná. Od téhle karty se už nic zvláštního nedozvím, tak jsem vytáhla další.
Pád nebo Výška:
Osamocená postava, příliš vzdálená, aby bylo možno určit pohlaví, stojící na srázu. To se přesně hodí na Shaskalu, pomyslela jsem si mrzutě, a jak jsem se na ni dívala, změnila se v Rana. Byl oblečený v šatech, které měl na sobě dnes, ale byly nějak víc vybledlé nebo špinavější nebo možná to bylo tím světlem; byla noc a plášť mu vlál ve větru. Spadne, věděla jsem to -
Odložila jsem kartu. "Nic, co by mělo nějaký význam."
"Co to bylo?"
"Dej si pozor na výšky," vydechla jsem roztřeseně.
Chvíli čekal, pak se zeptal: "Vezmeš další?"
"Dneska večer už ne. Pane bože, já jsem najednou unavená."

Ran mi začal sbírat karty. Vstal a šel k polštáři, kde jsem pohodila svůj pás a měšec a sehnul se, aby do něj uložil karty. Myslím, že jsem se nezmínila, že byl nahý jako v den, kdy se narodil. Já jsem měla na sobě spodní róbu. Na rozdíl ode mne Rana ani v nejmenším neuvádělo do rozpaků chodit nahý.
To je škoda, pomyslela jsem si při pohledu na něj, že ivorské šaty odhalují tak málo z obrysů těla. Strašně se mi líbilo, když nosil athénské košile a přiléhavé kalhoty.
"Čemu se usmíváš?" zeptal se.
"Vzpomněla jsem si na tu černou výstroj, kterou jsi měl na sobě na Athéně, když jsi mě vzal s sebou na večírek."
"Vážně? " Usmál se. "Mám dojem, že ty šaty vyvolaly velmi pozitivní reakci."
"U mě určitě."
Pomohl mi vstát a políbil mě. Sám, jak jsem si všimla, vykazoval také značně pozitivní reakci. Odešli jsme do vedlejší místnosti, kde mě Ran přesvědčil, že nejsem tak unavená, jak si myslím. V debatách na toto téma byl neobyčejně výřečný.
Příští ráno jsem se probudila brzy a už jsem nemohla usnout. Tiše jsem vstala a po špičkách odešla do obývacího pokoje. Jeho dvě okna vedla na východ a široké pruhy slunečního světla přetínaly andalusinský koberec. Šla jsem se podívat ven a přistihla se, jak hledím dolů - hlouběji - a ještě hlouběji. Odstoupila jsem od okna. Náš hostinec stál na samém okraji útesu. Možná visel dokonce nad propastí a dřevěné trámy ho vespod podepíraly, aby se nezřítil do propasti.
Raději jsem to nechtěla vědět. Odtrhla jsem rázně pohled od okna a udělala pár předběžných cviků saret, abych si protáhla tělo.
Někdo zaklepal na dveře. "Kdo je?" zeptala jsem se tichým hlasem, abych nevzbudila Rana.
"Pokojská, milostivá paní," odpověděl dívčí hlas.
Hra byla ještě na samém počátku, a tak bylo nepravděpodobné, že by nás někdo chtěl zabít. Pustila jsem ji dovnitř a za svou důvěru jsem byla odměněna prvním šálkem horké tuvinské čokolády. Pokojské bylo
asi sedmnáct, měla kudrnaté černé vlasy a na lakovaném tácku přinášela dva šálky.
"Můj manžel ještě spí," řekla jsem jí.
Přizpůsobila hlas mému a zeptala se tiše: "Budete pro něj chtít čerstvou čokoládu později?"
"Buďte tak hodná. A prosím vás, bylo by možné, aby někdo doběhl pro snídani? Jsme dnes ráno oba poněkud unaveni."
"Ovšem, milostivá paní," přitakala a natahovala ruku pro peníze. Ivorané jsou velmi úslužní a nikdy nenutí člověka dodržovat domácí řád, když je ochotný zaplatit navíc. "Jestli chcete, tak ona může dojít ke stánkům dole na ulici a přinést nějaké ovoce." (Nenechte se zmást záplavou zdvořilostí včetně oslovení "milostivý pane " - "milostivá paní". Stejně dobře vám ukradnou peněženku či podříznou hrdlo).
"Díky, to bych byla ráda. A také krajíček čerstvého chleba." Podala jsem jí nějakou minci a šla jsem se umýt do umývárny.
Brzy nato se vrátila s ovocem a chlebem na talíři a dalším šálkem čokolády. Velmi zdvořile se zeptala, co z toho má ochutnat, ale já jsem jí řekla, aby se neobtěžovala. Dala jsem jí ještě nějaké peníze - naučila jsem se, že tím nic nezkazím - a ona se uklonila a odešla.
Nechala jsem trochu ovoce Ranoví a položila talíř na zem kousek od okna. Ráda se dívám z okna, když je hezké ráno, ale tenhle výhled byl na můj vkus příliš impozantní. Přesto jsem během jídla občas mrkla z okna, byl to pro mne zážitek. Seděla jsem a srkala čokoládu a nechala ji kapat na prsty u nohou. Byl to koneckonců krásný den. Byla jsem v novém městě, ve kterém jsem si mohla hrát na turistku, a nikdo se nás nepokoušel zabít. Byla jsem z jedné čtvrtiny vdaná a v takovém rozpoložení, kdy mě tato skutečnost těšila.
Uslyšela jsem za sebou bosé nohy.
"Pozor na výšky," řekl Ran, když vešel dovnitř. Měl mokré vlasy.
"To patřilo tobě, ne mně."
"Jak to víš?"
To byla správná otázka; jak to mohu vědět ? Klidně jsem přece mohla stát mimo rámec obrazu, který jsem včera večer viděla, a chystat se k báječnému dlouhému pádu. Měla jsem jen takový pocit, který mohl pramenit z toho, co jsem viděla v kartách, ale mohla jsem si ho také sama vykonstruovat, to bylo všechno. Pokrčila jsem rameny. "Možná se mýlím. Na baru máš ovoce a čokoládu. Přikryla jsem hrneček talířkem, aby zůstala teplá."
Šel si pro to. "Budeme potřebovat tah," řekl potom, protože jsme na něj oba měli návyk.
"Tady se podává až dopoledne. Asi tak hodinu před obědem. Ptala jsem se té dívky."
Tedy, když jsem prvně viděla tu čokoládu, měla jsem chvíli pěkně nahnáno. Což jestli v tomhle městě nemají tah? Byla bych si vzala zásobu s sebou, kdybych tušila, že zůstaneme bez něj. Ale naštěstí zdejší občané jsou na něm značně závislí. Jak jsem se dozvěděla později, cenu tahu v Shaskale určuje městský zákon.
Ran zamyšleně jedl a upíjel. Pak postavil nedopitý šálek čokolády - ten člověk si ničeho neváží - a pravil: "Theodoro, už jsi přemýšlela o tom, jak budeme postupovat při tomhle honu na informace? "
Něco v jeho hlase mě varovalo. "Mám jen naprosto vágní představu," odpověděla jsem.
"A jak se dnes po ránu cítíš? Čilá a svěží?"
Podívala jsem se na něj. "Ty něco chceš."
Odhalil zuby v širokém cormallonském úsměvu, takovém, který je u něj třeba považovat za výraz ovládané síly. "Mám nápad," prohlásil.
4.kapitola
Ranový nápady nepostrádají nikdy zdání logiky, ať jsou jakkoli krkolomné; nebudu však tvrdit, že jejich praktická

realizace je zcela bez nebezpečí. Po dvaceti minutách dohadování jsem se ocitla na příborníku v poloze na zádech, s rukama rozpaženýma, obklopená svíčkami jako lidská oběť v nějakém starém lidovém thrilleru.
"Tvoje kouzla nejsou obvykle tak dramatická," řekla jsem.
"Dramatické napětí ti pomůže soustředit se. To je známý fakt. Během dobrého divadelního představení můžeš slyšet upadnout špendlík - a víš proč? Protože se obecenstvo plně koncentruje."
"Pak tedy vynecháme svíčky. Mám strach, že nějakou porazím a zapálím dům. Slibuji, že se soustředím i bez nich."
"Pst," řekl Ran. "Musíme k tomu mít rekvizity. Všechny rovnice, které jsem získal ze Sítě, používají rekvizity. Nemohu tu proměnlivou veličinu teď změnit, nemám v tomhle městě přístup do Sítě." Jeho hlas zněl logicky, ale vzdáleně, byl duchem někde jinde. Listoval souborem poznámek, které si natiskl v Hlavním městě a vzal s sebou. "Tahle ne, ta také ne... á, Tady je to. Dá se to použít s menšími modifikacemi. Je to určeno pro neživý předmět, ale není důvod, proč bychom to nemohli použít u člověka."
"Vážně? " podivila jsem se.
"Ty bys měla myslet na svoji definici. Myslíš na ni?"
Mumlala jsem si a snažila se na ni myslet. Po chvíli jsem otočila hlavu a viděla, jak se s tužkou v ústech mračí na kousek papíru. "Nemá to smysl, Rané, ve skutečnosti myslím na horko těch svíček, protože jsou tak blízko mého těla, a co by se stalo, kdybych náhodou jednu srazila-"
"Dobrá, dobrá." Vstal a dal je pryč. "Hele." Vzal zbytky naší snídaně a nasypal mi na hlavu a nohy zbytky pellfruitu.
"Stejně je lepší, když se na začarování živého objektu použije jiný živý objekt."
"Nechápu ale, proč nemůžeš provádět kouzlo něčím jiným, třeba šperkem."
"Tymone, to už jsme si přece prošli. Chceme kouzlo, které nás dotykem identifikuje s lidmi, od nichž s největší pravděpodobností získáme informace. Kdybych tu obcházel a dotýkal se každého prstenem, dokud bychom nezakopli o toho pravého informátora, lidé by pravděpodobně znervózněli. Určitě by si mysleli, že je chci otrávit nebo začarovat nebo přinejlepším, že mi přeskočilo."
Obrátila jsem se a shodila přitom kousek pellfruitu a lehla si na břicho. V ranním slunci jsem viděla, že koberec pod námi znázorňuje umělecky vyvedenou sérii obrazů ze života rebela Annuriana. Otevřela jsem ústa, abych na to upozornila Rana, protože jsme oba Annuriana znali, ale pak jsem je zase zavřela. Už mu došlo, že se na naši záležitost nesoustředím. Tak jsem řekla: "No, a proč nezačaruješ sebe? Nechápu, proč mě musíš vláčet s sebou, abych se dotýkala lidí."
"Můj drahý miláčku a čtvrtinová ženo. Když budu chodit po Shaskale a podávat každému ruku, zavřou mě. Ale od barbara to přijmou.A teď se otoč zase zpátky a soustřeď se na svoji definici. Moje definice. "Chceš ji slyšet?"
"Prosím tě o to."
"Chceme identifikovat někoho, kdo bude ochotný mluvit s námi o Guvernérovi a nepoví nikomu, že s námi mluvil."
Koutkem oka jsem viděla, že zavrtěl hlavou.
"Chyba."
"Co je na tom chybného?"
"V tomto městě s námi může být ochotný hovořit kdokoli. Ale ne každý bude mít příslušné informace."
"Kanz. Dobrá, počkej, nech mě přemýšlet."
Co se týká čarování, musíte velmi pečlivě formulovat svůj cíl. Magie, ve své nejlepší a nejochočenější podobě, je zároveň nejhloupější, jak ví každý dobrý čaroděj. Udělá, co jí řeknete. Udělá přesně to, co jí řeknete. A udělá jenom to, co jí řeknete. Vím, že kvůli tomu už nešťastnou náhodou přišlo o život hodně lidí.
"A co tohle? Nepotřebujeme pozitivní informace, protože ty stejně Guvernérův tiskový mluvčí předává k vysílání; takže my hledáme někoho, kdo má negativní informace a je ochotný se s námi o ně podělit."
"Přesněji."
"Co myslíš tím přesněji?"
"Co když někdo má nějakou pikantní negativní informaci, kterou momentálně nehodlá sdělit, ale je možno ho k tomu přemluvit? Musíme myslet na všechny eventuality."
Čarodějové v knihách, které jsem četla a které nepocházely z Ivory, takto nikdy nepostupovali. Zdvihla jsem se na lokti.
"Víš, Rané, takhle já si tedy líbánky nepředstavuji."
Použila jsem standardní výraz. Právě vytahoval jeden z malých balíčků s barevným prachem a držel ho proti světlu. "Co jsou líbánky?"
Pověděla jsem mu to.
"Ach, seravan... S prvními manželkami tenhle zvyk nedržíme."
"První manželky, no ne? Rané, doufám, že neuvažuješ o tom, že by sis vzal někdy nějaké oficiální konkubíny, že ne?"
"Ovšem že ne, miláčku," odpověděl a nedíval se mi do očí. "Taková myšlenka mě ani nenapadla." Ran věděl, že má co dělat s pyrensko-athénskou prudění a dával si úzkostlivý pozor, aby otevřeně neurazil moje city.
"Protože my na Pyrene jsme přísně monogamní."
"To vím."
"A na Athéně znamená skupinové manželství několik manželů stejně jako manželek. Jen jako varování."
"Nechceš si raději lehnout a nechat proběhnout kouzlo, Theodoro?"
Lehla jsem si a čekala. Za chvíli se Ran zeptal:
"A co tvoje definice?"
"Čaruj, Rané, a nepokoušej osud."
Schylovalo se k polednímu, když jsme vyšli ven. A mimochodem, byla jsem naprogramovaná na setkání s kýmkoli, kdo má nějaké negativní informace a chová záporné pocity vůči Guvernérovi. Záporné pocity budou pro nás impulzem ke

spuštění akce a u takového člověka bude méně pravděpodobné, že nás ohlásí, když se ho pokusíme koupit.
Tak tohle tedy byla Shaskala, s bílými střechami a čistá pod těžkou pokrývkou slunečního světla. Byli jsme v půli cesty na náhorní rovinu, ale v teplotě vzduchu nebyl cítit žádný rozdíl, rozhodně bylo stále horko. "Víš toho hodně o tomhle místě, tymone?" zeptal se Ran, připravený poskytnout své barbarské partnerce chybějící vědomosti.
"Slyšela jsem o něm vyprávět."
Jako stopařská planeta byla Ivory osidlována pomalu a nahodile a
obyvatelé ze vzdálených koutů světa sem přinášeli nejrůznější zvyky. Díky bohu zůstali většinou u jednoho jazyka, ale i tak tu rozdíly v dialektech byly extrémně velké. Shaskala byla z různých důvodů pozoruhodné místo. Předně ležela blízko andalusinské hranice a mísil se tu severní a jižní životní styl. Dále z důvodů, jejichž vysvětlení by vydalo na další svazek, provedli shaskalští radní nezdařený pokus navázat obchodní styky s Tellys a dovážet jejich výrobky. Došlo k tomu asi před dvanácti lety, ale důsledky jsou stále ještě citelné. A konečně to byla tradiční obchodní oblast a skládka odpadků těch, kteří obchodovali se Severozápadním sektorem.
Tuvinská provincie přesahuje do Sektoru územím, jež se dá přejít asi za šest dní. Nejsou tam žádné dlážděné cesty. Samozřejmě hodně z toho, co se stává v Shaskale předmětem obchodu, má počestný původ; maso ze stád severozápadních rančerů, pšenice, která roste na planině. Břehy řeky, jež teče pod městem, jsou lemovány mlýny a jatkami. Ale to, čím Shaskala proslula v písních a pověstech, je kradené zboží.
Jako lumíci směřují od dob prvního Imperátora do Severozápadního sektoru uprchlíci z celého jižního kontinentu. Mnozí z nich se zastavili v Shaskale, změnili si jména a usadili se. Jejich bratři, sestry a bratranci zatím na cestě planinou přepadali a loupili a pak přicházeli do města obchodovat.
Klestili jsme si cestu shaskalskými ulicemi. Začal odbíjet zvon, čtyři hluboké, zvučné údery. Rozhlédla jsem se a spatřila věž s hodinami na přední straně útesu, na západ od nás. Hned nato mně padla do oka půlnoční modř a zlato. Zatahala jsem Rana za ruku. "Podívej se na ten koberec!" Město bylo plné andalusinských koberců a tapiserií. Ran se nechal dotáhnout k hromadě koberců pod pruhovaným baldachýnem, odkud právě odcházel muž v kostkované róbě.
"Pane!" zavolala jsem. "Milostivý pane! Nechtěl byste si se mnou popovídat o uměleckých hodnotách toho zlatomodrého vzoru Voba u sloupu?"
Otočil se a já uviděla, že drží v ruce malý bílý hrneček. "On s vámi teď bohužel nemůže mluvit." A zvedl hrneček do výšky.
"Bude to jen chvilička, milostivý pane."
Zvedl obočí. "Copak nevidíte, že je právě čas na tah? Milostivá paní by měla raději přijít později." Obrátil se a zmizel dveřmi v zadní části obchodu.
Užil přímé oslovení "vy" - jeho způsob, jak říci barbarovi, který'
nezná dobré mravy, aby se vzpamatoval. Udělala jsem na Rana obličej; jen pokrčil rameny.
Vrátili jsme se zpátky na ulici, kde davy teď prořídly. Balkony po obou stranách domů byly nyní plné lidí ve vzorovaných shaskalských róbách. Všichni popíjeli z malých bílých hrnečků. Vedle nich se kouřilo z hrnců s tahem na kovových ohřívačích. Na několika stolcích na okraji ulice vlevo od nás stály hrnečky a zdálo se, že číšníci, kteří tu obsluhovali, jsou jediní pracující v tomhle městě... ale ne, zpět; všimla jsem si, že se jeden z číšníků opírá o zeď a líně usrkává.
"Měli bychom raději chvilku počkat, než se vydáme na radnici," řekl Ran. "Něco mi říká, že všichni úředníci vysedávají nad svojí dávkou drogy."
"A my jsme ji dneska ještě taky neměli," zdůraznila jsem.
"Pravda. Můžeme, pane?" zavolal na číšníka a pak mi přidržel židli.
Seděli jsme a pili tah z obecního hrnce. Když jsem trochu upila, rozhlédla jsem se kolem a dotkla se Ranový paže.
"Podívej." Ukázala jsem na roztrhaný plakát na zdi opodál.
"Odměna za STERETHA TAR'KRIMA a KTERÉHOKOLI jiného člena jeho bandy. 2 000 tabalů ve zlatě za jakoukoli informaci vedoucí k jeho dopadení. Zprávu podejte kanceláři Guvernéra na radnici."
"Co je to zač?" zeptala jsem se. "Zloděj obilí, zloděj rýže?"
"To je bandita ze Severozápadního sektoru. Nejspíš jeden z Guvernérových problémů. Uvidíme."
"Mám dojem, že ano." Srkala jsem tah a prohlížela si přitom ruku. Moje tělo vypadalo pořád stejně, přestože na něm teď lpělo kouzlo. Někdy jsem čekala svatozář kolem hlavy nebo hejno letících draků nebo podobné nápadné úkazy.
A občas se také dostavily.
"Jsem velice poctěna tímto setkáním," řekla jsem správci městského archivu a natáhla ruku.
Podíval se na ni, jako by nevěděl, co s ní má dělat. "Potěšení je na mé straně," řekl a konečně jsme si potřásli rukama. Zdvořilý pán. Při dotyku jsem byla ve střehu, jestli ucítím něco, co by mohlo mít souvislost s Ranovým kouzlem. Nic. Sjela jsem pohledem na Rana a signalizovala očima, že tady to fungovat nebude.
Ran seděl dál a usmíval se na úředníka.
"Říkal jste, že chcete vykonat nějaké zdvořilostní návštěvy?" pravil správce.
"Ano," odpověděl Ran. "Naše skupina je ve spojení s Domem Rivisů. Chtěli bychom v Shaskale zřídit novou pobočku a samozřejmě, domnívali jsme se, že by bylo zdvořilé informovat se na některé formality dříve, než koupíme půdu."
"O, kdyby tak všichni, kdo sem přicházejí, byli tak ohleduplní," řekl správce a usmál se na mne. "Co se týká mého úseku, naše potřeby jsou nevelké... asi tak tři sta tabalů, aby se urychlilo papírování a dalších dvě stě, kdybychom při pátrání v zápisech narazili na nějaké problémy ve vlastnickém právu."
"Milostivý pán je štědrost sama."
Správce udělal odmítavý posunek na znamení skromnosti.
"Nevím ale, jestli můžeme dál obtěžovat," pokračoval Ran.

"Jen mi řekněte, prosím, čím bych vám mohl posloužit," pravil správce.
"Jsme ve vašem báječném městě cizinci. Mohl byste nám dělat průvodce ve spletitém systému městských zákonů? Strašně nerad bych obešel někoho dalšího, kdo potřebuje... aby byly dodrženy formality."
"Pane, vaše přání jsou velmi rozumná a je mi potěšením jim vyhovět." Správce vytáhl ze stolu kus papíru a začal psát. "První člověk, kterého byste měli navštívit, je ředitel veřejných služeb. Je to jen odhad, chápete, ale pochybuji, že bude požadovat víc než sto padesát. Pak bude třeba promluvit s daňovým odhadcem... to, obávám se, bude trochu dražší..."
Navštívili jsme více než tucet úředníků shaskalské městské radnice a slíbili jim úplatky. Byli jsme populární dvojice. Více než polovina nás pozvala na oběd, což jsme odmítli. Ať už si slibovali od případného spojení s naší imaginární skupinou cokoli, žádný z nich nechoval vůči Guvernérovi zášť, která by nám mohla být nějak prospěšná.
"Co je s těmi lidmi?" zeptala jsem se Rana, když jsme byli zase zpátky v našem pokoji a já s úlevou žuchla na polštáře. "Co se stalo s politikou, když už k ní nepatří žárlivost, nevraživost ani zraněné city?"
"Je to dobré kouzlo. Odmítám věřit, že problém je v něm."
Uvažovala jsem o tom a zírala přitom upřeně na strop. "Možná se nezaměřujeme na tu pravou skupinu lidí."
"Jak to myslíš?"
"Ti lidé na radnici jsou staří, zkostnatělí politikáři. Mají svoje úplatky spočítané do haléře. Znají dobré i zlé, nic je nemůže příliš překvapit... Myslím, že je nikterak zvlášť nezajímá, kdo je Guvernérem nebo jakou politiku dělá, pokud to nemá nějaký dopad na jejich každodenní záležitosti."
"A na koho by ses tedy chtěla zaměřit?"
"A co ženy? "
"Cože?" "
"Ženy. Což abychom přijali některá z těch pozvání na oběd a nechali se představit ženám v těch rodinách. Vsadím se, že ty vědí o každém v Shaskale nějaké zajímavé drby a nejspíš na ně mají také svůj názor."
"Dobrý nápad. I když nevím, do jaké míry jsou zasvěcené do místních politických záležitostí."
"Kolik toho věděla tvoje Babička? A to v životě nevytáhla paty z Cormallonu. A Kylla poznala tvého klienta."
"Vážně?" Jeho hlas zněl polekaně. "Kdy ti to řekla?"
"Nemusela mi to říkat."
Sundal si svrchní plášť a přistoupil k oknu, kterým vnikal dovnitř vánek. V pozadí byla vidět modrá obloha, oblaka a první známky večerního soumraku. "Tak dobře, tymone, ať je po tvém. Zkusíme to."
"Dobrá." Překulila jsem se na břicho. "A vůbec, což abychom si tady někde poblíž dali trošku večerního tahu?"
Přišel a lehl si vedle mne. "Obchody se v tomhle městě zavírají brzy, miláčku. Budeme si muset zítra ráno koupit pár pytlíků a uvařit si ho
sami."
"Jo? Ty to umíš?" Stáhl mi sandály. "Ovšem."
"Ale jdi. Vždyť ses v životě nikdy nemusel sám o nic starat." Svlékl mi svrchní šedou róbu, úhledně ji složil a odložil na polštář v rohu. " Kam chodíš na tyhle názory na moji osobu?" zeptal se.'
Než jsem vstala, byl už Ran pryč. Nechal mi vzkaz, že odešel koupit tah do zásoby - v ivorštině, už jsem písmo ovládala lépe. Umyla jsem se, oblékla a přitom přemýšlela, co zdrželo pokojskou.
Ozvalo se zaklepání na dveře.
"Milostivá paní, to jsem já." Její hlas zněl jinak, jako by byla rozčilená. Otevřela jsem.
Rozhlédla se vpravo i vlevo po síni a řekla: "Milostivá paní, raději byste měla z tohoto podniku rychle zmizet. Váš manžel byl právě zatčen a myslím, že na vás je také vydán zatykač."
Udiveně jsem na ni zírala. Co jsme jen mohli provést? Jistě, magie je nelegální, ale nikdo na to nedbá, a kromě toho, kdo by to mohl vědět?
"To musí být nějaký omyl," řekla jsem.
"Bezpochyby," odvětila zdvořile. "Ale přesto byste měla rychle sebrat svoje věci a jít se mnou. Je tu postranní východ na dvůr, kde jsou stáje, a mohu vás nechat na půdě, než se setmí."
Nic jsem nechápala, ale pro případ, že by to byla pravda, jsem se rozhodla zachovat mlčení. Připnula jsem si opasek s penězi, vzala jeden svrchní plášť navíc a klobouk a ostražitě jsem šla za ní dolů po zadním schodišti.
U vchodu na prostranství před konírnami mi řekla: "Raději byste si měla nasadit klobouk, bez něj jste příliš nápadná."
Na chvíli jsem ji zadržela. "Poslouchejte, a co budu podle vás dělat po setmění? "
Její velké hnědé oči se setkaly s mýma. "Mám nápadníka, který je u policie. Může se zmínit vašim přátelům, když mi povíte jak."
"Mým přátelům? Jakým?"
Vzala mě za ruku. "Teď na dvoře nikdo není! Rychle!"
Utíkaly jsme ke stáji. Dvě tažná zvířata se nedala naším příchodem vyrušit a klidně přežvykovala dál. Ukázala na žebřík. "Vylezte tam se mnou," požádala jsem ji. "Musíme si promluvit."
Následovala mě po žebříku nahoru. Bylo tam okno, ze kterého jsem viděla hostinec na druhé straně dvora. V okně pokoje na našem patře se objevila tvář a já jsem rychle ustoupila. Pokojská přelezla kolem okna po čtyřech a usadila se do sena vedle mě.
"Neřekl vám nikdo, proč ho zatkli?" zeptala jsem se.
"Oficiálně ne ... ale my všichni se domníváme, že důvod je zcela jasný."
"My? Jaký důvod?"
"Milostivá paní." Usmívala se. "Hned jak jste se ubytovali v hostinci, všichni věděli, že jste Cantry a on že je Stereth Tar'krim. Kdo jiný cestuje s barbarskou manželkou? A to, že jste přijeli uprostřed noci a nezapsali se - prosím vás,

nejsme přece hloupí. Ne, že by ale někoho napadlo vás udat."
Tak Stereth Tar'krim. Vybavil se mi znovu ten zatykač, který jsem viděla na zdi u krámku s tahem. Vůdce jedné ze zbojnických tlup Severozápadního sektoru, na jehož hlavu byla vypsána obrovská částka peněz.
Přimhouřila jsem oči. "Tak vás tedy nenapadlo, abyste nás udali? Za takovou odměnu? "
Usmívala se, moje podezíravost se jí nikterak nedotýkala. "Tar'kri-movi lidé určitě zaplatí příteli mnohem štědřeji než Guvernérovi agenti. A taky nebudou čekat, že se jim polovina vrátí zpátky v daních."
Logické. "Není to Stereth Tar'krim a já nejsem ta Cantry."
"Milostivá paní-" začala a vrtěla přitom hlavou.
"Ale jsme bohatí a rádi získáme nové přátele. To nemůže být na škodu, že ne? "
"To určitě ne," souhlasila a cudně klopila oči. "Dneska byste mohli získat dva nové přátele, kdybyste chtěli." Tvářila jsem se, že mě to zajímá a tak pokračovala: "Můj snoubenec Hilo je poručíkem u shaskalské policie a v téhle sezóně slouží v celách zadržení. Dvakrát nebo třikrát za noc tam musí nosit vzkazy důstojníkovi, který velí strážím."
Pořád ještě jsem k imperiálním policajtům chovala jisté antipatie, založené nejspíš na zkušenostech s nimi během mého prvního pobytu na Ivory. Ale měla jsem ten dojem, že místní policajti nejsou o nic míň zkorumpovaní a dychtiví získat nějaký vliv než všechny ostatní organizace na planetě. Byla jsem ochotná rozhodnout se v Hilův prospěch.
"A on snad ví, kde drží mého muže? "
"Víc než to. Mohl by mu předat vzkaz... a kdyby mu mohl prokázat službičku a dostat ho ven... pokud má moje paní nějaký nápad... byl by vám velmi rád k dispozici."
"Vy jste o tom spolu mluvili, než jste pro mě přišla."
Znovu se usmála, čímž potvrdila, že je to pravda.
"Je to tak těžké, milostivá paní, pořád jen čekat a čekat, až se budeme moci vzít. Nejsme ještě ani z jedné čtvrtiny manželé, protože můj otec říká, že než dojde k svatbě, musí mít Hilo zařízený dům. Nemáte vůbec představu, kolik drobností se musí nakoupit - ručníky a stříbro a koberce- "
"Ano, ano, už jsem o tom slyšela."
"Hilo je sirotek a nemá žádný rodinný dům, kam by mne zavedl."
Povzdechla jsem a ukázala na opasek s penězi. "Nikdo není sirotek, když má dobré přátele."
Při pohledu na zlato doslova zatleskala. "Moje paní je barbarka jen zevnějškem," pravila. "Uvnitř bije srdce pravověrné a civilizované Ivo-ranky."
Chraň Bůh.
Asi o hodinu později za mnou přišel Hilo. Strávila jsem ten čas v zoufalých vzpomínkách na to, jak jsme se celý den promenovali po radnici z jedné kanceláře do druhé a ukazovali se všem úředníkům, kteří ve městě něco znamenají. Stereth Tar'krim a jeho barbarská společnice. Je to div, že nás nesebrali mnohem dřív.
Hilo byl mnohem otevřenější než jeho snoubenka. Byl to vysoký, pohledný, tmavovlasý muž v šedomodré uniformě městského strážníka. Neplýtval časem a šel rovnou k věci, i když přátelsky.
"Je na poschodí sám," pravil. "Guvernér je přešťastný a nehodlá riskovat, že by mu vězeň unikl. Venku jsou tři muži na stráži."
"Ale je vám jasné, že to není Stereth Tar'krim, jak už jsem řekla vaší snoubence."
"Rozumím tomu, co říkáte," přitakal Hilo, aniž dal najevo, zda také věří, že je to pravda. "Ale pak bych rád věděl, proč si oba nevyžádáte svědky, kteří by svědčili ve váš prospěch."
"Nemáme v tomhle městě žádné svědky. A pak... podívejte se, Hilo, mám-li být upřímná, nejsme sice bandité ze Severozápadního sektoru, ale také nejsme ti, za něž se vydáváme. Je to složitá historie."
"Aha. No, mně osobně je to jedno, moje paní, abych oplatil stejnou upřímností. Chcete-li, abych vám pomohl, stačí jen říct."
Uvažovala jsem. Ran, jako roduvěrný Ivoran, nikdy nic nevyzradí dobrovolně, pokud to z něj někdo nevypáčí násilím. Avšak jsou chvíle, kdy nic jiného nezbývá. Zaváhala jsem a pak jsem řekla: "Promiňte, Hilo, ale neriskujete, když se protivíte Guvernérovu přání? "
"Nemám Guvernéra příliš v lásce," odpověděl Hilo prostě. "A většina mých kolegů má stejný názor. Je to šílenec, moje paní, který se snaží reformovat městskou správu. Už vydal předpisy o úplatkářství a vyděračství, které by samy o sobě nebyly to nejhorší, ale on se skutečně pokouší vynutit jejich dodržování. A teď se vás ptám, jak může mladý muž doufat, že se ožení a založí si rodinu z platu městského policisty,
když občas nepřijme nějaký ten dárek? Je to rozumné, milostivá paní? No, co tomu říkáte?"
"Na to je těžké odpovědět. Bohužel, o platech městských úředníků toho moc nevím..."
"Dejte na mě, ten člověk je blázen. Kdyby lidé v našem oddělení měli žít jen ze svého platu, nezůstal by tam nikdo."
"Aha. No, ale snad byste se mohl přestěhovat do jiného města-"
"Shaskala je můj domov, milostivá paní. Nesnáším pohled na to, co ten kanz tady z ní dělá."
Zakryla jsem úsměv. Teprve teď, když se náš rozhovor už blížil ke konci, mě na,padlo, že by se mí athénští učitelé dívali na etickou stránku této záležitosti úplně jinak. Natáhla jsem ruku. "Barbarský zvyk, jak zpečetit dohodu," vysvětlila jsem.
Podali jsme si na to ruce. Nekonala se žádná kouzelná svatozář, žádná exploze, ani holubice nebo balónky ve vzduchu. Ale docela náhle jsem to věděla. Bůh žehnej Hilovi, byl opravdu tak zkorumpovaný, jak tvrdil. Vrátil se mi úsměv a tentokrát jsem se nepokusila ho skrýt.
"Můj manžel je čaroděj," řekla jsem přímo a můj uniformovaný přítel konečně vypadal překvapeně. A s myšlenkou, jak to všechno přijmou, jsem dodala: "Mám nějaký plán."
5. kapitola

Tak Stereth Tar'krim a jeho barbarská společnice? Na Ivory jsem se sice setkala s několika napůl legendárními postavami, ale sama jsem rozhodně neměla v úmyslu vstoupit do lidových pověstí. A tak, když první měsíc stál vysoko nad městem na východní straně, čekala jsem v Damaškové uličce v krytém voze. Vůz páchl, protože se v něm vozil dobytek na jatka.
Zmínila jsem se už o tom, že před příjezdem na Ivory jsem jedla jen umělé maso? Nevadí. Pevně jsem svírala v rukou otěže a přemítala, jestli potulní pěvci složí novou píseň o odvážném útěku Steretha Tar'krima. Doufala jsem, že ano. Pořád lepší, než kdyby měli skládat píseň o popravě jednoho bandity a jeho přítelkyně, která se ho pokoušela dostat ze žaláře.
"Theodoro? " ozvalo se poblíž tiše. Jen jediný člověk v celém městě mě mohl takhle oslovit. Měsíc byl jako srpek a já se snažila proniknout očima tmou v ústí uličky a vypátrat nějakou postavu, když v tom se mé paže dotkla ruka. Musela jsem vyskočit pěkně vysoko. Jen strach z toho, že na sebe upoutám pozornost, mi zabránil, abych strašně nezaječela. "Jsi v pořádku?" slyšela jsem Ranův hlas.
Položila jsem si ruku na srdce. Cítila jsem, že mi buší v hrudi jako chycený holub. "Prima, opravdu prima, sykla jsem naštvaně. Teď jsem viděla matné obrysy jeho postavy. Měl na sobě stále ještě ty elegantní šaty, ve kterých odešel, a nevypadaly o nic hůř než ráno. Člověk ho dostane z vězení a on je v lepším stavu než já.
Z druhé strany se objevil Hilo. "Vypadáte překvapeně, moje paní," řekl, "myslela jste si snad, že se to nepovede?" Abych pravdu řekla, myslela. Ještě nikdy jsem neorganizovala útěk z vězení. Párkrát jsem se jich sice zúčastnila, ale to není totéž.
"Nebyl to vážně vůbec žádný problém," řekl Hilo a zubil se přitom. "Přinesl jsem mu oběd a pod talířem byly mince od strážných. Řekl jsem jen: 'Tohle vám posílá tymon a vrátím se za hodinu.' Víte, neřekl ani slovo a tak jsem nevěděl, jestli mě slyšel."
Vlivem adrenalinu se Hilo stal hovorným. To se stává spoustě lidí. Když jsem byla poprvé v podobné situaci já, prakticky jsem pak Rana vysvlékla z šatů. Hilo pokračoval: "A tak tam přijdu za hodinu a všichni tři tam leží natažení a nevědí o světě. Sebral jsem klíče a tady nás máte."
Tím, že Hilo dal Ranovi něco, co patřilo strážným, kteří měli službu, způsobil, že se stali zranitelní vůči kouzlu na dálku. "Jediné 'kdyby' celého plánu spočívalo v tom, jestli se vám podaří na nich vyhrát ty mince."
Na Hilově tváři se objevil samolibý úsměv. "O tom ovšem nemohlo být vůbec žádných pochyb, milostivá paní."
Ran si vylezl do vozu a posadil se vedle mne. "A co teď?"
"Dolů po Serpentinách," odpověděl Hilo. "Nebudete se lišit od jakéhokoli jiného vozu, směřujícího dolů do středisek distribuce jatek. Tam se maso balí do ledu nebo suší a solí. Kdyby se vás někdo ptal, řeknete, že jste z malého řeznického krámu ve městě a bude to vypadat, jako že se pokoušíte získat pár mincí navíc z prodeje dobytčat."
Ran se ke mně otočil. "Zaplatila jsi tomu skvělému džentlmenovi?"
"Částečně," odpověděla jsem. "Myslím, že bychom pro něj mohli udělat víc."
Ran se poklonil. "Můj Dům s vámi vejde v kontakt."
"Mám ve vás plnou důvěru," odvětil Hilo. Zasalutoval nám, když náš vůz vyjížděl z uličky a mířil dolů k Serpentinám.
V městě panovala tma a ticho. Byla ještě noc a příliš brzy na to, aby byl nějaký vůz už na cestě, ale nebylo to zase nic tak neslýchaného. "Hrozně mě štve, že jsem přišel o další auto," řekl Ran a myslel tím to, které jsme tam museli nechat.
Otočila jsem se a podívala se na něj v matném měsíčním světle.
"Bud rád, že jsi naživu."
"Nebývá podobné poučení pro zaměstnance vyryto na dveřích lacinějších bordelů? "
"Vážně? Překvapuje mě, že toho tolik víš o lacinějších bordelech."
Slyšela jsem, jak se tiše zachechtal a ucítila jeho paži, kterou mě objal. "Tak dobře. Mockrát děkuju, Theodore Nebudu tvrdit, že jsem neměl strach."
Před mnoha lety vysázeli Shaskalané na okraji města háj stromů sutu. Když jsme se k němu blížili, stromy si v nočním vánku šeptaly a jejich střapaté vrcholky se kolébaly. Vzduch byl nejspíš plný jejich těžké kořeněné vůně, ale pro zápach, který vydával vůz, jsme ji necítili.
Prudce jsem trhla opratěmi.
"Co je to?"
Ukázala jsem dolů k místu, napůl skrytému hájkem, kde se cesta svažovala. Uprostřed noci se vznášel náhrdelník z malých ohýnků. Ran se naklonil kupředu a položil ruku na moji.
"Na pochodně jsou příliš velké."
Snažila jsem se proniknout zrakem větvemi stromů. "Kotle s olejem," řekla jsem konečně.
"Silniční zátaras."
"Kvůli nám? Jak se mohli dostat před nás? Měli tě začít postrádat teprve ráno, a i kdyby někdo přišel a uviděl, co se stalo, jak mohli postupovat tak rychle? "
"Kdo ví? Ale rozhodně tudy dnes v noci neprojde nikdo, kdo odpovídá mému popisu s barbarskou přítelkyní po boku." Vzal otěže a začal otáčet vůz.
"Počkej chvilku - kam jedeme?"
"Nevím. Já nevím." Zdálo se, že ho to netěší o nic víc než mne. "Ale vzpomeň si, Theodora, jak úzká je ta silnice. Neexistuje možnost projet kolem nich nepozorovaně."
A tak jsme s klapotem vyjeli zpátky do Shaskaly. Měsíční srpek byl teď vysoko. Prohlížela jsem si průčelí domů, pod jejichž balkony jsme projížděli. Celé město mi připadalo jako vězení, takové, ze kterého není úniku.
V půli cesty po hlavní ulici jsem řekla:
"Jed pořád dál."

Otočil se ke mně. "Cože?"
"Jed dál. Nezastavuj. V tomhle městě už nemůžeme zůstat, a když nemůžeme dolů, budeme muset nahoru."
Ranová tvář vypadala bezvýrazně, jako vždycky, když se mu hlavou divoce honily myšlenky. "Ale nahoře není nic než náhorní plošina a Severozápadní sektor."
"Pak tedy budeme muset jet do Severozápadního sektoru."
Chvíli se na mě díval. Pak se znovu chopil otěží a vůz kodrcal dál shaskalskými ulicemi a ven z města na zbojnickou cestu.
Nahoře na náhorní plošině foukal vítr a silnice se zužovala. Autem bychom to nevyjeli, ale noc byla jasná a tažné zvíře bylo k takovému výstupu přizpůsobené.
"Jsi v pořádku, že?" zeptala jsem se.
"Jistě, a proč bych neměl být?"
"Držíš si pravou ruku."
Poposedl si. "Přeležel jsem si ji."
Uvědomila jsem si, do čeho jedeme: "Škoda, že s sebou nemáme mapu. Mám jen mlhavou představu o tom, jak vypadá tohle území. Ale některý z rančerů musí mít přece přípojku na Síť - a můžeme se spojit s Kyllou nebo někým z rodiny a mohou pro nás přijet.'1
Řekl na to jen: "Přípojku na Síť? V Severozápadním sektoru?"
No, ten tedy dokáže člověka potěšit. "Vážně ti nic neschází?"
"Theodoro, je mi prima, věř mi." Přestal si držet pravou ruku. "Za těchto okolností je normální mít trochu obav."
"Hm."
O několik hodin později jsme vyjeli na rovnou zem: byl to vrchol náhorní plošiny. Ran potřásl hlavou, aby se probral, a řekl: "Myslím, že bychom se měli držet pořád rovně. Většina velkých rančů a farem leží podél hlavní trasy." Pak se na mě podíval. "Zmáhá tě únava, tymone? Mohu převzít řízení. Nechtěl jsem to nechat na tobě, zřejmě jsem se zamyslel."
"To nevadí. Děsivé představy toho, co nás čeká, mi nedaly usnout."
Převzal otěže a dálkový ovladač. "Nejspíš nemáme žádné zásoby ani nic, s čím by se dal rozdělat oheň?"
"S touhle částí výletu nikdo nepočítal. Máme však asi tak tunu masa z porážky. Doufám, že ho rád jíš syrové."
Přijal to s chmurným přikývnutím. "Víš, zákony magie říkají, že někteří lidé jsou jako hromosvody. Nevím, čím to je, tymone, ale kdykoli se objevíš v tomhle světě, výsledek je, že se octnu někde na cestách pod falešným jménem, bez peněz, odříznutý od rodiny."
"Snad nechceš svalovat odpovědnost na mě?"
"Ne, ne. Nebesa, to nechci."
Na druhé straně se ve tmě jako přízrak vynořily groteskní tvary stromů náhorní plošiny, zmítaných větrem. Zdálo se, že se plazí po zemi
do stran, s větvemi ztuhlými v křeči. Některým se přesto podařilo vyrašit a podržet si pár listů, které šuměly, když jsme je míjeli.
"Myslím, že bychom měli děkovat Bohu, že je jasná noc. Vždycky jsem slýchal, že je tady nahoře mlhavo," pravil Ran.
"Na to, že je jasná noc, není vidět moc daleko. Nemyslíš, že bychom se měli někde ukrýt, dokud se nerozední?"
A nějaký hlas, ale ne Ranův, odpověděl: "Myslím, že ne. Vzhledem k tomu, jakou vzdálenost musíme urazit."
S nákladním vozem není jednoduše šance na rychlý únik. Zmáčkla jsem STOP na ovladači a sáhla po zbraních.
Uvědomila jsem si, že Ran, který se mezitím vrhl přes sedadlo do nitra vozu, je ještě neozbrojený.
"Tak prosím vás," pronesl káravý hlas a ze stínu stromů se pomalu sunulo něco velikého. Byl to muž, a seděl na nějakém modifikovaném jezdeckém koni. Muž byl normálně velký, ale kůň, jehož bílá srst se zdála v měsíčním světle bledá, mohl klidně nést dva nebo tři jezdce. "Nebudeme se k sobě chovat nepřátelsky," řekl muž. Měl příjemný baryton a z toho, co jsem zahlédla z jeho tváře, se dalo usuzovat, že je poměrně mladý a rozhodně ne nepohledný.
"Protože jste nám stejně vydáni na milost," ozval se jiný hlas. Rychle jsem se otočila a uviděla dalšího muže, menšího a podsaditějšího než ten první, s hlavou na ježka, který stál v pozoru u zadní části vozu. Jeho pistole mířila přímo na Rana.
Na cestě se objevily další dvě postavy, obě ozbrojené. "Kanz", slyšela jsem zamumlat Rana. Vstal.
"Mohu vám, pánové, nějak pomoci?" Rozhlédl se a dodal: "Tedy, pánové a dámo."
To mě přimělo, abych se podívala pozorněji. Byla sice tma, ale ve skupině, stojící po straně, byla buď žena nebo převlečený muž.
Měsíční světlo dopadalo na tvář jezdce a ten ukázal zuby v širokém úsměvu.
"Des Helani, těší mě. Smím představit Moru Sobien Ti-" žena sklonila hlavu, „-a Lexe na'Valoryho a Gratetha Tar'brieka, co stojí za vámi s pistolí. Jak můžete poznat z jeho jména, Grateth byl v armádě a umí střílet, to jen pro vaši informaci."
"Já jsem byl taky v armádě," pravil Lex na'Valory rozmrzele. Byl to velký muž, pevně stavěný, s krátkými tuhými černými vlasy.
"Nechtěl jsem tím říct, že jsi nebyl," odpověděl Des Helani.
"A mě alespoň se ctí propustili," pokračoval muž.
"Však také žije podle svého jména," řekl Ran a Lex na'Valory ho probodl očima. "Zbojnická jména," pokračoval hloubavě. "Domnívám se, že jste zbojníci."
"A vaše domněnka je také správná," odpověděl Des Helani. Sesedl z koně a přistoupil k vozu. "Mohu vás oba požádat, abyste slezli?"
Pevně jsem se chytla držadla a jednou nohou stoupla do třmenu. Nějaká ruka mě uchopila za paži a pomohla mi slézt a pak Des Helani ustoupil stranou. Ran seskočil vedle mne a tvářil se podezíravě. Takhle zblízka, v měsíčním světle, které

dopadalo na zbojníkovu tvář, jsem uviděla, že má oči zelené jako kočka, u Ivorana něco neobvyklého, ne však výjimečného. Vlasy měl hnědé, ne černé, světlejší, než bylo běžné. Všiml si, že si ho prohlížím, přistoupil ke mně a položil mi ruce na ramena.
"Hej," zavolal Ran. Podsaditý bandita s pistolí vykročil k němu.
Ale Des Helani mě jen otočil tak, aby na mě dopadalo světlo měsíce, který se už klonil velmi nízko k západu. "Tak je to pravda," řekl radostně, "svět je najednou plný rozkošných barbarských žen." A sklonil se a políbil mi ruku.
Ran se zatvářil znechuceně. I na jeho tvář teď svítil měsíc a viděla jsem, jak ohrnul ret. Pravda, způsoby našeho bandity byly poněkud otřepané, ale byla to jen předstíraná hra a chtěl, abychom se jí také zúčastnili. Jeho tón jasně naznačoval: "Nevšímejte si, prosím, jak přeháním a hrajte tu hru se mnou. Je to taková švanda, že s tím nedokážu přestat."
Jeho energie byla nakažlivá, najednou jsem zjistila, že se usmívám. Nepochybuji, že kdybych měla nějaký kapesníček a upustila ho, určitě by ho s úklonou zvedl. V tom nepřetržitém tanci obou pohlaví byl on zcela jasně partnerem, který vám dá vždycky najevo, jaký bude jeho příští krok.
Mora Sobien Ti vzala do ruky otěže našeho tahouna. Kalné šero vybělilo její hnědou pokožku. "Jestli nemáte nikdo námitky," pronesla chladně, "máme před sebou dlouhou cestu. A za dvacet minut bude svítat."
"Správně," řekl Des Helani, navrácen zpět do reality. "Barbarka může jet se mnou, je tak malá, že to můj kůň ani neucítí. Lexi a Moro, vy můžete jet spolu na druhém koni a Grateth dohlédne na našeho nového přítele, který bude řídit vůz."
Takže mají někde blízko přivázané ještě jedno takové velké zvíře. "Vy vážně chcete, abych se vyšplhala až nahoru na tu potvoru? " Vyznělo to mnohem afektovaněji, než jsem zamýšlela. Bandita se zasmál. "Je modifikovaná, miláčku, nedokázala by být agresivní, ani kdyby chtěla. A když se mě budeš dost pevně držet, nespadneš."
Musela jsem vylézt na sedadlo vozu, než se mi podařilo dostat se na hřbet zvířete. Ran mi pomohl. "Myslím, že bych se měl zmínit o tom, že nemáme žádné peníze. A pochybuji, že by někdo chtěl za nás zaplatit výkupné," podotkl.
"Výkupné? Něco podobného nás ani nenapadlo." Des Helani počkal, až se usadím a dodal: "Jste přece ti čarodějové, kteří bydleli v Shaskale. Máme pro vás práci."
Podpatky pobídl koně a vyjeli jsme. Pootočila jsem se a pohlédla na Rana. Stál na voze a usilovně se snažil nedat na sobě nic znát.
Takže jak se ukázalo, Hilo byl na výplatní listině u kdekoho. Nejen, že jsme mu zaplatili my a také tahle banda zbojníků, ale i město Shaskala mu stále vyplácelo pravidelnou mzdu. Koneckonců, nebylo to asi jen tak samo sebou, že nás zátaras na silnici donutil vydat se směrem, kterému se většina lidí vyhýbala. A měla jsem opravdu dojem, že si pokojská v tom hostinci nebude muset dělat žádné starosti, až dojde na nákup prostěradel, ručníků a jiných věcí, tak důležitých pro start mladého manželství.
Slunce vychází na náhorní plošině rychle. Nastalo jasné ráno. Tehdy jsem ještě nevěděla, zeje to něco, k čemu tu dochází velmi zřídka. Otočila jsem se a uviděla východ slunce neuvěřitelné krásy; za pár minut jsem se otočila znovu a bylo po něm, obloha dostala odstín obyčejné šedi. Podél trasy rostlo méně stromů. Všude kolem nás bylo moře krátké drsné trávy, kterou věčně čechral vítr. Tu a tam se vyskytovaly rostliny, které jsem nikdy předtím neviděla, a tmavočervené a bílé květiny se špičatými listy. Ne, že by to moře bylo úplně rovné. Všude nás obklopovala krajina zvlněná kopci a údolími a než nastalo poledne, přebrodili jsme tři potoky.
U třetího jsme se zastavili a všichni si nabrali vodu do polních láhví. Des ("Říkej mi Des, srdíčko, už jsi získala mé přátelství,") mi dal napít ze své a pak ji znovu naplnil. V dáli jsem viděla farmu, schoulenou v údolíčku. "Proč jsme nezastavili už dřív?" zeptala jsem se. "Měl jste prázdnou láhev."
"Cožpak ti nikdo nevyprávěl o Severovýchodním sektoru?" Des si postříkal obličej vodou. "Tři ze čtyř vodních zdrojů jsou tu otrávené."
"Ach." Vyměnili jsme si rychlý pohled s Ranem, který si stáhl svrchní róbu a košili a využíval příležitosti trochu se opláchnout. Dostat se pryč z tohoto území se zdálo být čím dál obtížnější.
Ran mírně pokrčil rameny a utřel se košilí. Zeptala jsem se Dese:
"A jak víte, který je otrávený?"
"Zeptáme se někoho, kdo to ví," odpověděl. Podržel koně za uzdu a pokynul mi. "Tak nahoru, miláčku." Vysadil mě do sedla. Byl silnější, než vypadal.
"Desi, nejste ten Stereth Tar'krim, kterého všichni hledají? "
Lex na'Valory ho vysadil na koně přede mne. "Jistěže ne, jsme jen dobří přátelé."
V denním světle se ukázalo, že Desovi Helanimu je něco přes třicet, že má výdrž a nenucenou eleganci, která se tak dobře vyjímá na koni. Lex na'Valory a Grateth Tar'briek vypadali, že jsou asi tak stejně staří, Grateth byl možná o něco mladší. Lexovu tvář neopouštěl trvalý výraz nespokojenosti. Grateth byl podsaditý, klidný, schopný a měl vždy po ruce zbraň. Z toho, co jsem viděla, to byly přinejmenším dva nože a všimla jsem si, že ať dělá cokoli, zdá se, že nikdy nespustí oči z Rana. Oba měli vojenské držení těla, ale to, co u Gratetha působilo jako projev disciplíny, u Lexe na'Valoryho činilo dojem odporu. Mora Sobien Ti byla starší, v černých vlasech jí svítily šedivé prameny. Svrchní róbu měla krátkou, spíš jako kazajku, a spodní střiženou jako jezdeckou sukni. Na téhle planetě jsem nikdy jezdeckou sukni neviděla. Všichni se chovali jako lidé, jež jsou zvyklí na způsob života, který vedou; umyjí se a napijí, když se naskytne příležitost a když to nejde, nevadí jim to.
Už mě bolelo od jízdy celé tělo a snila jsem o profesionálních lázních v Hlavním městě, kde bych si mohla protáhnout kostru.
"Vy barbaři jste taková křehká stvoření," žasl Des Helani, když jsme se zastavili ke krátkému odpočinku a on viděl, jak se pokouším zkroutit tělo do nějaké pozice, která by mi ulevila od bolesti. "Cantry je úplně stejná."
"Cantry?"
"Seznámíš se s ní. Další barbarka, mohly byste být sestry."

Pokračovali jsme v cestě a odpoledne bylo čím dál mlhavější. "Tak tohle je to pravé," řekl Des. Náš kůň opatrně našlapoval po stezce a slyšela jsem vůz za námi.
"Vy máte raději tohle počasí?"
„Všichni zbojníci dávají takovému počasí přednost, drahoušku. Také si ho oblíbíš."
Nepřipadalo mi to tak povzbudivé, jak to bylo míněno.
Pozdě odpoledne jsme přijeli k okraji nízko položeného údolí, širokého, mělkého talíře země uprostřed pustiny. Dva zkroucené stromy, jaké rostou na planině, značily začátek vyšlapané pěšiny, která sestupovala vysokou travou. Náš vůz následoval koně Dese Helaniho do mlhy a po několika minutách jsem zvolala: "Tamhle je nějaké stavení." Stále jsem ještě seděla za Desem a cítila, jak se zhluboka nadechl.
"To je naše, drahoušku," řekl. "Náš domov. Za deštivých nocí poněkud vlhký, ale svému účelu slouží dobře."
Z mlhy se vynořily kamenné zdi. Když jsme se přiblížili, uviděla jsem to celé: starobylou zeď z šedivého kamene a uvnitř vyšší budovy, všechny v troskách. Starý klášter? Pevnost? Prakticky nemožné určit rozdíl, alespoň na této planetě.
Des sklouzl z koně, pomohl mi dolů a řekl:
"Moro, měli bychom z toho masa zachránit, co se dá. Některé kusy už pěkně zavání."
"Odvezu ho do kuchyně," odpověděla. Stála u vozu se založenýma rukama a čekala, až Ran sleze.
Pomalu slezl. Mora si od něj vzala dálkový ovladač a odvezla náš vůz i zvířata.
Ran přišel a stoupl si vedle mne.
"No?" obrátil se na Dese Helaniho.
"Prosím," řekl Des. "Hosté napřed." A pokynul nám ke vchodu. Gra-teth a Lex na'Valory vpadli dovnitř za námi.
Vešli jsme do budovy, která byla, jak jsem později zjistila, hlavní součástí pevnosti. Čítala velkou síň a deset menších místností, po každé straně pět. Asi polovina z nich postrádala svůj díl střechy, na který měla spravedlivý nárok. V jednom rohu síně hořel na podlaze oheň a v druhém byla kolekce rohoží, polštářů a balvanů a opravdu nádherný velký stůl ze zářivě lesklého tmavého dřeva a na něm nespočetné množství svíček. V síni byla tma a kouř. A v rohu, kam jsme mířili, velký shluk lidí.
Dobrý tucet zbojníků polehával nenucené na polštářích. Tehdy jsem je všechny nezaregistrovala. Byli tam muži i ženy, mladí i středního věku, v barevných šatech i jednotvárné šedi, někteří měli napilno, jiní lenošili. Většina měla na sobě kalhoty jako rybáři a venkované, pracující pod širým nebem, s nimiž jsem se už v minulosti setkala. Kromě toho měli mnozí kazajky nebo krátké svrchní róby složitých barevných vzorů, které mi připomínaly andalusinské koberce. Jejich záměrem určitě nebylo splynout s krajinou - karmínová a zlatá, půlnoční modř, temně fialové spirály - celý poklad barev se pohyboval ve tmě a tu a tam probleskoval ve svitu nespočetných svící.
A co se týká šperků, musela by moje švagrová Kylla být považována za vyloženě konzervativní.
Des Helani prodloužil krok a napřímil se. "Byl jsem skvělý!" zvolal. "Mám vám vyprávět, jak skvělý jsem byl?"
"Můžeme ti v tom zabránit?" ozval se hlas.
"Jen nám to pověz, Desi!" smála se nějaká žena. "Pověz nám, jak jsi byl skvělý."
"Byl jsem přímo úžasný," zvolal, ale to už jsme došli do středu skupiny. Seděl tam na balvanu mladý muž s tváří krásnou i podle měřítek Ivory a leštil krátký starý meč. "Ale nejdřív bude představování," pokračoval Des. Prošel kolem mladíka a stanul před jiným, starším mužem, jenž držel v ruce svazek papírů. Tohle byl třicátník a s mírnýma tmavýma očima a předčasně šedivějícími vlasy vypadal jako učenec nebo účetní. Měl brýle.
"Dovolte mi, abych představil nejhledanějšího adepta vězení v celém Severozápadním sektoru," deklamoval Des jako herec. "Stereth Tar'krim. Sterethe" klesl hlasem do normální tóniny, „-to jsou ti, o kterých se zmiňovala zpráva."
Stereth Tar'krim na nás ze svého polštáře zamrkal. Položil papíry, vstal a otevřeně si nás prohlížel. Přitom si upravoval brýle.
Kvůli tobě, imaginární čtenáři, se tady zastavím a vysvětlím, co jsou to brýle. Představ si malé kulaté sklíčko, orámované obroučkou ze zlatého drátu. Pak si představ ještě jedno stejné sklíčko, připojené k tomu prvnímu dalším drátem a teď někoho, kdo se dívá skrz ně, přičemž každé má přímo před jedním okem. Samozřejmě se nevznášejí ve vzduchu před obličejem - drží pohromadě můstkem, který vede přes kořen nosu, a delšími dráty je to celé upevněné za ušima.
Asi tě bude zajímat, jaký je účel té věci. Rozhodně to není pro ozdobu, alespoň většinou ne. Je to zraková pomůcka. Prostě ta sklíčka nejsou z obyčejného skla, ve skutečnosti jsou to čočky, které kompenzují zrakové vady. Různé jejich verze můžeš vidět na obrazech lidí z minulosti. A jestli chceš vědět, proč si Stereth nedal jednoduše oči fixovat nebo vyměnit, tak ti zřejmě ušlo, že za prvé jako Ivoran a za druhé jako psa-
nec nebyl v takovém postavení, které by mu to umožňovalo. I kdyby o takové možnosti věděl.
A třebaže to celé může vypadat jako nějaká nepraktická vymyšlenost, sedí skutečně na nose bez potíží - až na výjimky, jako třeba teď, když si je Stereth musel posunout zpátky ke kořeni nosu.
Promiňte, že jsem přerušila příběh v okamžiku tak dramatického setkání, ale je to věc, kterou potřebujete vědět.
Takže - jak jsem uvedla, Stereth si posunul brýle, pozorně si nás prohlédl a pravil: "Těší mě. Desi, dostali jsme tvůj vzkaz. Vidím, že jsi převzal iniciativu."
"Pověřil jsi mě přece velením."
"Já vím. To je pravda. Byla to dobrá práce."
"Byl jsem skvělý!... Že?"
"Udělal jsi, co jsi udělat měl a jsem rád, že jsi nečekal, až se se mnou poradíš. Možná by nám byli unikli."
Des se zazubil a uvolnil. Ran na mě letmo pohlédl a oba jsme si vyměnili starostlivé pohledy. Bylo zřejmé, že jsme tu byli velmi žádoucí.
"Doufám, že vás naše pozvání sem nevylekalo," pokračoval Stereth. "A doufám, že se Des postaral o vaše maximální

pohodlí."
"Byl okouzlující," řekla jsem.
"To on je vždycky. A teď, jestli se smím zeptat, kdo z vás je ten čaroděj?"
Já jsem neřekla nic a Ran tam stál a tvářil se nešťastně. Konečně odpověděl: "Milostivý pane-"
Stereth Tar'krim ho přerušil. "Tady platí jiná pravidla. Do očí mi můžeš říkat Sterethe, a jak mi budeš říkat jinde, je mi úplně jedno."
"Sterethe, smím se zeptat, co tě přivádí na myšlenku, že jeden z nás je čaroděj?"
Stereth se usmál, byl to velmi mírný úsměv. "Chováme tu cvičené ptačí posly. Až budeš mít někdy volno, můžeš si jít prohlédnout klec u západní zdi. Dělíme se o ně s našimi přáteli, kteří žijí příliš daleko, než abychom se mohli navštěvovat."
"Se shaskalským policajtem jménem Hilo?" zeptala jsem se.
"Je dobré mít přátele," odpověděl Stereth. "Včera se na jednu z našich stanic, poblíž místa, kde operovala Desova skupina, vrátil pták ze Shaskaly. Des to vzal na sebe a zaranžoval tohle setkání."
Des zvedl oči z polštáře, na kterém se uvelebil. "Byl jsem skvělý."
"Ano, Desi, byl jsi báječný," dal mu Stereth zdvořile za pravdu.
"Nebyl bůhvíjak dobrý," prohlásil Lex na'Valory.
"Čaroděj se nám může hodit," pokračoval Stereth. "Potřebujeme být v každém ohledu lepší hlavně proto, abychom přežili. Můžeme dobře zaplatit."
"Ukradeným zbožím a tabaly," poznamenal Ran.
"Je profesionální čaroděj oprávněn vynášet morální soudy? Kolik lidí jsi zničil nebo zabil? V tomhle impériu je magie přece stále ještě nelegální, nebo mi snad něco ušlo?" Stereth hovořil mírným, bezbarvým hlasem, který mi naháněl hrůzu.
"Lidé berou to, co dělám, jako součást života," řekl Ran a už se nepokoušel marně skrývat, kdo z nás je ten, kterého hledají. "Ano, v zásadě je to nelegální, ale nikomu to nevadí. Ale ty jsi-"
"Známý zbojník, kterého nejspíš čeká oprátka? To je velmi pravděpodobné. Avšak neznamená to, že jsem morálně horší, nýbrž pouhý fakt, že relativně více riskuji." Mluvil logicky, jako když jeden obchodník probírá s druhým výkyvy trhu.
"Chtěl jsem říct, že jsi bandita. Okrádáš nevinné pocestné a pleníš lidské příbytky."
Stereth se neurazil. Usmál se, dotkl se ramene toho abnormálně hezkého chlapce s mečem a posadil se místo něj na balvan. "Strašně nerad se pouštím do debat o morálce. Neposadíš se?" Ukázal na polštáře a polštářky, roztroušené po podlaze místnosti.
"Děkuji, raději postojím."
Obecně se soudí, že z psychologického hlediska jste ve výhodě, když někoho donutíte, aby se na vás díval vzhůru. Jenže Stereth se tvářil nenuceně. Jestli vůbec někdo byl ve výhodě, pak Ran vypadal jako nějaký školák nebo zaměstnanec, kterého zavolali k šéfovi na kobereček.
"Protože stejně nemáš moc na vybranou, což abychom si promluvili o tvém platu? "
"Nepracuji pro tebe."
"Pro začátek ti mohu dát zálohu dva tisíce tabalů-"
"To je od tebe velmi laskavé-"
"A životy vás obou." Nastalo všeobecné ticho. Slyšela jsem, jak někdo ze skupiny lidí rozlouskl ořech. "Snad by tvoje žena měla k tomu také něco říct," pokračoval Stereth.
Otevřela jsem ústa, ale Ran mě předběhl. "To není moje žena." Des Helani se napřímil a na Sterethově tváři se objevil výraz mírného překvapení.
"Ale? Des-"
"Zpráva ze Shaskaly zněla jinak," řekl Des.
"Usnadňuje to pobyt v hostincích i naši práci, když se prostě řekne, že jsme manželé," vysvětlil Ran. "Ale je to moje asistentka - a nedělá to dlouho. Začali jsme spolupracovat teprve před několika týdny."
Těžko lze držet lidi jako vzájemná rukojmí, když se spolu sotva znají. Ale jak dalece tomu budou věřit -
"Je to pravda, drahoušku?" zvolal Des. "Kdybych byl věděl, že jsi volná, dovolil bych ti, aby ses ke mně víc přitulila."
Pohlédla jsem mu přímo do očí. "Kdybych se k tobě ještě víc přitulila, tak už bych byla v tom."
Z řad Desových přátel se ozval výskot. Stereth se ke mně otočil, vykouzlil na tváři upřímný úsměv a na chvíli zapomněl na stoprocentní sebeovládání. Ukázal, že umí sdílet čiré potěšení - a já si uvědomila, že je to další člověk, který dokáže být okouzlující. "Nejsi taková putička, jak vypadáš."
"Myslím, že ty taky ne," řekla jsem pomalu.
Chvíli jsme se na sebe usmívali. Pak si Stereth opět posunul brýle a obrátil se k mému ne-manželovi.
"Tak ty říkáš, že jakékoli vyhrožování tvé přítelkyni by bylo bezpředmětné. "
"Ishin na'telleth," řekl Ran. "Mně je to úplně jedno. Obchodní záležitost - to bys měl pochopit."
"Ale ano, chápu. Cantry, postav tu konev a pojď sem k nám." Pohlédl vzhůru. Sledovala jsem jeho pohled a uviděla úzký balkon; táhl se po celé délce síně. Mladá žena nesla velký hliněný džbán, jehož velikost dosahovala asi třetiny její výšky a teď ho postavila na místo, kde byla spousta dalších džbánů. Měla krátké kudrnaté světlé vlasy a subtilní postavu - další barbarka. Utřela si rukou čelo a zavolala dolů na Steretha: "Ještě nejsem hotová."
"Pro tentokrát ano," odpověděl Stereth. "Máme hosty. Des to může potom za tebe dodělat."
"Díky," pravil Des. "Na mně je řada nosit vodu až zítra."
"Udělej si z toho zásluhu," poradil mu Stereth. "Řekni jí, že to byl tvůj nápad."

Cantry zmizela z balkonu a za několik vteřin se znovu objevila v klenutém průchodu na druhé straně místnosti. Přišla a postavila se vedle Steretha.
"Moje žena Cantry," představil ji. "Tihle dva říkají, že nejsou manželé, milovaná. Co myslíš? Jak se jeví tobě?"
Cantry ho jednou rukou objala kolem pasu a podrobila nás zkoumání. Měla světlehnědé oči, čistou a dětsky nevinnou tvář. Tohle je ta barbarka, se kterou si mě spletli v Shaskale a o které Des řekl, že by mohla být mojí sestrou? Byla stejně vysoká, ale to bylo všechno. Vždyť má, proboha, světlé vlasy.
Těm lidem se všichni barbaři zdají být stejní. Konečně Cantry řekla: "Já mám pocit, že jsou manželé."
"Já také. Ale říká se, že lidé vypadají jako manželé jen proto, že jsou spolu. Za pár měsíců se začneš podobat i své ochočené ještěrce."
Steretha očividně bavilo si s námi pohrávat. Avšak nemohl mít žádný důkaz. Ran mu řekl: "Já pro tebe pracovat nebudu a ani za jednoho z nás nedostaneš velké výkupné. Můžeš nás klidně nechat jít."
"Nechat vás jít! - Desi, řekl jsi snad těmto dobrým lidem, že je budeme držet proti jejich vůli? Odpusťte. Můžete odejít kdykoli. Kdykoli dostanete chuť cestovat sami napříč Sektorem. Zkonfiskovali jsme váš vůz, ale můžete přece jít pěšky. Snažte se nic nejíst ani nepít, a když někoho po cestě potkáte, řekněte jen, že jste obyčejní pocestní a určitě vás nechají projít."
Bylo to těžké, nehledě na to, že jsme po cestě sem v té mlze poněkud ztratili orientaci.
Ran mlčel a tak Stereth pokračoval: "Teď je vám jasné, co jsem myslel, když jsem říkal, že nemáte na vybranou."
Pokynul Cantry a ta přinesla láhev vína a nějaké poháry. Stereth nalil, upil trochu, aby ukázal, že víno není otrávené a podal nám oběma číši.
"Přesto všechno," usmíval se. "Slunce zapadá, noc právě začíná, a já vím jistě, že máme hodně o čem mluvit. My se tu vzájemně neptáme na svoje pravá jména, ale jestli nám je chcete dobrovolně sdělit, bude to v pořádku. Jinak budeme muset prostě říkat 'ahoj, hosté' než vám oběma nějaké přezdívky vymyslíme."
"Já už jednu mám," řekla jsem. Víno bylo červené a neuvěřitelně silné. "Panebože, vy to neředíte vodou? Tymon, to je moje přezdívka."
"Tymon. A tebe to neuráží? "
"Když se říká s respektem a láskou, tak ne."
"Vynasnažím se vyhovět tvým požadavkům. A tvůj, ehm, obchodní partner..."
Ran zvedl oči od vína. "Říkejte mi Sokol."
Sokol je slovo, se kterým se často setkáte v ivorské literatuře. Sama jsem ho hojně používala, když jsem na své cestě jihem shromaždovala lidové pověsti. Znamená "anonymní".
Stereth na něj zíral jako člověk, který už snesl příliš mnoho, než aby se ho dotklo jakékoli další urážlivé chování.
"Sokol," opakoval. Pak si povzdychl. "Vidím, že to bude nějakou dobu trvat."
6. kapitola
Ivorský výraz pro rýži, krim, je zároveň druhový výraz pro obilí a zahrnuje rovněž pšenici, kukuřici, oves, žito a ječmen. Ale vidíte, jaký důraz kladou ve své kultuře na rýži.
Na náhorní planině se rýže nepěstuje. Mnoho se jí nepěstovalo ani v Tammaském okrese, kde Stereth Tar´krim vyrostl - tehdy to byl ještě Davor Metonid. Došlo tam k potlačení revoluce. Spálená pole, nedostatek potravy a záplava bezcitných vojáků ze Speciálních imperiálních jednotek. Nic z toho se Davora Metonida příliš nedotýkalo, až na to, že vlastní žena s dítětem měli hlad a jeho práce v Imperiálním statistickém úřadě shořela v plamenech (doslova), když bylo hlavní město okresu vypáleno. Ukradl dva bochníky chleba jednomu šmelináři, který byl pod ochranou kapitána Imperiální gardy. Nechali ho celé odpoledne pověšeného na kůlu, pak ho odřízli (aniž by k němu chovali zášť) a poslali do okresního vězení. Jeho krátkozrakost nedovolovala zařazení do armády, kde končila většina odsouzených zločinců. Žena a dítě mu zemřeli, těžko říci, zda na nějakou nemoc nebo hlady. A nebo jedno po druhém. V každém případě teď už měl Davor Metonid starost jen o sebe a před sebou dvouletý pobyt v tammaském okresním vězení.
Nechci předstírat, že vím, co mu v této situaci zaměstnávalo mysl. Avšak v souladu s tím a s vidinou dalších čtrnácti ivorských měsíců ve vězení zorganizoval Davor Metonid hromadný útěk. Vzal s sebou čtyři muže. Na cestě ven zabili šest stráží - zřejmě není nic lepšího, než spálit za sebou všechny mosty. Za pokus o útěk z imperiálního vězení je smrt oběšením. A zabít stráž je považováno za horší zločin. Když byli venku, navrhl, aby se vydali do Severozápadního sektoru, dobrý měsíc cesty pěšky. Nesouhlasili. Všichni prohlásili, že mají doma přátele, kteří je ukryjí, než si rozmyslí, co podniknout. Davor se jim to nesnažil rozmluvit. Řekl, že on sám nemá žádné přátele, popřál jim hodně štěstí a odešel.
Během několika příštích dnů byli všichni pochytáni a ukřižováni. Davor došel do Severozápadního sektoru, na náhorní plošinu, a začal tu svou kariéru.
Začala dvěma bochníky chleba tehdy v Tammaském okrese. A proto mu říkali Stereth Tar´krim. Zloděj obilí.
Pobyt ve zbojnické pevnosti v Severozápadním sektoru je tak trochu podobný pobytu v armádě. Setkáte se tu se spoustou lidí z nejrůznějších míst a dozvíte se nespočetně životních příběhů. Ale přece jen žádný z těchto osudů, byť sebevíc odlišný od vašeho vlastního, nemá takovou váhu jako fakt, že jste se teď všichni octli na stejné lodi.
Probudila jsem se v ženské části ubikací. Kdyby byl Ran nevyrukoval s historkou, že jsme jen obchodní partneři, mohli jsme spát spolu v jedné z malých komůrek hned vedle síně a byla by v tom jistá útěcha.
Když jsme čekali ve frontě na džbány na vodu k rannímu mytí, přitočila jsem se k Ranovi a zmínila jsem se o tom.
"To byl dobrý nápad. A vůbec, neměl jsem moc času na přemýšlení." Ran se třásl v chladu časného rána. Měl holou hrud. "Tak nějak jsem nikdy nepočítal s pobytem v jakési ruině v Severozápadním sektoru ani s tím, že mi zabiják v brýlích nabídne zálohu."
"Promiňte," ozval se blízko hlas a ten oslňující mladík, který včera večer čistil svůj krátký meč, prošel kolem Rana, tentokrát ale nesl jeden z vysokých džbánů na vodu.

Ran se otočil, aby si ho prohlédl. "Zachytila jsi jeho přízvuk? " zeptal se.
"Jaký přízvuk? Žádný neměl."
"Právě to myslím. Jestli ten se nenarodil v jedné z Šesti rodin, pak tedy někde zatraceně blízko. Mluví stejně jako ty a já, Theodoro."
Už mi bylo řečeno, že jsem pochytila Ranův aristokratický akcent. Musím to ale brát s rezervou, protože jsem přesvědčená, že Ran žádný přízvuk nemá. Chlapec se vracel zpátky s prázdnýma rukama pro další džbán. Zastavil se a oběma se nám uklonil.
"Dělám rozpis nošení vody," řekl zdvořile, "a jestli máte nějaké požadavky, rád je tam zahrnu."
"Požadavky? " podivila jsem se.
"Ohledně dnů, které byste měli raději, až na vás vyjde služba při no-
šení vody. Studna je tamhle vzadu. Vypadá to, že tahle parta potřebuje spoustu vody na mytí, nemluvě o pití."
Ran zamrkal.
"Nosit vodu? Já?"
Chlapec ho upřeně pozoroval.
"Myslel jsem, že jsem tady host," řekl Ran.
"Dlouhodobý host. Dalo by se říct, že jsme tu samí dlouhodobí hosté."
"V životě jsem vodu nenosil. Copak tu na to nemáte lidi?"
"Tady nejsou žádní sluhové, Sokole. Přijdeš na to, že před zákonem jsme si všichni rovni, jestli nás chytí, čeká nás stejná poprava. Já nosím vodu dvakrát měsíčně a mně říkají Sembet Triol."
Sembet Triol - vznešeného rodu. To ho stavělo nad Rana. Cormallo-nové nepatřili k Šesti rodinám, nýbrž k dvanácti nejvýznamnějším, a tak tvrdili, že jsou "sedmí".
"Ty máš nějaké požadavky, Tymone?" zeptal se mě.
"Kterýkoli den vyhovuje stejně."
"Sokole? Znamená to vstávat dřív než ostatní."
"Kterýkoli den je stejně hnusný."
"Tak výborně. Jsem rád, že jste tady," ukončil hovor, ještě jednou se uklonil a odešel pro další vodu.
Když na mě přišla řada v jedné frontě, žena, která řekla, že se jmenuje Carabinstereth, s mimořádným srdcovitým tvarem obličeje a šikmýma modrýma očima, mi převrátila na hlavu plný džbán. Udělala to s nadšením a zubila se, když jsem vyjekla. "Čistotnost je jedna z Osmi ctností Intimního života," pronesla a z cizokrajných očí jí koukala čertovina. Vlasy měla zastřižené jako podle kastrolu - kratší, než jsem kdy viděla u nějaké ženy na této planetě.
"Ohleduplnost k nim patří také," odpověděla jsem, když se mi obnovila schopnost řeči.
Poklepala mi na rameno. "Vzdělaná žena," zvolala radostně. "Určitě spolu budeme výborně vycházet, Tymone." Utřela mi obličej a podala ručník. "Tak utíkej, ať nezmeškáš snídani."
Víte, opravdu jsem bývala studentka. Ne, sakra, vždyť jí stále ještě jsem, přestože jsem dosud úplně nesplnila požadavky na získání doktorátu. Cožpak moje "Hádanky, přísloví a lidové pověsti z Ivory" nebyly navrženy na zařazení do programu Starověkých mýtů a legend?
Takové myšlenky se mi občas vynořily v hlavě jako bojovníci gerily na stezce. Tady na náhorní plošině mi připadaly mimořádně cizí a hloupé. A patetické.
Snídaně se konala venku ve vlhké trávě, kde se nad otevřeným ohništěm opékal velký kus masa. Zdálo se mi, že poznávám zdechlinu z našeho nákladu. Lidé postávali kolem a klábosili, seděli na kamenech nebo na jedné z nízkých napůl rozpadlých zídek z šedého kamene, které se táhly přes celý pozemek. Zahlédla jsem Rana, který snídal sám, a sedla si vedle něj.
"Možná, že kdybychom řekli těmhle lidem jméno našeho Domu, nabídli by nás výměnou za výkupné," začala jsem.
Zavrtěl hlavou, ústa plná masa. Za chvilku řekl: "Nechci, aby cor-mallonská pokladnice přišla kvůli mně o další peníze. A když si pomyslím, jak by to poškodilo mou pověst."
"Jenže prožít zbytek života v Severozápadním sektoru se mi ani trochu nezamlouvá."
"Situace je ještě vážnější. V Shaskale nás omylem považují za Ste-retha Tar´krima a Cantry. A když teď na sebe upozorníme - no prostě nechci, aby bylo cormallonské jméno spojováno s velezrádnou činností v Severozápadním sektoru."
"Možná bychom mohli odevzdat tuhle bandu policii. Pak by z tebe byl hrdina, ne? "
"Nechci, aby bylo naše jméno v jakémkoli směru spojováno se slovem velezrada. Nevíš, jak by to dokázalo znervóznit Ministerského předsedu. Pro takové věci už byly zničeny celé Domy."
Rozhlédla jsem se po zbojnících, kteří si u snídaně povídali. "Copak oni tohle považují za velezradu? Myslela jsem, že je to pouhá loupež a vražda."
"Když jde o Severozápadní sektor, je pomyslná hranice mezi pojmy velmi tenká. Vyšly odtud armády vzbouřenců. Annurian tu zahájil docela pěknou malou vzpouru, než ho dopadli."
"No, a pokračoval v ní, dokud neudělal slušnou kariéru, že?"
Ran upustil na zem kost. "Annuriana si koupili za post v armádě, protože byl příliš úspěšný. Nikdo ale nepočítal s tím, že to dotáhne až na úřad Ministerského předsedy."
U ohně vypukla hádka mezi Lexem na'Valorym a vysokou ženou ve fialových kalhotách. "A myslím, že jeho bývalí druhové nebyli dvakrát nadšení, když je začal zatýkat. Ne, jediné východisko je šťastně z toho vyváznout."
"Až na to, že to se nám nepodařilo."
"Ještě ne."
Zahryzla jsem se do kusu malé kýty a myslela na to, že bývaly doby, kdy mé taková věc skutečně dokázala znechutit.

"A kdy nás najdou lidé z Cormallonu? Doufám, že dřív. než nás Stereth vydá." Ran našpulil rty. "Cože?" zvolala jsem.
"Oni nás nebudou hledat? Neříkej, že První Cormallon může zmizet a nikdo si toho nevšimne."
"Ze Shaskaly jsme mohli odejít kamkoli. I kdybychom pro začátek předpokládali, že nás vysledují do Shaskaly - tam jsme přece užívali falešná jména. Když od nás na Cormallonu naposledy dostali zprávu, byli jsme v Hlavním městě."
"Ale věděli přece, kam jedeme!"
Zatvářil se kysele. "Cos jim řekla?"
"Řekla jsem Herel, aby nás čekala zpátky až za pár týdnů, a že má Spět vést domácí účetnictví. A Kylle jsem řekla, že odjíždíme na průzkum a... na svatební cestu."
"Já jsem nařídil Jadovi, aby se postaral o domácí záležitosti a kdyby se vyskytl nějaký problém, aby konzultoval mé bratrance v Mira-stodenu. Dal jsem mu číslo v Shaskale, kde má nechávat vzkazy- ale na Jada je v těchhle věcech spolehnutí. Vyvíjí vlastní iniciativu. Kromě ozbrojeného povstání by mě, myslím, ničím menším neobtěžoval." Náhle se rozzářil. "Čtvrtého Dumare se koná setkání celé rodinné rady, kterého se má zúčastnit vedení všech poboček. Když se tam neobjevím, určitě to upoutá pozornost." Pak znovu protáhl obličej zklamáním. "Jenže je to dvousečné. Když se neukážu, začnou zástupci zvažovat moji spolehlivost. Zejména vzhledem k mému výletu na Athénu. Nemluvě o těch... potížích... do kterých jsem se dostal předtím."
"Ale až zjistí, že za to nemůžeš, že jsi byl unesen-"
"Pak bude verdikt znít nedbalý a ještě k tomu nespolehlivý."
Hloubali jsme o tom za ponurého ticha.
"Dumare je za tři měsíce," poznamenala jsem.
"A do té doby rozhodně musíme uprchnout."
"Myslíš, že to nepůjde dřív?"
Muselo to vyznít tak, že jsem připravená vyrazit přes kopce hned na místě, protože se usmál. "Já ti jen říkám, dokdy nejpozději se to musí stát."
Představila jsem si nás na náhorní plošině, v dešti a větru, s oddílem banditů v patách. Neschopné orientovat se v terénu, bez znalosti
bezpečných pramenů a spolehlivých lidí, bez peněz, všechny cíle na míle daleko... a s dopálenými policisty na konci shaskalské ulice. Za předpokladu, že bychom ji vůbec našli.
Objevila se Carabinstereth. Dokonalým obloukem odhodila kost do ohně a prohlásila: "To je dneska krásně, co?"
Mlha rozbřesku se už většinou rozplynula a odpolední mlha ještě nepadla. Avšak bylo stále dost zataženo a já byla na téhle planetě zvyklá na jasné nebe a slamáky proti slunci. "Nemohu se dočkat, až uvidím, co považujete za špatné počasí," odpověděla jsem.
Zazubila se. "Sokole, dneska ráno jsem měla čest namočit tvou společnici ve frontě na mytí. A když se mnou teď oba půjdete, bude mi ctí ukázat vám naše jezdecké koně, aby si na vás zvykli. Stereth říká, že dneska pojedete s námi."
Ranový oči byly ostražité. "Kam pojedeme?"
Nevím, jestli o tom víš, můj imaginární průměrný čtenáři standardního jazyka, ale pokud tahle jména nezní jako normální ivorská jména, pak je to proto, že to nejsou normální jména. Jsou to "zbojnická jména", identifikátory, které všichni psanci Sektoru posbírají po cestě. Používání skutečných jmen je pokládáno za špatné způsoby a někdy i za důvod k zabití. Částečně je to pouhá tradice, částečně je příčinou to, že imperiální policajti vyhrožují rodinám psanců, když cítí, že to bude mít nějaké účinky. Jestliže nechtěl Ran upozornit na své pravé jméno, můžete si představit pocity lidí, kteří mají co skrývat.
Zde jsou tedy zbojníci, se kterými jsem se setkala během několika příštích dní- cantry tar'meth, neboli "druhové z cest".
Stereth Tar'krim - zloděj obilí nebo rýže
Cantry - kámoška nebo družka
Des Helani - karetní podvodník
Mora Sobien Ti - žena pozdní noci (prostituce však není na Ivory zločin, jak jsem zjistila později, ona byla zatčena a obviněna z vraždy, ale stále ještě neznám celý příběh)
Carabinstereth - umíněný mezek (to se ani nepokusím vysvětlit)
Grateth Tar´briek - čtyřikrát uprchl (z armády, hrozí mu trest smrti) - doslova "čtyřikrát v zajetí"
Komo - špatný dech
Lex na'Valory - mrzoutská povaha (doslova "bez smyslu pro humor ")
Juvindeth - tvrdohlavá (doslova "člověk, který nemá hlas a trvá na tom, že bude zpívat")
Lazarin - příliš chytrý a myslí jen na sebe
Paravit-Col - víc štěstí než rozumu (přezdívka z ivorských kočovných divadel, obvykle ve hře dávaná třetímu synovi)
Sembet Triol - vznešeného původu
Clintris nat´li - "příliš těsná prdel, než aby mohla tančit" - snad nejhorší ze všech těchto přezdívek. Nikdy se jí neříkala do očí. Jinak se jí říkalo "Natavrin" neboli "zapisovatelka". Měla přece jen nejúhlednější rukopis ze všech.
A poslední a nejméně významní:
Sokol - anonymní
Tymon - cizí barbar bez dobrého vychování
Myslím, že jméno Cantry bylo nejobecnější, ale zároveň nejtajemnější. Objevila se se Sterethem brzy po jeho příchodu do Sektoru a od té doby byli stále spolu. Nikdo nevěděl, kdo je ta - Cantry.
Když jsem tohle psala, uvažovala jsem, jestli nemám přeložit tato zbojnická jména do standardního jazyka - Steretha Tar'krima nazývat "Zlodějem obilí" nebo Cantry "Kámoškou" - ale bojím se, že by vám to dalo mnohem barvitější představu těch událostí, než jak se opravdu udaly. Některých z nich bylo možná původně používáno žertem, ale tady

to byla většinou obyčejná jména jako Linda nebo Eduard u vás doma.
A všimla jsem si, že se tu nevyskytovaly žádné přezdívky jako "Zabiják" - nic, co souvisí s vraždou. Lex, Komo a Grateth určitě zabili za padesát let společné služby nesčíslný počet lidí, ale zřejmě to považovali za něco, co opravdu nestojí za řeč. Kromě toho má Ivory sklon posuzovat majetkové trestné činy přísněji než vraždy.
Jak se ukázalo, Stereth pro nás vymyslel krádež dobytka. Krádeže dobytka jsou chléb a sůl života psanců, alespoň tak mi to vysvětlili. Ta banda vyloupila nespočetně domů, měst, oloupila spousty pocestných, ale nebyla bohatá, protože peníze jsou k něčemu, jen když je můžeš utratit. Lidé, kteří prodávali zbojníkům, vyšroubovali ceny na stonásobek. Kdesi kdosi bohatl, ale ne ve Sterethově bandě.
Ranovi by těch dva tisíce tabalů zálohy stejně nebylo k ničemu -alespoň ne na planině. Avšak dobytek se dal prodat za adekvátní cenu na příležitostném trhu městeček, rozesetých po celém Sektoru. A co se neprodalo, dalo se sníst.
Vysvětlili nám, jak je to celé velmi praktické, když nás vysadili na obrovské koně a vyjeli jsme do mlhy a měsíčního svitu. Za mnou na koni jel Lex na'Valory a kůň, který jel za Ranem, nesl Gratetha Tar'brieka. Ran se obrátil a pohlédl na mne těsně předtím, než jeho kůň zmizel za dvěma pokroucenými stromy na konci zbojnického údolí. Snaží se nás do toho co nejvíc zatáhnout, abychom nemohli pryč, říkal jeho pohled. A dělají to dobře, odpovídal můj.
Zápach, zmatek a ušlapaná tráva, ale nejvíc ze všeho zápach. Dobytek, který se chová v sektoru, je modifikovaný, stejně jako tažná zvířata a Sterethovi jezdečtí koně. Je předurčený pro život na náhorní plošině, spokojí se s nízkou, vlhkou travou a je poslušný, protože mu byly odňaty všechny rysy agresivity. Nechá se snadno dovést doslova až na jatka.
Můj vztah k modům, které jsem kdysi použila jako tažná zvířata, šel ve skutečnosti dál, než jsem si myslela. Dojeli jsme ke kraji osamělého ranče, kde se vynořovalo a zase mizelo v mlze asi dvacet nebo třicet kusů dobytka, spočítat je nešlo. Tu a tam jsem v dálce zahlédla světla domu. Seděla jsem na koni celá nesvá a nevěděla, co mám dělat, když ostatní zbojníci postupovali dopředu, mezi stádo. Všude kolem nás se ozývalo hluboké, nešťastné bučení. Lex na'Valory se se svým koněm přiblížil. V ruce držel provaz, jehož druhý konec měl kolem krku můj kůň. Pomyslela jsem si, že bych měla být vděčná, že to není můj vlastní krk. Když se ocitl těsně vedle mě, zakřičel: "Přeskočíš si!"
"Cože mám dělat?"
Trhl bradou směrem ke stádu. "Vyhlídnem si jednoho z vůdců a vyjedeš s ním."
Starou belu. "Proč jste mě nezabili hned v pevnosti?"
Zatvářil se znechuceně. "Neublíží ti, neví jak. Naskočíš si na něj, chytneš ho za rohy - už jsme to dělali mockrát. Jestli to bude jeden z vůdčích býků, půjdou ostatní za ním ven."
"A to si myslíš, že ho budu těma rohama řídit jako auto volantem? Ty jsi se-"
"Taky už jsme to dělali, ale ty nebudeš muset. Až se usadíš, podám ti tohle."
V natažené ruce držel malý ovladač.
Teď už jsem měla doopravdy strach. Můj průvodce, kterého Stereth posadil do sedla, aby mě hlídal, byl šílenec.
"Nejsou implantovaná," snažila jsem se co nejvíc zdůraznit do očí bijící skutečnost.
Netrpělivě přikývl. "Byli navrženi stejnou společností jako tvůj tažný kůň. Většina implantátů jsou jen zesilovače. Až budeš sedět na zvířeti, bude tohle taky fungovat. Říkám ti, že už jsme to dělali!"
Podívala jsem se na dálkový ovladač. Na tenhle typ byl velmi malý, vešel se snadno do dlaně jedné ruky. Jednoduché příkazy směru, stop a jdi.
Znovu jsem se na Lexe nedůvěřivě podívala. Samozřejmě nemůžete nikdy vědět, jaké jsou výrobky importované z Tellys. Možná, že ta společnost opravdu prodala všechny své mody na základě stejného obecného modelu. Z mlhy k nám vyšli tři rohatí módi a vedle nich na svém koni Carabinstereth. "Vezmi si toho prvního, Tymone!" volala. V dáli, daleko za ní, se mlha rozptýlila a uviděla jsem, jak světla ranče náhle zhasla. Musely se mi rozšířit oči, protože se otočila, aby se také podívala. "A pospěš si!" zaječela. Pobídla koně podpatky a projela kolem nás.
Možná, že lidé na ranči šli prostě spát.
Ale přece jen, na hlavy všech přítomných je nejspíš vypsaná nějaká odměna a neuškodí, když si pospíšíme.
Lex se vmanévroval těsně vedle mě, a když usoudil, že se pohybujeme souběžně s vůdčím býkem, vyzvedl mě ze sedla a vysadil na svého vlastního koně. To bylo něco, co jsem nečekala a jak jsem se bezděčně zmítala, mého koně to vyplašilo tak, že vyrazil tryskem vpřed, což měl Lex zřejmě v úmyslu. Pak přirazil blíž a shodil mě na hřbet zvířete.
"Popadni ho za rohy," zařval.
Zoufale jsem se snažila a v momentě, kdy se mi podařilo rozškrábnout si špičkou rohu předloktí, jsem je chytla. "Jsi připravená vzít si ovladač? "
"Ne!"
Držela jsem se, jako by mi šlo o život. Ta bestie mnou zmítala, že jsem měla pocit jako při zemětřesení. "Když na moment uvolním kolena, spadnu!" kvílela jsem.
"Já vím!"
"Když spadnu, rozdupe mě!"
"Tak bud opatrná!" Držel dál ovladač v napřažené ruce, až jsem konečně natáhla jednu ruku a popadla ho.
Seděla jsem modovi na plecích, jednou rukou držela roh, bosé nohy jsem zoufale tiskla zvířeti k bokům a róba za mnou jen vlála. Podařilo se mi chytit maličký ovladač konečky prstů, takže jsem se mohla alespoň částečně držet i druhého rohu. S bídou jsem dosáhla na knoflíky a vyzkoušela směrové příkazy.
Fungovaly! Nepocítila jsem tak velkou úlevu, jak by se dalo čekat, protože jsem neměla ani čas pořádně si to uvědomit. Ale neodpustila jsem si ještě jeden zuřivý pohled na Lexe. Koho by asi tak zajímalo, jak poslušný je tenhle dobytek, kdybych skončila zabitá pod jeho kopyty?
"Dělej," pobídl mě.

Nebyla snad za dávných časů na Zemi jedna královna, která se vracela z krádeže dobytka na býkovi, praseti nebo jiném legendárním zvířeti? Tenhle podivný nájezd byla divoká, hodinu trvající jízda pod zamlženou oblohou a měsíci nečekaně jasnými partiemi malého údolí, až k těm dvěma ohnutým stromům, které označovaly domácí teritorium. Po celou cestu mi dusalo v patách osm kusů dobytka. Prováděli jsme všechny možné zbojnické triky, projížděli otrávenými potoky a zanechávali stopy, které ukazovaly jiný směr.
Může to znít romanticky, ale některé věci je nejlépe zažít pouze teoreticky. Moje nohy křičely bolestí hned v prvních pěti minutách, ale neodvážila jsem se uvolnit stisk. Brzy potom se k celkovým mukám přidala záda. A samozřejmě, pomyšlení, že můžete každým okamžikem zemřít, není nikdy příjemné. Těm důmyslným zbojnickým trikům jsem nevěnovala vůbec žádnou pozornost. Jen jsem toužila, přála si, snila o chvíli, kdy se budu moci vrátit do vlhké pevnosti, místa, kam mě unesli.
Konečně jsme tam byli. Sklouzla jsem z koně někomu do náručí -ukázalo se, že to je Lex na'Valory - a kolena pode mnou poklesla, když jsem se pokoušela postavit.
Ran byl okamžitě u mne. "Přijel jsem před tebou."
"A co jsi dělal?"
"Jel jsem na jiném vůdčím býkovi." Podpíral mě kus cesty k hlavní síni pevnosti, dokud jsem necítila, že dokážu udělat pár kroků sama. "Přivezl jsem dvanáct kusů dobytka. Kolik jsi jich přivezla ty?"
"K čertu s tebou," odpověděla jsem a pokračovala dovnitř, poháněna silou vzteku.
Když jsem vstoupila, objevil se na Sterethově tváři potměšilý úsměv. Stahoval si vysoké boty a odkládal šperky, dlouhý zlatý řetěz upustil na karmínovou látku vedle své matrace. Stereth rád spal v hlavní hale, ačkoli se občas s Cantry uchylovali do ústraní. "Dostaveníčko venku, Tymone? Bylo to zajímavé?"
"Mohl jsi mě alespoň upozornit, na čem pojedu zpátky."
"Myslel jsem, že ty a tvůj miláček byste možná rádi zažili nějaké překvapení."
"Skoro se ani neznáme, Sterethe."
"Ano, to říkal."
Z jednoho menšího pokoje vyšla Cantry a protáhla se. Měla na sobě mátové zelenou róbu a byla bosá. Nepochybně spala.
"Přišla jsi o rušný večer, Cantry," řekla jsem poněkud nedůtklivě. Podtext, určený Sterethovi, říkal: "Nemají náhodou tvoje milenky protekci, když dojde na rozdávání nepříjemných úkolů?"
Stereth to okamžitě pochopil. "Většinou přivádí domů vůdce stáda moje žena. Hodně ji to vysiluje, a tak jsem si myslel, že si zaslouží jedno přepadení vynechat," řekl mírně.
Cantry sama byla klidná jako obvykle. "Je to taková subtilní barbar-ka jako ty," pokračoval. "Hodí se na tu práci."
"Nechal jsi na jednom jet taky Sokola a to není žádný subtilní barbar. "
Znovu se usmál. "Myslel jsem, že by mu to mohlo pomoct, aby se uvolnil. Jak je to, Tymone, myslíš, že se začne chovat rozumně? - Ale já jsem zapomněl. Vždyť ho sotva znáš. Jak bys to mohla posoudit."
Jestli tady zůstanu ještě chvilku, začnu skřípat zubama. "Jdu spát," prohlásila jsem a odkráčela, či spíš odpotácela se k směsici matrací na ženské straně.
"Dobrou noc," řekla Cantry.
"Příjemné sny, zlodějko dobytka," dodal Stereth. Ale neřekl to uštěpačně, nýbrž láskyplně.
Nevzpomínám si, jestli se mi něco zdálo.
7. kapitola
Před svítáním mě probudila čísi ruka na rameni. Asi vteřinu jsem byla naprosto dezorientovaná, dokonce jsem ani nevěděla, na které planetě se momentálně nacházím nebo na které bych se nacházet měla. Pak se mi s ulehčením vrátila paměť - rozpadávající se kamenná zeď, kupa přikrývek, ano, to je místo, kam mě unesli.
Přece ještě existuje ve vesmíru nějaký řád. Můj život od dětství lze definovat pobytem na místech, na nichž jsem neměla v úmyslu setrvávat.
Nade mnou se skláněl Ran, prst na rtech. Rozhlédla jsem se po síni. Zdálo se, že všichni ostatní spí. Uložila jsem se kousek stranou od ostatních žen, zřejmě pod vlivem psychického stavu, v jakém jsem se nalézala, takže jsem se mohla hýbat, aniž si toho někdo všiml. V pokoji byla ještě tma. Oheň několikrát krátce vzplál, což bylo znamení, že dohasíná.
Velmi tiše jsem vstala a bosá vyšla za Ranem ven.
Údolí bylo chladné, temné a pod nohama jsem cítila vlhkou trávu. Všimla jsem si, že Ran nenese svůj ranec, ale jen deku srolovanou pod paží. "Doufám, že nemáš v úmyslu utéct," řekla jsem.
"Ještě nenastala vhodná příležitost." Znala jsem ten tón a ten potěšený výraz tváře, vyhrazený pro někoho, kdo přizná, že nemá situaci pod kontrolou.
"Tak proč jsme tady venku?"
Upustil deku a objal mě. "Protože jsme už celou věčnost neměli minutku pro sebe."
Nebesa.
"Jsi přesvědčený, že je to dobrý ná-"
Kopnutím rozbalil přikrývku.
Za chvíli jsem se zeptala: "Nebylo to riskantní?"
"Pro noční hlídku je každý neviditelný, pokud se nedostane alespoň sto metrů od hlavní budovy," zněla blazeovaná odpověď. "Ověřil jsem si to."
"To není moc účinné."
"Ve vězení by nebylo, ale tohle místo bylo postavené na obranu. Máš na tváři nějakou špínu. Stůj klidně."
Palcem mi ji setřel. "A po sto metrech nám bude celá banda v patách. Budeme muset zmizet, aniž bychom na sebe

upozornili hlídku," řekla jsem.
" Já vím.
Čekala jsem na další poznámku, a když nepřišla, pokračovala jsem:
"Co je člověku platné, že ho unesou spolu s čarodějem, když neumí použít k útěku kouzlo? "
Povzdychl si. "Pořád o tom přemýšlím, Theodoro. Tak za prvé, je tu hlídka-"
"Vyvolaná iluze. Nafixovaná pevně na určené osoby, zaměřená jen na jeden cíl. Tato kouzla nepotřebují masivní přípravu."
"Rád vidím, že pokračuješ ve studiu. Dobrá, uvažoval jsem o tom a jsou jistá rizika... ale budeme-li vědět, kdo bude mít v tu určitou noc službu, zvýší se procento úspěšnosti."
"Takže-"
"No, ale kam se vydáme, až se dostaneme z tohoto údolí? Doufám, že máš nějaký nápad, protože mě nic nenapadá."
Obávala jsem se, že řekne právě tohle. "Doufala jsem, že znáš nějaký trik, ke kterému jsem v knize ještě nedošla."
"Je mi líto, ale absolvovala jsi v kostce celý kurs. Zbytek jsou jen detaily."
Jak depresivní. " Potřebujeme shromáždit víc údajů," promluvila ze mne moje akademická minulost.
Vypočítával je na prstech: "Nejbližší města, silnice, přátelské i nepřátelské oblasti. Ale protože tohle je Severozápadní sektor, spíš neutrální a nepřátelské oblasti. Možná bychom se mohli dostat na nějakou farmu a podplatit tam někoho, aby dojel do Shaskaly pro pomoc."
"Hm. Doufejme, že budou ochotni pracovat na úvěr. Všechny naše peníze má Stereth."
"A je taky mnohem blíž. Snazší, aby nás práskli jemu, když nás bude hledat. Z toho, co jsem slyšel, se tihle farmáři v Sektoru drží hezky blízko domu. A jestli mají tažné zvíře, je takového farmáře zapotřebí na farmě.
To platí také o ostatních členech rodiny. Ale v tuhle chvíli mě nic jiného nenapadá."
A dokonce jsme ani nevěděli, kde najít dobrou vodu. Ale toho jsme si byli oba vědomi, tak jsem mlčela. Otočila jsem hlavu a pozorovala Rana, jak se zamyšleně dívá přes špičky svých nohou na ušlapanou travnatou stezku, vedoucí na samý okraj údolí. I když byl náš rozhovor neveselý, těšilo mě, že je se mnou. Velmi se mi příčilo, že jsme byli rozděleni a každý z nás musel čelit zbojníkům sám. "Myslím, že bychom se měli raději vrátit dovnitř," navrhla jsem vlažně.
"Vždyť se teprve rozednívá. Ještě to bude pár hodin trvat, než začnou rachotit se džbány na vodu."
Obrátila jsem se na bok a položila si hlavu na loket. "Povídej mi o sobě, když jsi byl malý," poprosila jsem, protože o tom skoro nikdy nemluvil. A nejspíš jsem chtěla na chvíli zapomenout na Severozápadní sektor. "Vyprávěj mi, jaké to bylo vyrůstat na Cormallonu."
Ran se zavrtěl pod modrou svrchní róbou, kterou nás přikryl.
"Opravdu o tom chceš slyšet?"
"Nikdy o tom nemluvíš."
"Nevěděl jsem, že tě to zajímá."
Leželi jsme ve výklenku mezi stěnou pevnosti a kamenným příkopem, který se táhl kolem vnitřní strany staré obranné zdi. Údolí v dálce dostávalo šedý odstín a začínaly být vidět kopce. Náhle jsem se cítila provinile, protože jsem si vždycky myslela, že to je Ran, kterého tyhle věci nezajímají.
Bez jakékoli souvislosti jsem se zeptala: "Věděl jsi, že to býval klášter bojovných mnichů?"
"Ano. Torastikáni. Už vymřeli."
"Proč vymřeli?"
"Mniši by neměli bojovat zjevnými způsoby."
To mohlo znamenat cokoli. Někdy jsem měla pocit, že je mi Ivory tak blízká a známá jako moje první soukromá ložnice. A pak jsem zase narazila do té neznámé zdi z cihel.
"Tahle zeď, u které ležíme, patřila k faře."
"Vyprávěj mi o tom, jak jsi byl malý."
"Tak především, tehdy bylo na Cormallonu víc lidí. Rodiče ještě žili a vždycky k nám jezdily sestry mé matky. Měl jsem tisíc tet."
"Vážně? A kde jsou teď?"
Zamyslel se nad tím. "Přestaly jezdit, když matka zemřela. Ale myslím, že bych některou ještě mohl navštívit."
Přitulila jsem se k němu. "Vyprávěj mi o svých tisíci tetách."
A tak mi vyprávěl. Jeden příběh následoval za druhým a údolí se barvilo do zelena. Na náhorní plošinu to bylo jasné ráno. Zbývala nám ještě spousta času, než vstanou ostatní. Poslouchala jsem příběhy ze zlatých dob dětství, požehnaného nevšímavostí ze strany všech dospělých s výjimkou několika sluhů. Vyprávěl mi o tom odpoledni uprostřed jarního deště, kdy Evina, služka se zlatým kroužkem, stáhla všechny pokrývky ze stolů, povlaky z polštářků a povlečení a pověsila je venku, protože se říkalo, že jarní déšť je obzvlášť čistý.
"Nikdo to na ní nežádal, ale my s Kyllou jsme byli uneseni. Celý den jsme se potulovali po chodbách a prohlíželi si tu novou krajinu. Cormallon vypadal úplně jinak, všechna pravidla přestala na čas platit. Dělali jsme všude rámus a ignorovali tety, které nám nařizovaly, abychom přestali, protože - koneckonců - všechno bylo jinak. A do střechy bubnoval déšť jako celá armáda šípů."
Náhle přestal vyprávět a řekl: "Nechtěl jsem z toho udělat nějakou oázu duševní pohody. I Cormallon měl spoustu vad."
"Nevěřím, že existují nějaké ostrůvky duševní pohody pro dětí. Každá generace zdeformuje tu další jako tamhlety stromy."
Ran se podíval na pár groteskních tvarů na horizontu údolí. "Jsou to krásné stromy."
"Ale nejsou šťastné."

"Ne, nejsou to šťastné stromy." Náraz větru zatančil divoký tanec kolem fary a Ran mě těsněji ovinul pláštěm. "Když uvážím těch pár věcí, které jsi přede mnou o svém dětství utrousila ty, žasnu, že jsi poměrně normální."
Trochu překvapeně jsem na něj pohlédla. Vůbec jsem si nepamatovala, že bych se kdy zmínila o něčem ze svého dětství, určitě ne o něčem důležitém, a i kdyby, nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že by si to pamatoval. Ranový zájmy byly ohraničeny Cormallonem, alespoň jsem si to vždycky myslela.
Přitáhla jsem si plášť těsněji ke krku.
"Povídej mi ještě o tetách."
"Hm. Už jsem ti někdy vyprávěl, jak teta Segunda jela v přestrojení do Veerey a zamilovala se tam do hráče na jabith? Tedy, tvrdila, že se zamilovala-" v ivorštině je to doslova 'zbláznila se', „-ale ukázalo se, že se jen chtěla naučit hrát na jabith. Víš, můj otec vždycky šílel, kdykoli se v domě ozvala hudba-"
Až dosud všechny Ranový příběhy výstředních tet a bratranců vždycky končily u otce. Byla bych ráda věděla, jestli si to uvědomuje nebo jestli je to čirá shoda okolností. Obraz Ranová otce jsem viděla v jednom pokoji na Cormallonu: podsaditý muž s šedobílou bradkou, stojící se strnulým šarmem vedle jednoho z cormallonských koní. Na spodní róbě měl staromódní krajkové vsadky. Tmavé oči hleděly s formální odměřeností a neprozrazovaly nic z jeho nitra.
Náhle mě napadlo, že Ran také nikdy nic neodhalil ze svého nitra. To bylo trochu znepokojivé, ale koneckonců tomu nebylo třeba přikládat velký význam, taková už byla Ivory. Jak by vypadal Ran s bradkou? Zarostlá tvář tu byla vzácností, Cormallonové mají nejspíš sklony k atavismu.
S trhnutím jsem si uvědomila, že Ran stále mluví, "...stromu kono-berry u cesty na nádvoří. Ten strom jsi viděla, Theodoro, vzpomínáš si? Blízko bazénu? Ty temně fialové bobulky padaly na chodník a pak je všichni, co chodili kolem, rozšlapávali. Každý rok byla cesta pokrytá purpurovými skvrnami, které s každým deštěm postupně bledly a poslední zmizely obyčejně do Výročního dne. Moje teta Stella tím byla posedlá. Z nějakého důvodu chtěla mít cestu čistou, myslím, že jí to diktoval její smysl pro pořádek. Vždycky se shýbala a sbírala bobulky. Stále ji vidím před sebou. Byla to malá, vyzáblá žena v zelené róbě, s vlasy, které jí vylézaly z vlásenek, a sbírala ty bobulky jednu po druhé a ukládala do malé tašky a pak je nosila kuchařce. Plody stromu konoberry jsou ovšem jedovaté, jak víš."
"Takže je kuchařka musela vyhodit."
"Ne, kuchařka z nich musela odpařit vodu a esenci dát do fiol na jedy, které ukládáme k zavařeninám do komory v suterénu. A tak nám přibývaly stohy sklenic s jedem konoberry, ale kdo takový jed používá?"
"Chudák kuchařka," řekla jsem a pod paží, která mě objímala, jsem se k němu přitiskla. "Byla to Herel? "
"Ne, Herel přišla až další podzim. Tohle byla kuchařka, kterou jsme pravidelně najímali v Hlavním městě. Herel jsme našli, když prchala do Sektoru, protože uškrtila svého domácího, copak jsem se o tom nikdy nezmínil? "
"Svatá prostoto, ne."
"Byl bych přísahal, že ano. Každopádně, jeden rok si můj otec všiml
posedlosti tety Stelly a prohlásil, že tohle léto, bůh chraň, už nebude žádná fialová cesta. Všichni jsme museli chodit kolem trsů bobulek po špičkách a od té doby jsme je zametali do květinových záhonů -samozřejmě potají, protože otec nevěřil, že by Cormallonové uměli zacházet s koštětem."
"Zdá se, že tvůj otec byl trochu nepříjemný člověk."
Ran vypadal překvapeně.
"Vážně?"
"Ať ses o něm zmínil v jakékoli souvislosti, vždycky to bylo něco nepříjemného."
"Život s ním byl... těžký. Je pravda, že jsme se všichni cítili volněji, když byl pryč, což bylo, když teď o tom uvažuji, většinu času. Ačkoli, když se opil, byl velmi přátelský. Proto jsme tak milovali svátky."
Upřímnost, s jakou to řekl, mě rozesmála. "Co je?" zeptal se. "Hele, tymone, co je tak..." Když nedostal odpověď, převalil se na mě a snažil se změnit téma.
Nějaký hlas pronesl: "Ale, ale. Tak tomu říkám přemíra aktivity!" Rychle jsme se od sebe odtrhli a posadili. Necelý metr od nás stála Clintris na'Fli, s rukama v bok a obvyklým výrazem lehké blahosklonnosti v očích. "Jen se nenechte rušit, a až budou někdy volit Pár Sektoru, dám vám hlas."
Dokud nás Clintris na'Fli nepřistihla in flagranti, opravdu jsem netušila, co může člověku nabídnout život plný zvratů. Její mohutné tělo tam pevně stálo jako připravené k útoku. Pak zkřížila ruce na prsou jako učitelka, nespokojená se svými žáky. Naše místní modrá punčocha zvedla hlavu a zvolala: "No?"
Dobrý bože, ochraňuj nás. Na konci farní zdi stál Stereth a z pevnosti se vynořovali ostatní z bandy, rozespalí, ale nesmírně zvědaví.
Ran vyskočil i se svým pláštěm a já si rychle upravovala oděv. Tak dělej, Rané, vysvětli to.
"Á... Stereth. Nevěděl jsem, že se tak zajímáš o to, jak se chová tvoje banda v soukromí."
"Je tu tak málo zábavy," odpověděl Stereth, který se opět zcela nepokrytě začínal bavit na náš účet. "Drbeme." K čertu, ani se neobtěžoval předstírat vážnost. "Takže žádné intimní vztahy, Sokole? Skoro se ani neznáte, Tymone? "
Tlupa se shromáždila v kruhu kolem nás. Občas mě napadalo, jaké to asi je, být středem pozornosti celé skupiny lidí... tak teď jsem to poznala.
Člověk má chuť se vzdát. Ne že by vypadali na to, že se chtějí dopustit násilí. Naopak, ohromně se bavili.
"Něco takového jsme udělali poprvé," prohlásil Ran, ačkoli by to zřejmě působilo lip, kdyby si při tom nezapínal plášť.
"Určitě je to důsledek stresu z toho, že jste nás unesli. Jsme opravdu jen náhodní milenci."
"Cha!" vykřikla Clintris. "Slyšela jsem, jak jsi vyprávěl o nějaké tetě. Náhodní milenci neztrácejí čas řečmi o příbuzných."
Ran se přestával ovládat. "A jak bys ty mohla vědět, co dělají náhodní milenci? " zeptal se naštvaně.
Někdo se zahihňal a hnědá tvář Clintris ještě o odstín ztmavla. Vyrazila dopředu, uštědřila Ranovi facku, otočila se a

rychle vyšla z kruhu ven.
Ranová ruka automaticky vylétla nahoru, když dostal facku, ale zůstala tam viset, jako by přimrzla. Pak ji pomalu spustil. Obrátil se k Sterethovi a řekl:„ Omlouvám se. Nechtěl jsem tím znevážit její sexuální přitažlivost - byla to spontánní reakce."
Stereth si hověl s jednou nohou opřenou o kraj kamenného koryta.
"Zkusím jí to nějak taktně nadhodit, kdyby se náhodou naskytla příležitost." Pokynul rukou k nízké zídce. "Je libo se posadit?"
"Budeme tu dlouho?" zeptal se Ran obezřetně.
Stereth jen dál ukazoval rukou k zídce a Ran si sedl. Zpoza rohu fary vyšla Cantry, jednou rukou si přidržovala zelenou róbu a ve druhé něco nesla. Podala Sterethovi brýle. Vůdce banditů dýchl na skla, otřel je o rukáv kazajky a posadil si je na nos.
"Tak tedy," řekl jasným hlasem, "uděláme tohle."
"Já ne-" začal Ran.
"Za chvíli dostaneš příležitost mluvit. Protože se zdá, že ani jeden z vás nehodlá vyrukovat s pravdou ven ani před namířenou hlavní, přeskočíme ten bod. Dobrá - neznáte se."
Ozval se nějaký hlas: "Znamená to, že se mohu barbarce dvořit?"
"Zavři zobák, Desi." Ani neuhnul pohledem. "Takže teď se dostáváme k problému z opačného úhlu. Tymone."
Poplašeně jsem odtrhla oči od Rana. "Cože?"
"Chci, abys pro nás něco udělala."
"Já nejsem čarodějka."
"To není třeba. Venku ve stáji máme dvacet kusů dobytka. Když si jich deset necháme na porážku, jak je třeba, zbyde jich ještě deset a těch se musíme zbavit. Chci, abys je odvedla na trh do města Kynoginu a prodala je tam."
"Ty chceš ode mě, abych prodávala kradený dobytek? Nevěděla bych si s tím rady."
"Carabinstereth ti poví, jak na to. Posledně to dělala ona."
Probírala jsem v duchu všechny důvody proti a pauza se prodlužovala. Zřejmě nás tu hodlá držet tak dlouho, dokud neřeknu, co chce slyšet. "Nevím, jak bych zvládla deset kusů dobytka a dokázala je někam odvést-"
"Carabinstereth ti poví, jak na to."
A také jsem nevěděla, komu je prodat a za kolik a komu se vyhnout a co říct... Ale i na tyhle námitky už jsem znala odpověď. "Půjde někdo se mnou a pomůže mi?"
"Ne. Budeš sama." Otevřela jsem ústa a Stereth dodal: "Sokol zůstane tady."
Aha. Sterethův způsob, jak nám dát trochu najevo, že pochopil situaci - že se budu muset vrátit, když tu bude držet Rana.
Nicméně to neznamenalo, že by Rana zabil, kdybych se pokusila odejít ze Sektoru. Konečné, potřeboval čaroděje. Možná bych se někde dostala k Síti a mohla zavolat o pomoc... Podívala jsem se na Steretha, který tam klidně stál. Kolik lidí už v životě zabil? Pak jsem se podívala na Rana a srozumitelnou telepatií mu řekla: "No tak, přiznejme to a budeme to mít jednou provždy z krku."
V Ranových očích byla umíněnost. Vzdychla jsem a řekla: "Takže Carabinstereth mi dá nalejvárnu."
Když jsme šli později do fronty na mytí, zeptal se Ran: "Vyložila jsi karty?"
"Jak bych mohla? Od té doby, co jsme přišli, jsem neměla žádné soukromí, až teď, před chvílí, a to zase nebyl čas."
"Tak to udělej. Udělej to co nejdřív. A pak přijď rovnou za mnou."
Za půl hodiny, když jsem se utírala ručníkem, jsem zašla za Ranem a zeptala se. "Co se stalo té kuchařce před Herel?"
Díval se nechápavě. "Prosím?"
"Řekl jsi, že jste přijali následující podzim Herel za kuchařku. Co se stalo s tou první kuchařkou? "
"Ty jsi úplně posedlá nepodstatnými detaily, tymone."
"Ráda bych jen znala pointu toho příběhu."
Ran je ochotný vyhovět vašim výstředním přáním, když patříte do rodiny, a tak řekl: "První kuchařka zemřela. Místo sklenice ostružinové marmelády otevřela sklenici jedu konoberry. Víš, vypadají úplně stejně. A když se jedná o jed, je pořádek nanejvýš důležitý."
"Byla to zřejmě lekce pro všechny, že je třeba mít nálepky v pořádku."
"To byla. Ale podle mého otce na tom bylo - kromě toho, že bylo nutné najít novou kuchařku - nejmrzutější to, že jsme teď věděli, že někde v dlouhých řadách sklenic s jedem konoberry je jedna, v níž je ve skutečnosti ostružinový džem. To si pak člověk musel pořádně rozmyslet, než některou z nich použije."
Zřejmě z toho plynulo nějaké mravní naučení. "A co jste tedy udělali? " zeptala jsem se.
"Udělali? Neudělali jsme nic. Myslím, že jsou všechny pořád ještě dole v suterénu, pokud je Herel nevyhodila."
Asi vás nepřekvapí, že mi Carabinstereth opravdu dala instrukce. Také mě doprovodila až k hlavní silnici do města Kynoginu. Kráčely jsme vedle sebe studenou, drsnou trávou planiny, jednoho móda jsem vedla za provaz já, druhého ona. Osm dalších volů se vleklo poslušně za námi.
Její modré oči byly zasazené do ryze ivorské tváře jako dílky mozaiky, které se nehodí k ostatním částem. Jiskřilo v nich čtveráctví.
"Moc sklesle nevypadáš, Tymone. Řekla bych, že tvůj milenec musí být v posteli dobrý."
"Já, no, sotva se známe-"
"Já vím, moje drahá barbarko, předvedli jste to velmi názorně. Jste manželé? Jaké je tvé skutečné jméno? "
V Sektoru není zvykem ptát se někoho na jeho pravé jméno, ale podle vlasů a oblečení, nehledě na její oči desperáta, jsem už mohla vědět, že ona na pravidla nedbá.

"Jaké je tvoje skutečné jméno?" oplatila jsem jí.
Zastavila se a uklonila s tak dramaticky rozmáchlým gestem, že téměř způsobila srážku tří býčků. "Lesrenic Beredar Chanizová, k vašim službám. Bývala jsem kapitánkou Čestné imperiální gardy."
Překvapeně jsem zírala.
"Nevěděla jsem, že do Čestné gardy berou ženy."
"O, když dojde na doprovod mladých a nevinných dcer Šesti rodin, dávají jim dokonce přednost, Tymone. Strážce se s osobou, kterou doprovází, často dosti sblíží, víš, a pokud jde o rodiny, domnívají se, že trocha ženských intimností může být jen ku prospěchu - jako příprava na život, dá se říct. Kdežto výlet na matraci s urostlým strážcem by byla škaredá věc. Chápeš ten jemný rozdíl?"
"Ano," odpověděla jsem. "Na téhle planetě nemají pořádnou antikoncepci. "
"Uhodlas hned napoprvé, světloočko."
"Ale tvoje způsoby-" Zarazila jsem se. Jsou tak provinciální. Měla jsem to na jazyku. Čiší z nich venkov.
"Ano?"
"Ale nic." Cítila jsem, jak mi stoupá horko do tváří. "Opravdu čekali, že budeš dělat tělesnou stráž úplně sama? Bez jakékoli opory?"
"Jakou oporu máš na mysli, Tymone? Snad ne tu staromódní, svalnatou mužskou oporu? Vážně, od člověka z jiné planety bych čekala pokrokovější přístup-"
Měla jsem pocit, že se mi vysmívá, ale také, že jsem ji možná urazila. "Omlouvám se, Carabin, moc toho o těchto věcech nevím."
"Nevadí, světloočko. Pět let špinavostí v Provinčním ženském pomocném sboru a už nikdy nebudeš cítit potřebu ochrany, věř mi. Tam jsem bývala - a jsme tady." Zastavila se a ukázala dolů z dlouhého šedivého svahu na blátivou stezku, která se klikatila mlhou a slunečním svitem. "Dovede tě přímo do Kaytownu. Až dojdeš na cestu, radím ti, aby ses otočila a podívala tady na ten kopec. Pevně si ho zafixuj do paměti, abys na zpáteční cestě věděla, kde mas sejít z cesty." Přátelsky poplácala svého býčka, protáhla řemen obojkem a zeptala se: "Vrátíš se zpátky, Tymone, že? "
"Mám zato, že ano," souhlasila jsem.
"Protože Stereth umí být někdy až příliš přísný. Mám ho ráda, ale co je fakt, to je fakt."
"Vynasnažím se být do tmy zpátky."
Podala mi vak s vodou a řekla: "Hodně štěstí. Po západu slunce ohraničím kopec kůly, abys nezabloudila."
A tak se modrooký desperát a enfant terrible v jedné osobě vydal jednou cestou a barbarka, vystupující pod falešným jménem, druhou.
Když jsem scházela ze svahu, měla jsem velmi podivný pocit a trochu s překvapením jsem si uvědomila, že je to poprvé po odchodu z Athény, kdy jsem zůstala úplně sama.
Za hodinu a půl jsem došla k háji tvořeného tím, co je na náhorní rovině považováno za stromy. Zastavila jsem se a uvázala vodítka obou vůdčích býčků s obojky k nějakým větvím. "Nechtě si to pro sebe, hoši," prohodila jsem, klekla si a z váčku u pasu vyndala balíček karet.
Tráva byla chladná a ne tak vlhká, jak jsem se bála. Míchala jsem karty a myslela na naši současnou situaci. Pak jsem vytáhla první, Ranovu osobní kartu.
Obraz jednoho z přítoků Stříbrné řeky, daleko na jihozápadě. Přehrada, zadržující přirozenou sílu vody, vytvářela umělé jezero. Harpunová přehrada, už jsem o ní slyšela. Stromy po obou stranách, velmi idylické místo. Dotkla jsem se jí prstem.
Přehrada zaburácela. Voda se o ni rozbíjela, jezero stoupalo a z oblohy padaly přívaly deště, horší než při jarních lijácích. Obrovským tlakem se trochu posunuly veliké kamenné bloky. Zatím nedošlo k velké devastaci, ale byla to jen otázka času.
Složila jsem ruce do klína a pozorovala, jak se obraz stává zase statickým, s namalovanou modrou oblohou a načechranými vatovými obláčky. Ještě nikdy mi nevyšla taková osobní karta. Vlastně jsem tuhle konkrétní kartu ještě nikdy nevytáhla. Ran musí být ve větším stresu, než jsem si myslela - pokud to neznamená budoucnost. Karty někdy nerozlišují časy.
Každopádně jsem se mohla utěšit výkladem Harpunové přehrady jako symbolu Ranový tvrdošíjné nátury. Ne, že by se s ním nikdy nedalo pohnout jako s těmi gigantickými kamennými kvádry, ale v celém vesmíru existovalo asi pět nebo šest věcí, o kterých bylo bezpředmětné s ním diskutovat. A jedním z nich byla čest jeho rodiny.
Podíváme se, co tu ještě máme. Vyložila jsem druhou kartu.
Lovec. Muž v hnědém drží za krk dva zakrvácené morčáky, pohled upřený za hranice karty, jako by vyhlížel další kořist. Stereth v mladším vydání, v usedlejší róbě barvy zeleného listí a vysokých botách, se pohyboval v temnotě nějakého jižního města. Stromy, lemující ulice, byly svěží a zelené, ne jako ti sirotci na planině, člověk skoro cítil jejich vůni, ten těžký parfém ivorského léta. Nebe bylo jasné a plné hvězd.
Postupoval rychle od jednoho stínu ke druhému. U městské hradby se k němu připojily další dva stíny. Jeden z nich kulhal. Oba měli vyboulený oděv, což svědčilo o tom, že jsou ozbrojeni. Stereth ukázal na vršek zdi a pak doleva a všichni se tudy vydali. Je to snad jeho útěk z Tammasu? Pozorovat minulé děje byl vždycky zvláštní pocit... pokud si vzpomínám, tak ti muži, co ho doprovázeli, byli odsouzeni k záhubě.
Barvy se náhle změnily. Stereth byl starší. Měl na sobě fialový kabátec protkaný zlatou nití, který už jsem na něm viděla. Stál v nějaké místnosti se stěnami z bílého kamene - ale nebyla to pevnost - a do karty vešel Ran. O něčem se dohadovali. Stereth chytil Rana za ruku.
Shýbla jsem se, jako kdyby mi to mohlo pomoci, abych lip slyšela, pohnula prstem a okno zmizelo. Karta se změnila v lovce s kořistí.

Ale co to znamená? Tahle scéna se určitě odehrávala v budoucnosti a Ran byl stále naživu - ačkoli Stereth byl na něj naštvaný - což znamená, že ať se vrátím z Kynoginu zpátky nebo ne, Stereth Rana stejně nezabije.
Usoudila jsem, že to mi opravdu moc nepomůže. Obrátila jsem třetí kartu.
Zase ten zatracený útes. Pozor na výšky. Znechuceně jsem shrábla karty a vrátila je do balíčku. Odvázala jsem býčky a odvedla kradený dobytek zpátky na stezku. "Tak pojďte, kamarádi, víte toho tolik, co já." Poslušní následovníci se seřadili přímo za své vůdce, svedené z cesty, a společně si to šlapali k řezníkovi. Svedený z cesty je ten správný výraz, rozhodla jsem. A všichni společně jsme se vydali na trh k městu Kynoginu.
8. kapitola
I ta nejstálejší města v Sektoru, v nichž se konají trhy, jsou jen provizorní. Patnáct let starý Kynogin, rozložený na spojnici tří hlavních cest, se stavbami z opravdového dřeva a kamene, byl mezi nimi důstojným kmetem.
Poprvé jsem ho spatřila z úbočí kopce - koberec barevných střech a stanů, šňůry s lucernami a vysoké ozdobné pilíře, označující dvě studně s pitnou vodou. Jakmile do něj ale člověk vstoupil, bylo to jen pestrobarevné bludiště. Kromě tří cest, které ho protínaly, tam nebylo nic, co by se dalo nazývat ulicí. Jen shluky stanů a malá stavení, posazená na místech, která pro ně, zcela náhodně, před deseti lety vybrali jejich majitelé.
Dobytek byl v takovém městečku normální, ba všední jev. Prošla jsem kolem farmářského chlapce s třemi mody na prodej a kolem vyhlášek na zdi - oznamovaly příští aukce. Sterethův prostředník se měl vyskytovat v dřevěném domku s modrou střechou na okraji města, na němž připíchnutá cedulka hlásala: "Ocel Formix, obchodník a dražitel." Plochou dlaní jsem uhodila do dveří.
Obtloustlý muž s čapkou organizace na'telleth, zdobenou korálky, vystrčil hlavu. "Čím mohu vzácné návštěvnici posloužit?" Zvědavě si mě prohlížel a najednou vykřikl: "Cantry!"
Ještě jednou opakuju: vůbec se Cantry nepodobám.
Pak se zamračil: "Vy nejste Cantry."
Najednou vypadal ostražitě. "Ocel Formix?" zeptala jsem se.
"Ten je na aukci v Dače."
Skvělé. Jak je možné, že to se všemi plány vždycky dopadne takhle? Nikdo mi neřekl, co mám dělat, když tu Formix nebude.
"Mám deset modifikovaných býčků." Pouhé konstatování skutečnosti mi nemůže způsobit moc problémů.
"Ano, to vidím." Zřejmě se také hodlal omezit na zjevná fakta.
Vzdychla jsem:
"Kolik?"
"Ehm, máte doklad o vlastnictví?"
Byla jsem unavená, měla jsem za sebou zlý týden a rozhodně jsem neměla v úmyslu odvést si těch deset zatracených hovad zase zpátky. A tak jsem se mu podívala přímo do očí a řekla: "Cantry má doklad o vlastnictví. Určitě mi ho zapomněla dát."
Nervózně si olízl rty. Čekala jsem. Pak řekl: "No, myslím, že bych vám mohl dát dvacet tabalů za kus. Pokud mi Cantry do několika dní dodá prohlášení o vlastnictví."
"Skvělé. Uděláme to tak."
A tak odpočítal dvě stě tabalů, já je znovu přepočítala, protože každý, kdo patří k organizaci na'telleth, je přinejmenším trochu divný. Pak se mě zeptal: "Zůstanete tu na Guvernérův projev?"
"Nepočítala jsem s tím... jaký projev? Je někde ve městě přípojka na Síť?"
Síť! Mohla bych zavolat Kylle. Jestli nás může někdo diskrétně dostat z tohohle průšvihu, pak je to Ranová pozoruhodná sestra.
Obchodník se zachechtal. "Přípojka na Síť na planině? Kdo by za ni chtěl vyhazovat peníze? "
"Ale říkal jste, že Guvernér-"
"Guvernér je tady. Nemohla jste přece minout tribunu, co postavili na křižovatce kvůli jeho projevu."
Byla jsem ráda, že jsem nezašla dál do města. Guvernér mě sice ve skutečnosti nikdy neviděl, ale stejně jsem přesvědčená, že je lepší držet se stranou. "Nevím jistě, jestli budu moci zůstat, milostivý pane," připojila jsem poněkud opožděně titul. Není přece třeba zapomínat na dobré způsoby jen proto, že jsme oba na štíru se zákonem.
"No, může být ... milostivá paní." Chvilku váhal, než poctil barbara titulem. "Ale jestli mohu doporučit, myslím, že pro vás bude Guvernérova řeč zajímavá."
"Uvidím, jestli se mi to vejde do programu," odpověděla jsem a oba jsme se uklonili. Pak jsem odešla, stále ještě ne zcela přesvědčená, že jsem to udělala správně.
Vyšla jsem z obchodníkova příbytku a octla se tváří v tvář červeno-hnědé kamenné zdi protějšího domu. Prudce jsem se zarazila.
Visel tam plakát s Ranovou tváří. A dokonce to nebyla jen skica, ale
normální fotografie formátu 2-D a byl na ní vidět vršek róby, kterou měl na sobě, když byl zatčen v Shaskale.
"Dobrý bože studentů a bláznů, ochraňuj a zachovej nás," zvolala jsem nahlas a vykročila k plakátu. Nápis STERETH TAR´KRIM byl dost velký, aby se dal odtud přečíst. Rovněž částka, deset tisíc tabalů.
"Je to tak trochu ironie, že?" ozval se mi u ucha hlas.
Trhla jsem sebou a spatřila Dese Helaniho, který tam stál a měl na sobě mnohem méně nápadnou tuniku, než jakou nosil obvykle. Usmál se tím pomalým, chladným úsměvem a dodal: "Když uvážíme, jak se snaží distancovat od naší malé skupiny."
"To není vůbec k smíchu, Desi."
"Neřekl jsem, že je to k smíchu. Řekl jsem ironie."

Pátravě jsem si ho prohlédla a zeptala se: "Neporušuješ svoji přísahu věrnosti, když jsi tady? "
"Ale, kecy-"
Kecy?
"Každý ví, že jsi zamilovaná do toho čarodějnickýho chlapce. Když to všechno uvážíme kolem a kolem, možná, že bys dala přednost muži." Žádostivě, leč přátelsky po mně pošilhával. Des byl pravděpodobně jen o tři roky starší než Ran.
"Ví Stereth, že jsi tady?"
"Co oči našeho skvělého vůdce nevidí, to jeho srdce nezeli. Pověz mi, ty můj Tymonku, dokud jsme sami... už ses někdy zúčastnila závodů v Hlavním městě? "
A to jsem si myslela, že se mi chystá dělat milostné návrhy. "A kterých?" - Tedy, ne že bych někdy nějaké navštívila.
"Létajících koní, samozřejmě, na hřišti Goldenweed. Chodí tam půl města, miláčku. Chceš tím naznačit, že nefandíš Stříbrnému pruhu nebo Nefritové tyči? "
Stříbrný pruh a Nefritová tyč byla dvě spřežení z týmů létajících koní. Měl pravdu, že tam chodila skoro půlka města, zvlášť když skončilo období dešťů, ale já jsem měla vždycky pocit, že už jsem v životě přišla o dost peněz.
"Hazardní hry mě nelákají, Desi."
"Škoda. Takže, jestli tomu rozumím, tvůj přítel Sokol tam také nechodí? Místo toho trávíte čas společně, skotačíte v květinových záhonech a ochutnáváte ovoce nevinné lásky? "
"Většinou spolu trávíme čas prací." To byla pravda. "O co ti jde, Desi?"
"Uvažoval jsem - tedy čistě akademicky - o účinku magie na závody koní."
Ztuhla jsem. "V Hlavním městě berou závody koní smrtelně vážně. Jsou alfou a omegou jejich života."
"To předpokládám - hlavně kvůli té hromadě peněz, která změní majitele."
"Velký bože. Nemám tušení, jaký trest je za podvádění během závodu, ale vsadila bych se—"
"Dekapitace poté, co je provinilec vydán napospas jezdcům. Stětí hlavy už je potom jen pouhá formalita."
"Panebože. A ty o tom mluvíš jako o cestě na trh-"
"Cesty na trh mohou být také nebezpečné, Tymone. Proto jsem ta-dy."
"Je mi jasné, proč jsi tu. A můžeš na to zapomenout. Ran nemá v úmyslu-"
"Ran?"
Kanz. Kanz. Kanz. Debil od narození a čím starší, tím hloupější.
Alespoň, že jsem neřekla žádné další jméno.
"Podívej, Karetní podvodníku," oslovila jsem ho celým jeho zbojnickým jménem, aby vynikl jeho význam, "chceš, abychom byli přátelé nebo nepřátelé? "
"Přátelé," odpověděl okamžitě. "Vždycky chci být zadobře."
"Pak myslím, že by bylo na místě trošku přátelského porozumění. Platí?"
Usmál se. "Stačí říct, Tymone. A já se určitě taky mohu spolehnout na pochopení z tvé strany-"
"Neposlouchej ho, i kdyby říkal, co chtěl," ozval se další hlas. Otočila jsem se a uviděla Sembeta Triola, jak se k nám blíží a v ruce drží holou větev, jako by to byla nějaká vzácná stará zbraň. V jeho případě to znamenalo, že ji držel bezstarostně v ruce a poklepával s ní o zeď obchodníkova domu. Měl na hlavě tmavou, modrozelenou kápi. Meč musel zřejmě nechat doma.
"Dostavila se snad celá posádka?" zeptala jsem se Desa.
"Požádal jsem Sembeta, aby mi dělal společnost," což znělo logicky. "Nerad cestuji sám." Des dělal všechno nerad sám. Bez obecenstva býval nervózní.
"Chlapci-" začala jsem. To je zbojnická verze "vznešení druhové" a může se použít k oslovení mužů i žen.
"Slyšeli jste něco o tom, že tu dneska má být Guvernér provincie?"
Podívali se po sobě. Sembet si stáhl kapuci níž. "Ne," odpověděl.
"Když jsem přicházel ke krčmě, všiml jsem si, že je v centru města dost rušno," řekl Des.
"Obchodník mi řekl, že nahoře na křižovatce je tribuna a že tam bude projev. Domníval se, že bych si ho měla poslechnout." '
"A řekl proč?" zeptal se Sembet. Ne "
Des řekl pomalu: "Myslím, že bychom tam měli jít."
Sembethovy oči se rozšířily. "Nestačí, že jsme odešli, aniž jsme to oznámili Sterethovi? Chceš se promenovat v davu potenciálních udavačů, nehledě na množství provinčních gardistů? S barbarkou v závěsu? - Bez urážky, Tymone."
"Už jsem tu viděl dva nebo tři barbary," řekl na to Des. "Tahle část sektoru se jimi hemží, kvůli obchodu, který chtěla Shaskala udělat s Tellys už kdovíjak dávno. Odkud myslíš, že přišla Cantry?"
"Popis Cantry má polovina policejních stanic po celém Sektoru!"
"Tak proč si, k čertu, lidi pořád myslejí, že Cantry jsem já? Vždyť si vůbec nejsme podobné!"
Překvapeně na mě zírali. "To má být vtip?" zeptal se Des. "Mohly byste být dvojčata."
"Ona má světlé vlasy!" zaječela jsem.
"No, to má," souhlasil Des, "ale-" Zarazil se a podíval se na Sembeta. "No, to tedy opravdu má." Zamračil se.
A já jsem si náhle uvědomila, že to žádný z nich až dosud nevzal na vědomí. A nebylo to proto, že by to nepoznali. Ale oba se narodili a vyrostli na Ivory a devadesát devět procent lidí, s kterými tu kdy přišli do styku, mělo tmavé vlasy i oči. Bez ohledu na to, co u nich tvoří celistvost vizuálních podnětů, která způsobuje, že vidíte tvář a vybavíte si osobu, barvy do ní rozhodně nepatří. Nechtěli znevážit můj pocit identity. Jen se naučili jinak vnímat.
A já jsem vyrostla v heterogenní společnosti a naučili mě to také jinak. Lidé na Pyrene se domnívají, že vypadají od přírody fádně, a tak si barví vlasy a pleť. A mně ani nenapadlo, že by někdo mohl používat jiný způsob, jak od sebe lidi rozlišovat.

Když mi to začalo docházet, moje zlost se vytratila. "Promiňte, že jsem byla tak nedůtklivá."
"To je v pořádku," řekl Des laskavě.
"Když prší, značky na zemi se ztrácejí," souhlasil Sembet. "Ale stejně si myslím, že to není moc dobrý nápad, jít si poslechnout projev."
"Můžeš jí půjčit kápi," navrhl Des.
Sembetovi vylétla ruka ke kapuci, jako by ji chtěl bránit. "Vzal jsem si ji dneska z určitého důvodu."
"Horda bezvýznamných venkovanů," usoudil Des. "No tak. V tomhle chumlu bude těžko někdo, kdo tě zná z dřívějška."
Sembet na něj vrhl varovný pohled. Tady se Des pohyboval na tenkém ledu. Ale stejně nemělo žádný smysl, aby tajil, že se narodil ve vznešené rodině. Nedokázal to zakrýt o nic líp, než jsem já dokázala skrýt fakt, že jsem barbarka. Začal si rozvazovat kápi.
"Guvernér by mě mohl poznat," bručel.
"Budeme se držet v pozadí." Des vzal od Sembeta kápi a naaranžoval mi ji na hlavu. "Dovol." Uvázal ji tak akorát, ani moc těsně, ani příliš volně, a pak ji celou posunul trochu doleva. "Zelenaje tvoje barva, Tymone."
"A já do toho všeho nemám co mluvit?" zeptala jsem se.
Des se zeširoka usmál. "No tak, kamarádko, nekaž legraci. Přece bys nenechala své dva nejlepší druhy z cest jít za dobrodružstvím samotné."
"Ber to sportovně," souhlasil Sembet. "Proč by měl Sembet přemlouvat k nějaké hlouposti jen jednoho, když může přemluvit dva?"
Tomu říkám pozvání. "Desi, Stereth by tě měl držet za mřížemi, když tě, zrovna nepotřebuje," řekla jsem mu. Des se jen usmál, protože věděl, že to znamená souhlas. Stáhla jsem si kápi trochu víc do obličeje.
Chvíli trvalo, než se shromáždilo dost lidí. Jak Des slíbil, postávali jsme v pozadí, přímo proti místnímu archivu, hned u křižovatky. "Měli bychom se držet u silnice, kde se můžeme dát na ústup, když to bude nutné," prohlásila jsem.
"Ženské," řekl Des. "Člověk je vezme do společnosti, opatří jim módní doplňky, a pořád nejsou spokojené."
Bylo to adresováno Sembetovi, ale nijak ho to nepobavilo. V jednom kuse bedlivě pozoroval dav a zdálo se, že se v jeho tváři trvale usadil zamračený pohled.
"Je to pro tebe opravdu nebezpečné? Nechceš odejít?" zeptala jsem se.
"Ne," odpověděl roztržitě. "Pokud budu dávat pozor, myslím, že to bude... Kanz." Oči se mu rozšířily.
"Co?';
Na pódium vystupovali tři muži s oficiálními znaky císařské moci. Dva měli na hlavě jasně modré plstěné klobouky, znaky Imperiálních privilegií, a jeden bílou hedvábnou šerpu "oficiálního čestného hosta", uvázanou kolem svrchní róby. Měl platinově blond vlasy, svázané do naprosto neivorského koňského ohonu, a světlou pleť.
"Podívej," ukázal Des, "není třeba si dělat starosti. Dokonce i na tribuně řečníků je barbar."
Ale Sembet se nepřestal pátravě rozhlížet. Nakonec se, zřejmě sám sebe, zeptal: "Ale proč? Proč sem teď přijeli? Nevěřím..."
"Kdo je to?" zatahala jsem ho za rukáv.
"Cože? No samozřejmě Guvernér Atvalid, jak jsi říkala." Odmlčel se a tvářil se zmateně. "A jeho syn Vere."
"No a co je na tom špatného?"
Čtyři muži ve zlatých uniformách milice zaujali svá místa, každý v jednom rohu tribuny. Dva zvedli štíhlé trubky, které měly být také ze zlata, ale pod oblačným nebem bylo vidět, že jsou z matného bronzu.
"Vere v modrém klobouku?" podivil se Sembet. "A proč není ve škole? Byl o dva roky níž a já sám jsem ještě neskončil školu, když..." Umlkl, protože si najednou uvědomil, že mluví o svém soukromém životě. Právě v tu chvíli se ozval v chladném vzduchu krásný a jasný tón trubek, který zněl spíš jako úvod k večeru hudby než výzva k pozornosti.
Tak tohle je tedy Vere Atvalid, Guvernérův nejstarší syn, zasnoubený s dcerou z jedné z Šesti rodin, kde teď kvůli tomu panuje nervozita. A Nor Atvalid, cíl našeho pátrání, o něž jsme byli před nedávném v jiném úseku našeho života požádáni. Se zájmem jsem si je prohlížela.
Ovšem Nor měl na svědomí vyvěšení Ranový tváře po celém Sektoru, a tak se mu z mé strany nedostávalo žádných sympatií. Jinak jsem ale musela připustit, že vypadá jako solidní, energický muž, jehož výraz svědčí o čestnosti a schopnostech. Vypadal jako člověk, kterému nedělá problém papírování ve vládním úřadě, ale stejně ochotně a úspěšně se opře do kola vozu, který uvízl někde po cestě. Nejspíš je to všechno jen vnější zdání, pomyslela jsem si. Rozhodně se nikdo nemůže stát řádným Guvernérem provincie, aniž by přitom nevlezl do zadku kdekomu včetně ministerského předsedy. Některým se podaří zredukovat tenhle projev ivorské byrokracie víc než jiným, ale i tak.... Vlastně mi připadal velmi povědomý. Ten bambulatý nos a ty vrásky kolem úst....
Nebesa. Vždyť teprve před několika dny jsem viděla v Shaskale jeho karikaturu na dřevěném klepadle. Na tyči, kterou se několikrát denně tlouklo do špalku z tvrdého dřeva v nejlepším hostinci ve městě, což bylo zcela ve shodě se stavem věcí.
Guvernér Atvalid byl neoblíbený. Teď jsem si vzpomněla, že Hilo ho také neměl rád. A přece vypadal tak čestně a spolehlivě.
A co se týká Vereho, byl ... průměrný. Vysoký, s hezkými rysy, ale to je většina Ivoranů. Černé vlasy, jak vyplývá z předchozího. Vypadal opravdu velmi mladě. Ale to mohl být jen zdánlivý dojem, prostě byl příliš mladý na to, aby stál na tribuně vedle starších mužů se vší tou pompou a ceremoniemi. Klobouk mu neslušel.
"Je to tvůj přítel?" zeptala jsem se Sembeta. Neodpověděl mi.
Guvernér Atvalid postoupil kupředu, dotkl se stuhy na svém hrdle a jeho hlas zahřměl nad shromážděním. "Přátelé," začal, "a spolupoddaní našeho nejslavnějšího Imperátora. Jsem šťasten, že nacházím město Kynogin stejně rušné a

prosperující, jako když jsem ho naposledy opustil. Kéž přetrvá věky jako všechna města v Impériu!" Následoval zdvořilý potlesk a dupání. "Vlídnost, s jakou jste mě přijali, je pro mě poctou...."
Tuhle část vynechám. Květnatá mluva a lichotky jsou na Ivory normální a v každém projevu se opakují pořád dokola. Někde mezi různými lichotkami se Atvalidovi podařilo dát na srozuměnou, že pořádá se svým doprovodem okružní cestu po všech větších městech tuvinské části Sektoru (mezi nimiž je Kynogin perlou a základním kamenem), kde chce osobně mluvit s farmáři, rančery a obchodníky (kteří jsou zde v Kynoginu páteří celého Sektoru), aby je mohl obdarovat tím nejlepším, co jeho Dům může poskytnout.
"Kanz," zamumlal Sembet, když to uslyšel.
Slehla jsem po něm rychlým pohledem a hned jsem zase věnovala pozornost Guvernérovi, který přiváděl do popředí barbara s platinovými vlasy. "Ale nejdřív mi dovolte potěšení seznámit vás s tím, kdo se stane spojencem v prosperitě, vaším stejně jako mým. Vážený pan Hippolitus, pyrenský obchodní zástupce pro Severozápadní sektor." .
Pro Severozápadní sektor?-
Zůstala jsem s ústy dokořán. Tohle nedává žádný smysl. Jak může Pyrene vysílat zástupce do nevýznamných oblastí jiných planet? Dejme tomu, že Atvalid nesprávně pochopil titul nebo si ho schválně upravil, aby potěšil obecenstvo. Co ale k čertu dělá pyrenský obchodní zástupce tady, na konci světa? A proč ho na pódiu představují místním obyvatelům? A proč-
Atvalid pokračoval. Pokusila jsem se vypudit představu Hippolita, vedoucího modifikované býky za provaz do nákladní kosmické lodi. To by bylo nejdražší jídlo, jaké kdy někdo na Pyrene jedl.
"Ještě jsem se tě ani nezeptal," řekl Des, "pocházíš z Pyrene?"
"Sklapni," odsekla jsem.
"Přátelé," zanotoval Guvernér, "milostivý pan Hippolitus by k vám rád promluvil jako zástupce pyrenského Ministerstva nerostných zdrojů."
Hippolitus se usmál. "Doufám, že i já vás smím oslovit 'přátelé.'"
Mluvil jednotvárným hlasem s monotónním přízvukem, takovým, jaký se získá implantováním a jakým jsem dřív mluvila já. Jestliže do roka z Ivory odjede, postupně ho zapomene.
Obvykle mívám sklony neupozorňovat na sebe, ale tentokrát bych byla ráda věděla, jestli nezná moji přítelkyni Octavii, která tu byla také s delegací. Kdybych jí tak mohla předat vzkaz a ona by ho zas mohla předat Kylle....
"Carium," říkal právě. "Doufáme, že zde ve spolupráci s vámi, občané, vybudujeme těžní jámy na carium. Budeme nutně potřebovat obsadit řadu pracovních míst a každému, kdo se k nám přidá, můžeme slíbit podíl na zisku."
"Už jsi někdy slyšel o ložiskách caria na planině?" zeptal se Sembet Dese.
"Ne, ale musím přiznat, že jsem se o to nikdy moc nezajímal."
Po déletrvajícím potlesku Hippolitovi ovládl tribunu znovu Guvernér. Potlesk byl bezpochyby vyvolán slovem "zisk".
"Ale přátelé," začal Guvernér, "než nastane tato nová éra prosperity, musíme skoncovat s minulostí, se zvyky, které nás poutají k chudobě a duchovní tmě."
Všichni tři jsme se na sebe podívali. Duchovní tma?
"Jinými slovy, přátelé, učiníme přítrž těm bandám zbojníků, které odírají naše nevinné občany a vysávají naši provincii. Milostivý pan Hippolitus mě ujistil, že jakmile budeme moci zaručit bezpečnost jeho lidem, začne se projekt těžby caria realizovat. A doufám, že se mnou souhlasíte, že by ta chvíle měla přijít co nejdříve!"
Reakce na toto prohlášení byla smíšená. Někteří nadšeně fandili, jak
jsem s nevolí zaregistrovala, jiní se drželi zpátky. V Sektoru byla spousta lidí, kteří si přivydělávali prodejem zbojnické kořisti.
"V souladu s tím," pokračoval Atvalid, "připadne automaticky na hlavu každého zbojníka, ať už zvlášť známého nebo ne, odměna tisíc tabalů. A co je ještě důležitější-" odmlčel se, aby mohl polknout doušek vody ze sklenice, která se náhle objevila v ruce podřízeného - "zde na první místo stavím dopadení Steretha Tar'krima. A slibuji milost každému zbojníkovi, který vykoná občanskou povinnost a odevzdá tohoto zloděje a vraha do rukou spravedlnosti."
Jako jeden muž jsme si začali klestit davem cestu ven.
"Abych dokázal, že svůj závazek myslím vážně, jmenoval jsem svého vlastního syna Vereho Atvalida Oblastním stevardem a pověřil ho, aby neprodleně zatočil se zbojnickými bandami. Úspěch nebo fiasko tohoto ušlechtilého počinu bude plně spočívat na bedrech Atvalidského Domu. Úspěch budeme přirozeně sdílet všichni společně, stejně jako naši pyrenští přátelé. Neúspěch, nelibost našeho Imperátora-" byla tam krátká pauza? "-ponese plně na svých bedrech můj Dům."
"Ten člověk je sebevrah," slyšela jsem, jak zamumlal Sembet, když jsme se blížili k rohu krčmy. "A zatáhnout do toho Vereho-"
"Heroldi!" poručil Guvernér. Nato rozvinuli obrovitý plakát, který visel z tribuny dolů.
Byl to nový barevný plakát a Ranová hlava na něm byla kolem šesti metrů vysoká.
"Velký kolektivní duchu všeho lidstva," vydechla jsem. Bylo to zaklení z dětství, které jsem už skoro úplně zapomněla.
"Tak dělej, Tymone," táhl mě Sembet.
Dav prořídl. Se skloněnou hlavou jsem je rychle následovala.
9. kapitola
Měla jsem chuť jít pěšky. Vlastně jsem měla ehuí jít pěšky i několik hodin. Nestála jsem o to, aby mě někdo rozptyloval. Des se Sembetem však naneštěstí s sebou vzali vůz, který nechali stát za obchodníkovým domem.
Teprve, když jsme byli za městem na opuštěné cestě, kde znovu padala pohádková mlha, dali se, plni obav, zase do hovoru.
"Stereth dostane záchvat," prohlásil Des.

"Strašné je, že nedostane žádný záchvat," odporoval Sembet. "Přijme to s ledovým klidem. A zítra vyrukuje s novým plánem, kterého se budeme muset všichni držet."
"No, tomu právě říkám záchvat," odpověděl Des.
Seděla jsem vzadu ve voze. "Bude mít strach, že ho někdo z bandy udá?"
"Neudá," odsekl Des, aniž se ohlédl. "Nikdo není takový blázen. Stereth by ho zabil."
"Neumím si představit, jak někoho zabije, když ho Guvernér zavře do vězení."
Sembet zavrtěl hlavou. "Našel by si nějaký způsob." Mluvil jako člověk, který pouští z hlavy zřejmý fakt, aby se mohl lépe soustředit na otázky, které opravdu zasluhují pozornost. "Víš, co to udělá s našimi prostředníky? "
"Na to nechci raději ani pomyslet," odpověděl Des.
"Víš," řekl mi Sembet, "banda je O.K. Ale musíme si dělat starosti s našimi spojenci."
"Tisícovka za každého z nás," konstatoval Des chmurně. "Pokaždé, když řekneme nazdar."
"To, co jim platíme my, se tomu nikdy nevyrovná."
"Co se vůbec Atvalidovi stalo? Vždyť takhle přivede svou podělanou pokladnici na mizinu."
"Desi!" zvolal pohoršené Sembet. "Je tady dáma."
Des, zaštítěný svou příslušností k nižší společenské třídě, na něj s údivem pohlédl. "Neškodná aliterace," bránil se.
"To je v pořádku, Sembete," ujistila jsem ho. "Na tržišti v Hlavním městě jsem slyšela denně před snídaní mnohem horší."
"Svět se řítí do zkázy, když se ženy mohou před snídaní potulovat po tržišti v Hlavním městě. Nevím, jak na to nahlížela tvoje rodina. Nechceš s námi jet vpředu, Tymone? Sedadlo je asi pohodlnější."
"Jestli to nebude vadit Desovi."
Des něco zabručel. Vmáčkla jsem se mezi ně a poklepala mu na rameno. "Zlobíš se na mne? " Vydal další nespokojený zvuk, ale nevysvětlil proč. "Co se děje?" zeptala jsem se tedy.
Kdyby se nejednalo o dospělého člověka, považovala bych to za trucování. "Řekla jsi mi, že mám sklapnout. Tam na křižovatce."
Zamrkala jsem. Vážně? "To mě mrzí, Desi," dotkla jsem se jeho ruky. "Byla jsem tak zabraná do projevu, že mi to určitě jen tak vyjelo z pusy."
To mu zvedlo náladu. "Nevadí, Tymone. Byla jsi rozrušená."
"Co kdybys mi pověděl o svém systému sázení na dostihy," navrhla jsem a on se do toho bez dalšího pobízení pustil. Des patří k lidem, kteří přímo rozkvetou, když se jim trvale dostává kladných podnětů ze strany ostatních. Mně to vlastně ani nevadí. Vždycky se raději chovám k lidem dobře než špatně. Po světě běhá dost popletených individuí, která si vás neváží, pokud jim čas od času nedáte za vyučenou.
Jeho vyprávění bylo zajímavé. Občas se mi sice jeho ruka začala pomaloučku sunout kolem pasu, ale já ji zase jemně vrátila zpátky. Nikdy jsem neměla bratra a na Desovi bylo, přes všechnu jeho mužnost, něco bratrského. Teď, když jsem ho poznala, přitahoval mě asi jako velký dobrácký pes. To jsem si však nechala pro sebe.
"Přestaň s tím nesmyslem," pokáral ho Sembet zezadu, když se potřetí pokusil o tělesný dotyk. "Tymon je stejně zadaná."
Nechala jsem to být. Klamat, když tomu nikdo nevěří, je vyloženě deprimující.
Vjeli jsme do pevnosti a uviděla jsem Rana stát na konci farní zdi. "Hej, Sokole!" řval Des a zubil se přitom. "Víš, jak jsi populární-"
Zakryla jsem mu ústa rukou. "Když dovolíš, ráda bych mu to sdělila šetrněji."
Chvíli uvažoval, pak pokrčil rameny. "Pro nikoho jiného bych to neudělal."
"No jo, Desi. To říkáš všem barbarkám. Ale díky." Dloubla jsem ho prstem do paže a seskočila z vozu.
Ran ostražitě kráčel k nám.
"Co? Co je?"
Ukázala jsem očima k úbočí kopce. Otočil se a vydal se za mnou.
Když jsem si byla jistá, že jsme z doslechu, řekla jsem: "Nové problémy." A pověděla jsem mu o Atvalidově projevu a o tom, jak se rysy jeho tváře stávají čím dál známější. Přijal to klidněji, než jsem čekala.
"Jestli hodlají zatočit s bandami, může nám to jen prospět. Až se odtud dostaneme, bude mezi námi a okrajem Sektoru alespoň míň banditů a tihle lidé budou mít plno vlastních problémů, než aby nás pronásledovali."
"Rané, tvoje tvář visí po celém Kynoginu a vsadím se, že také v každém větším trhovém městě v oblasti. Jsi slavný. Jsi zbojnická hvězda Severozápadního sektoru. Jsi hlavní prioritou Domu Atvalidů. Snad se nevyjadřuju dost jasně-"
Na tváři se mu objevil ten známý výraz mírné arogance, který znamenal, že se nehodlá zcela dělit o své myšlenky.
"Tymone-"
"Přestaň se takhle tvářit, Rané. Sotva uděláš dva kroky na veřejnosti, poženou se všichni pro odměnu za Steretha Tar´krima. Raději bys měl mít nějaký důvod k veselosti-"
"Mám ho. Za jedenáct dní budeme z poloviny manželé."
A to řekne zrovna ve chvíli, kdy jsem se chystala na něj zaječet.
"Kdyby sem nebylo vidět přímo z pevnosti, políbil bych tě." Ale znělo to, jako by se svého úmyslu ještě nevzdal.
"Proč to děláš?" zeptala jsem se a slyšela, jak mi slábne hlas. "Chceš, abych se zbláznila? "
"Udělal jsem inventuru v kuchyni, za hlavní budovou. Mají mouku i cukr na svatební koláče."
"Myslíš, že zrovna teď je pravý čas, když nás drží v zajetí banda zbojníků a na tebe je vydaný zatykač v celém Sektoru?"
"Ale proč bychom to odkládali? Jedině, že by sis chtěla později celé ty čtyři měsíce zopakovat. A můžeš mezitím klidně vymyslet nějaké tymonovské důvody proti svatbě. Třeba bys musela odletět na Athénu

kvůli třem akademickým zápočtům nebo něčemu podobnému."
"Snažím se s tebou mluvit o věcech, které se týkají našeho přežití." Ale stejně bylo dobré vědět, že jsou tu k maní suroviny na svatební koláče. "Zjistil jsi, jestli mají vanilku?... Nevadí. Schválně měníš téma. Tři akademické zápočty, moje staropanenská tetičko! Ty máš něco za lubem, jenže jsi zrovna v tajnůstkářské náladě. Takže jen tak pokračuj, Rané, a můžeš na ty zatracené svatební koláče klidně zapomenout."
"Mají vanilku."
"A co vejce?"
"Nejisté. Někdy ano, někdy ne."
Z hlavní budovy někdo zavolal: "Sokole! Tymone! Pojďte dovnitř na shromáždění!"
Poznala jsem hlas své ranní průvodkyně. Když jsme sestupovali z kopce, řekla jsem Ranovi: "Carabinstereth říká, že musíš být dobrý v posteli."
"Vážně? A to jsem se jí ještě nepředvedl."
Jedním z rysů Ranový povahy byl suchý humor, ale zřídkakdy ho dával najevo před ostatními. Byla to prostě jedna z dalších věcí, které si nechával pro sebe.
"Panebože, ty jsi dneska domýšlivý. Co máš za lubem?"
Usmál se. U vchodu do pevnosti jsem se zastavila a řekla tiše: "Abych nezapomněla. Po cestě do města jsem vyložila karty."
"Noa?"
"Nic moc. Zůstaneš ještě chvíli naživu. O mně nic."
"Tedy, jedna informace lepší než druhá."
Vkročili jsme dovnitř a já mu odpověděla normálním hlasem: "Ano. Díky bohu nepatřím k těm, co všechno tutlají."
Myslela jsem, že se na shromáždění bude diskutovat o novinkách z trhového města Kynoginu. Jenže to nepatřilo ke zbojnickému stylu. Zjistila jsem, že se místo toho domlouvají detaily večerní párty. Vynášelo se ven víno a dýmky na kouření bredia a losovalo se, kdo bude držet hlídku. Stereth zřejmě nedovolil, aby se opili všichni najednou, a bylo to železné pravidlo.
Carabinstereth mi podala spoustu laciných malovaných vinných číší naskládaných na sebe. Postavila jsem je venku vedle hromady otlučených dřevěných lžic a několika popraskaných talířů na guláš. "Nechápu to,"
řekla jsem jí. "Copak se ten večírek nedal vzhledem k mimořádným okolnostem odložit? "
"Právě kvůli těm mimořádným okolnostem se pořádá, Tymone. Takhle my rozhodujeme o věcech. Efektivněji než nějaká provinční městská rada."
Hleděla jsem na rostoucí stohy vinných sklenic, pytlíků s brediem a jinými obecně neidentifikovatelnými drogami.
"Každý, kdo se na závěr večírku udrží na nohou, může hlasovat?"
Zasmála se. "To je tedy rozkošný nápad. Jenže tahle věc je příliš důležitá, než abychom ji odhlasovali - i když bych ráda viděla výsledky takového hlasování, Tymone. Nula hlasů, jak znám své bratry a sestry."
"Tak nač potom ta trachtace? Poslední vyhození z kopýtka, než nás všechny pozatýkají?"
"Takové věci neříkej nahlas. Jsou tu i takoví, kteří by se na tebe zlobili, že přivoláváš smůlu."
Připojil se k nám Grateth Tar'briek a mírně se na mě usmál. "Ale já bych mezi ně nepatřil, moje malá." Jeho silné vojácké ruce vytáhly postupně korkové zátky ze tří lahví a začal nalévat víno do sklenic.
"Večeře ještě není," oznámila Carabinstereth.
"Tím lip," odpověděl. Rukou si prohrábl krátké vlasy, upil pár doušků vína a vzdychl: "Aách." Jednu skleničku přistrčil ke mně.
"Děkuji ti, ale kdybys věděl, jak žalostně málo toho snesu, požádal bys mě, abych počkala na večeři."
"Jak si přeješ. Ale takhle my řešíme problémy, Tymone. Kdo může, ten se opije. Mluvíme o našem problému...když se nám zachce. A možná také mluvíme o nejlepším ročníku červeného ducortského vína nebo dáváme k dobru svoje sexuální zážitky-"
Carabinstereth přehnaně zívla.
"-nebo cokoli jiného, o čem máme chuť mluvit. Někdy se stane, že hodně pozdě v noci začne nějaká dvojice mluvit o tom, jak dlouho už neviděla svoje rodiny, a to je pak musíme vyhnat. Chceme si povídat. A pak se všichni opijeme do němoty."
Carabinstereth se ušklíbla. "Ale pak ráno-"
"-když se ráno všichni cítíme jako hanz, shnilé maso, které nechali na slunci-"
„-a opravdu nechceme ani vidět- "
„-Stereth nás svolá a řekne, že zná odpověď."
Pátravě jsem si je prohlížela. "Neděláte si ze mne legraci?"
"Nikdy to neselže," potvrdil Grateth Tar´briek.
"Je to génius," vysvětlila Carabinstereth.
"Aha," reagovala jsem trochu roztržitě, pak jsem na ně pohlédla a dodala: "Vy dva ale spolu vycházíte mimořádně dobře."
"Staří pěšáci," řekla Carabinstereth něžně a zavěsila se do Gratetha.
"Lex na'Valory byl také v armádě a zdá se, že ho nikdo nemá rád," poznamenala jsem.
"Lexe nikdy nikdo neměl rád," odpověděl Grateth. "Podle toho, co říká Komo, dokonce ani jeho stará parta."
"Podle Koma ani jeho matka."
"A já Komovi věřím," řekl Grateth upřímně. Carabinstereth se zasmála a on zvedl sklenici k jejím rtům a nalil jí trochu vína do úst. Evidentně to byli opravdu velmi dobří staří přátelé.

Náhle jsem si představila, co se stane, když my s Ranem utečeme a Sterethův oddíl bude zajat provinční milicí. Slyšela jsem o retrospektivách, zpětných záběrech, ale tohle byl záběr budoucí. Obraz ostrý jako polední slunce na ulicích Hlavního města a na něm Carabinstereth s provazem kolem krku. Pak trhnutí provazem, barva obličeje se mění, paty zbytečně kopají. Grateth se dívá, je další na řadě.
Položila jsem ruce na provizorní stolek. "Co je, Tymone?" slyšela jsem ji. "Vypadáš jako duch. Gratethe, pomoz jí sednout."
Cítila jsem jeho ruce kolem pasu, jak mě vedou k polštářům. Nechala jsem se posadit. O chvíli později byla u mě Carabinstereth s jiným pohárem. "V tomhle je voda," řekla. "Máš za sebou dlouhý den, drahoušku. Někdo měl říct, jak báječně jsi to provedla s tím dobytkem. Pij."
Pila jsem. Byla to dobrá voda z venkovní studně. Když se na Ivory přinese voda ze studně, udělá se znamení, aby se usmířil duch studně. Není to ale nějaký přírodní duch, na takové věci nevěří. Je to duch člověka, který jednoho dne znečistí studnu tím, že tam spáchá sebevraždu nebo že bude zavražděn a hozen do studny. Je to duch z budoucnosti a účelem usmíření je oddálit co nejvíce jeho příchod.
Kromě toho každý duch zrozený ze sebevraždy nebo z vraždy je nebezpečně daleko od na'telleth, které znamená duševní stav naprosté lhostejnosti. Tak jako já.
Kromě těch, co byli na stráži, byl Ran jediný, kdo se té noci neopil. Clintris na'Fli si vzala službu dobrovolně. Mnohem raději odsuzovala
své druhy, než s nimi popíjela. Grateth a Komo hráli na flétnu a buben tigis. Někdy uprostřed noci vstala Cantry a začala pomalu tančit s Paravit-Colem, zatímco Stereth přihlížel. Paravit-Col byl ze skupiny nejmladší a tančil neohrabaně, ale s nadšením. Místy tančili doslova tělo na tělo. Seděla jsem v koutě a snažila se být nestranným pozorovatelem, nakolik jím člověk může být, když pije neředěné víno, a byla jsem mírně šokovaná. S takovými zvyky jsem se mimo Sektor ještě nesetkala. Klouzala jsem očima z páru na Steretha, ale ten nevypadal, že by ho to nějak zvlášť zajímalo - i když mi začínalo docházet, že u něj člověk nikdy neví, na čem je.
Flétna s bubnem zmlkly a Cantry se odtáhla od Paravit-Cola zpocená, se zářícíma očima. Také už vypila pár skleniček. Viděla jsem, jak Stereth zvedl svoji prázdnou sklenici a Cantry k němu zamířila, cestou kolem stolu hmátla po láhvi a nalila mu. A přitom se na něj ve chvíli, kdy udělal to gesto, ani nedívala. Pak mu věnovala polibek, vášnivý jako víno, které jsme pili, sklánějíc se k němu, jako by pokračovala v tanci.
Tohle byl vztah, který jsem se nesnažila ani pochopit. Natož abych byla oprávněná dělat o někom soudy.
Když Cantry zvedla hlavu, zavolal Stereth:
"Tymone!"
Polekala jsem se. "Cože?"
"Pojď sem a sedni si ke mně."
Ostražitě jsem se přiblížila. Poplácal hromadu brokátových polštářů vedle sebe a zeptal se: "Kolik skleniček jsi už měla?"
"Jednu."
"Vezmi si ještě jednu." Podal mi tu, kterou mu právě přinesla Cantry.
"Oh, děkuji." Usrkla jsem.
Očima jsem našla Rana, který seděl na svém lůžku na opačné straně místnosti a rukama si objímal kolena. Pozoroval nás.
Stereth se mě zeptal: "Co soudíš o dnešním projevu? Dozvěděl jsem se o tom od Dese a Sembeta."
Byla bych ráda věděla, kolik se toho od Dese dozvěděl. Ale kdyby byl Des referoval o Ranovu křestním jménu, Stereth už by určitě vyvíjel úsilí, aby zjistil i to další. "Zdá se, že to Guvernér myslí naprosto vážně," odpověděla jsem.
"No, nějakou dobu už to kvasilo. A co nový Stevard?"
"Vypadal mladě a trochu rozpačitě."
Stereth se nepřítomně usmál. Na druhém konci haly praskal oheň.
Ve vzduchu bylo plno kouře z bredia, které otupovalo myšlení. "Ten tvůj Sokol není zrovna přátelský a společenský člověk."
Upřeně jsem se zadívala na Rana. Rozhlédla jsem se a spočinula láskyplným pohledem na místě, kde ležel Des natažený na zádech a pozoroval střechu. Zřejmě byl stále ještě při vědomí, jen nekomunikoval. Už se stačil pohádat se třemi dalšími zbojníky, dělal nemravné návrhy všem členkám bandy, na které narazil, včetně Cantry a hájil Clintris na'Fli před druhy, kteří mu nevěřili. Řekl, že by byla docela přitažlivá, kdyby sundala síťku a rozpustila si vlasy a oblékla si nějaké slušné šaty. Jeden z mužů, kteří od něj předtím schytali rány pěstí, opatrně přecházel kolem jeho nebezpečné paže.
"Není to Des Helám," souhlasila jsem. "Ale myslím, že má víc vytrvalosti než Des."
"Promiň mi tu otázku, ale co na něm vlastně vidíš?" Těžký oblak bredia se líně převaloval a Stereth zakašlal. Oči měl za brýlemi červené.
Usmála jsem se. "No, je ohleduplný, když ho napadne... jste v pořádku, milostivý pane?" Znovu se rozkašlal. "Už jsi vykouřil plný váček. Možná, že jsi dosáhl bodu nasycení."
"Pokračuj," vypravil ze sebe přiškrceně.
"Je to opravdový partner. Když uhodí zlé časy, neskučí ani nehází vinu na jiného. Považuje mě za samozřejmost."
"A to je u tebe kladný rys?"
"Považuje za samozřejmé, že budu zrovna tak schopná a loajální jako on. Má jemně vybroušený smysl pro ironii, ale musíš čekat, až ho projeví. A nikdy nezapomene, že má nějakou povinnost."
"Aha." Stereth sebral odhozenou dýmku, zamyšleně z ní zabafal a tentokrát nezakašlal. A pak řekl: "Tak je to tedy? A to je všechno? "

"No, ne tak docela." Doufala jsem, že se moje světlá pleť barbara nezačervená, nejspíš ale marně. "Co vidí Cantry na tobě?"
Rty se mu zkřivily.
"Nemusím hádat, řekla mi to. Cantry se do mne zamilovala v okamžiku, kdy jsem narazil hlavou do spodní strany stolu v okresním statistickém úřadě v Shaskale."
Na mysli mi vytanuly stovky otázek jako například: co jsi dělal pod stolem v okresním statistickém úřadě? Ale zeptala jsem se: "Myslíš tím, že jsi byl zraněný a ona tě litovala?"
"Ne, ne. Skrýval jsem se tam před kontingentem shaskalských policajtů a když odešli, špatně jsem to odhadl a zvedl hlavu - a bum. Jen malá boule jako následek mé nešikovnosti. Ale Cantry to viděla a já jsem si připadal jako idiot. Později mi řekla, že v ten okamžik mi její srdce vyletělo vstříc."
"Protože jsi se praštil do hlavy?"
"Zřejmě. Řekla mi, že jsem se jí líbil i předtím, ale tohle byl okamžik, který o všem rozhodl."
Vyndal dýmku a já jsem si ji vzala. "Lidské vztahy jsou zvláštní věc."
"Můžeš si dát také."
"Jedna ze starých vypravěček - paní Murasaki - říká, že existují okamžiky, které jiní lidé nevnímají, kdy člověk, kterého odjakživa obdivuješ, se ti náhle začne zdát desetkrát krásnější než předtím."
"Ovšem. Copak jsi ten pocit ještě neměla?- Jen vdechni kouř a podrž ho v plících. Nenásilně."
Dusily mě záchvaty kašle.
"Ne, nikdy jsem - nikdy - necítila - sakra-" Zdálo se, že mi v těle nezůstal žádný kyslík. Stereth si vzal dýmku zpátky.
"To nevadí," řekl laskavě, ale nevěděla jsem, jestli se to vztahuje k fiasku s brediem nebo k mému citovému životu.
"Příště budeš mít víc štěstí." Strčil dýmku do kapsy. "Měl Guvernérův syn prve na hlavě modrý klobouk?"
Zamrkala jsem, momentálně dezorientovaná. Určitě mi teď také rudnou oči. "Ano."
"Pak už oficiálně nastoupil do úřadu. Překvapuje mě jen, že jsme nepocítili žádné předzvěsti."
"Možná ano. Možná, že teď už se venku houfuje provinční milice."
Usmál se. "Tak to už bych o tom musel něco slyšet."
Ran se natáhl na svůj slamník a předstíral, že spí. Obličejem byl obrácený směrem k nám.
"Tak a teď mi pověz, jaký má tymon názor na to, jak bychom měli postupovat," vyzval mě Stereth.
To mě překvapilo. "Já o Sektoru nic nevím. Jen to, co říkají lidové pověsti."
"Příběh o Annurianovi a Purpurovém pásu? Pověst o Annurianovi a draku? Je dobré znát alespoň jednoho člověka, který unikl jeho trestu, i když je to jen legenda."
"Říkával, že ty příběhy jsou přehnané."
Nastalo ticho. Zvedla jsem oči od prázdné sklenice a uvědomila si, že jsem řekla něco, co jsem nechtěla.
"Ty znáš Annuriana? "
Ne, že by to bylo tajemství, ale nemá smysl o tom někomu vyprávět. Pořád ještě u sebe nosím Annurianův přívěsek z modrého kamene. Celkem vzato bych o tom raději pomlčela, když dovolíte.
"Znala jsem ho, když byl na odpočinku. Teď už nežije."
"Vyprávěl ti o Sektoru."
"Trochu. Ptala jsem se ho na věci, o kterých jsem slyšela. Vždycky potřebuji vědět, jak příběh skončí."
Překvapilo mě, že mi Stereth věří a udělalo to na mě dojem. Moje tvrzení nebylo založené na faktech, kterým by musel věřit, a ve svém postavení byl určitě zvyklý na lež ve všech podobách. Tenhle zloděj a vrah musel mít mimořádný cit, aby poznal, kdo mluví pravdu.
Chvíli mlčel. Pak se tiše zeptal: "Takže ti řekl, jak ty příběhy dopad-ly?"
"Některé. Ty, na které jsem se ho zeptala."
"A já ti zas řeknu, jak dopadne tenhle příběh." Podívala jsem se na něj. Za brýlemi byla jeho tvář bezvýrazná. "Jsme nejúspěšnější banda v Sektoru. Nakradli jsme víc dobytka, víc tabalů, víc bohatství, které se dá převézt, než... všichni ostatní smrtelníci. Jenže nemáme před sebou žádný cíl, prominutí trestu nebo nějakou pomyslnou prosperitu. My jen odkládáme smrt. Nikdo z nás tady už nikdy neuvidí svoji rodinu."
Po víně mi začalo být špatně od žaludku. Stereth mluvil potichu a nikdo z ostatních ho neslyšel. V místnosti se ozýval smích a zpěv. Měla jsem pocit, jako bych byla uvězněna s odsouzeným člověkem v bublině ticha. S odsouzeným prorokem. Bylo těžké odolat, ale sledovat tuhle logiku by vedlo k propůjčení Ranový magické schopnosti bandě a uzavření naší jediné únikové cesty.
"Byli takoví, kteří se ze Sektoru dostali," řekla jsem. "Stává se to každou chvíli."
"Zatím se to stalo třikrát, když nepočítám Annuriana."
Znalci historie jsou na Ivory vzácní. Jeho hlas se ozýval s neúprosnou zřetelností dál. "V Sektoru začala už třikrát revoluce. Každou začala zbojnická banda, která se rozrostla do malé armády. Když na planině pobrali všechno, co se dalo, dali se na pochod do Shaskaly a měst v Tuvinské provincii a pak se vydali po pobřeží na jih. Třikrát za posledních devět set let.
Podél pobřeží znamená směrem k Hlavnímu městu. Ve všech případech zachvátila Imperátora panika nebo udělal z nouze ctnost, podle toho, jak se to vezme. Revoluce na Ivory nikdy nesvrhnou vlády a ne-
nastolí demokracii. Imperiální vláda si je koupí, když ji začnou ohrožovat. Nikdy se neoslavuje den, kdy nějaká armáda osvobodila svoje první město... protože armády se vždycky s chutí obrátily a vrátily se domů, jakmile byly zahrnuty penězi a výsadami. A nikdo na této planetě ještě nezačal vzpouru, založenou na obecném pojetí lidských práv. Vždycky ho zajímala jen jeho konkrétní práva.
Pirát Venn byl poslední před Annurianem. Stalo se to před šesti sty lety. Nečekal na úspěch tak dlouho jako Annurian.

Neobtěžoval se vyjednáváním pro své muže a rovnou přijal ministerský úřad."
Zasmála jsem se. "Možná má Ivory správnou představu o revoluci. Všude jinde dochází při pouličních bojích k všeobecným masakrům. Na téhle planetě poznáš, že jsi vyhrál, když k tobě Imperátor vyšle ministerského předsedu, aby se tě zeptal, jaké máš přání."
"Obávám se, že ještě není na cestě k nám, Tymone."
"Ale co není, může být. Annurian dostal nakonec milost a křeslo ministerského předsedy."
"Annurian byl typ válečníka. Generál. Já nejsem Annurian."
"Bitva není jediný způsob, jak vést válku. Je tu totiž také politika. Veřejné mínění. Stejně je vtip v tom, jak otrávit Imperátora, ne zabíjet lidi. Podívej na hrdiny z Water-Marginu, na pašeráky z Tarltonu."
"Nikdy jsem neslyšel-"
"A samozřejmě na Robina Hooda."
"Robin Hood?"
"Tady se dá mluvit o triumfu veřejného mínění. Ten v jednom kuse loupil a lidi ho milovali. Ani jim nemusel platit, aby mu pomáhali. Dělali to sami od sebe, protože byl hrdina. A i kdyby se to nestalo přesně tak, jak vyprávějí pověsti, to, že se legenda tak dlouho udržela v paměti lidí-"
"Počkej, počkej." Nalil mi ještě víno. "Začni od začátku."
Sklopila jsem oči k skleničce. "Už bych neměla. Všichni tu mají větší tělesnou hmotnost než já."
"To je fuk. Chci slyšet o Robinu Hoodovi."
Usrkla jsem další doušek vína. "Tak ty máš taky rád lidové pověsti?"
"Nikdy se jich nemohu dost nabažit," řekl s naprostou vážností v hlase.
Ale moje myšlenky se vrátily k alkoholu. "Držíš se mnohem lip než já. Ačkoli poslední pohár jsi dal přece mně. Kolik vína jsi vůbec vypil? "
"Žádné."
Uvažovala jsem o tom. "Ale vykouřil jsi pytlík bredia."
"Kromě toho, že mi po něm zrudnou oči, nemá na mne bredium žádný vliv. Je to nějaká biochemická zvláštnost."
"Počkej chvilku. Tak ty jsi jediný, kdo není na večírku opilý," obvinila jsem ho.
"Sokol není opilý."
"Ne," řekla jsem pomalu. "To je pravda. A víš ty co? Někdy mám dojem, že jste si se Sokolem podobní. Nevím sice v čem, ale myslím, že... myslím, že nějakou zápornou vlastností."
"Robin Hood."
"Co?"
"Začala jsi mi vyprávět o Robinu Hoodovi."
"No ovšem. Tak ten příběh začíná v jednom krásném zeleném lese, kterému se říká Sherwoodský les. Zdá se, že tam nikdy neprší ani nesněží... což považuji vzhledem k zeměpisné poloze za značně nepravděpodobné. " A tak jsem mu vyprávěla o Robinu Hoodovi. Kdysi na Athéně jsem na to téma napsala tři eseje, takže jsem to zvládla perfektně bez ohledu na to, kolik vína jsem do sebe nalila.
Nevzpomínám si, kdy jsem ztvrdla. Na svoji obhajobu musím říct, že si myslím, že k tomu nějak přispěl vzduch, přesycený brediovým kouřem. Spala jsem spánkem opilců a spravedlivých a neměla představu o tom, co bude Stereth dělat s tím malým, nevinným příběhem.
Tak to dopadne, když bandita unese znalkyni mýtů a legend.
10. kapitola
Opravdu se mě pokoušeli jednu chvíli ráno vzbudit (alespoň si to myslím), ale odolala jsem a po chvíli diskuse, kterou jsem vnímala jen vzdáleně, mi bylo povoleno ještě pár hodin vychutnávat stav blaženého nevědomí. Když jsem konečně vstala, našla jsem pevnost uprostřed čilého ruchu. Žádné bezstarostné tlachání a hraní karet, jak bylo obvykle zvykem mezi dvěma loupežemi. Zastavila jsem Carabinstereth, která se vláčela s velkou tabulí skla, na němž byly barevné čáry, a zeptala se:
"Co se to děje?"
"Teď nemůžu mluvit, Tymone," odpověděla. "Musím tohle odnést nahoru."
Rana nebylo nikde vidět. Umyla jsem se a šla se poohlédnout, jestli někde nezbylo něco k jídlu. Den byl šedivý a zamračený, chuchvalce mlhy zahalovaly stezku vedoucí na vrchol kopce. Když jsem vyšla ven, vynořil se z mlhy vůz s Clintris na sedadle pro řidiče. Byl to nekrytý vůz a vzadu na ložné ploše se skrýval pod plátěnou plachtou nějaký velký náklad. Clintris skočila s žuchnutím na zem a málem uklouzla po vlhké trávě. Uviděla mě a sledovala můj zvědavý pohled. "Kde je Stereth?"
"Nevím. Právě jsem vstala."
Zvednuté obočí vyjadřovalo její názor na nedostatek discipliny z mé strany. Vzdorovitě jsem řekla: "Ty jsi byla na stráži. Nepila jsi tolik, co já."
"I kdyby, zvládla bych to lip než nějaký tymon."
Jenže Clintris to slovo nevyslovila s úctou a láskou.
"Zavolej Steretha a řekni mu, že jsem se vrátila," nařídila mi.
"Najdi si ho sama, Clintris. "
Její tvář potemněla. Nejspíš jsem byla jediná, kdo jí řekl tuhle přezdívku do očí, ale určitě už ji slyšela. Nevím, co by se bylo stalo, ale
naštěstí se u dveří objevil Stereth. "Dobře," pochválil a nasadil si brýle. "A zrovna včas. Sehnala jsi všechno?"
"Skoro. Neměli dost kladiv."

Stahoval plachtu ze zadní části vozu. Byla tam spousta pytlů neidentifikovatelného materiálu. Vypadaly jako pytle s moukou. Dál tam byly lopaty, krumpáče, kladiva a jiné železářské zboží, jedna lehká puška, jaké používá milice a... není to snad houpací vana?
Byla. Obrovská kovová venkovská vana, dost velká pro tři lidi. I pět, kdyby se navzájem dobře znali.
"Přesně to, co potřebujeme!" vykřikl za mnou radostně Des.
Stereth se otočil. "Nepochybně myslíš lopaty a kladiva."
Des udělal obličej a narážku na fyzickou práci odmítl mávnutím ruky. "Můžeme si ohřát vody, co se do ní vejde!"
"Jen si jí užijte, dokud ji máme," souhlasil Stereth. Počítal pytle.
U vchodu se objevil Ran, trochu pobledlý. Stereth rychle zvedl oči od pytlů a setkal se s Ranovýma. Ten se otočil a vracel se zpátky.
Šla jsem za ním a za sebou slyšela nějaké kroky. Dotkla jsem se Ranovy paže a teprve, když se bleskově otočil, uvědomila jsem si, že mám Steretha za patami. Ran prohlásil: "Teď, když jsi získal všechny věci, nebudeš žádnou pomoc potřebovat."
Vypadalo to, jako by navazovali na přerušený hovor. Stáhla jsem se z bojové linie a oba je pozorovala.
"Tím víc," řekl Stereth. "Teď, když se to rozjíždí, bude mít tvůj příspěvek ještě větší cenu. Nebudeš plýtvat svůj talent na nějakou podřadnou zlodějnu."
"Mám se cítit polichocený, že ho bude užito k něčemu ještě mnohem škodlivějšímu? "
"Ano, to bys měl. Budeš tvořit historii. Rozhlédni se kolem sebe. Nikdo tady nechce být tvůj nepřítel. Víme, že mocná a složitá kouzla vyžadují přípravu. Poskytneme ti vše, co budeš potřebovat. Nemáme tu přístup k Síti, ale myslím, že dokážeme splnit jakýkoli tvůj jiný požadavek."
Ranová zlost narůstala. "Víš, jaký trest následuje za použití magie jako zbraně? Za použití magie jakýmkoli způsobem, který by Imperátorovi připadal jako velezrádný? "
"Stětí hlavy. A co má být?"
"Stětí hlavy celé rodině! Ne jen tomu, kdo se provinil!"
"Ale tvoji rodinu nikdo nezná, Sokole." Stereth se usmíval. "Takže se nemáš čeho bát, ne?"
Ran neodpověděl. Stereth pokračoval: "Pokud se ale nebojíš, že přijdeme na to, kdo jsi. Ale my nikdy nesvěřujeme jména členů bandy nikomu, ani kdybychom všichni stáli společně pod šibenicí."
"Ne?"
"Ne. Ani kdyby to byl člověk z dobré rodiny."
Ran přimhouřil oči. "Už ti napadlo, že bych mohl souhlasit s tvými podmínkami a pak tvůj plán sabotovat? Jen blázen by se pokoušel vydírat čaroděje."
"Až přijdeš s něčím, co mě ještě nenapadlo, dám ti vědět." Jeho hlas byl ostrý jako sekáček na led. Des, který se k nám přidal, položil Sterethovi ruku na paži.
Stereth vydechl a promluvil už klidně. "No, den je ještě mladý. Můžeš se prozatím připojit k ostatním, co pracují na střeše."
"Prosím? Na střeše?" nechápal Des.
"Venku ve voze je třicet pytlů rychle tuhnoucího cementu. Podíváme se, jestli se dá něco dělat s těmi dírami, ne?"
"To jako myslíš vylézt na střechu a pracovat?" ptal se Des váhavě.
" Opravit ji, Desi. Časy se mění. Musíme umět dělat i jiné věci kromě krádeží."
"Copak bychom nemohli unést nějakého tesaře?" naléhal Des.
Stereth ho poplácal po rameni, přešel k ohni a zatleskal.
"Přátelé, pojďte sem všichni! Musíme si popovídat."
Des mi zašeptal: "Myslí tím, že my musíme poslouchat." Strčil ruce do kapes a loudal se k ohni.
Podívala jsem se na Rana. "Ty víš, co to znamená?"
"Nevím to jistě." Připojili jsme se ke skupině u ohně.
Grateth, Lex, Komo, Carabinstereth - bývalí vojáci, stáli v hloučku s tím nenuceným vědomím vlastní fyzické síly, kterou jsem si zvykla s nimi spojovat. Carabinstereth měla nohu opřenou o něčí batoh. Clintris na'Fli stála u dveří, neohrabaně jako vždycky. Náhle mi vytanul na mysli hlas, který mi říkal:
"Nežiješ dost ve svém těle."
Rada, kterou jsem dostala před několika lety, při svém prvním pobytu na Ivory. Myslím, že se už teď na mne nevztahovala, ale ačkoli byla Clintris starší než já, bylo jasné, že její tělo a duše spolu navzájem nevycházejí nejlíp.
Cantry, Paravit-Col, Mora Sobien Ti. Juvindeth a Lazarin, kteří byli včera v noci na stráži. Des a Sembet Triol na opačné straně ohniště. Byli tu všichni, které jsem dosud poznala.
Stereth začal: "Nebojte se, bude to trvat jen pár minut, pak se Komo a Paravit-Col mohou vrátit na hlídku. Musíte vědět, že udělám nějaké změny."
Několik rozpačitých pohledů ze strany posluchačů. Usmál se. "Dobrovolné změny. Komu se nebudou líbit, je volný a může odejít. A tentokrát dokonce zajistím dopravu ke skupině Tarnisse Corda v Deathwellu. Nikdo nebude muset nadávat, že musí po svých."
Pohledy se teď staly ostražitějšími. Co asi přijde? Stereth pokračoval: "Tak za prvé, uvažte, co tu máme. Jsme houf bezvýznamných psanců, žijeme od jedné krádeže ke druhé. Ano, jistě, jsme široko daleko nejlepší, ale co to znamená? Je tak jisté, jako že tu stojím, že všichni skončíme s imperiální oprátkou na krku. To za předpokladu, že nezemřeme při některém přepadu."
Někdo zamumlal: "Panebože, Sterethe." Někteří se odvraceli. To nebyla slova, která chtělo jeho obecenstvo slyšet, a logika toho, co říkal, je očividně plnila děsem ještě více.

"Setkal se už někdo z vás s nějakým starým zbojníkem?" zeptal se. "Já ne." Udělal pauzu a pak řekl mírněji: "Nebudu čekat, až k tomu dojde. Mám jiné plány. Můžete jít do toho se mnou nebo nemusíte. Záleží jen na vás."
Zajímalo by mě, jestli předložil stejným způsobem svůj návrh těm, se kterými uprchl z tammaského okresního vězení.
"Jaké plány?" zeptal se Des.
Stereth si sundal brýle, vyleštil je a znovu nasadil. Trvalo to přinejmenším třicet vteřin. Nikdo nehnul ani brvou.
Pak řekl:
"Nebudu teď zabíhat do detailů, zvlášť proto, že nevím, kdo zůstane. Ale navrhuji následovat příkladu Annuriana. Tak dlouho budu otravovat mocipány, dokud mi nenabídnou milost - mně a všem, kteří budou se mnou." Usmál se. "Hodlám tak trochu začít revoluci."
Asi tucet lidí začal mluvit najednou.
„-je nás jenom hrstka!"
"Nejsme přece žádná armáda!"
"-žádné zbraně, žádný výcvik-"
Stereth počkal, pak zvedl ruku. Ztichli a on řekl: "Ani by mě nenapadlo něco takového zkoušet, kdybych neměl určitý plán. Musíte věřit mému slovu. Nebo jsem se snad někdy mýlil?"
Ticho. "Ale to, co chci podniknout, bude mnohem nebezpečnější než všechny přepady, kterých jsme se dosud zúčastnili. Proto vám teď ještě dávám šanci vycouvat. Netýká se to ale tebe, Sokole. Ty zůstáváš."
Promluvil Grateth. "Jestli nás prohlásí za rebely, čeká nás mučení, než nás popraví."
Des na veřejnosti vždycky Steretha podporoval, ale viděla jsem, že přikyvuje, na tváři výraz hrůzy. Grateth tou poznámkou zjevně vyslovil nejniternější pocity Desovy duše.
"Můžeš odejít, když budeš chtít," odpověděl Stereth. "Ale každý, kdo zůstane, zůstane natrvalo, dokud nedostane milost. Nebo šibenici. Něco z toho." Odmlčel se, pak dodal: "Co se mne týká, nemám v úmyslu zemřít. Nikdy."
Carabinstereth se zasmála a zvolala:
"Jdu do toho!"
"Nemusíš se rozhodovat hned," řekl Stereth.
"Kanz, a proč ne? Ty nejsi žádný altruista, Sterethe. Nedělal bys to, kdybys sis už nespočítal, jaké šance nám kynou. Zapřáhnu se do tvého vozu, miláčku, a dovolím ti, abys pro nás oba našel odpuštění. Ví Bůh, že to nebude nudná jízda."
"Já do toho jdu taky." To byl Sembet Triol. "Ona má pravdu. Co můžeme ztratit?"
Všichni se začali vyslovovat pro návrh. Usoudila jsem, že je to svým způsobem hold Sterethovi. Musí mít o jeho schopnostech velmi vysoké mínění. Nebo si nejsou jisti, že to myslí vážně s dopravou odpadlíků k jiné bandě? Komo byl skoro poslední, kdo se vyjádřil. Popošel kupředu, a protože se mu špatně dýchalo, zachroptěl: "Pojďme do toho. Mohou nám udělat něco, co jsme ještě nezažili?"
Des stál v té chvíli vedle mne. Uslyšela jsem, jak zamumlal: "Prudkou fyzickou bolest."
Stereth se otočil. "Desi? Jsi poslední. Jdeš do toho?"
"Vždyť mě znáš, Sterethe."
"Ano, znám." Zkřivil rty. "Dobrá... bratři a sestry. Od tohoto okamžiku máme poslání."
Mne nikdo nepožádal, abych se vyjádřila. Svým způsobem to byla úleva - měla jsem z toho totiž obavy, ale Stereth zřejmě přišel na to, že když se Ran bude držet stranou, bude dobré na mne nenaléhat. Ačkoli to současně znamenalo, že se dostáváme spíš do kategorie "rukojmí". A to rukojmí, která lze "obětovat".
"Ne, že by mě to nějak uklidnilo," řekla jsem Ranovi, když se po svahu do údolí pomalu valil soumrak. "Ale možná je to dobré znamení. Budou mít plno práce a nebudou se starat o nás."
"To si děláš legraci? Jestli to on myslí vážně, je to teď tady pro nás stokrát nebezpečnější."
Nemusela jsem se ani ptát, kdo má být on.
"Jak to myslíš?" zeptala jsem se dost podrážděně. Koneckonců, co se dá na naší situaci ještě zhoršit? A chci to vůbec vědět?
"Jestli se zjistí, že se tu dva Cormalloni angažovali do totální vzpou-ry-"
"Ach, zase ti zatracení Cormalloni! Rodina, rodina, rodina! Cormalloni se mohou postarat o sebe sami, dělají to už tisíc let! Ale co my? V nebezpečí jsme přece my!"
Ran se na mě překvapeně podíval. "Cormalloni jsme přece my. "
Měla jsem pocit, že ho to hluboce pohoršilo. Ale měla už jsem dost toho, kolik péče a něhy vynakládá na svůj Dům - chtěla jsem, aby aspoň část vynaložil také na mne. Anebo alespoň na nás. Až budeme na planině umírat na otravu ze zkažené vody, pochybuji, že moje poslední myšlenka bude patřit rodu Cormallonů.
"Musíme ihned odtud," řekl.
"Jak to myslíš, ihned?"
"Teď znáš trasu, která vede do Kynoginu-"
"Ale to je všechno, co znám! Kromě faktu, že plakáty s tvojí tváří jsou polepená všechna důležitější města v Sektoru. Co máš v plánu? Plastiku obličeje? "
"Vyvolanou iluzi-"
"Vyvolaná iluze musí být fixovaná na každého příjemce zvlášť. Jakmile potkáme víc než dvě osoby, nebudeš schopný ji udržet. Myslíš, že jsem zapomněla, co jsi mě naučil?"
Odkopl kámen z cesty razantněji, než bylo nutné. "Vím, že je to nebezpečné, ale jinou možnost nemáme. Podívej, tymone, musíme se s těmi lidmi rozejít! Ježkovy oči, úmyslná vzpoura proti Imperátorovi? Čím dál od nich, tím lip!"
"Myslela jsem, že jsme se shodli na tom, že musíme získat víc infor-

mací, než se pokusíme o útěk. Na tom se nic nezměnilo, ale možná se stalo něco, co mluví pro náš další pobyt."
"A z jakého důvodu bychom tady asi měli zůstat?"
"No, co když Stereth dostane milost? Pak bychom byli volní bez námahy."
Zuřivě opakoval: " Co když Stereth dostane milost- " Slova z něj vycházela s jakýmsi vzdáleným hřměním, jako nějaká síla, která mohutní, až dosáhne maxima hlasitosti.
V tu chvíli se ozvalo: "Tymone! Sokole! Mora by potřebovala pomoct, Tymone, a Carabin chce, abys přišel do stájí, Sokole." Byl to Sembet Triol, který vešel do podvečerního údolí a vypadal jako obrázek z pohádkové knihy. Z tváře mu vyzařovalo do okolí světlo.
Pohlédla jsem Ranovi do obličeje a uviděla padající mříž. Jak se mu to tak rychle podařilo? Ran se rozzlobil málokdy a nikdy před cizími lidmi. Ti se u něj většinou nedočkali ničeho jiného než chladné zdvořilosti. Dotkla jsem se jeho paže: "Promluvíme si o tom později."
Odcházel za Sembetem do stájí. "Není o čem mluvit," řekl.
Zdvořile.
Uplynulo osm dní. Ran, Des a Sembet, do pasu svlečení, se na střeše potili i v chladném vzduchu náhorní plošiny. Zdálo se, že lopocení bok po boku s někým, kdo je ještě vyššího rodu než on, umlčelo Rana natolik, že se vzdal poznámek o přiměřenosti takového zaměstnání. Mora Sobien Ti a Paravit-Col roztloukali kameny z trosek hospodářských budov a nosili jim je na střechu, kde se používaly k opravám. Když zajistili střechu hlavní budovy, pokračovali s opravou kuchyně a stáje.
Naše "diskuse" o způsobech útěku neměla pokračování. Prozatím jsme se oba tomu tématu vyhýbali a dodržovali rytmus každodenního života v klášteře - pevnosti.
Jednou ráno jsem pomáhala Moře odnášet kameny z blíže neurčeného přístřešku. Zadívala jsem se na střechu kuchyňské budovy. Na hodinu vyšlo slunce, tak jak se to v Sektoru stává, bez jakýchkoli varovných signálů, a nepřetržitý vánek čechral vysokou trávu. Des, nejvyšší z těch tří, se skláněl nad hřebenem střechy a vybíral z vědra tmel. Sembet tam klečel s zednickou lžící v ruce a urovnával ho kolem kamenů. Ran stál na okraji střechy, kde byla namontovaná kladka, a vytahoval kameny, které
jsme přinášely. Poslala jsem mu novou hromádku kamenů, on je vytáhl, mávl rukou a odnášel je Sembetovi.
Byli mladí, šikovní a nádherně živí. A já se přistihla při myšlence, že to není zas tak marné, že mě unesla banda zbojníků, když se můžu pokochat pohledem na tři muže, které mám ráda, svlečené do půl těla. Ale hned jsem se za to pokárala. Takové frivolní myšlenky nás nikam nedovedou. Stejně jsem se ale otočila k Moře a slyšela jsem se, jak říkám: "Je to prima být naživu, že?"
Zvedla pohled ke střeše, zazubila se a odešla se plahočit s dalšími kameny.
"Opravu hlavní střechy jsme si měli nechat až nakonec," prohlásil to odpoledne Des. "Teď, když už jsou z nás prakticky profesionální zedníci, jsme to mohli udělat lip."
"Myslíš, že už jste tomu přišli na kloub?" zeptal se Stereth. Ležel natažený s hlavou v Cantryině klíně, přesně jako nějaký vážený a bezstarostný občan, jenž tráví den volna.
Des pokračoval: "Dokážeme se Sembetem namíchat vědro rychle tuhnoucího tmelu asi tak za pět vteřin s libovolnou dobou tuhnutí. A v práci se zednickou lžící je přímo umělec - myslím, že za dva roky nepoznáš, kde jsme dělali opravy."
"A co Sokol?"
"Sokol také není špatný," ozval se Sembet Triol od dveří, kam se vyčerpaně posadil. "A zná to, ačkoli myslím, že by to nepřiznal."
"Byl by z něj dobrý učedník, " připojil škodolibě Des.
Přestože byl Sembet unavený, zase si leštil svůj slavnostní meč.
"Necháme se teď najímat jako parta potulných zedníků? "
"Ne, Sterethe, ne," upřímně ho varoval Des. "Já bych se tím živit nemohl. Na mou duši, jsi můj přítel, ale to už bys žádal příliš."
"Desi, věř mi, že bych od tebe nikdy nežádal víc, než můžeš splnit."
"Ale pořád mě ujišťuješ, že umím dělat všechno."
"A ty to nikdy nepopíráš."
I když připouštím, že jsou to nebezpeční lidé, bude se mi po nich stýskat,-až je všechny popraví. Pravděpodobnost, že se Sterethovi podaří získat milost pro kohokoli z nich, byla strašně malá.
Stereth se posadil, políbil Cantry ruku a řekl: "Desi, pojď na chvíli se mnou. Chci ti něco nakreslit."
To už udělal s několika členy bandy. Dívala jsem se, jak si Des stoupl nad velkou tabuli skla, na kterou Stereth nakreslil smývatelným fixem barevné čáry. Tabuli položil na něco, co vypadalo jako mapa.
Pak do pevnosti vstoupil Ran a zamířil přímo k džbánům s vodou, aby smyl pot z těla a tmel z rukou. Zastavil se u Dese a Steretha, chvíli je klidně pozoroval a pak pokračoval v cestě.
Přistoupila jsem k němu. "Nevíš, co se děje?" zeptala jsem se tiše a ukázala hlavou ke dvojici.
"Nemám potuchy."
"Copak ti Stereth nic nenaznačil, když na tebe naléhal, abys ses k nim přidal? "
"Mluvil všeobecně." Ran si otřel krk žínkou. Pohlédl k vaně, kde se vesele cachtali Paravit-Col s Morou. Ran se s cizími lidmi nekoupal.
"Proč se vracíš tak pozdě? Des a Sembet jsou tady už hodinu."
"Clintris na'Fli tak dlouho otravovala, až jsem souhlasil s tím, že se pustím do práce na střeše voliéry."
To byl důvod k překvapení, a ne jeden. Ran a dobrovolně fyzicky pracovat pro někoho z bandy? Nehledě k tomu, že ani neměl Clintris rád. Musel to na mně poznat, protože se usmál. "Není důvod, aby ptáci trpěli. Nesnášejí vlhko."

"Nevěděla jsem, že se o poštovní holuby stará Clintris."
"Myslím, že je má raději než lidi." Hodil žínku na zem a vykročil ke slamníku.
Natáhl se a já si sedla vedle něj. Zaváhala jsem, ale pak jsem se zeptala: "Jestlipak víš, co bude ode dneška za tři dny?"
"Noc úplňku a půlměsíce," odpověděl. Bůh mu žehnej. "Pořád na to myslím. Nevím, jak uděláme koláče a také jestli budeme mít chvilku soukromí."
"Snad bychom to měli odložit."
Posadil se. "Ne, ne, ne. To pusť rovnou z hlavy, tymone."
Všichni mají své plány a nikdo mě z nich nechce vynechat. Ani Stereth, ani Ran, ani Kylla, když se jí to zrovna hodí, ani úředník z athénského velvyslanectví. Někteří mě mají docela rádi, ale nikdo neváhá disponovat mým životem. Vlastně čím bližší člověk, tím spíš je náchylný to dělat.
Seděli jsme a přitom jsem pozorovala ty dva, co se koupali ve vaně. Paravit-Col byl mladý, pro všechny něco jako mladší bratr, rozkošně nesmělý a jeho vkus v oblékání byl pokud možno ještě vytříbenější než u ostatních. Mora Sobien Ti patřila k nejstarším, podle standardních počtů jí bylo něco kolem padesáti. Šedovlasá, ale se zachovalou postavou i obličejem. Oba by mohli pocházet téměř z kterékoli části Ivory, z jakékoli rodiny, z opačných konců kontinentu a rozdílné sociální struktury. Podle přízvuku se to nedalo určit. Byli už příliš dlouho v Sektoru a z jejich původního jazyka se vyvinul "jazyk tuláků." Ale rozvalovali se v horké vodě s nenuceností starých rodinných příslušníků, čímž porušovali nejedno ivorské tabu. Konečně, předpokládala jsem, že příslušnost k cantry tar'meth, tulákům a zbojníkům, boří spoustu bariér.
Ran seděl nehybně na slamníku. Cítila jsem teplo jeho těla, ale ať tar'meth obnáší cokoli, bylo mi jasné, že nepřipustí, aby se to týkalo jeho.
"Probuď se, Tymone," ozval se Sterethův hlas. "Jedeme za dobrodružstvím. "
Otevřela jsem oči a uviděla u ruky jeho vysoké boty. "Je hluboká noc," odsekla jsem.
"Nemůže být lepší čas."
Lidé kolem se začali pomalu rozhýbávat, oblékali se, oplachovali obličeje. Des, Lex a Carabinstereth - ti tři, kteří strávili u skleněné tabule nejvíc času - už byli oblečení. Stereth kývl na Lexe a ten odešel, bezpochyby otevřít stáje.
"Já nechci jet znovu krást dobytek." Můj hlas zněl jako když tříletá holčička odmítá ovesnou kaši a také jsem to tak myslela.
"Tak fajn, Tymone," souhlasil Stereth.
"Ale já to myslím vážně!"
"Nejedeme krást dobytek. Spokojená? A teď vstaň."
I Ran už si oblékal krátkou svrchní róbu, ale já tam pořád ještě seděla. "Když nejedeme krást dobytek, kam tedy jedeme?"
"Ať jedeme, kam jedeme, budeš jediná, která ještě na to není oblečená, " řekl mi Des.
"Jdi do háje," odsekla jsem, ale bez zlosti a začala kolem sebe šmátrat po ponožkách.
"Ty jsi ale protivná, když se probudíš," řekl Des.
Zanedlouho jsme obuti, oblečeni a napůl při vědomí stáli v řadě, aby nás Stereth mohl podrobit prohlídce. Zavrtěl hlavou. "No, to je tedy parta. Víte, tyhle vlasy mi nezešedivěly v Tammaském okrese."
"To už jsme od tebe slyšeli," upozornila ho Mora.
"A je to pravda. Nevěděl jsem, co jsou starosti, než jsem poznal tuhle čeládku. To, že jsem Stereth Tar'krim, mě připravilo už o pár let života."
Mora vydala neslušný zvuk. Ačkoli tehdy jsem to nijak nerozebírala, měla jsem pocit, jak jsem tam stála pohromadě s ostatními, že jsou mi blízcí. Ivorané tvrdí, že něco podobného člověk cítí, když je spolu se svou rodinou. Já jsem neznala ani to, ale mezi zbojníky byl pocit sounáležitosti před akcí běžný. Všichni jsme si byli vědomi toho, že se chystá něco nebezpečného, ale nebála jsem se. Tedy, trochu ano, ale nebylo to nic, co bych nezvládla. Zdálo se, že moje situace je spíš komická než tragická. Před akcí se lidé mnohem víc smějí, a to jsem také nevěděla.
"Všichni dýchejte," poručil Stereth a ozval se smích. Ale já jsem si s překvapením uvědomila, že jsem opravdu nedýchala.
"A moc se nevzrušujte," pokračoval, "protože tohle ještě není hlavní akce. Je to jen generálka."
Pane Bože, skoro jsem cítila zklamání. Co je to vůbec se mnou?
Stereth řekl: "Teď je čas, abych vás informoval o tom, co budeme dělat. Za deset minut vyjedeme na sever, tam, kde Středohorní silnice odbočuje k Shaskalské. V určitou dobu po ní budou od západu sjíždět dvě pozemní auta. Každé poveze od sedmi do osmi set tisíc tabalů." Když viděl šokované tváře svých posluchačů, vysvětlil: "Jsou to čtvrtletní daně ze severních farem a rančů."
"Proboha, Sterethe, a myje ukradneme?" Překvapení na tváři Para-vit-Cola vyvolávalo dojem, že je mu asi tak dvanáct.
"Ano."
"Ale pozemní auto - přece na něj nemůžeme zaútočit. Máme jen koně a vozy - a nože-"
Stereth se chladně usmál. "A ke všemu to budou pancéřová auta."
"Proboha!"
Promluvil Des. "Stereth všechno důkladně naplánoval. Vyjde to. Sel bych do toho, kdybych si myslel, že to neklapne?"
Slova se ujal Stereth: "Všichni jste se vyslovili pro. Říkal jsem vám, že to bude nebezpečnější než obvykle."
Ozval se Lazarin: "Ale pozemní auta-"
"Předpokládám nulový počet obětí na životech," řekl Stereth a jeho tón připomínal účetního. "Jestli se mýlím, jestli dojde ke zranění, zopakuji nabídku svobodného odchodu k Deathwellově bandě." Podívali se po sobě. "Ale jestli budu mít pravdu a budeme úspěšní - už nikdy nechci od nikoho slyšet žádné námitky. Budeme mít plné ruce práce a já

nebudu mít čas bojovat s vlastními lidmi."
Začali přikyvovat. "Tak dobře," souhlasil Paravit-Col.
"A chci na to vaši zbojnickou přísahu."
Bylo ticho. Pak řekla Carabinstereth: "Máš moji."
"A moji," přidal se Komo.
Jejich příkladu následovali ostatní bývalí vojáci a potom zbytek bandy.
Nikdo nechtěl, abych přísahala já. Spadl mi kámen ze srdce. Ale zároveň to zranilo moje city.
Venku, v houstnoucí mlze, čekali koně. Stál tam také připravený vůz. Na sedadlo pro řidiče se vyšplhala Clintris.
Zaslechla jsem, jak se Grateth ptá: "A co zajatci? V každém voze budou dva muži, to je obvyklá praxe milice."
Odpověděl mu Sterethův hlas: "Jestli se jeden nebo dva stačí rychle vzdát, necháme si je jako rukojmí. Jinak je to příliš nebezpečné. Co nejrychleji je zabijeme."
Pustila jsem z rukou otěže a můj kůň udělal krok dozadu, jak se lekl. Teprve teď jsem tak trochu začala tušit nebezpečí.
Ne, pomyslela jsem si. Ne. Já už na sebe nechci vzít odpovědnost za něco takového. Prostě to nejde. Nemohu.
Už jsem byla na půl cesty zpátky do pevnosti, když mě dostihl Des.
"Co se děje, zlato?"
"Já nemohu jet."
Připojili se k nám další. Carabinstereth, Mora, Lex a Lazarin se vynořili z mlhy. Za nimi jsem dokázala rozeznat už jen Steretha. Rana nebylo nikde vidět a já se přistihla, jak doufám, že si nevybral tenhle čas k útěku, protože to už by toho na mě právě teď bylo příliš. Ale ovšem, Ran by přece nikdy neujel a nenechal mě tady, ale byla jsem tak rozrušená, že jsem ani nedokázala jasně myslet.
"Nemohu jet," opakovala jsem. "Je mi líto."
"Ale proč ne?" zeptal se Des.
"Jsem univerzitní studentka z Athény," prohlásila jsem, obracejíc se k jediné kvalifikaci ze své minulosti, kterou jsem si kdy vědomě vybrala. "Neunáším lidi pro peníze a nezabíjím je."
Nikdo mi neřekl, že se chovám jako idiot. Všichni se na mě jen dívali
a někteří se obrátili a šli po svých. Des si připínal k pasu pochvu s nožem a přitom mě poplácal po rameni. "Na každého to někdy přijde, Tymone. Ale nesmíš žít z minulosti. To by ses daleko nedostala." A vrátil se ke svému koni, jako by tím celá záležitost byla vyřízená.
Teď už tu byl i Ran. Stereth mávl rukou. Všichni odešli, ale on zůstal. Přistoupil ke mně a zeptal se: "Už jsi někdy někoho zabila?"
Samozřejmě jsem mohla zalhat, ale přikývla jsem.
"Cizího člověka? Nebo někoho, koho jsi znala?"
"Přítele."
Ran na mě pohlédl, ale neřekl nic. Stereth se zazubil a položil mi ruku na rameno. "Narodila ses pro Sektor," prohlásil a odtáhl mě zpátky k jezdcům. "Tak dělej, pomohu ti nahoru."
A potom jsem otupěle vyjela na koni do vlhké noční mlhy.
Cestou dvakrát pršelo, což mi na tuto roční dobu připadalo zvláštní, jenže náhorní plošina je vůbec zvláštní místo. Na jih odtud, v Cormallonu, bychom vstupovali do vrcholného léta. Teď tam všude vyrážejí modré květiny, zvané heroxy, a byla by jich celá pole. Alespoň tak mi to bylo řečeno. Právě v téhle době jsem Cormallon nikdy neviděla. Plánovala jsem si to na letošek. Na Obchodním náměstí v Hlavním městě utichá v poledních hodinách ruch a každý, kdo si může vytvořit kousek stínu za pomoci plátna a tyče nebo postranice káry se zbožím, toho využívá. A Shaskalu před úplným vyprahnutím chrání jen vysoká nadmořská výška.
Ale na vrcholu náhorní roviny, chráněné vrstvami mraků, bychom stále mohli převážnou část dne nosit kazajky. I když se stejně mnohým podařilo se opálit. Například Desovi, když pracoval na střeše. Avšak teď nás počasí zradilo, bylo chladno, neustálý vítr profukoval skrz oblečení a pršelo. Dvakrát.
Už jsem tu nechtěla zůstat. Ani v Cormallonu. Chtěla jsem být někde sama, v malém domku s verandou a s pohodlnou židlí, jaké na Ivory nemají, a před sebou, kam až mohu dohlédnout, žádné povinnosti. Nemělo by to být na Athéně a bohové vědí, že ne na Pyrene. Je nějaké místo, kde opravdu chci být?
"Tady je to," zavolal Stereth a prudce nás všechny zarazil. Na úbočí rostla skupina pokroucených stromů a všude kolem husté keře. Na náhorní plošinu prakticky džungle. Opatrně jsem sklouzla ze sedla a přivázala koně ke kmeni. Ne že bych neměla ráda velká zvířata, ale jsem z nich nervózní. Dávám přednost modům, u nichž víte,-jak se zachovají, před původními zvířaty - škoda, že lidské bytosti nepatří k modifikovaným druhům. A díky bohu, že ode mne nikdo nežádal zacházení s koňmi, tím staromódním druhem, který má v oblibě Ranová rodina. Byla bych se nadlouho znemožnila.
Začala se zvedat mlha. Stereth přelétl pohledem skupinu. Pozorně si všechny prohlédl. Nepochybovala jsem, že by okamžitě věděl, kdyby nás přijelo míň. Potom nás zavedl na vrchol kopce a pod oběma měsíci udělal gesto, jako by nám nabízel všechna království světa.
Ale uviděli jsme jen malou zablácenou silnici, vhodnou pouze pro masivní pozemní auta, která nebyla příliš velká. Největší dopravní ruch tu zřejmě představoval příležitostný jezdecký kůň, vůz nebo půl tuctu modifikovaných býčků, vedených na trh. Pro člověka s mou minulostí bylo těžké smířit se s faktem, že na světě existují tak obrovské neobydlené prostory.
"Uděláme si generálku," prohlásil Stereth. "Auta přijedou tam z té strany. Tymon, Komo a Cantry budou se mnou tady v lesíku. Většina z vás bude mít stanoviště tamhle na tom druhém kopci mezi stromy -Carabinstereth je pověřená velením. Jděte tam a seznamte se s okolím. Desi, ty budeš mít dozor nad silniční četou. Pomocníky si vyber sám. Jestli

bude mít Lex nějaké návrhy, raději je vyslechni. Tvůj život bude v jeho rukou."
Des mluvil věcně, jeho obvyklé šaškování bylo to tam. "Gratethe, Komo, Sembete a Sokole - pomozte mi. Sundejte z vozu lopaty." Otočila jsem se, abych se podívala na vůz, který byl teď, když se trochu vyjasnilo, dobře vidět. Nebesa, není tam vzadu naložená ta vana?
Byla. Desova četa shromáždila lopaty a on je odvedl dolů k silnici. Začali kopat.
O několik hodin později jsme za sebou měli následující: lidi se navzájem honili sem a tam po kopcích a po silnici. Lex na'Valory měl s Desem tři větší hádky a nespočet menších. Uprostřed silnice byla vykopaná velká díra, asi metr hluboká. Také se konal tucet individuálních a kolektivních brífinků, na které mě nepozvali.
Přes jámu položili slabé větve, na něž rozprostřeli přikrývku, na ni bláto a oblázky. U severní stěny jámy vykopali po straně díru, téměř
velikosti hrobu. Její dno bylo asi na dvě šířky dlaně nad dnem jámy. Byl do ní zvláštní přístup shora. Des, jak jsem si všimla, jevil opravdu neobyčejný zájem o všechno, co s ní souviselo. Dokonce si do toho postranního hrobu na chvíli lehl.
Nevím, co se dělo v jámě, kterou vykopali napříč silnicí. Vůz i s nákladem zmizel a průrva, která vedla dolů ze svahu, byla rozšířena. Sembet ji nejmíň tucetkrát prošel nahoru i dolů, než zase zmizel mezi stromy.
Lex na'Valory dostal na starost jedinou lehkou pušku. Měla jsem pochybnosti o tom, zda je to moudré, ale nechala jsem si je pro sebe. K Lexovi jsem se chovala vždycky zdvořile - nikdy jste totiž nevěděli, co ho zrovna popadne.
Stereth si všiml, jak sleduji nejtemperamentnějšího člena tlupy, který přecházel po kopci sem a tam, a musel mi číst myšlenky. "Lex je nejlepší střelec v Sektoru," poznamenal.
"Lex?"
Nikdy jsem nepřemýšlela o jeho minulosti. Ale spíš bych si představovala, jak už jako dospělý a ne úplně normální uniká z vojenského trestného tábora.
"Dělá ti to starosti, že jo?" zeptal se Stereth vlídně. "Lex si svoje zastane. Jen klid."
Byla bych mnohem klidnější, kdybych teď trávila líbánky v Shaskale při vyšetřování rutinního případu, a čí je to vina? Ale neřekla jsem to. Koneckonců se mě Stereth pokoušel uklidnit.
Za svítání jsme udělali pauzu na snídani. Chléb, studené maso a nějaké fazole od večeře, spláchnuté čistou vodou z polních lahví. Po snídani se Des zeptal:
"Skončili jsme? Prověřili jsme všechno?"
"Prověřili jsme všechno," souhlasil Stereth.
"Znamená to tedy, že teď můžeme jet domů a vyspat se? " dotazovala jsem se.
"To znamená, že bychom měli všichni zaujmout svá místa," odpověděl Stereth. "Auta budou projíždět asi za hodinu."
Naléhavá potřeba spánku úplně zmizela. Stereth určitě věděl, co má říct, aby zvýšil hladinu adrenalinu.
"Ale já myslela, že je to jen generální zkouška."
"Ta už proběhla. Teď potřebujeme nějaké obecenstvo," řekl Stereth.
Des se zašklebil a já jsem mu oplatila nasupeným pohledem. Zdálo se, že jeho fyzická zbabělost pod tlakem okolností zmizela. Ale moje ne,mám-li být upřímná. Nechci na těchto stránkách vypadat špatně, ale také bych asi neměla lhát.
Cantry se připojila ke mně a Sterethovi na kopci. Ostatní zmizeli v hájku na opačné straně - kromě Dese, který se ponořil do hrobu.
"Co to dělá?" zeptala jsem se Steretha.
Sembet sešel průrvou a teď snaživě přidával další bláto na místo, kudy vlezl Des do díry. Když byl hotov, udupal ho. Teď už se mohl Des dostat ven jen hlavní jámou.
"Sterethe? " začala jsem.
"Nic se mu nestane."
A tak jsme tam seděli a čekali. Cantry byla jako obvykle zosobněné ticho. Řekla bych, že byla asi pěkná treperenda, když byla sama se Sterethem, ale když jsem u toho byla já, mlčela jako hrob. Jak jsem zjistila později, tehdy toho musela mít na srdci určitě hodně.
Za tři čtvrtě hodiny jsem zaslechla zvuk pozemních aut. Stereth vzal Cantry za ruku a zeptal se: "Připravena? "
Rychle jsem na ně pohlédla. To nepatřilo mně. Cantry měla zavřené oči a i na barbarku byla velmi bledá.
"Sterethe-" vydechla.
"Dokážeš to." Přistoupil k ní a položil jí ruce na ramena, jako by na ni tímto způsobem mohl přenést vlastní jistotu.
Uplynula další minuta. Už jsem viděla auta: jednotvárná kovová šed se zlatými znaky provinční milice.
Stereth promluvil svým obvyklým chladným hlasem. "Jsou půl míle odtud, v zatáčce. Sedá se zlatými znaky."
Cantryina tvář vypadala jako zaťatá pěst. Auta se přiblížila. Nechápala jsem, k čemu bude ta jáma dobrá. První auto do ní může spadnout, ale druhé prostě zastaví a vystoupí z něj dva muži s lehkými puškami. A to ještě jen tehdy, jestli bude ta jáma mít vůbec nějaký efekt - robustní auto, určené pro tento terén, se nejspíš dostane ven bez pomoci. A pak to druhé díru objede a obě budou pokračovat v cestě a nechají nás tu stát jako stádo tupců... dej Bůh, aby se tak stalo. Alespoň na nás nebude nikdo střílet.
Slyšela jsem už dřív, jak Stereth říká Desovi, že ještě nikdy nikdo nenapadl auto, převážející peníze z vybraných daní. Mluvil, jako by to byla naše přednost, ale já to spíš považovala za důkaz zdravého rozumu těch ostatních.
"Pozor," řekl Stereth. "Pozor... teď. Teď."
Uviděla jsem, jak vedoucí vůz prudce změnil směr, napůl vyjel na trávu. Pak ho řidič vrátil zpátky doprostřed silnice - mimo jámu. Tak tohle byl krach Sterethovy strategie, ať už byla jakákoli.
"Dobře!" vykřikl Stereth. "Perfektní, miláčku, byla jsi perfektní!"
Cantry otevřela oči, hluboce a roztřeseně si oddychla. Stereth ji políbil na tvář, aniž přestal sledovat, co se děje na

silnici.
Druhé auto, když nevidělo žádnou překážku, pokračovalo v cestě středem silnice. Když narazilo na jámu, spadlo do ní tak náhle, jako kdyby se v zemi zázračně objevil výtah. Současně s tím jsem spatřila, že se barva průrvy na druhém kopci změnila z hnědé na šedou.
"Co to k čertu" vydechla jsem překvapeně.
"Rychleschnoucí pojivo," vysvětlil Stereth a ani se na mne nepodíval. Oči za brýlemi mu zářily.
Namíchané a vypuštěné z té obrovské vany, uvědomila jsem si, když mi to konečně došlo. Před očima mi jasně vytanul obraz zbojníků, jak se ji na vrcholu průrvy snaží překlopit. Bezpochyby bude načasované, aby ztvrdlo během několika vteřin... pokud ho správně namíchali.
Auto v jámě řvalo a naráželo do stěn. Cementová kaše teď pokrývala její dno. Když v prvním autě viděli, co se děje, zastavili a couvali. Auto v jámě se znovu pokoušelo vyprostit, ale jednoduše nemělo dost síly. Popojelo trochu dozadu, aby učinilo třetí pokus.
Dveře prvního auta se otevřely a muž ve zlaté vestě externího zaměstnance milice vyšel ven a vydal se k jámě. Asi chtěl posádce druhého auta nabídnout, že ho vytáhnou, když nevyjedou ven sami. Ještě nikdo se dosud nepokusil přepadnout zásilku vybraných daní. Určitě si myslel, že je to jen obrovský výmol, který zanechaly nedávné deště na silnici, tak nešikovně umístěné mezi dvěma kopci.
Jeho hruď explodovala. Vyskočila jsem. Lex, uvědomila jsem si. Z druhého kopce, naší jedinou lehkou puškou. Skoro v témže okamžiku zasáhl varovný výstřel otevřené dveře auta.
Dveře se s bouchnutím zavřely a první auto mizelo ze scény. Grateth mi později vysvětlil, že řidiči jsou odpovědni za peníze, které vezou. Tenhle spěchal, aby si kryl záda a zároveň zachránil život. Jeho nadřízení budou zuřit, že byl zabit úředník milice, ale nebudou připisovat vinu druhému řidiči. Vinili by ho jen ze ztráty peněz.
Auto v jámě se přestalo hýbat. Tak proto to Stereth tak zařídil, aby se zbavil prvního auta. Odpor byl teď poloviční. Peníze sice také, ale to všechno si bezpochyby důkladně promyslel.
Ale k čemu bylo tohle dobré? Co bychom asi mohli tomu tlustokožci v jámě udělat? Postavit se kolem jako oblehatelé nějakého starodávného města, s našimi ubohými noži a lehkou puškou a čekat, až obležení vyhladoví? Řidičům úplně postačí sedět uvnitř a počkat na pomoc.
"Patnáct vteřin," zašeptal Stereth.
Grateth mi také řekl, že všichni řidiči obrněných vozidel trpí strašnou fobií, a tou je strach z ohně. Že zůstanou uvězněni v-téhle tlusté kovové hrobce a v zoufalé agónii se upečou na škvarek. Je to pochopitelný strach, protože každý řidič, který zahynul v pancéřovém autě, zemřel tímto způsobem. Oheň je zřejmě jediné, co pronikne dovnitř a řidiče ohrozí. Auto to přežije, ale lidé ne. Dveře se žárem roztaví a nejdou otevřít.
Des čekal ve svém hrobě celých patnáct vteřin. Pak, v pevné víře, že tmel opravdu ztuhl, se skutálel do jámy. Kola auta pevně vězela v hmotě, ale pod vozem zůstalo dost místa na to, aby se dostal ke dvěma senzorům na spodku auta. Jak se tam plazil, lepily se na něj kousky pojiva. V jednom kuse je sklepával. V přední části podvozku svítila v obou rozích červená světla zapojených senzorů. Vytáhl ohnivou tužku, kterou si vzal s sebou z pevnosti, odšrouboval spodek a čekal, až vrchní část zbělá horkem. Do druhé ruky vzal doutnák a zaktivizoval ho. Pak roztáhl své dlouhé hubené paže, jak nejvíc to šlo, a přidržel tužku u jednoho senzoru a doutnák u druhého.
Nic z toho jsem tehdy samozřejmě neviděla, ale v autě to muselo vypadat, jako když hoří spodní část vozu. Ale viděla jsem, jak se odsunuly dveře a dva muži s puškami vyskočili a dali se na útěk. Běželi opačnými směry. Toho, který běžel po naší straně silnice, musel náhle osvítit duch svatý, protože v tu ránu pochopil situaci. Odhodil pušku co nejdál od sebe, klesl na kolena, ruce dal za hlavu a něco nesrozumitelného vykřikoval. Druhý muž utíkal dál.
Oba je téměř současně zabil Lex na'Valory, nejlepší střelec v Sektoru.
Euforie a odpor tvoří dohromady směsici, z které je člověku na zvracení. Jenže jsem byla jediná, kdo jí trpěl, ostatní byli na vrcholu blaha.
Kromě Rana. A nebylo to z morálních důvodů - nebo alespoň ne kvůli druhu morálky, jíž učili mě. Když akce skončila, sešel z lesíka na silnici a pak vylezl na kopec, kde jsme stáli se Sterethem, a popadl ho oběma rukama. "Je to čarodějka," řekl a myslel tím Cantry. Ta pořád ještě vypadala jako v šoku nad tím, co udělala.
"Vážně?"
"Na silnici byl býk. Viděl jsem ho. Byla to iluze, namířená na lidi v autě."
"A proto tak prudce odbočilo?" zeptala se Carabinstereth; tvářila se jako Alenka v říši divů. Měla na starosti Rana, patřil do její skupiny a nechtěla, aby teď vyvedl nějakou hloupost. "No tak, Cantry!"
"Nevím, co je to čarodějka," řekl Stereth. "Dej ty ruce pryč!"
Ran ho pustil. "Přirozené nadání. Jedna z těch starých ženských^, které žijí v kopcích a několika podřadnými triky tahají z lidí peníze."
"No, stará není."
"Ale je to barbarka! Jak by mohla mít nějaký talent?"
"Tak obviňuješ ji z něčeho nebo ne?"
Ran chvíli mlčel, protože měl zřejmě tolik námitek, že si je musel nejdřív utřídit, aby věděl, kterou začít. Konečně začal: "Jestli má nějaký talent, pak by měla žádat o přijetí některý z Domů, které se těmito věcmi zabývají. Ale neměla by být na volné noze, neměla by být v Sektoru a působit potíže a neměla by provádět věci, ze kterých budou vinit mě, až pochopí, oč jde! - A stejně by žádný talent neměla mít! Je to přece barbarka!"
Tahle záležitost se dotýkala cti jeho Rodiny a Domu, a jak už jsem se jednou zmínila, pokud šlo o tohle, neznal Ran kompromisy.
Pod námi na silnici ležely rozhozené mrtvoly. Chtěla jsem jít pryč.

"Dělá práci, kterou jsi odmítl," zdůraznil Stereth. "Čekáš snad, že si udržíš monopol na čarování, když je ani nebudeš provozovat?"
Ozvala jsem se: "Musíme se o tom bavit zrovna teď? "
Oba se otočili a překvapeně na mne pohlédli. Desův hlas za mnou prohlásil: "Má pravdu, Sterethe. Dole máme celou hromadu peněz. Neměli bychom je naložit?"
Des byl špinavý a na šatech měl přilepené kousky tmelu. Avšak vyzařovala z něj energie a nedokázal chvíli postát na místě a s někým diskutovat. Znám to. Když mu rychle nedáme něco na práci, nejspíš srazí jednu z žen na zem a ukáže, jak umí být vášnivý.
Stereth to musel také pochopit. "Dobrá, Desi, začneme nakládat. Sokol může dokončit moji kritiku později."
Vana a zapadlé auto tam zůstaly. Na vůz naložili bedny zlatých ta-balů a napojili koně.
Když jsme odjížděli, pomohl mi Ran na koně. Nikdy se mi nepodařilo naučit se nasednout na koně bez pomoci. Musel pomáhat míchat tmel,
i na jeho plášti byly přilepené kousky. "Jsi v pořádku?" zeptala jsem se ho.
Přikývl. Pak přešel ke svému koni a nasedl. Trochu jsem zvíře pobídla a dohonila Steretha, který právě jel přede mnou.
"Proč jsem sem vůbec musela jezdit?" zeptala jsem se a pořád měla před očima výjev, který jsme nechali za sebou.
"Nedal jsi mi žádnou práci. To jsem mohla zůstat v pevnosti."
Tvářil se trochu překvapeně. "Myslel jsem, že budeš chtít jet, Tymo-ne. To ty jsi mi přece vyprávěla, že Robin Hood okrádal výběrčí daní."
Na chvíli mě to vyvedlo z míry. Úplně jsem zapomněla, že jsem mu něco takového říkala.
Co jsem to, proboha, vykládala? "Byla jsem opilá," protestovala jsem.
"Vyprávíš pěkné příběhy, když jsi opilá," podotkl Stereth přátelsky.
Vyhledala jsem Ranův pohled. Sklopila jsem hlavu a následovala ostatní po cestě přes kopce.
11. kapitola
Jestli chcete vědět pravdu, věřila jsem tehdy (a stále ještě věřím), že Ranový tak zvané morální námitky proti pomoci Sterethovi nebyly ani tak založené na morálce, jaké jsem se učila já, ale vyplývaly spíš z pýchy a společenského postavení. A neznamenaly, že na rukou mého (z jedné čtvrtiny) manžela nelpí krev.
I když připustíme, že povaha morálky se může za určitých okolností lišit - že to, co je považováno za špatné, jako zabíjení, může být považováno za správné ve válce nebo při záchraně dítěte - Ran byl roduvěrný Ivoran, a když šlo do tuhého, klidně dokázal odhodit stranou všechny skrupule. "Nepřátelé" tu patří do jiné kategorie a vyřizování účtů je jen otázkou, co ještě může člověku projít. A příslušníci provinční milice se určitě rychle stanou našimi nepřáteli.
Důkazem toho byly Ranový plakáty, rozvěšené po všech trhových městech.
Brzdily ho dvě věci a nevím, která z nich víc. Za prvé, zeje Cormallon a oni psanci ze Severozápadního sektoru, společensky ještě o stupeň níž než sluhové. A za druhé, pokud všechno zkrachuje, bude podstatné to, aby do toho cormallonské jméno nebylo vůbec zataženo. Jen jemný závan magie a kdoví, co by z toho žalobci mohli vyvodit?
A pak tu byla Cantry, unášená magickým větrem do nedohledných výšek. To a plakáty s jeho tváří a bylo mi úplně jasné, proč se celou cestu domů tváří tak sklíčeně. Určitě to nebylo proto, že se trápil představou pozůstatků tří výběrčích daní na Středohorní silnici.
Pobídla jsem koně a on se poslušně přiblížil k Ranovu.
"Celá věc má jednu pozitivní stránku," řekla jsem mu.
Vyslal ke mně pohled člověka, který se vzdal pozitivních stránek života.
"Jestli se z Cantry vyklube kouzelnice, Stereth nebude tak striktně lpět na nás dvou."
"Nevyklube se z ní kouzelnice. Nemůže se z tebe stát kouzelník, jako se nemůže stát z divocha inženýr. Trocha přirozených schopností bez dlouhých let praxe nic neznamená."
"Ale na silnici si vedla docela dobře."
"Dvouvteřinová iluze. Pravděpodobně si ani nebyla sama jistá, že to dokáže. Theo - Tymone, copak nevíš, jaký je rozdíl mezi tím a zasažením lodi kulovým bleskem, zvýšením teploty krve u celé armády na dvě stě stupňů... způsobením dočasné hemofilie předním řadám nepřátelského praporu? Jak můžeš vůbec začít provádět některou z těch věcí, dokud neznáš podstatu?"
"Panebože, Rané, válka tady musí být hrozná."
"To nevím. Už dlouho jsme žádnou neměli."
To je pravda... už celá staletí, ne? Naposledy tehdy, když byla nad Cormallonem poprvé umístěna neviditelná kopule. A nevěděla jsem ani, kdy byla poslední válka na Pyrene.
"A co obrana? " zeptala jsem se. "Když nepomůžeš Sterethovi tím, že mu dáš zbraň, mohl bys aspoň rozmístit kolem pevnosti silové pole, jako je Cormallonská bariéra?"
Ran se pátravě rozhlédl kolem, jestli někdo nejede blízko nás.
"Neřekla bych to, kdyby to někdo mohl slyšet," řekla jsem dotčeně.
"Vím. Ale neškodí se ujistit. Tak především, vybudování cormallon-ské bariéry až do její konečné síly znamenalo léta práce pro celé generace. A k čemu by byl bandě dobrý ochranný štít před pevností? "Kdyby nás přepadli-"
"Mohou počkat, dokud nám nedojde potrava, a pak nás postřílet jednoho po druhém, až budeme vycházet ven. Tohle není soběstačný malý národ jako Cormallon. Výsledek by byl nakonec stejný: smrt pro všechny. A kvůli tomu chceš, abych dal veřejně na pospas kouzlo, podobné tomu, které tvoří náš nejvyhlášenější obranný systém?"
Ran nepotřebuje kouzlo, když s někým bojuje, dokáže používat logiku.
"Promiň, že se snažím vyloučit různé možnosti. Chtěla jsem tě jen rozveselit."
"Nesnaž se. Nech mne, ať se kochám tou bezvýchodnou situací."

Znovu začalo pršet.
Než jsem dojela do pevnosti, rozdělali oheň. Vypůjčila jsem si něčí
svrchní róbu, sundala mokré věci a snažila jsem se cítit když ne příjemně, tedy alespoň ne tak mizerně.
Stereth rozdával podíly, které byly očividně malé.
"Potřebujeme shromáždit větší zásobu peněz," vykládal všem. "Budeme se rozšiřovat. Potřebujeme kapitál."
"Rozšiřovat. Kam?" zeptal se zaraženě Paravit-Col. "Nejsme obchodníci. Jsme zbojnici. "
Stereth ho pozoroval s přátelským zájmem. Jeho výraz a brýle mu dodávaly vzhled velkého, inteligentního králíka.
"Nepřísahal jsi snad, než jsi včera v noci vyjel, že se mi nebudeš protivit? Doufám, že tu nemáme nikoho, kdo by chtěl porušit dané slovo. Všichni víme, jaký je trest za křivou přísahu na zbojnické jméno."
Paravit-Col zařadil rychle zpátečku.
"Jen mě to zajímalo," prohlásil.
Neznala jsem ten trest. Ale nezeptala jsem se. Myslela jsem, že bude nejlepší, když se o to nebudu moc zajímat.
"Já jsem měl dostat zvláštní odměnu," hlásil se Lex na'Valory.
"Dostal jsi jednu," řekl mu Stereth, "za dobrou přípravu a skvělou střelbu. A pak jsi o jednu přišel, protože jsi neuposlechl rozkaz. Tím je bilance vyrovnaná."
Carabinstereth se křenila, když přebírala svoji odměnu.
"Nenajdeš nikoho, kdo by se mi vyrovnal ve střelbě."
"A ani nikoho, kdo by se ti vyrovnal domýšlivostí," odpověděl Stereth. "Řekl jsem ti, abys přijal jejich kapitulaci, když to bude výhodné. To, co jsem ti strhl, vynahradí částečně výkupné, které jsme mohli dostat za strážce, kterého jsi zabil."
Lex něco zamumlal, ale vzal svůj podíl a šel si ho k ohni přepočítat. Jen Stereth si mohl dovolit s ním mluvit tímhle způsobem, všichni ostatní museli kolem něj chodit po špičkách.
"Nevěděl jsem, že milice platí za své členy výkupné," poznamenal Ran chladně.
Stereth mu na to odpověděl: "Jeho rodina by zaplatila. Tady máš, Sokole, svůj podíl. Slyšel jsem, že jsi skvěle míchal tmel. To měl Des štěstí."
Ran přistoupil k bedně, kde Stereth odpočítával tabaly, a podíval se na hromádku zlata. Stereth se usmál. "Proč váháš? Přece sis ji vydělal, i když ne čarováním."
"Nemám vůbec žádný důvod," odpověděl Ran a sundal si blátem zacákaný hedvábný šátek, který měl kolem krku, rozprostřel ho a podržel, aby do něj Stereth mohl nasypat mince.
Mohla jsem v tu chvíli číst Ranový myšlenky a nepochybně i všichni ostatní, protože Stereth poznamenal: "A kromě toho ti pomohou dostat se dál, když se rozhodneš utéct."
"Dobrý postřeh," souhlasil Ran.
Zavázal šátek a jeho pohled zamířil ke mně. "Copak Tymon nedostane podíl?" Se dvěma pytlíky zlata se dojde dál než s jedním.
"Naše Tymon tam byla jako pozorovatel a pozorovatelům se neplatí."
Byla jsem ráda, že mě bral takhle. Ochotně zůstávám vždycky na neutrální půdě. Strašně nerada dělám nějaká rozhodnutí.
"Tak a teď začneme naše peníze utrácet," prohlásil Stereth. "Desi-"
"Já jdu spát!... Ne?" řekl Des.
"Až se na to budeš opravdu cítit, Desi, někdy v příštích dvou dnech, chci, aby sis oblékl svoje nejlepší šaty a rozjel se na Hock-Tyanovu farmu. Grateth a Komo pojedou s tebou."
Des, který ležel opřený o polštáře a napůl podřimoval, mu prudce skočil do řeči. "Šílíš? Jen za poslední dva měsíce jsme jim ukradli čtyři koně. Zastřelí nás."
"Možná, že vás pověsí," přisolil si Lex.
"Pochybuji, že udělají něco, takového," řekl Stereth. "Nebylo by to v jejich zájmu. - Ach, a myslím, že byste měli vzít Tymona." Usmál se. "Bude to pro ni výchovné."

"To tys mu přece pověděla o Robinu Hoodovi," připomněl mi Ran, když mě políbil na rozloučenou. Neušlo nám, že nás Stereth nikdy neposílá ven spolu.
Bylo to zřejmě v historii bandy poprvé. Odjížděli jsme čtyři a všichni v čistých šatech. Já jsem jela v řadě za Desem, za mnou Grateth a Komo. Měla jsem na sobě svrchní róbu podle shaskalské módy, potištěnou červenými a bílými spirálami. Vypůjčila jsem si ji od Juvindeth. Ostatní byli oblečeni do kabátců ve zbojnickém stylu, ale ne těch nejkřiklavějších. "Nech ty šperky doma," poručil Stereth a Des sice udělal obličej, ale rozkazu vyhověl.
Pochybovala jsem, že bylo od Steretha moudré, když při té loupeži přidělil Desovi tak významnou úlohu, ale když jsem slyšela podrobnosti,
usoudila jsem, že nejspíš potřeboval pro tu práci toho největšího s nejdelšími pažemi - aby dosáhl na senzory na podvozku vozu. Des byl chytrý a šarmantní, o tom nebylo pochyb, ale nikdy mi nepřipadal příliš zodpovědný. Jenže sotva Stereth vypálil úvodní salvu své grandiózní kampaně, octli jsme se na cestě, a s Desem v čele.
Už jsem se začínala na náhorní rovině trochu orientovat. Jeli jsme na sever a na západ, což by mělo znamenat, že za nějakou chvíli přejedeme Shaskalskou silnici, ale ne u Středohorní přípojky, usoudila jsem. Pravděpodobně už teď kolem toho místa budou rozmístěny hlídky. Představila jsem si znovu v duchu ta tři těla a zachvěla jsem se.
"Chladno, Tymone?" zavolal Des. Pátravě se rozhlížel, aby mě zkontroloval, protože neměl valné mínění o mých jezdeckých schopnostech. "Chceš můj kabát?"
Des byl opravdu neodolatelný. Byl zřejmě jediný v celé bandě, kdo by stáhl kabát a hodil mi ho. Ran by mi ho byl

nabídl, ale měl by neodolatelné nutkání předtím poznamenat něco o nedostatku mé předvídavosti v oblékání.
"Ne, díky, je mi dobře."
"Třásla ses," zdůraznil.
"Vzpomněla jsem si zase na ty strážce."
Nechápavě se na mě podíval, nedošlo mu to. A tak jsem řekla: "Jestli mi bude větší zima, dám ti vědět."
"Dobrá." Vrátil se zase dopředu.
Grateth a Komo jeli tiše za námi. Dojeli jsme na kopec a náhle se před námi otevřel nádherný výhled. Kopce, pole a chuchvalce mlhy, táhnoucí se do nekonečna. Hnědé flíčky na vzdáleném zeleném horizontu jsou určitě dobytek. A nikde žádní lidé kromě nás čtyř.
Bylo to k zbláznění krásné, ale spojené s pocitem nebezpečí a ztráty svobody. Nikdy jsem si nemyslela, že budu trpět nostalgií po palčivém létě Hlavního města, hluku, žáru a tlačenici tržiště.
Dojeli jsme ke kamenným plotům, u farem v téhle oblasti neobvyklým, za nimiž na druhé straně byly řady zelených lodyh. Farmáři obyčejně značí hranice svého území pouze feromony ve spreji, které dobytek rozeznává, jak mu bylo vštípeno, jako "mimo území." Aplikaci feromonů je nutné čas od času opakovat, jenže ploty, jak vám každý farmář řekne, se musí pravidelně opravovat. A feromon je levnější a je s ním snazší práce.
"Hock-Tyanova farma je už celé generace majetkem jedné rodiny,"
řekl Des. "Umíš si představit generace lidí, kteří si dobrovolně vyberou život v Severozápadním sektoru? "
"Je to velmi krásné místo," odporovala jsem.
"Hezké, ale mrtvé, Tymone. Nejsou tu žádní lidé."
"Kromě zbojníků," připomněl Grateth a zastavil. "A chtěla by ses s námi stýkat?"
"Lidé si odjakživa vybírali k bydlení podivná místa. A kromě toho tu mají společnost dalších farmářů a rančerů."
Des pátral výmluvným pohledem po obrovských osamělých rozlohách na všech světových stranách.
"No tak dobře," připustila jsem. "Tak tedy musí trochu cestovat, když je chtějí navštívit. Možná mají rádi ticho."
Jedním gestem odmítl myšlenku, že by kdokoli měl rád ticho.
"Ale není to tu tak úplně opuštěné," upozornil Grateth. "Podívejte."
Daleko od nás se mezi řádky zeleniny někdo pohyboval.
"Jestli se dostane do domu dřív než my, zabijí nás, až se přiblížíme na dosah," řekl Grateth.
"Jeďte," rozkázal Des.
Gratethův kůň se rozletěl a Komův za ním. Ve vteřině byli za rozpadající se zdí a podupali zeleninu, jak se hnali za prchajícím farmářem.
Kousla jsem se do rtu, abych nemusela křičet. Nesnáším, když je někdo takhle vyděšený. Dokonce i nerada plaším ptáky, kteří se živí odpadky na tržišti - když jdu kolem, vyhýbám se jim širokým obloukem, abych se nemusela dívat, jak křídly bijí na poplach, když hromadně vzlétají a srdce jim buší-
Během několika minut ho Grateth a Komo srazili k zemi. Pozorovala jsem, jak sestoupili z koně, popadli ho a postavili na nohy. Vydechla jsem. Teď už to pro toho chlapíka bude snazší, cokoli je lepší než hrůza z pronásledování. Možná se tak dobře dokážu vcítit do strachu jiných, protože jsem sama zbabělá.
Přivedli ho k nám s rukama svázanýma za zády. Byl mladý, asi šestnáctiletý, v roztrhané košili a kalhotách venkovského nádeníka. Na hlavě měl také zelený plstěný klobouk s širokou střechou - jeho rodina znala následky spálení sluncem lip než zbojníci, pro něž planina nebyla odjakživa domovem.
Des ho pozdravil: "Dobrý den, příteli. Těší mě, že vás poznávám... Jste z Hock-Tyanovy rodiny?"
Chlapec na něj pod zahnutou krempou klobouku vrhal zuřivé pohle-
dy. Jedno oko měl přimhouřené, jako by Des byl orámován sluncem -ale nebyl. Takovým přimhouřením oka vyjadřují nižší vrstvy "Nedůvěřuji ti".
Des se zasmál. "Ishin na'telleth. Přesto vám s radostí sdělím své jméno - Des Helani, milostivý pane. A ta roztomilá dáma vedle mne je Tymon. A Grateth Tar'briek a Komo měli tu čest seznámit se s vámi už dřív."
Chlapec přelétl rychlým pohledem oba muže vedle sebe a zjevně ho nepřekvapilo, že slyší zbojnická jména. Pak zkřížil ruce na prsou, zadíval se znovu na Dese a vyčkával.
Des poručil: "Pomozte mu nahoru, vy dva. Může sedět přede mnou, až pojedeme dovnitř."
Chlapec vykulil oči. Grateth a Komo ho vysadili na Desova koně. Když seděl nahoře, otáčel hlavou vpravo i vlevo, zmatený pohledem na svůj svět z této nové perspektivy. Namáhavě se v sedle zkroutil a podíval se na Dese za sebou.
"Co budete dělat?"
"Návštěva," odpověděl Des. "Sousedská. Trochu pozdě, ale lepší pozdě než vůbec."
"Můj strýc Tades vás zabije. Že jste nám ukradli koně." Když chlapec nedostal okamžitou odpověď, pokračoval: "Co s tím uděláte? "
To bych byla sama ráda věděla. Sledovali jsme kamennou zeď, až jsme dojeli k vratům. Komo nám otevřel zámek a stařičké kovové panty zaskřípaly. Ušlapaná hliněná pěšina mezi vysokou zelení byla vidět daleko před nás, až tam, kde se někde v dáli stáčela.
Jeli jsme tou cestou a kolem nás šuměly v dlouhých, jakoby mořských vlnách špičaté zelené listy. Bylo to strašidelné.
Konečně promluvil Komo. Hlasitě zašeptal - muselo to být hlasité, aby přehlušil šumění rostlin -: "Neměl bych jet první? "
"Ne," odmítl Des. "Chceme přece, aby viděli chlapce."
Jeho způsob vyjadřování mi v něčem připomněl Steretha, ale usoudila jsem, že se mi to jen zdá. Pohyblivá zelená opona kolem nás vnukala fantastické představy. Například o tom, co nás čeká, až zeleň skončí.
"Já nejsem žádný chlapec," zaprotestovalo naše rukojmí po dalších několika minutách zeleného ticha.

"Promiňte," zabručel Des. Vánek čechral bledou srst jeho koně. Alespoň zvířata byla imunní vůči celkové strašidelné atmosféře. Nervozita byla z jejich genetického vybavení vyloučena.
A pak přišla zatáčka. Mezi dvěma kroky jsme se z cizí země octli na mýtině na mírném svahu, poblíž kamenného domu s dvěma komíny a krytou studní. Ve větru se třepetalo prádlo. Normální stav.
Výstřel z pistole ožehl zem před Desovým koněm. Ten několik kroků couvl.
"Klid, holka, klid," řekl koni. Sevřel chlapce pevněji. "Haló," zavolal. "Přivezl jsem vzkaz pro Hock-Tyanovy."
Ticho, stonky ve větru. Zavolal: "Nepřijel jsem způsobit potíže. Mám dobré zprávy, výhodné pro váš Dům."
"Co může mít nějaký Cantry tar'meth za zprávy? Pusťte chlapce a řekněte je." Byl to starší a mužský hlas.
"Tades Hock-Tyan? Raději bych s vámi mluvil tváří v tvář, milostivý pane." Nepouštěl ze sevření chlapce, který se začínal kroutit.
"Nechci mu ublížit, jsem jen trochu nervózní."
Za rohem se objevil muž. Byl podsaditý, na Ivorana malý, s elegantní kudrnatou bradkou. Podle měřítek jeho soukmenovců asi trochu legrační, ale při pohledu na výraz jeho tváře nejspíš každého smích přešel. "Vaši přátelé z cest jsou asi také nervózní, neboť jinak by nedrželi v rukou zbraně."
Poprvé jsem si uvědomila, že Komo má nůž a Grateth pistoli. "Dejte je pryč," poručil Des. Poslechli. Obdivovala jsem jejich kázeň a zároveň doufala, že Des není blázen.
Muž pokračoval: "Přijíždíte sem na jednom z našich koní a přitom držíte našeho chlapce. Je to zdvořilé?"
Stereth chtěl, abychom rozhodně nejeli na koních, ukradených na farmě, ale vypadalo to, že Dese tenhle kiks nevyvedl z míry. Okamžitě sklouzl dolů. "Chcete ho zpátky? Je váš. Nebo byste dali přednost finančnímu vyrovnání? "
Chlapec, ponechaný bez dozoru, slezl druhou stranou a pelášil do domu.
Všichni jsme se vzájemně pozorovali. Nakonec muž řekl: "Tades Hock-Tyan, těší mě."
"Des Helani, nápodobně. Tohle je Grateth Tar'briek, Komo, a ta dáma je Tymon."
"Čest pro mě, milostivý pane," dodala jsem, s pocitem, že není třeba, abych plýtvala svým skvělým přízvukem, když to nikdo neocení.
Naklonil se k nám. "Říkal jste, že máte vzkaz."
"A dar," doplnil Des. Odepnul tlumok od koňského postroje a podal
jej farmáři. "Můžete ho otevřít. Nebo ho mám otevřít já? Podle vás."
"Otevřete ho vy."
Des sáhl do rance a vyndal dva váčky. Potěžkal je, aby bylo slyšet, jak cinkají a řekl: "Osm set zlatých tabalů."
Natáhl k farmáři ruku s prvním váčkem, ale ten se neměl k tomu, aby si ho vzal. Upřeně si nás prohlížel. Des položil váčky na zem u jeho nohou a šel se postavit ke svým společníkům.
"Co to provádíte?" zeptal se konečně farmář.
Grateth a Komo také nevěděli, co se děje. Něco mi prolétlo hlavou a než mohl Des odpovědět, řekla jsem s jistotou náhlé inspirace: "To je ze zásilky čtvrtletních daní." Farmář se ke mně obrátil. "Je to váš podíl."
"Cože je to můj?" podivil se.
Des se usmál a zašeptal: "Výborně, Tymone."
Tades Hock-Tyan mžoural překvapeně na váčky na zemi. Pořád se neměl k tomu, aby je zvedl. Pak se na nás podíval a řekl: "Měli byste chuť zajít dovnitř na trochu tahu?"
Říká se, že když zaplatíš daně, je to jako když vystrojíš pohřeb. Peníze jsou pryč a už je nikdy neuvidíš, ať si říká kdo chce co chce. Tades Hock-Tyan nám znovu nalil víno do pohárů k dalším šálkům tahu.
Nebylo nutné, aby Des zdůrazňoval, že náš vzájemný názor na daně je správný. Všichni lidé na Ivory mají silně zakořeněnou víru, že vláda existuje z jediného důvodu: aby z nich ždímala peníze. Ne že by byli daleko od pravdy.
Komo sáhl po dalším anýzovém koláči, nacpal si ho do úst, říhl a poznamenal: "Výborný koláč, příteli. Vyřiďte pochvalu vaší paní."
Po tomto faux pas následovala chvíle ticha. Tades reprezentoval Hock-Tyany navenek, jako průčelí ivorského domu. Vnitřní život, ženu a děti, sdílel jen se spolehlivými společníky. Komo neměl dělat narážky na jejich existenci. Jenže on strávil celý život se svými druhy v armádě a zbojnických bandách, a tak nedbal na pohledy, které jsme si my ostatní mezi sebou vyměnili.
Des přispěchal, aby pauzu překlenul. "Jestli bych mohl trochu předčasně nastínit obchodní záležitost," začal - byli jsme tam totiž teprve dvacet minut - "rád bych projednal otázku výhod pro váš Dům."
Farmář se usmál; s věncem vousů vypadal jako nějaký lesní skřítek.
"Peníze z daní a návrat našeho koně už jsou pro nás výhoda."
"Ale my bychom vám chtěli být i nadále k službám, když dovolíte." "Tak?" Pořádně si lokl toho nemožně silného vína Sektoru. "Tak jen mluvte dál a já budu ochotně naslouchat."
Des se nahnul přes stůl. "Náš vůdce lituje problémů, které vám celá léta působili cantry taťmeth jako jsme my. Posílá nás, abychom vám nabídli omluvu a odškodné."
Hostitel nadzvedl obočí. "Laskavé od něj," pronesl neutrálně. "A to jste také udělali."
"Ale chtěl by, abychom šli ještě dál. Teď, když jsme přesvědčeni o minulých omylech." "Poslouchám."
"Rád by uzavřel smlouvu mezi naší bandou a vaším Domem." Tades Hock-Tyan se začal smát. "Smlouvu? Jako Imperátor s Tel-
lys?"
"Proč ne," potvrdil Des. "Kdo vládne Sektoru, Imperátor nebo vy a já? Proč nemůžeme uzavírat smlouvy, když chceme? Co pro vás impérium v poslední době udělalo? "
Hock-Tyan postavil šálek s tahem na stůl a zeptal se vážně: "Co se vůbec kdy v Sektoru udělalo od samého začátku?"

"Přesně tak," souhlasil Des. "Kromě toho, že od vás brali peníze. Ale my se to snažíme napravit."
Ivoran si mnul svoji fajnovou bradku. Pak řekl: "Ne. Nemyslím to jako urážku. Ale nechci zaplést náš Dům do velezrádné činnosti, a tak tomu budou říkat, až zjistí, že mají prázdné kapsy."
Musel chodit do stejné školy s Ranem. "Nepředpokládáme, že nás budete podporovat veřejně," vysvětloval Des. "Pokud se vás někdo zeptá, jestli jste o nás slyšeli, popřete to. My to určitě uděláme. Uložte peníze na bezpečném místě. Postupem času k nim budeme moci přidávat."
"Co tedy ode mne chcete?"
"Vaše přátelství. A my slibujeme: žádní další ukradení koně, žádná zdupaná pole. A vy jen... myslete na nás. Nepřidávejte se k milici, bude-li hledat dobrovolníky, aby nás dopadla. Řeknete nám, uslyšíte-li něco zajímavého. Žádáme toho tolik?"
"Chcete být spojencem našeho Domu a já vás přitom ani neznám. Naši spojenci jsou lidé, které známe už celé generace."
"Teď je jiná doba," řekl Des.
Hock-Tyan tiše seděl a přemýšlel. Pak se zeptal: "Jak se jmenuje váš vůdce?"
V ten okamžik vlétlo dovnitř z osvětleného vchodu, vedoucího ke kuchyni, malé tornádo. Asi pětiletý baculatý chlapec s rozcuchanými vlasy a planoucíma tmavýma očima. Měl na sobě roztrhanou červenou kazajku a musel zrovna přiběhnout z venku. Popadl dřevěnou vyřezanou pistoli, kterou měl za opaskem, namířil na Gratetha a vydal zvuk, připomínající svištění kulky. Grateth trochu překvapeně zamrkal. Chlapec zastřelil také Koma, ale ten byl příliš zaneprázdněný popíjením vína, než aby nějak zareagoval. Pak dítě zastřelilo Dese: "Sst!"
Des to dostal do prsou, zavrávoral, zachytil se okraje stolu, tápal kolem sebe rukama, pak padl na bok na polštář a vydával ze sebe děsivý smrtelný chrapot. Pak zůstal ležet v naprostém tichu. Des byl pozér.
Dítě bylo zároveň šokované i příjemně vzrušené. Přiblížilo se k Desově mrtvole a zkusmo do něj píchlo hlavní pistole. Desovo rameno se pod tlakem pistole pohnulo, a když oddálil pistoli, kleslo zase zpátky. "Zabil jsem ho," oznámil chlapec s velkou pýchou. Podíval se na Hock-Tyana a oči mu zářily víc než kdy jindy. Pak s typicky dětským instinktivním chápáním paralelních cest fantazie a reality pleskl Dese mírně po ruce, aby upoutal jeho pozornost. "Kdo jsi?"
Des otevřel oči. "A kdo jsi ty?"
"Bedis Jer Hock-Tyan."
"Když vstanu, zabiješ mě znovu?"
"Možná."
Tades Hock-Tyan se vložil do hovoru. "Nech našeho hosta na pokoji, Bedisi, už jsi ho obtěžoval dost. Svlékni si kazajku, když jsi doma. A jdi do kuchyně." Chlapec se zklamaně odtáhl od Dese. Tades zamyšleně pozoroval, jak odchází. "A řekni matce a sestře, aby přišly pozdravit hosty."
Des se posadil. "To je pro mne čest," začal.
"Vím to, ale myslím, že si to zasloužíte. Už o tom nemluvme."
Smlouva sem, smlouva tam, teď už bude pro Sterethovu bandu společensky neúnosné, aby na téhle farmě znovu kradli. Byla jsem ráda. Zdálo se, že jsou to hodní lidé, i když se nás nejdřív pokoušeli zabít.
Za minutu vstoupila tlustá šedovlasá žena, následovaná dospívající dívkou s hedvábnou mašlí ve vlasech. Synovec - naše bývalé rukojmí -nakukoval u dveří. "Vítejte u nás, pane Helani," řekla manželka, která zcela určitě poslouchala za dveřmi. Já bych byla udělala totéž.
Vstali jsme a vyměnili si poklony. Děvče s hedvábnou mašlí se na Dese usmálo. Chápala jsem to - vypadal jako hrdina z pohádek - ale doufala jsem, že neskočí na návnadu. Teprve jsme se začínali s těmito lidmi seznamovat trochu blíž.
"Zrovna jste nám říkal jméno vašeho vůdce," řeklo děvče. V duchu jsem viděla celou rodinu s ušima přitisknutýma na dveřích.
Des se otočil k Tadesovi a řekl: "Náš vůdce je Stereth Tar'krim."
Dívka zatleskala rukama. Farmářka vykřikla: "Já jsem to věděla! Co jsem ti říkala, Tadesi, naše koně ukradl sám Stereth Tar'krim." Obrátila se na Dese. "Je to ješák, pane Helani. Viděla jsem jeho plakáty."
Na té zatracené planině je museli vidět všichni. Cítila jsem, jak mi pokleslo srdce.
"Je mladý," poznamenal Tades, "na tak úspěšného vůdce zbojníků."
"Je to génius," řekl prostě Des, a věděla jsem, že to říká jen proto, že Sterethovi věří.
Tades se kousal do rtů. "Smlouva s cantry tar'meth je závažný krok. Nevím, co by tomu řekli moji předkové."
"Stačí mi vidět tvář," řekla jeho žena. "Nikdy se nemýlím. A když jsem se podívala na plakát se Sterethem Ta'krimem, řekla jsem si: 'Ten člověk má oči, kterým můžeš důvěřovat.' Tohle je někdo, kdo chápe, co je dluh a závazek, Tadesi. Ten smlouvu dodrží."
"Tatínku, prosím tě, " žadonilo děvče, jehož motivace byla tak zjevně podezřelá, že ji matka vypakovala z místnosti, než se jí podaří všechno pokazit.
Tades se důstojně napřímil a poté uklonil. "Pokud laskavě zůstanete na oběd, pánové a dámo - jestli vám na něj zbylo ještě místo - uvážím celou věc a dám vám odpověď po jídle u sladkého vína."
Na tváři ženy se rozhostil vítězný úsměv.
Když jsme opouštěli farmu, byla už na planině naprostá tma. Neředěné víno Severozápadního sektoru mi odhalilo úplně nový fakt - že mi chybí výdrž. Když jsem žila v Hlavním městě, měla jsem dojem, že si nevedu tak špatně.
Hock-Tyanovi podpisem stvrdili spojenectví. Myslím si ale, že Ste-rethovo renomé má hodně co dělat s tím, jak to Des umí se ženami a dětmi. Je sice pravda, že lidé na Ivory jsou až bezohledně praktičtí a zdá se, že jejich hlavní láskou jsou téměř vždy peníze, ale každý, kdo nevěří,že jsou zároveň sentimentálně romantičtí, je nikdy neviděl v divadle.

Povzbuzují hrdiny, smějí se hlupákům, syčí na zlosyny a neskrývají pláč, když se musí milenci rozejít - stručně řečeno, dá se s nimi manipulovat snadno jako se sedmiletými dětmi a cena vstupenky je jedinou věcí, na které jsem je nikdy neviděla škudlit. Milují dobrý příběh. Dobrý příběh má hrdinu a hrdinové se na Ivory dělí do různých kategorií. Stereth byl na dobré cestě napsat vlastní příběh a nepochybně si mnozí řekli, že stojí za to riskovat život, aby mohli být jeho malou součástí.
Jenže když budete sbírat mýty a legendy tak dlouho jako já, naučíte se rozlišovat kouzlo romantiky a realitu. Já bych byla raději v Cor-mallonu a trhala třešně na dezert. Přesto jsem ale chápala, proč je to pro Sterethovy přívržence tak přitažlivé, a nebyla jsem tak domýšlivá, abych se je pokusila zastavit.
"Sedí se ti pohodlně, Tymone?" ptal se Des. Seděla jsem v jeho sedle na místě, kde po cestě tam seděl Hock-Tyanův synovec. Tades navrhl, abychom si vzali koně zase zpátky, ale myslím, že nepočítal, že s tím bude někdo souhlasit. No a protože byla ve skupině malá barbarka, bylo jasné, kdo se bude dělit o koně.
Když byly tajemné plodiny za námi - "Co je to, Desi?" "Nemám ponětí, Tymone, já sám jsem městský hoch. Myslím, že to není pšenice. Možná je to rýže."
Za námi burácel Gratethův hlas: "Zbláznil ses? Nic takového." A pak Komův hlas, zhrublý pitím: "To je víno." Takže jsem pořád nevěděla nic. Stejně jsem slyšela, že se víno dělá z hroznů, ale Komo se hájil, že se nějaký místní druh destiluje z těchto rostlin. A dohadovali jsme se o tom celou cestu až k Středohorní silnici.
A tam někde pod námi ve tmě na silnici se ozval výkřik. Mně se na něm nezdálo nic zvláštního, ale Grateth řekl: "Milice."
"Kanz," zaklel Komo. "Co dělají na silnici v těchhle místech?" "Rozdělte se a ujíždějte," řekl Grateth a Des zavelel: "Jeďte!" A to jsem si tu noc, kdy jsme kradli dobytek, myslela, že je to divoká jízda. Zabořila jsem se do měkké srsti šíje Desova koně, nohama jsem ho sevřela jako do svěráku a držela se. Vyškrabali jsme se přímo do svahu a přejeli první přístupný kopec. Jediné, co jsem slyšela, byl vítr a tlumený zvuk kopyt v hlíně. Po deseti minutách nás Des zastavil a řekl: "Pst."
Poslouchali jsme. Nic než noc a okraj měsíce na horizontu. Mohli jsme být na světě sami. A pak, v dálce, tichý dusot.
"Kanz," zašeptal mi do ucha. "Pronásledují nás. "
Při vší náklonnosti ke Gratethovi i Komovi bych byla raději, kdyby to bylo naopak. Rychle jsme sjeli z kopce druhou stranou a vydali se směrem na... jih; myslím, ačkoli jsem už začínala ztrácet orientaci.
"Tady." Des zpomalil.
"Proč se zastavujeme?"
"Slez dolů." Sjel z koně a pomohl mi sestoupit. Ztratila jsem půdu pod nohama a skoro spadla po hlavě dolů ze svahu, který se tu z ničeho nic objevil. Des mě chytil za ruku a trhnutím postavil zpátky na nohy.
Kůň si razil cestu dolů ze svahu za námi, klidný jako vždy. Bůh žehnej genetickým inženýrům. Na dně rokle jsme vstoupili do mělkého potoka.
"Je moc velká tma a není nic vidět," řekl Des. "Počkáme tady dole, až přejdou."
Voda byla studená. "Je potok otrávený?"
"Ano."
"Nestane se nám nic, když tu budeme stát?"
"To nevím. Nikdy jsem to nezkoušel."
"Kanz."
Oba jsme zmlkli a čekali.
Za dvě hodiny jsme vjížděli na pozemky k pevnosti. Grateth a Komo už byli zpátky a lidé čekali na nás. Rana jsem uviděla na první pohled.
Des slezl z koně a pomohl mi dolů. Zazubil se na Rana a řekl: "Je živá a zdravá. Vlastně, vůbec žádný problém-" a rozevřel náruč, aby se přivítal s ostatními. "Děláte si, lidi, příliš moc starostí."
Ran mu věnoval jeden ze svých nevyzpytatelných pohledů. Nechala jsem Dese, aby se mohl pochlubit, a odvedla Rana stranou. Zašli jsme za roh, do závětří a z doslechu ostatních. "Usmíváš se," řekl mi.
"Vážně? Skoro nás chytla provinční milice. Jednu chvíli byli od nás šest metrů, slyšela jsem cinkat postroje."
"Tak proč máš takovou radost? Svítí ti oči."
"Já nevím," řekla jsem, tlačila ho trochu dál ke zdi a začala mu sundávat plášť.
"A co to děláš?"
"To taky nevím." Když jsem se zbavila svrchní róby, rozepnula jsem mu nahoře košili.
"Nebesa," zvolal a v jeho hlase nebylo stopy po rozmrzelosti. "Obvykle nebýváš takhle agresivní."
"Ne?"
"Zapomněl jsem, jak na tebe působí zvýšená hladina adrenalinu." Hromádka šatů rostla. "Zavři zobák," řekla jsem a ačkoli mě Ran v rodinné hierarchii převyšoval, neurazil se.
Naopak, příští ráno si prohrábl rukou vlasy a řekl: "Škoda, že to nejde vyvolat chemicky."
Vyplachovala jsem si ústa naběračkou vody. "Myslela jsem, že jsi raději agresorem sám."
"Trochu změny nikdy nemůže škodit. Člověk nechce, aby bylo vždycky po jeho, probouzí to zvědavost."
"Víš, normálně mám zábrany."
"Ach ano, já vím. V různých směrech."
Podívala jsem se na něj. "Co to znamená? " Podobnou diagnózu jsem kdysi slyšela od jednoho potulného mnicha. A také mě to dopálilo.
"Nic," odpověděl jako ten, kdo otevřel dveře, kolem kterých chtěl původně projít bez povšimnutí. Vstal, obešel mě a políbil na krk. "Na barbara jsi ušla dlouhou cestu."

"Ne, počkej chvilku, už bych konečně ráda věděla, co tím lidé myslí, když mi říkají-"
"Víš, že je dneska noc úplňku a půlměsíce?"
Moje myšlenky se hned přenesly jiným směrem.
"Víš to jistě?"
"Druhá z našich čtyř nocí. Budeme z poloviny manželé, můj tymone, když do toho nic nepřijde."
Vdávat se po částech není tak hrozné jako najednou. Nevím, jestli bych se s tím jinak byla schopná vypořádat. Ale nahlas jsem řekla:
"A nevím, jestli se nám podaří udělat koláče."
"Myslíš tím, že nevíš, jak se nám podaří udělat koláče. Je to otázka strategie, ne výběru."
"Víš, ty a Stereth máte opravdu hodně společného."
Vrhl na mě uražený pohled a řekl: "V domě, kde je kuchyně, mají špižírnu. Až se naskytne příležitost, ukradni, co je třeba."
Což vede logicky k onomu strašnému okamžiku odpoledne, kdy jsem se octla před soudem. Ran, když se to dozvěděl, přiběhl do kuchyně spolu s půl tuctem dalších z bandy.
Juvindeth a Clintris mě s noži v rukou držely u zdi a tvářily se velmi nepřátelsky. Carabinstereth vběhla dovnitř hned za Ranem, lapala po dechu a udýchaně se zeptala: "Co se stalo?"
Juvindeth se na mě podívala přimhouřenýma očima, ale než mohla promluvit, vpadla jí do řeči Clintris:
"Kradla zásoby. Utíká od nás."
Juvindeth dodala: "A ví, že se jí nikdy nepodaří dostat ze Sektoru, když nás nepráskne."
Carabinstereth se na mě vyčítavě dívala. Začínalo mi docházet, jak muselo být Ranovi, když ho tehdy obvinili, že krade z rodinné pokladnice. "Chtěla jsem jen nějaké jídlo. Je to snad hrdelní zločin?"
Ale vzápětí mě mrzelo, že jsem to formulovala takhle.
"Kde je Stereth?" zeptala se Juvindeth.
Lex na'Valory jí odpověděl: "Jel někam s Gratethem a Desem."
"No a co? Proč čekat?" naléhala Clintris.
"Přesně," souhlasil Lex.
Proč mě musela přistihnout zrovna tahle skupinka? Clintris a Lex by se byli cítili jako doma v aréně, s palcem dolů pro každého gladiátora, který by kolem nich projel. "Chci mluvit se Sterethem," prohlásila jsem.
"Na to ti zvysoka kašlu, co chceš," začal Lex, ale Ran ho přerušil.
"Kdy jsi byl pověřený velením? Nemáš právo, abys to rozhodl."
Carabinstereth rychle zasáhla, než mohl Lex dostat jeden ze svých záchvatů. "To je pravda. Má právo počkat na Steretha."
"Dovoláváš se Steretha. Steretha ... Ale proč by měl on posuzovat situaci laskavěji? To je jen odklad, ne zmírnění trestu."
Lex zabručel: "Sokol je zatraceně její milenec. Když bude mrtvá, nebude mít nikoho, s kým by se miliskoval. Proč bychom ho měli poslouchat?"
"Pravděpodobněji navedl, aby to udělala," řekla Juvindeth.
"No jo, cožpak by chtěla pláchnout sama? Obraťte mu taky kapsy." Lex^uviděl výraz na Ranově tváři a vycenil zuby v širokém úšklebku.
Tak dost. Zaječela jsem: "No dobrá! Kradla jsem vaše pitomé zásoby. Propána, nebylo už toho dost, co jsem musela snést? Musíme do toho ještě zatahovat soukromé věci?"
Obrátily se ke mně, zaražené mým výbuchem. Obvykle se takovým výbuchům hněvu nepoddávám, ale přišla jsem na to, že když už k tomu dojde, účinek bývá dvojnásobný. Viděla jsem, jak se v duchu diví: Co ta se na nás má co rozkřikovat?
"Dnes je noc úplňku a půlměsíce! Měli z nás být se Sokolem poloviční manželé! Nejdřív nás unesete, a když se potom snažíme přesto rituál dodržet, hrozíte mi smrtí! Tohle měla být naše svatební cesta!"
Ran určitě souhlasil, že už je trochu pozdě to popírat. Neřekl nic. Ve skupince panovalo naprosté ticho. Pak se Carabinstereth tiše zeptala:
"Co chtěla ukrást? "
Juvindeth odpověděla nejistě: "Vejce. A mouku."
"Mouku?" Carabinstereth se do ní zabodávala pohledem. "Máš všech pět pohromadě? Co by dělala na cestě s moukou? To už si rovnou mohla vzít bláto!"
Juvindeth v ponížení sklopila oči k zemi.
"Vy jste tedy parta!" Carabinstereth obdařila všechny kolem přísným pohledem. "Bůh je mi svědkem, co musím s vámi vytrpět. Teď už vím, z čeho Stereth šediví.."
Lex začal: "Nevím, jak jsem mohl tušit-"
"Drž hubu," zarazila ho Carabinstereth. "Vrať se do síně a přines nějaké pláště a polštáře. Clintris, zatop v troubě. Juvie, ty se mnou půjdeš na Barinský kopec. Lexi, na co čekáš? Jestli ovšem nechceš, aby se Stereth dozvěděl všechny ty stupidní věci, co se tu dnes udaly."
Lex zmizel. Obrátila se ke mně. "Prosím tě, zapomeň na ten nešťastný incident. Nevadilo by ti, kdybys počkala v hlavní hale? Přijdu za tebou brzy."
Netušila jsem, že si Carabinstereth ještě dovede vybavit tak zdvořilé způsoby. Musí to být pozůstatek z dob, kdy byla tělesnou strážkyní. Ran zjevně dychtil po odchodu ještě víc než já. Chytil mě za rukáv a táhl ven do chabého slunečního světla planiny.

Otočila jsem se ještě jednou za kamennou kopulí kuchyně. Vycházel odtud kovový zvuk právě roztápěné starodávné trouby. Zjistila jsem, že jsem slabší, než jsem si myslela, a chytla jsem se Rana za ruku.
"Víš, nebyla jsem si jistá, že se dostanu ven."
"Nespustil jsem oči ze sekáčků na maso," přiznal se. "Nevím, jestli nezměním názor na kuchyně."
"Jsme tady opravdu v pěkném průšvihu, že? Nemyslím dneska. Myslím to, že jsme s tou bandou."
Objal mě kolem ramen. "No tak, tymone. Je úplněk a půlměsíc. I když nemůžeme dodržet rituál."
Zůstali jsme ležet v hlavní hale na polštářích jako invalidé, zatímco Lex kolem nás shromaždoval věci a něco si mumlal pro sebe.
Ruka na rameni mě vzbudila z lehké dřímoty. Byla to Carabinstereth. Posadila jsem se a rozhlédla po zšeřelé hale. Venku už musela být tma.
"Tak dělej, Tymone, dej se do toho." Podala mi pestrobarevnou róbu a já jsem si ji ospale navlékla. Zbojníci se vždycky dělí o oblečení. Vezmeš si, co je čisté a neděláš přitom povyk.
"To je hedvábí," řekla jsem překvapeně, když jsem ji ucítila na těle.
"Cobatreeské hedvábí," potvrdila. "Nejlepší na světě. Lepší než ta látka, co pochází z housenek."
Vedla mě přes halu ke dveřím. "Co se děje? Kde je R- ... Sokol?"
"Ten se má přímo báječně, malá barbarko. Probuď se konečně. Protři si ty legrační oči."
"Zrovna ty můžeš něco říkat o očích." Její vlastní, drahokamy osázené duhovky zářily ve tmě jako oči spokojené kočky.
Přecházely jsme po drsné trávě, studila mě do nohou. "Nenechala jsi mě ani obout boty."
"Nepůjdeme daleko." Přišly jsme k jedné z menších klášterních budov a hranou boty kopla do schodu. Dveře otevřela Mora Sobien Ti.
"Tak se konečně probudila? " zeptala se Mora s ústy zvlněnými jemným úsměvem.
"Tenhle špalek? Polila jsem ji ledovou vodou."
Mora mě vtáhla dovnitř, políbila a vyšla ze dveří. Zavřely za sebou. Otočila jsem se a uviděla jednoduchou kamennou místnost, zpola chybějící strop, otevřený měsíčnímu světlu a bohatství polštářů, plášťů a barevných štůčků hedvábí. Na jedné zdi visela malá olejová lampa. Po podlaze byly roztroušené kousky zeleně a vydávaly zemitou vůni: byliny nasbírané v noci na Barinském kopci. Uprostřed místnosti byla stará dřevěná okenice, pečlivě umytá a použitá jako tác a na ní dva kulaté koláče. U jednoho byl na dřevě namalovaný symbol pro "tymona", u druhého pro "anonyma".
"Řekly, že je upekly výhradně z přísad, které jsme oba ukradli."
Kupa stínů u druhé stěny se pohnula a proti mně stál Ran. Roztáhl ruce, aby ukázal ten pirátský ráj kolem nás.
"No, je to tak trochu trapas."
Myslím, že jsem se už zmínila o náhlých záchvatech sentimentu, které se u pravověrných Ivoranů objevují. Není nic typičtějšího než jejich přízemní krvežíznivost dnes ráno a podpora milostného vztahu dnes večer.
Ran se mi trochu rozpačitě svěřil, jak Lex a Carabinstereth dohlíželi na jeho mytí a výběr šatů a jak na něj Lex nalil svůj parfém.
"Je to strašná sorta," řekl, "ale nemohl jsem říct ne. Strašně na tom trvali."
"Mně se ta vůně líbí."
Zavrtěl hlavou. "Barbarský vkus. Ale co jiného můžeme čekat?"
Přivinuli jsme se k sobě na hromadě plášťů. "Jako vodní ptáci v hnízdě,'" poznamenala jsem. Místnost byla zalita měsíčním svitem.
"Hm. Doufám jen, že nebude pršet."
Příští den, krátce před polednem, jsme se s Ranem vraceli prostranstvím směrem k hlavní budově. Stále jsem postrádala nějaké sandály nebo boty, tráva byla studená. Ne tak posádka - minul nás Grateth na koni se stříbrnou srstí; směřoval k cestě, která vedla ven z údolí a s plachým úsměvem sklonil hlavu na pozdrav. Skupina, která sklízela u ohně zbytky od snídaně, přátelsky klábosila. Někteří z nich nám zamávali.
Clintris a Mora se usmívaly, když nás míjely, a Clintris řekla: "Schovaly jsme vám snídani."
"Nechtěly jsme vás rušit," doplnila Mora. "Tah a opečený chléb je v kuchyni. Kdykoli budete chtít."
A šly dál. Ran byl to ráno zamlklý a tvářil se nešťastně.
"Stydí se za včerejšek," řekla jsem trochu překvapeně. "Mají nás rádi. "
"Skvělé," a vypadal snad ještě sklíčeněji než jindy.
"Pojď se se mnou chvilku projít," vyzval mě Ran asi za hodinu. Trochu jsem si v šeru hlavní haly zdřímla. Celá zmatená jsem vstala a šla za ním ven na volné prostranství, kolem místa, kde na nás Clintris na-'Fli tak dramatickým způsobem upoutala pozornost ostatních. Usoudila jsem, že chce se mnou mluvit v soukromí, ale když jsme překročili zeď a šli dál, dobrých šedesát metrů za kameny, náhle jsem se zastavila. Ran stále nic neříkal. Zeptala jsem se tedy: "Co to děláš? Hlídka je za námi všechny poštve! Víš, nerada bych se zase obhajovala - včera mi to úplně stačilo."
Táhl mě dál. "Dneska má hlídku Lazarin, a protože je Stereth pryč, rozhodl se, že bude s Desem hrát karty na střeše. Ani jeden z nich nevěnuje hlídání víc než příležitostný pohled."
Vytrhla jsem se mu. "Zešílel jsi? Tak tohle má tedy být náš grandiózní útěk? Za bílého dne? Kde máš vak na vodu-"
Nezbylo mu, než se zastavit. "Dneska odpoledne se vrátí Stereth. Další příležitost už mít nebudeme. Budeme si muset s vodou nějak poradit v Kynoginu-"
"Kde v tobě každý pozná Steretha Tar'krima!"
Během hádky jsem se podívala dozadu. Bez Steretha, který byl hnacím motorem, dnes pevnost vypadala líně - lidé dřímali uvnitř, hráli hry, s prací se nikdo nepřetrhl. Ran měl pravdu, už nikdy nebudeme budit tak málo pozornosti. Ale co je nám to platné, když se z Planiny nedostaneme?
"V Kynoginu se schovám a ty zatím domluvíš odvoz."

"Schováš? A kde? Domluvím? A s kým? Když jsi odcházel z pevnosti, přibalil jsi zlaté tabaly? "
"Nemáme na vybranou. Tak dělej. "
Udělal chybu, že znovu sáhl po mé ruce. Ustoupila jsem o krok.
"Proč tak trváš na tom, abychom se ztratili právě dnes? Proč nemáme na vybranou? Rané, co jsi provedl?"
"Co jsem provedl? Co jsi provedla ty!"
Chvíli jsme proti sobě stáli. "Nechtěl bys mi vysvětlit, co tím myslíš? "
Tvrdohlavě čekal a neodpovídal, pak se podíval k pevnosti. Čas pracoval proti němu.
"Theodoro, ztrácíš ostří."
"Co to k čertu znamená! Copak jsem někdy byla kus příboru?"
"To je právě to, o čem mluvím. Ty už vůbec nevidíš ty lidi ve správném světle. Stereth tě vysílá s Desem na akce a ty se vracíš zpátky, rozzářená jako fontány v Imperiálních zahradách. Ty se bavíš, Theodora"
Mohla z toho být ještě větší hádka, kdybychom oba nemuseli pořád otáčet hlavu, abychom se ujistili, že nás nikdo nepozoruje. "Tak já jím k snídani studené, mastné maso ze zdechlin, spím na dece na tvrdém kameni, kilometry daleko není nic ke čtení a ty mi řekneš, že se bavím. No, to jsem ráda, že to vím. Příště mi dej vědět dřív!"
"Ty máš ráda tyhle návaly adrenalinu, Theodoro, všiml jsem si toho už dřív."
"Vida, kdo kritizuje! Muž, který si dal patentovat návaly adrenalinu a zavedl jejich masové použití! Nevěděla jsem, co je fyzické nebezpečí, dokud jsem nepoznala tebe-" Začínala jsem prskat, a tak jsem se zhluboka nadechla. "Ale stejně to nemá nic společného s logicky zvolenou dobou útěku."
Kousl se do rtu. "Má, když ztrácím partnerku."
"Co?"
"Ty máš tyhle lidi ráda. "
Užasle jsem na něj zírala. "Zní to jako obvinění."
"A co jiného? " V jeho pohledu byla beznaděj a hněv, který tam býval vzácně. "Už nejsi přivandrovalec z jiné planety, jsi Cormallonová!!"
"Podívej, jestli mi chceš ještě jednou opakovat, kdo jsem-"
Náhle se dotkl mé paže, ale úplně jinak než předtím. Rychle jsem se rozhlédla. Kráčela k nám vlhkou trávou Carabinstereth.
čekali jsme, až k nám dojde. Podívala se na mne, pak na Rana a řekla: "Proto jsem se nikdy nevdala." Rozhrnula botou zem a bez jakéhokoli náznaku obvinění v hlase řekla: "V zápalu boje jste si toho asi nevšimli, ale došli jste trochu daleko od zdi. Lidi jsou nervózní, když je Stereth pryč, a tak jsem si myslela, jestli - kvůli mně - byste se nevrátili kousek zpátky."
"Boj" bylo silné slovo. Nebo možná, že ne. Doprovázeli jsme ji zpátky kolem polorozpadlé kamenné zdi a vládlo mezi námi rozpačité ticho. Nepatřím k lidem, kteří si potrpí na pořádnou hádku. Nenávidím hádky. Měla jsem pocit, jako bych se příliš najedla a potom udělala mnoho kliků. Pocit, že jsem vymačkaná jako citron, že se musím pohybovat pomalu a opatrně, protože jinak moje tělo nebo můj život potká něco strašného.
"A o co jsem přišel? " zeptal se příští den Stereth, když předával svého koně Lexovi.
"Ehm..." Lex se díval na Carabinstereth.
"Nic zajímavého," odpověděla. "A co tvoje záležitost?"
"Pojď, povím ti to," začal a odcházeli společně do hlavní pevnosti.
Lex pokrčil rameny, podíval se po mně a Ranovi a odvedl koně.
Sterethova záležitost zavedla jeho dva nejcennější pobočníky téměř na všechny farmy a ranče v okolí. Se Sterethovou reputací, Desovým šarmem a v přítomnosti solidního, schopného Gratetha - nemluvě o zlatu, které Stereth rozdával plnými hrstmi - byl úspěch projektu na smlouvy s farmáři dokonalý. Nebo každopádně téměř dokonalý. Na Pemhostilském ranči, největším ze všech, s nimi odmítli vůbec mluvit.
Steretha to nevyvedlo z konceptu. "Dobře," řekl prostě. "Jsme paraziti. Musíme žít na něčí účet. "
A toho večera připojil: "Ale budeme mít v budoucnu spoustu práce. Raději si teď uděláme zásoby - dobytek, koně, všechno, co potřebujeme. A bude to názorná lekce pro ostatní poctivé občany. Budou rádi, že s námi podepsali smlouvu."
"Chceš přepadnout Pemhostil," řekla Carabinstereth.
"Dnes večer," souhlasil.
Pemhostil zabíral dost rozsáhlé území - takže hospodářská stavení byla roztroušená po okolí a v nich bydleli zaměstnanci, placení za ochranu dobytka. Cormallon zabíral dvakrát tak velké území, ale byl tak bezpečný, že podobné stavení bylo například určené pro Kyllu jako její" útočiště, když chtěla být sama. Protože Pemhostilové postrádali cormallonskou bariéru, vyzbrojovali svoje lidi a posílali je ven na pastviny ve skupinách.
Teď už ovšem Sterethova banda opustila jakékoli zdání demokracie nebo dokonce anarchie, které snad mohla předstírat. Jestliže Stereth byl přesvědčený, že vpadnout do Pemhostilu je dobrý nápad, byli ochotni mu při tom pomáhat.
Byla to noc nervů, zběsilé jízdy a zmatku. Hlasité rozkazy pod nebem se dvěma měsíci, jedním v úplňku, druhým v polovině fáze. Stereth nás vyhnal všechny s noži, vysokými botami a černými kabátci, aby nás bylo těžké rozeznat - řekl, že z toho, co získáme tímto přepadem, budeme přežívat dlouho. V Pemhostilu jsme založili požáry, jejichž účelem bylo dostat lidi z domů ven a zahnat dobytek tam, kam jsme chtěli. Hodně podrobností z těch několika chaotických hodin jsem zapomněla, ale vzpomínám si, že v jednom okamžiku jsem postřehla Rana na šedobílém koni, těsně po mém levém boku. Dobytek kolem nás vířil jako příval. Ukázala jsem za sebe, tam, kde stálo na kopci nejbližší hospodářské stavení, okna zalita žlutými světly, otevřené dveře jako zářivý čtverec proti temnotě.

"Co se stalo s lidmi, co tam žili?" zaječela jsem.
"Co myslíš, že se jim stalo?" odpověděl Ran otázkou, otrávený mnou, sebou a celým světem. Obtížně otočil koně a hnal se tryskem k hloučku druhů na hořícím horizontu.
Co si myslím, že se jim stalo,opakovala jsem jako ozvěna. Ranč byl živý, dobytek bučel a oheň praskal. Tohle je Ivory, ne Sherwoodský les.
12. kapitola
Vím. Byla jsem to já, kdo mu řekl o Robinu Hoodovi. Pemhostilové byli vzteky bez sebe, přirozeně, ale od sousedů se jim nedostalo pražádného soucitu, což byl zřejmě jeden z cílů, jichž chtěl Stereth dosáhnout. Stále hrozilo nebezpečí, že některý z našich nových spojenců dá přednost abnormálně vysokému zisku a udá Steretha Tar'krima policii, než aby byl tichým společníkem jeho bandy. Ale jak zdůraznil Des, nejdřív by ho museli najít a pak kompenzovat příslib dalších peněz z činnosti bandy v Sektoru a jistou odvetu ze strany zbojníků výší odměny.
Když Stereth zainteresoval většinu těch, kteří byli bezprostřední hrozbou, do naší věci, pustil se do důležitého úkolu - získat ke spolupráci další zbojnické bandy. Poslal pozvání na tah Dramontovi Solovi (Krvavá Hora), vůdci největší tlupy v Sektoru. Dramontova banda operovala na Deathwellské pláni směrem na severovýchod, dva dny jízdy na koni. Byl známý tím, že si ponechával výkupné a zabíjel rukojmí. Když jsem se dozvěděla o Dramontovi, byla jsem opravdu ráda, že nás unesl Des.
Bylo to všechno velmi civilizované. Celé hodiny jsme zametali halu a prostírali stůl. Ubrousky a šálky na tah byly po ruce a zářily čistotou a Lex s Komem diskrétně postávali v rozích s pohledem upřeným na dvůr, první s puškou v ruce, druhý s pistolí. Konečně vjelo na pozemky pevnosti deset koní, v čele s vyschlým malým mužíkem s nakvašeným pohledem a mladou ženou v černé kazajce a vlasy sepnutými na temeni jako mívají dámy z Hlavního města.
"Marianis Cho," řekl mi Des a kývl směrem k ženě. Nikdy-příliš-pozdě. "Nebyl bych proti bližšímu seznámení s ní. Jenže Dramonta je prase."
"Proč? " Pozorovala jsem je, jak sestoupili z koně a opláceli Sterethovi poklony. Žádné předstírání, že úřední plakáty s Ranovou podobiznou jsou něco jiného než žert. Zbojníci o sobě navzájem věděli příliš dobře.
"Jednou za pár let si vybírá novou zástupkyni velitele. Vybere si nejhezčí ženu z bandy a té minulé se zbaví."
Bohové! Marianis Cho si rozepjala nejhořejší knoflík kazajky a ukázala zlatý náhrdelník, který jí obepínal hrdlo. Se sklopenýma očima následovala Steretha a Dramontu dovnitř. "Ví, co ji v budoucnosti čeká? Nebo slovem 'zbaví' myslíš něco neškodného?"
"Neškodného? U Dramonty? K čertu, Tymone, nevím, jestli to ona ví. Ale je to hřích. Podívej se na způsob její chůze. Vidíš, že má mezi nohama světlo. Víš, co to znamená, když žena-"
"Ušetři mě toho mužského folklóru, Desi. Nevěřím, že si Dramonta může něco takového dovolit ve vlastní bandě. My bychom to tady nestrpěli."
Šest z jezdců, které Dramonta přivezl s sebou, se procházelo po dvoře a rozmlouvalo s Gratethem, Morou a Paravit-Colem. Další dva jezdci šli dovnitř.
"V bandě to dělá zle," souhlasil Des. "Podle toho, co vím, lidé jí to zazlívají."
"Oni to zazlívají jí- " Zavřela jsem pusu, nabrala dech a řekla:
"Carabinstereth má pravdu. Je to gen duševní nenormálnosti, vázaný na chromozom Y."
"Nemůžeš čekat, že budou mít radost, když se někdo dostane přes postel k funkci zástupkyně velitele-"
"Jdu teď dovnitř. Clintris by možná potřebovala pomoc při servírování. " Otočila jsem se a vyrazila k hlavní budově.
"No tak, Tymone, já jsem přece neříkal, že je to můj názor - cituji jen, co říkají druzí - Tymone!"
Vešla jsem do hlavní místnosti, prošla kolem ohně k nízkému stolu, který tam Stereth nechal před dvěma dny postavit. Když jsem vešla, věnoval mi letmý pohled. Skoro nikdo tam nebyl. Ale stejně jsem zůstala. Byla jsem zvědavá.
Vzadu jsem zastihla Clintris, jak zápasí s konvicí a talířem koláčů. Hned mi podala konvici. "Vezmi to." Vzala jsem ji a ona si urovnala pěknou róbu, kterou si pro tu příležitost oblékla. "Dobře. Tah už je v cedníku. Ohřívač je naplněný. Jen do něj nalej vodu a proboha, žádnou nevylej."
Clintris mě neměla moc v oblibě, ale ona stejně neměla ráda nikoho, a když potřebovala pomoc, bylo jí fuk, odkud přijde. Odnesla jsem kotlík ke stolu, sundala z konvice malované keramické víko a vypustila do vzduchu vůni černého tahu. Nalévala jsem pomalu, tak jak jsem to viděla dělat jiné, a pak jsem postavila kotlík na kamennou podlahu a stoupla si ke stěně, jako bych čekala na další příkazy.
Stereth po mně znovu blýskl očima, ale neřekl mi, abych odešla. Podle toho, jak zvlnil koutek úst, jsem ho podezírala, že se baví na můj účet. No dobrá.
Clintris se vrátila do kuchyně pro další pečivo. Dramonta usrkl tah, ale koláč, který dostal, nechal na talíři nedotčený. Není divu, že je to takový sušinka, pomyslela jsem si. Jeho jediným potěšením je nejspíš zabíjení rukojmí a milenek.
"To je od vás laskavé, že jste nás pozvali," pronesl a upjatě našpulil rty, když pokládal šálek s tahem na stůl. Měl vynikající přízvuk příslušníka vyšších vrstev.
"Laskavé od vás, že jste přišli," odpověděl Stereth. "Marianis, doufám, že vám bude koláč chutnat. Jestli ne, nejezte ho, prosím, jen ze zdvořilosti. Každou chvíli přinesou na stůl něco jiného."
Byla bych ráda věděla, jestli to patřilo Dramontovi. Opravdu si měl kousek ukousnout, aby ukázal, že si nemyslí, že je otrávený. Marianis chraptivě odpověděla: "Děkuji, je moc dobrý. Nejedla jsem brusinkovou nádivku od dětství."
"Hm, a máte tady pěkný hlavní stan," dodal Dramonta ve snaze o zdvořilost, kterou jsem od něj nečekala. Z toho, co jsem o něm slyšela, jsem si pomalu představovala, že bude slintat a házet příborem.
"Díky, ale chápu, že to není nic ve srovnání s vaší vlastní organizací-A házeli po sobě navzájem květiny tak dlouho, až mi začaly bolet nohy. Tak už to na Ivory chodí. Konečně Stereth dovolil, aby z něj vymámili detaily jeho úsilí získat pro všechny milost od Imperátora. O Robinu Hoodovi pomlčel. Osobně jsem si myslela, že tohle nebude to správné

publikum. Probral všechny případy, kdy došlo k omilostnění zbojníků (opravdový folklór), zatímco se Dramonta vrtěl na sedadle, a skončil:
"Jestli je dokážeme provokovat dostatečně dlouho a nenecháme se chytit, budou si nás chtít koupit."
"Provokovat tak dlouho, až na nás pošlou provinční milici - nebo, co horšího, Imperiální jednotky."
"Řekl jsem přece "a nenecháme se chytit'."
Dramonta postavil tah na stůl. "Jste mladý. Dá se čekat, že se necháte unést fantazií a dostanete se do potíží, aniž byste dopředu uvážil-"
"Smím se zeptat, jakou má můj plán trhlinu?"
"My nejsme armáda." Dramonta podal svůj,šálek Marianis, zřejmě zapomněl, že není doma. Ta sklopila oči na hrnek, který držela v ruce, zvedla jedno obočí a postavila ho na stůl. "Jednoduše nás není dost na to, abychom dokázali Impérium vyprovokovat. A jedině Imperátor má právo podplácet uznávané zbojníky. Ne Guvernér. A ve skutečnosti budete provokovat jeho."
Stereth se usmál. "Chutná vám tah?"
"Ano, děkuji."
"Je to černý tah z jedné plantáže v Ordalake."
"Velmi dobrý," opakoval Dramonta trochu netrpělivě.
"Víte, že všechen tah z plantáží kolem západních jezer prochází Severozápadním sektorem? Je to asi devadesát procent černého tahu, který se spotřebovává na tomto kontinentu."
"No, to je opravdu fascinující."
"A protože se dopravuje přes Sektor, nemohou používat aerokamiony. Všechno jde po zemi."
"Děkuji, jsem informovaný o zásilkách tahu. Za svůj život už jsem jich oloupil dost."
"O peníze. Ne o tah."
Dramonta se zamračil. "Co bych dělal se sto pytli tahu? Občas si vezmeme pytel, pro vlastní potřebu-"
"No ovšem."
"Ale nějak mi uniká, kdo by mohl mít v Sektoru prospěch z toho, že bude skladovat pytle s tahem, který mu shnije. A v tomhle podnebí? Začal by se kazit za pár týdnů."
Marianis, která poslouchala s rozzářenýma očima, se k němu obrátila. Otevřela ústa, jako by chtěla něco vysvětlit, ale pak je zase zavřela a zvedla šálek s tahem. Přes jeho okraj pozorovala Steretha.
Ten pokračoval: "Představte si, co by se dělo podél pobřeží a v Hlavním městě, kdyby Sektorem přestaly docházet zásilky tahu. Na jihu je sice pár plantáží zeleného tahu a červený by nejspíš dál docházel ze zámoří, ale to by nikdy nestačilo pokrýt poptávku. Protože černý tah se používá zdaleka nejvíc."
Dramonta mlčel. Nepoznala jsem, co si myslí.
Stereth mluvil dál. "Možná, že by se v Paláci a vznešených Domech zařídili, a to málo tahu, které by bylo k dispozici, si nechali pro sebe -což by samozřejmě jen zvýšilo napětí."
"Jaké napětí?" vybuchl Dramonta nakonec. "Mohou pít ráno čokoládu! Nebo čaj."
Zdálo se, že Steretha zklamal. "Už jste někdy zkusil obejít se pár dní bez tahu? A už jste zažil symptomy odvykání?"
"Ne, ale co má být? Nezabije je to."
"Ne." Stereth se ušklíbl. "Jenom to v nich vyprovokuje ďábla."
Nevyšlo to. Dramonta nehodlal hru hrát a po dalším jednom nebo dvou šálcích tahu, jen aby neurazil, nasedli s Marianis na koně a odjeli se svou tlupou domů. Někteří z naší bandy se tvářili sklíčeně, ale Stereth položil Desovi ruku na rameno a řekl dost hlasitě, aby ho všichni slyšeli: "Nevadí. Je to jen jeden člověk. Ostatní to bude zajímat."
A jak se ukázalo, měl pravdu.
Než nastal červený čtvrtměsíc, Noc vrcholného léta, ukládaly se spolu s námi v pevnosti ke spánku další tři bandy. Ran byl konsternovaný tím množstvím lidí, s nimiž musel sdílet prostory. Neměl už ani přestávku v nošení vody, protože teď se muselo natahat třikrát tolik džbánů. To jsem věděla jen z toho, co jsem vypozorovala, protože od hádky v den po naší poloviční svatbě jsme toho spolu moc nenamluvili.
Vzpomínala jsem na pravidelný běh studentského života, o kterém už jsem se jednou zmiňovala. Pak jsem si vzpomněla na ideál, který ho nahradil, pracovat společně s Ranem v Hlavním městě a v Cormallonu. Jednou ráno, když jsem kráčela vedle něj do haly a on reptal pod vahou džbánů s vodou, jsem řekla: "Doufám, že někdy v budoucnu začneme žít normálně."
"Cha. Co jsem tě poznal, zapomněl jsem, co je to normální život."
To byl starý vtip. "Snad se nechceš snížit k tomu, abys mně zase dával vinu-"
"Je to kletba. Někdo na nás seslal sedm let neštěstí. Ještě nám jich zbývá pět - doufám, že se na ně cítíš?"
Postavil džbán s vodou k mycí lince, narovnal se a pěstí si stlačoval páteř v kříži. "Kdyby tě někdo zaklel, tak bys to přece poznal."
"Velmi chytře vymyšlené, tymone - zakleli tebe a teď se to přenáší
na mě."
Alespoň se mnou pořád ještě mluvil, i když jsem zničila všechny jeho představy o rodové cti. A musím říct v jeho prospěch, že kdyby skutečně
věřil, že na mne někdo uvalil kletbu, zůstal by se mnou i těch dalších pět let. A nečekal by také za to nějakou zvláštní chválu, čekal by, že to budu považovat za samozřejmé. Tohle vědomí mi hodně pomáhalo, když život s ním začínal být nad moje síly.
Zrovna jsem se chystala něco poznamenat, když jsem uviděla Cara-binstereth, jak leze na desku příborníku. "Co to proboha dělá?"

"Všichni sem!" křičela Carabinstereth. "Můžete mi věnovat pozornost? Všichni - tedy bratři a sestry, haló, poslouchejte!"
Stereth zavedl oslovování "bratři a sestry". V té spoustě jmen cizích lidí, kteří přicházeli a odcházeli, se už nikdo nevyznal, ale on chtěl vyvolat pocit důvěrného přátelství, myšlenku, že jsme všichni jedna banda. Alespoň se domnívám, že to tak bylo. Avšak jeho renomé prudce rostlo a zdálo se, že nově příchozí staví původní Sterethovu tlupu na piedestal. ("Opravdu jste ukradli zásilku daní? " zeptal se mě jeden muž zvědavě -a v očích měl výraz, jako bych byla královna pirátů. Kolísala jsem mezi rozpaky a pokušením vychloubat se.)
"Bratři a sestry! Děkuji vám." Carabinstereth stála nebezpečně blízko servisu na tah. Usmála se tím svým širokým zbojnickým úsměvem. "Mám pro vás oznámení. - Ahoj, Paravite, jen postav džbán na zem a pojď sem k nám. Tak za prvé, protože usilujeme o zlepšení tělesné zdatnosti a bezpečí všech členů bandy, začnou dnes odpoledne v hale cvičení. Nemám tím na mysli kalisteniku, sa'ret, tanec na místě, kulturistiku nebo nějaké jiné... rekreační aktivity. Myslím tím metody zneškodňování, mrzačení a zabíjení lidí zbraněmi i bez nich. Nedělejte si starosti, jestli nejste v dobré fyzické kondici." Znovu se usmála a pozorovala naše obličeje. "Nebudete muset souhlasit s triky, které vás hodlám naučit. Vezmu si ženy hned po obědě - nenajezte se moc, sestry - a Komo si vezme zítra ráno muže. Každá žena, která nebude ve službě, se bude hlásit v hale-"
Ozvalo se nesouhlasné šumění. Carabinstereth zvedla ruku. "Dámy! Vím, že žádná z vás si nebude chtít nechat ujít takovou příležitost k zdokonalení. Pánové, vy nebudete v hale, pokud tam bude moje třída. Vy se budete hlásit v hale zítra po ranní toaletě. Každý muž, který se tu ukáže po zahájení výuky, bude využit k demonstraci." Odmlčela se, pak dodala vážněji: "No tak, chlapci a děvčata, není to dobrovolné. Je to Sterethovo rozhodnutí, tak dělejte, co se dá. A nebo se hádejte s ním, ne se mnou."
Seskočila z příborníku a hned byla obklopena lidmi, kteří na ni mluvili všichni najednou. Obrátila jsem se na Rana. "Co z toho vyvozuješ?"
Tvářil se zamyšleně. "Pokud jde o organizování loupeží, zbojníci nikdy nekladli velký důraz na fyzickou přípravu. Ale já se domnívám, že by to bylo užitečné. Nebo myslíš, že předvídá skutečnou bitvu?"
To bylo děsivé pomyšlení.
"Rozdrtili by nás."
"Musí to přece vědět. Ovšem, záleželo by na tom, o co by šlo druhé straně. Pokud by chtěli zajatce, víš, aby mohli uspořádat pěknou podívanou u popravčího špalku - a využít té politiky - a dostali se tak blízko, aby došlo opravdu k boji muže proti muži... pak bychom je snad na nějakou dobu zaměstnali. Každopádně tak dlouho, aby Stereth mohl uniknout."
"Uf. Na to nechci ani pomyslet. Ještě než zazní první signál k útoku, budu dávno za horama za dolama zahrabaná v nějaké díře a ty bys tam raději měl být se mnou, poloviční choti."
"Žádný strach."
Vrátili jsme se dokončit ranní toaletu. "Mám dojem, že bych měla zalézt někam do díry už dneska odpoledne. Nemá smysl, abych se ukazovala na cvičení."
"Proč ne?"
To mě překvapilo. "No jen se podívej, jak jsem malá! Jsem barbarka. Jsem menší než většina žen, které potkávám, nemluvě o mužích. Hele, ať už Carabinstereth svými 'triky' myslí co chce, nechtěj mi tvrdit, že by mě nějaký velký chlap nedokázal vyřídit jednou rukou. A jestli má nůž nebo pistoli - chci říct věcná fakta jsou věcná fakta. Já se vyhýbám potížím, Rane, proto přežívám. Naštěstí mě většina lidí nebere vážně."
Usmál se a políbil mě na čelo. "Já tě beru vážně, poloviční ženo."
Ran vždycky udělá něco takového, zrovna když se snažím dát si na něčem záležet. Prostě vám vyrazí zbraň z ruky. On se samozřejmě také nemusí unavovat tréninkem.
"Myslím tím lidi, kteří by mně mohli ublížit. Vzpomínáš si, když jsem prvně přišla na to, kdo je Annurian? Kdyby si myslel, že ho mohu nějak ohrozit, byl by mě zabil."
"No a kdybys byla ten hypotetický ozbrojený svalovec, byla bys pro něj znamenala hrozbu? "
"Ne. Nebyla bych schopná ho udat. Byl to přítel."
"A možná, že právě tohle byl důvod, proč tě nepovažoval za hrozbu. No tak, tymone, jdi na tu hodinu. Nauč se pár špinavých triků. Nebudu se alespoň o tebe tolik bát, když nejsme spolu."
Zamračila jsem se na něj. "Nikdy jsi mi neřekl, že si o mě děláš starosti."
"A k čemu by to bylo? Ale když mi teď můžeš v těch starostech ulevit.... ušetři mě šedin jako má Stereth..."
"Dobrá, dobrá. Vyhrál jsi. Převleču se do těch venkovských kalhot, které tak nesnášíš, a půjdu na trénink."
Usmál se a objal mě v jednom ze svých vzácných projevů lásky na veřejnosti. Jako většina ivorských mužů, které jsem poznala, neuměl Ran prohrávat, ale uměl velkoryse vyhrávat. U žen se to zdálo být naopak. Možná záleží na tom, s čím má člověk víc zkušeností.
Nakonec byl přece jen ve skupině jeden muž - Lex, partner Carabin-stereth, vybavený chrániči holení a vycpanou helmou. Když předvedli asi tak půl tuctu útoků a procvičili s námi různé druhy kroucení a kopanců, oznámila Carabinstereth: "A teď si všechny stoupnete do řady a Lex na vás bude útočit."
Všechny jsme na sebe pohlédly. Lex byl cvok.
"Děti," zvolala Carabinstereth káravě, ale laskavě. "Nebudeme dělat nic, co jste tu dnes neviděly. Lex se bude mírnit, nepojede naostro, ale pouze dnes odpoledne. Využijte toho. Tymone, ty jdeš první. Lex na tebe zezadu skočí."
"Já?"
"Někdo musí být první."
"Nepamatuji si nic z toho, co jsme dělali." A to byla také pravda. Nejasně jsem si vzpomínala na rychlé kopance do

polštáře, který držel Lex... a pak bylo něco s rukama, ne? Opravdu jsem neměla tušení.
Zaškubaly jí rty. "To si nikdy nikdo nepamatuje. Přejdi si doprostřed žíněnky, Tymone. Neotáčej se, poznáš, až tě dostihne."
Pomalu jsem vyšla. Všech dvacet osm žen mě pozorovalo. Srdce mi bušilo jako zvon v chorobném, divokém rytmu a mozek nefungoval.
Lex mě popadl zezadu. Otočila jsem se směrem k němu se zvednutým loktem a praštila ho do vycpané helmy. Pak jsem ho kolenem nabrala do slabin (spousta Carabininých lekcí mířila do této oblasti a Lex tam byl také pečlivě vycpaný), a když se zlomil v pase, prudce jsem mu vrazila druhým kolenem do lebky. Celá věc trvala asi jednu a půl vteřiny a najednou ležel Lex na žíněnce.
"Panebože," vydechla jsem. "Ono to funguje."
"Dobře, Tymone," volala Carabinstereth. "Ale teď odejdi pryč ze
žíněnky, abys Lexe neznervóznila. Dokud jsi na žíněnce, jste nepřátelé." Odešla jsem kousek stranou a dívala se, jak se Lex pomalu s bručením narovnává. Nejistě přistoupil ke Carabinstereth a něco jí šeptal. Kousala se do rtu, ale nevěděla jsem, jestli se směje nebo zlobí. Pak se Lex zase vrátil k matraci.
Carabin oznámila: "Sestry, protože je to první lekce, Lex se rozhodl, že nácvik právě tohoto útoku budeme dělat pomalu. Nikdo to, ehm, nemusí přehánět... Tak dobrá, další - Selené - na žíněnku..."
O několik dní později:
Carabinstereth pleskla Berwin za ucho, i když ne moc. "Ty myslíš, " řekla, jako by to bylo neslušné slovo. "Okamžitě s tím přestaň."
Carabinstereth se netajila svým úsilím dosáhnout toho, abychom přestaly myslet. "Dá se na to navyknout," oznámila nám všem hned zpočátku. "Víte, jaký máte strach na žíněnce? Dobrá! Chceme, abyste měly strach! Než odtud odejdete, měly byste si nacvičit svoji reakci na zvýšení adrenalinu."
Nebesa, copak Carabin opravdu žije svůj život takhle? Uložila jsem si do paměti, že ji nikdy nemám provokovat. Ale naše instruktorka si opravdu nemusela dělat starosti s nervovou soustavou žen, čekajících u žíněnky, protože jakmile začal výcvik naostro, myšlení už nepřicházelo v úvahu. Maximální soustředění na to, co přijde a reakce, když to přišlo, bylo asi tak všechno, na co nám zůstalo v hlavě místo. Ať se útok uskutečnil tak či onak, vždycky jsme reagovaly příslušným způsobem. Často jsme si ani nepamatovaly, co se vlastně stalo, když bylo cvičení u konce.
Někdy to byly různé drobnosti. Vzpomínám si na jednu chvíli brzy po zahájení výcviku, kdy se můj protivník právě zlomil v pase bolestí a octl se v ideální poloze pro ránu do hlavy. Jenže mně vynechala paměť a nevěděla jsem, co dál. Stála jsem tam celou nekonečnou vteřinu a uvědomovala si jen to, že mu mohu zasadit ránu, jen když bude na zemi, jenže oba jsme stáli na nohou. Co mám proboha dělat?
O minutu později ležel na zemi a já jsem se vrátila do řady cvičenek a Juvindeth, která stála hned přede mnou, mi řekla: "Dobrá práce, Tymone!" A nějaká žena, kterou jsem neznala, radostně potřásla hlavou: "Skvělé!" A představte si, dodnes nevím, co jsem vlastně udělala.
Zřejmě to byl ale všeobecný jev. A také tu byly další styčné body, které mě překvapily, protože sahaly daleko za hranice fyzického zápasu.
V životě jsou věci, které se postupem času naučíte, když mi promi-
nete, že říkám něco tak samozřejmého. Ale na spoustu těch věcí budete předem připraveni a budete se všemi počítat, že? Jenže některé se vynoří kdoví odkud a podrazí vám nohy a najednou sedíte na zadku a tváříte se šokované, jako byste byli první lidská bytost v celé historii, kterou potkala taková rána. Já jsem například nikdy netušila, když jsem byla mladší, že by můj duševní stav mohl být tak vydán na milost a nemilost jistým vnějším okolnostem. Nepřišlo mi ani na mysl, že něco takového, jako "být zamilovaný", by mohlo úplně změnit můj styl nazírání a způsobit, že pod povrchem všeho mého konání se skrývá pramen komického uspokojení. Byl to pocit štěstí, naprosto nezávislý na momentální situaci; nebo závislý pouze tehdy, když se vztahovala k Ranově blízkosti. Únosy a podobné záležitosti byly vůči tomu zcela irelevantní. Byla jsem racionálně zaměřená a studovala jsem na Athéně. Byla jsem pyšná na dobře vykonanou práci, cítila jsem uspokojení z učení, z toho, že jsem dokončila věc, kterou jsem začala. Ale tohle bylo něco děsivějšího, něco, co šlo zcela mimo mě. Jako by mi někdo vstříkl do žil drogu štěstí.
A řeknu vám, že mě to netěšilo, pokud jsem vůbec byla schopná netěšit se každé ráno, když jsem si broukala melodii nebo se při různých příležitostech bezdůvodně usmívala. Ale alespoň jsem zjistila, že nejsem jediná duševně zranitelná bytost, že je to prostě součást toho, jak jsme my lidé uzpůsobeni. Označila jsem si to jako výjimku z normálního života a odložila do koutku mysli. Ale teď pod vedením Carabinstereth jsem objevila další výjimky (a jak jejich seznam rostl, obávala jsem se, kolik jich" ještě může být).
Tak předně - při výcviku jsme používali tobogan. Hrůza, strach, při čekání v řadě děs smíchaný s očekáváním věcí příštích. Pak začal samotný boj a strach zmizel, nezbylo místo na nic jiného než na naprostou koncentraci. Pak byl Lex nebo Grateth na zemi a já jsem se vrátila na své místo a cítila, že mnou opět prostupuje cit - tentokrát slepá euforie, která trvala celé hodiny, někdy celé dny. Když jsem potom mluvila s ostatními ženami, zjistila jsem, že procházejí naprosto stejným cyklem. Nikdy mi ani nepřišlo na mysl, že se lidé dají tak odhadnout, že se jimi dá tak snadno manipulovat. Právě toto pojetí bylo v rozporu s athénským. A to mi strašně vadilo.
Ale nezůstalo jen u toho. Třetí den jsme v době večeře stáli v kuchyni frontu na dušené maso, když dva muži z jiné bandy prošli kolem a rovnou k míse. Nemuseli tím nutně myslet nic špatného. Byli jsme ve frontě jen tři a stáli za provazem, který označoval servírovací pult, takže nás možná
ani neviděli. Občas docházelo k předbíhání, protože když skončil hlavní nápor na večeři, nikdo už se nestavěl do řady a lidé byli zvyklí prostě přijít a vzít si, co chtěli. Když k tomu došlo, ti, co čekali, se po sobě podívali a uvažovali, jestli to nemají vzdát a vrhnout se na to, co v míse zbylo.

Bez přemýšlení jsem vykřikla: "Přátelé, fronta je tamhle. Jestli chcete večeři." Otočili se, zatvářili se zmateně, pak nespokojeně a nakonec se zařadili. Když jsem došla k míse, žena, která ten večer servírovala, řekla: "Jsem ráda, žes to udělala. Nesnáším, když někdo předbíhá." Ale když jsem pak jedla, přistihla jsem se při myšlence: proč jsi to, pro všechno na světě, udělala? Vždyť jsi to nikdy předtím neudělala, vždycky jsi je nechala předběhnout.
Pochopte, své dětství jsem strávila na Pyrene, kde jsem se brzy naučila nikdy nedělat nic dobrovolně, nikdy si nestěžovat na nefér pravidla a nikdy na sebe neupoutávat pozornost. Tyto vlastnosti, rozvinuté k dokonalosti, mi v životě přišly vhod. Díky jim jsem mohla přecházet z jedné kultury do druhé a jen díky jim jsem tak dobře splynula s prostředím na Ivory, kde se tolik liším svými tělesnými znaky.
Tak co se to, proboha, teď se mnou stalo?
Před dalším cvičením jsem promluvila s ostatními ženami a mnohé z-nich udělaly něco podobného. Hladina agresivity v naší třídě zjevně stoupala. Jedna vyvolala slovní potyčku s někým, kdo se pokusil kritizovat její výběr tahu. Jiná dala ultimatum svému milenci ohledně místa, kde budou žít, až jim Stereth vymůže omilostnění. Byla jsem tím šokovaná. Podvědomě jsem si spojovala agresivní chování s "hloupostmi, kterých se dopouštějí muži". Ale teď bylo jasné, že jsem si jen něco namlouvala - najednou se ukázalo, že jsme k agresivitě zrovna tak náchylné jako kdokoli jiný. To bylo děsivé. Dopadneme snad všechny jako Carabinstereth?
Zeptala jsem se na to ostatních žen a v očích všech se zračila hrůza. Měly jsme Carabinstereth rády, ale být jako ona bylo něco docela jiného. Pane Bože, kdy tomu bude konec ?
Byla to Carabinstereth, kdo nás uklidnil. "To pomine, kamarádky," řekla, když se jí několik žen s očima navrch hlavy svěřilo s tím, co udělaly. Zasmála se. "Netrvá to moc dlouho, opravdu ne."
A měla pravdu. Kyvadlo se vrátilo zpátky, i když nezastavilo přesně na tom samém místě, kde se nacházelo, když jsme začínaly. Stále mě to trápí. Co ještě zjistím, že mě může změnit, přestože se změnit nechci?
13. kapitola
"Děti," zvolala Carabinstereth. "Mora nám říká, že necvičila tenhle cvik naplno, protože si myslela, že Lexovy chrániče očí zřejmě nejsou dost silné. To ale není vaše starost! Vezměte laskavě na vědomí, že když je Lex na žíněnce, není to váš milovaný instruktor, je to nepřítel. A naším cílem je zatlačit mu oční bulvy do toho jeho kašovitého malého mozku! Dojde-li k trvalému poškození či smrti, pak se všechny radujme. A každý, koho přistihnu, že nebojuje naplno-"
To odpoledne jsem byla asi v polovině řady. Juvindeth, která stála přede mnou, si stáhla botu a vytřepala ji. Vypadl malý kamínek. "Tak vy máte se Sokolem další manželku," obrátila se na mne.
"Prosím?"
"Starší manželku. Musí být celá pryč, když neví, kde jste."
"My žádnou starší manželku nemáme."
Teď bylo na Juvindeth, aby se zatvářila zmateně. "Tehdy v kuchyni, když jsi říkala, že je to vaše svatební cesta-"
Aha. Ten zvyk, který se u prvních žen nedodržuje. "No, jsem cizinka, a protože jsem jediná žena, kterou kdy bude mít, chtěla jsem svatební cestu."
"Ale to je mi líto. Nevypadá, že by byl tak chudý. Zřejmě i čaro-dějnická živnost má svoje pro a proti."
"Chudý?"
"Že si nemůže dovolit další ženu. Musíte se cítit osaměle, jen sami dva." Konejšivě mi položila ruku na zápěstí. "Mohla by ses nastěhovat k jeho rodině, jestli má nějakou. Alespoň bys měla nějakou společnost."
Ivorské názory na některé věci dokážou člověka občas vyvést z rovnováhy. "Já si myslím, že nemáš tak docela-" začala jsem.
"Náš dnešní čas vypršel," zavolala Carabinstereth. "Vedete si všechny báječně. Teď pojďte sem, protože mám pár věcí, které vám musím říct. - "Neboj se, Sel, zítra budeš na řadě první."
Zlomyslně pohlédla na Selené.
"Tak tedy, chci vás před něčím varovat. Všechny máte v bandě přátele a milence a všechny hodně mluvíte. To samo o sobě není nic špatného -ale bude pro vás lepší, když nebudete mezi muži mluvit o svém výcviku, i kdyby se vám povedlo něco, na co budete obzvláště pyšné a budete se s tím chtít pochlubit. Je to proto, že někteří si vás budou chtít dobírat a dejte na mne, že k tomu určitě dojde. Řeknou třeba: 'Ukaž mi, co ses naučila, zlatíčko,' nebo se za vás přikradou nebo udělají nějakou jinou hloupost."
Polkla doušek vody ze džbánu.
"Rozumějte, já určitě neřeknu, že to není proto, že v každém muži je hluboce zakořeněné nutkání ničit každou ženu, která by ho mohla ohrozit, protože tak to nejspíš je."
Výborně, Carabinstereth. Ty víš, jak si získávat přátele a ovlivňovat lidi. Můj pohled zalétl k Lexovi, jehož tvář byla naprosto bezvýrazná. Naše instruktorka pokračovala.
"Ale abych pravdu řekla, to ještě není všechno. Tak jednak si budou myslet, že je to po čertech roztomilé, že se něco takového učíte, a pak nebudou věřit, že byste jim mohly ublížit. No a dál je tu také způsob, jak se chovají mezi sebou. Hrubé chlapské žertování. Víte přece, jak třeba předstírají, že se perou, jen tak z recese."
Pokyvování ze strany ostatních žen, ačkoliv já si nedokázala představit Rana, jak rozdává fingované údery.
"Prostě, my vás neučíme hrubým žertům, učíme vás mrzačit a zabíjet. A nemyslet přitom. Takže co se stane, když se některý chlapík pokusí trochu si s vámi zažertovat? Bud zabrzdíte, což vám pokazí formu, nebo ho zmrzačíte."
"Tak co máme dělat?" zeptala se Mora.
"Snažte se takové situaci vyhnout. Ale jestli nemůžete, pak je mnohem důležitější, abyste si podržely svoji formu. Nikdy se nezastavujte a nepřemýšlejte, kamarádky, nebo se budete zodpovídat mně. Udeřte, to je vše."
Podívaly jsme se na sebe. Zmrzačit nebo zabít naše chlapy?
"Já vím," řekla Carabinstereth. "Ale nemyslete. A stejně, muži, kteří sami prošli řádným výcvikem - dezertéři a tak - vám

obvykle potíže dělat nebudou. Oni chápou, jak to funguje, s nimi můžete mluvit. Vy se musíte obávat zelenáčů a ti zase nejsou jako bojovníci tak nepostradatelní."
Nemuseli jsme čekat dlouho. Ještě ten večer se Paravit-Col vplížil za Juvindeth, když myla nádobí, a popadl ji zezadu. Prudce se otočila, praštila ho loktem do obličeje, ale podařilo se jí zastavit se, než mu stačila vrazit koleno do slabin.
"Ach, Parry," vykřikla. "To mě mrzí."
Paravit-Col si držel ruce před obličejem. Krev se mu proudem řinula z nosu, který, jak jsme se později dozvěděli, byl zlomený. Ale sotva couvl dva kroky nazpátek, dostal za ucho od Koma.
"Dobře ti udělala," řekl Komo, který opodál pojídal pellfruit. "Varoval jsem tě, abys to nedělal."
Byla jsem ráda, že Komo není náš instruktor.
Později jsem si nebyla jistá. Carabinstereth nekritizovala, že Juvindeth nepokračovala ranou do slabin - po první reakci měla dost času zaregistrovat, že nejde o nepřítele, ale hloupého přítele. Ale nechala ji provést stejný cvik třikrát za sebou s různými útočníky jako trest za to, že se Paravit-Colovi omluvila.
Tarniss Cord, také známý jako Jediný Zbojník, Který Používá Pravé Jméno, měl hlavní stan více než jeden den jízdy na sever od nás a na západ od Dramontova území. Tarniss Cord začínal v Dramontově partě a nakonec mu zaplatil za to, že mu dovolil zařídit se pro sebe. Šly zvěsti, že starému vůdci stále platí příspěvek za svoji nezávislost.
"Proč musím jet já?" zeptala jsem se Steretha. "Kdo jsem? Já nejsem nikdo."
"Jsi Desova společnice," odpověděl. "Kromě toho, Cord má slabost pro barbarské ženy a já přece nepošlu Cantry."
Ran byl v tu chvíli s ostatními v kuchyni, kterou se snažili alespoň zhruba očistit od větších nečistot, které se tam rozlétly, když předchozí večer při večeři bouchla ucpaná stařičká trouba. Přála jsem si, aby byl tady. Byla pro mě útěcha, když jsme si mohli mezi sebou alespoň vyměnit bezmocné pohledy, než nás odvlekli na další Sterethovu misi.
Přišel Des a připojil se k nám. "Hej, Tymone, slyšel jsem, že spolu utečeme."
"To se teprve uvidí," odpověděla jsem vyhýbavě.
Stereth se usmál. "Dobře, děti - jak by řekla naše Carabin - chystám
se vám povědět všechno, co vím o skupině Tarnisse Corda a co chci, abyste mu vyřídili."
Des se posadil, zkřížil nohy a tvářil se pozorně. Já jsem vzdychla a opřela se o zeď. Stereth začal: "V Cordově bandě je třicet dva lidí. Má tři pobočníky, jmenují se Ishal, Cabrico a Daramin..."
Za půl hodiny jsem na nádvoří po cestě ke stájím míjela Moru Sobien Ti. Požádala jsem ji: "Mohla bys, prosím tě, vyřídit Sokolovi, že mě poslali na pár dní pryč? Myslím, že to není nic nebezpečného." Snad. Pokud vím.
"Samozřejmě, Tymone. Zbojnické štěstí tobě a také Desovi, myslím. Jedeš s ní, Desi? "
Zastavil se blízko stájových boxů. "Jistě. Utíkáme s Tymonem, abychom někde daleko začali nový život."
Usmívala se. "Tak tobě taky zbojnické štěstí, Desi. Přivez mi nějaký dárek."
Des ukázal zuby v širokém úsměvu, sehnul se a jednou rukou objal Moru kolem ramen. Políbil ji na rozloučenou. Stále si ten obraz pamatuji: Des byl mladý, vysoký a vyzařovalo z něj sebevědomí. Mora měla prokvetlé vlasy a poznamenal ji strastiplný život. Na okamžik vypadali oba jako bozi nebo rozhodně jako něco, co není lidské, co přesahuje hranice pozemskosti, co bude trvat věčně. Pak ji Des pustil. Vzal si od Lexe ohlávku svého koně a vyšvihl se do sedla.
"Uvidím, co se dá sehnat," slíbil Moře.
Na zlomek vteřiny mi znovu blesklo hlavou, jak tohle všechno skončí. Těla Dese a Mory shozená z popraviště jako mršiny.
Pak Des pobídl koně ke dvěma sežehnutým stromům u vjezdu do údolí. Ohlédl se. "Jedeš, Tymone?"
"Hned za tebou, Desi."
Z kuchyně se vynořil Ran a stíral si z tváře saze a pot. Pohlédl na mne a prudce se zastavil.
"Zeptej se Steretha," zavolala jsem bezmocně a následovala Dese.
Z výrazu na tváři mého polovičního manžela bylo jasné, že tohle mu bude Stereth jen těžko vysvětlovat.
Na Náhorní plošině leží jedna stará imperiální pevnost, zvaná Death-well. Je to skutečná pevnost, ne klášter jako Sterethova skrýš, rozlehlé místo nepravidelného půdorysu, posledních osm nebo devět století neobydlené, protože se o něm říkalo, že je to sídlo zlých kouzel a neštěstí. Bylo tu vykonáno příliš mnoho poprav, zasazeno příliš mnoho zrádných ran - v řadách vojenské hierarchie i mimo ni - a příliš mnoho z nich za sebou zanechalo ošklivou magickou příchuť zla. Bylo to místo, kterému se každý rozumný člověk vyhne.
Pro Tarnisse Corda však žádná pravidla neplatila. Deathwell si zvolil za svůj hlavní stan. Poprvé jsem ho uviděla z vrcholu kopce, nad námi visela těžká mračna a studený vítr planiny čechral srst mého koně.
"Bohové, to je obrovské," řekla jsem Desovi.
Rýsovalo se to nad zemí jako obrovská černá pěst.
"Imperiálové nedělají nic polovičatě," odpověděl.
"Takhle si já ale nepředstavuji úkryt. Široko daleko určitě každý o tomhle místě ví."
"Nikoho nenapadne, že by někdo mohl být takový blázen a bydlet tady," řekl a pobídl koně k sestupu z kopce k cestě, která vedla nahoru k pevnosti. "A když to přece jen někoho napadne, nechá si to pro sebe. Nikdo nemá chuť se o tom přesvědčit osobně."
"Ale Stereth si myslel, že by bylo dobré, kdybychom šli my- "
Usmál se. "Hlavu vzhůru, Tymone. Jestli v Deathwellu zemřeme, zemřeme jako hrdinové z divadelní hry."
Loudala jsem se za ním. "No, a nakolik je to vůbec nebezpečné?"
"Já jen žertuji, Tymone, jen žertuji. Máme diplomatickou imunitu. Tak dělej, přece bys nenechala svého druha z cest jet dál samotného, že ne?" Počítal, že se na takovou otázku nedá odpovědět záporně. Někdy bych mu to měla oplatit, pomyslela jsem si, když jsem ho dohonila a začali jsme stoupat do kopce.
Z bezprostřední blízkosti byly vidět známky rozpadu. Vypadlé kameny ležící volně v trávě u zdi, místo, kde odkloněný

potok už dávno vyschl, protože imperiální inženýři ho už neudržovali. Do kamenů zdi bylo něco vyryto, nápisy, které tu zanechali vojáci, z nichž za ta staletí už zbyl jen prach. "Brzkou smrt Kapitánu Naylemu," hlásal jeden. "Chci domů," říkal prostě jiný. Ve výšce mých očí, když jsem seděla na koni, byla vyryta báseň o pěti verších. Ten, kdo ji psal, musel na něčem stát. Ne všechny znaky byly ještě čitelné. "Vánky jsou teplé v Hlavním městě. (?) mého prvního (?) domova jsou sladké. Ale moje duše touží po očistném podzimním větru a večerech chladného deště."
Ocitli jsme se u hlavní brány. Z místa někde nad námi se ozval hlas:
"Dobrá, přátelé, můžete tam počkat."
Zastavili jsme. Des se nehýbal a já tedy také ne.
Hlas zavolal: "Jste ti poslové?"
"To tedy jsme!" zařval Des v odpověď. Pátrali jsme očima po vrcholu zdi, ale nebyly tam žádné známky života.
"Tak mi řekněte vaše jména."
"Des Helani a Tymon. A vzkaz o přijetí potvrdil Ishal z vaší bandy."
Znovu bylo ticho. Čekali jsme a za pět minut se masivní brána otevřela dokořán. Když jsme vjížděli dovnitř, zvedla jsem oči vzhůru. Mračna nad námi byla těžká, naplněná příslibem studeného deště.
"Cekáme vás už dvacet minut," oznámila vesele Daramin. Dlouhý černý cop se jí odrážel od zadnice, když nás uváděla do nitra pevnosti, a všimla jsem si, jak se Des snaží odtrhnout od ní pohled. "Nejste moc rychlí jezdci, že ne?"
Odkašlal si. "Ehm, ne. Tedy, rádi jezdíme opatrně."
"My taky," přikývla.
Klikaté chodby a nečekaná množství schodišť neměly konce a nepotkali jsme přitom živou duši. Začínala jsem uvažovat o tom, že více než třicet lidí Tarnisse Corda tu mohlo docela klidně žít, i kdyby sem příležitostně přijela skupina jezdců a rozhlížela se po pevnosti. Zdálo se, že když chtějí, dokážou velice úspěšně zmizet.
Kamenná ryba vystřelovala spršku vody do fontány u paty jednoho schodiště a Des se zastavil, aby si opláchl obličej.
"Nepijte tu vodu," ostře ho napomenula Daramin.
Zmateně zvedl oči.
"Náš přívod vody byl znečištěný," vysvětlila. "Cord na tom zrovna pracuje."
Prošli jsme kolem dalších tří fontán, když jsme sestupovali dolů po schodištích, umístěných vertikálně pod sebou a podle všeho zbytečných. Tady už nebyla žádná okna, ani úplně maličká. Daramin sundala ze zdi pochodeň. "Máme generátor," vysvětlovala, "ale nikdy se nenamáhali položit sem dráty. Myslím, že dolů moc často nepřišli."
Teď už jsme byli hluboko v nitru kopce, na kterém byl Deathwell postaven. Možná, že právě tady pohřbívají těla cizinců, kteří je chodí obtěžovat. Rychle jsem se podívala na Dese. Sestupoval po schodech s naprostou důvěrou, takové myšlenky mu nikdy ani nepřišly na mysl. A stejně se zdálo, že je jeho pozornost zaměřena na Daraminin cop,který sledoval jako zhypnotizovaný, jak skákal z jedné půlky zadnice na druhou. Znovu jsem zapochybovala, jestli bylo od Steretha moudré, že vyslal jako emisara Dese.
Konečně jsme vešli do velkého sklepení podepřeného pilíři. Protější zeď pokrývaly řady soudků a u jiné zdi byly naskládané stojany na zbraně, některé dokonce plné. Ze stropu se houpal asi tucet lamp. V rohu bylo rozbité dláždění a vykopaná díra. Poblíž ležely rozházené krumpáče a lopaty a nad dírou byla nainstalovaná soustava nějakých kladek. U vchodu do jámy stál rozkročený muž. Vzal vědro a vysypal z něj zem na zvětšující se hromadu u zdi se soudky. Měl svlečenou košili, hnědou kůži měl zpocenou a vypadal jako profesionální boxer. Vlasy měl delší než všichni Ivorané, s kterými jsem se až dosud setkala. Měl je stažené do koňského ohonu a ten měl teď přilepený na záda. Otočil se k jámě a zavolal dolů: "Jak to vypadá?"
Odpověď byla tlumená.
Daramin nás přivedla, uklonila se a řekla: "Tarniss Cord... naše návštěva od Steretha Tar'krima."
"Je mi ctí," pronesl Des formálně. Uklonila jsem se. Jediný Zbojník, Který Používá Pravé Jméno si utřel čelo. "I mně je ctí." Zrak mu sjel dolů k jámě, pak zase k nám. Méně formálním tónem řekl: "Nejspíš ani jeden z vás není inženýr."
"To bohužel ne," potvrdil Des.
"Proutkař nám řekl, že tohle je nejvhodnější místo, kde to máme zkusit. A opravdu, teď už bychom se každou chvíli měli dostat dolů a narazit na stejné přívodní potrubí. A tak prostě kopeme, podepíráme vzpěrami díru a doufáme, že to dobře dopadne. Předpokládám, že jestli to děláme špatně, brzy to zjistíme."
"Aha,"řekl Des.
"Z toho, co nám prozradila Daramin, jsem pochopila, že váš zdroj vody byl znečištěn. Tak proč do něj chcete prokopat nový přístup?" zeptala jsem se.
Daramin a Tarniss Cord se na sebe podívali. Je snad tohle téma tabu? Pak řekl Cord: "Daramin, což abys šla zkontrolovat Ishalovy zásoby? Nechci další hádky o příděly." Jeho pobočnice přikývla, usmála se na nás a odešla.
Cord se ke mně obrátil. "Moc se tu o tom nešíříme. Při posledním přepadení konvoje s dřevem jsme zajali pár rukojmí a před třemi dny jeden z nich spáchal v noci sebevraždu. Skočil do naší studny. Tělo je stále ještě uvízlé mezi druhým a třetím patrem a my se snažíme dostat ho ven. Ale už nemůžeme ten přístup znovu použít."
"Rozumím tomu tak, že jste podnikli kroky, abyste usmířili ducha studny," řekl Des.
"Přirozeně. Ale jak to tak vypadá, budeme muset nechat vykopat novou. V téhle chvíli je to pro nás nejdůležitější věc."
Usmál se. "Ale mohu s vámi mluvit při práci. Vzal byste to vědro?"
Des odpojil těžké vědro s hlínou od kladky. Pak mi ho podal.
Brzy jsme oba páchli stejně odporně jako Tarniss Cord. Slíbil nám opravdovou koupel ve vaně, než se budeme vracet zpátky k Sterethovi. "Celé řady van," oznámil. "Pro vojáky, víte. Avšak nebudeme je moci naplnit vodou tak, jak byste si přáli. Dokud bude trvat tahle krize, budeme ji sem všechnu tahat na vozech."
Při odnášení hlíny jsme mluvili. Jestli měl Tarniss Cord nějakou slabost pro barbarské ženy, nedalo se to podle mne

prokázat. Ale jisté bylo, že je víc než ochotný zapojit mě do roboty a jestli přece jen flirtoval, muselo mi to nějak ujít. Ale na druhé straně, Des mě překvapil. Pamatoval si každý detail ze Sterethovy informace a všechny je použil. Mluvil logicky, přesvědčivě a vlastně mi přitom hodně připomínal Steretha.
Jenže Cord se držel zpátky. "Dramonta nesouhlasil s připojením k vám," namítl.
"Dramonta se mýlí. Ale vy ho nemusíte následovat po nesprávné cestě."
"To se vám snadno řekne, příteli. Slyšel jste, že platím Dramontovi příspěvek? "
"To už slyšel celý Sektor," zněla chladná odpověď. "Říká se, že by vaše přezdívka měla znít Jediný Zbojník, Který Ještě Platí Daně."
Viděla jsem, že se rána neminula účinkem. Cord sebou pořádně trhl. Takové rýpnutí nebylo ani tak podobné Desovi jako Sterethovi.
"Slyšel jsem, jakou má vaše banda dobrou pověst," prohlásil Cord. "A kdo o tom taky neslyšel? Ale mám jen jeden život a lidi, za které jsem zodpovědný. Nechci si nadělat víc nepřátel než mám a jestli podíl na kořisti Dramontu uchlácholí, má ho mít."
"Udělení milosti by podstatně snížilo počet vašich nepřátel," zdůraznil Des.
"Mrtvému člověku není žádná milost nic platná. Podívejte, každému
je jasné, že by nás Imperátor mohl rozdrtit na kaši, kdyby se obtěžoval vyvinout takové úsilí. A utratit tolik peněz. Tak proč mu k tomu zavdávat příčinu?"
"Podívejte, ehm, milostivý pane. Všichni přece víme, že když dojde na peníze, je Imperátor takový lakomec, že mu při chůzi vržou boty. On sem nechce poslat armádu. Pardony jsou levné. - A co se týká přátel jako protiváhy k nepřátelům? Stereth má zrovna teď mnohem víc přátel než vy. A to není náhodné. Oni věří, že se mu to může povést. Já taky. Co jste slyšel o tahové blokádě?"
Byl zmatený. "Cože?"
Des mu to vysvětlil. Nakonec Tarniss Cord řekl: "Může se to stát. Ale já jsem opatrná bestie, proto jsem tady a velím tu. Něco vám povím, milostivý pane. Jestli se Sterethovi podaří zmocnit se každé zásilky tahu, počínaje dneškem, do začátku Ohnivého Měsíce, přijmu jeho nabídku. Ale bude potřebovat dlouhé prsty, příteli. A spoustu štěstí. Vyřiď mu, že Deathwell ho bude sledovat."
"A když bude mít dlouhé prsty a štěstí? Složíte zbojnickou přísahu? Cord se zasmál. "Vy neodejdete bez mého ujištění, že ne?"
"Ne, pane."
"Víte, na cizince žádáte příliš mnoho. Jestliže se Dramontovi donese jen tenhle kousek našeho rozhovoru, zabije mě."
"Nežádám po vás, abyste přísahal s rukou na srdci," řekl Des chladně. "Kousek níž mi bude vyhovovat líp."
Cordovi se vytratil úsměv z tváře. "Jestli si myslíte, že nemám to, co je zapotřebí k vedení bandy zbojníků, mýlíte se. Ať už si vyberu kterýkoli směr."
Když Des dosáhl patřičného efektu, bylo na čase, aby ustoupil a byl smířlivý. "Nepochybuji o odvaze někoho, kdo se dobrovolně usadí v Deathwellu. Žádám vás jen, abyste trochou té odvahy zazářil také směrem ke mně."
"Řekl jsem, že přijmu, když dokáže udržet blokádu. Přísahám na svůj život jako cantry tar'meth a na životy všech mužů, za něž jsem odpovědný." Uplivl si. Taktak minul jámu. "Spokojený?"
"Ano. Děkuji vám, pane." Des mě vzal za ruku. "Tak pojď, Tymone, podíváme se, jestli dokážeme najít některou z těch van. Ovšem pokud nechcete, abychom dál pomáhali, pane?"
"Jen jděte, oba. A pamatujte si, budu dávat pozor."
Tu noc jsme zůstali v Deathwellu. Přečkali jsme bouři, která kvílela jako tříleté dítě, aniž by dopřála chvíli oddechu nervům svých posluchačů. Starala se o nás Daramin. Celou dobu, co jsem tam byla, jsem neviděla nikoho dalšího z bandy. Tarniss Cord byl opravdu opatrný.
Někdy k ránu, když se čerň, procházející okenní štěrbinou, změnila v šed a po bouřce nastalo nepřirozené ticho, uslyšela jsem v pokoji nějaký skákavý zvuk. Spala jsem na polním lůžku v jednom z těch mrňavých pokojíků pro důstojníky ve třetím poschodí. Des spal ve vedlejší místnosti a Daramin byla někde na patře na doslech. Generátor byl na noc vypnutý a nebyly tu žádné svíčky, ale blednoucí obloha propůjčovala předmětům v mém pokoji nejasné obrysy.
U psacího stolu se něco pohnulo. Prudce jsem se vztyčila. Za kostkou mýdla, které jsem si přivezla z pevnosti, za kartáčem na vlasy-
Kanz. Byl to frangi.
Za frangie je zodpovědná Pyrene. Jsou domovem na této planetě a my (říkám "my", protože jsem se tam narodila) jsme vinni tím, že jsme tu havěť z nedbalosti rozvezli po okolních planetách.
Naštěstí jsou pro většinu lidí jen mírně jedovatí. Ale proto jsem ne-strnula hrůzou. Nevím, jestli je to jejich slepotou nebo tím, jak se tiše pohybují po povrchu některých věcí nebo šustivým zvukem, který vydávají zase na jiném povrchu. Nebo tím, co jim umožňuje jejich radar, že se totiž na vás neočekávaně vrhnou. Nebo jejich ohavným, odpudivým, bohy prokletým odporným zjevem, nebo tím, jak si mnou - no, to je jedno. Ale dokážou mě vyděsit k smrti.
Kdybych se tak mohla dostat ze dveří, než se to ke mně přiblíží... poskočilo to k okraji stolu a já jsem v tu ránu stála na chodbě. Práskla jsem dveřmi a celá zpocená se rozhlížela po chodbě. Daramin byla někde poblíž, ale nechtěla jsem, aby se skupina Tarnisse Corda dozvěděla, jakého zbabělce jim Stereth poslal. Přešla jsem k Desovým dveřím a zabouchala na ně.
"Co, co-" Dese je těžké probudit. Vešla jsem dovnitř a zavřela za sebou, čistě jen pro případ, že by se frangi dostal z mého pokoje ven.
"To jsem já, Desi."

"Tymone... já spím."
"Desi, v mém pokoji je frangi."
Civěl na mne z postele zakalenýma očima. "Cože? "
"V mém pokoji je frangi!"
Pořád na mě nechápavě zíral. "Jo?"
Cožpak si neuvědomuje, že jsem v krizi? "Jestli s tím něco neuděláš, budu muset zůstat přes noc tady."
"Ty, vždycky budu rád s tebou sdílet postel, ale... říkáš, že je u tebe v pokojí frangi."
"Správně, Desi."
Přejel si rukou přes obličej, vzdychl a vstal. "No tak dobře, pojcf mi ukázat, kde je."
"Naposledy jsem ho viděla na psacím stole," řekla jsem a nepohnula se, abych ho následovala.
"Kanz na druhou a na třetí," zaklel a odešel. Byl pryč několik minut.
Konečně se vrátil. "Vše zařízeno. Je mrtvý."
"Přísaháš?" Des někdy zacházel s pravdou poněkud volně, když šlo o jeho hrdinské činy.
"Přísahám na víru ve svou další existenci. Na svoje zbojnické jméno. Na svatou hlavu mé matky-"
"Kde je tělo?"
Natáhl se na lůžko. "Nechtěj vědět. Dobrou noc, Tymone."
Odcházela jsem ke dveřím. Zavolal: "Tymone-" otočila jsem se.
"Eh... miláčku, omlouvám se, jestli to bylo se mnou trochu těžké. Já... neumím zabíjet."
Přiznat, že existuje něco, co neumí, bylo pro Dese velmi netypické a šlechetné. Řekla jsem: "To je v pořádku. Vážím si toho, že máš pochopení pro moje mouchy."
"No, každý je máme." A uložil se do postele.
Příští ráno mělo ten pomíjivý jas, který na Planině následuje po mimořádně ošklivém výbuchu počasí. Bylo vidět na kilometry daleko. "To není nejlepší den pro cestování," poznamenal Des. "Pokud ovšem nejsi bezúhonný občan."
Projížděli jsme krajinou ještě bezútěšnější než obvykle a společnost nám dělaly jen větrem zkroucené stromy. Obloha byla neuvěřitelně krásná. Věděla jsem, že nedaleko odtud na kopci je primitivní šibenice; projížděli jsme kolem ní cestou do Deathwellu. Bylo to místo, kam dopálení farmáři a rančeři vozili zbojníky, které chytili, když se jim nechtělo jezdit na úřady. Teď, když byla v platnosti Guvernérova vyhláška o odměnách, ztratilo místo bezpochyby na oblibě. Stále však se na ní houpala kostra. ("Teve! Jsem rád, že tě vidím!" zavolal Des, když jsme ji míjeli. "Jak se ti teď vede? " Desův smysl pro humor někdy opravdu přesahuje hranice dobrého vkusu.)
Avšak když jsem si vzpomněla na jeho jednání s Tarnissem Cordem, musela jsem připustit, že jsem byla k našemu Desovi nespravedlivá. Měl větší schopnost dokonale reprodukovat naučený text, než jsem kdy měla já. A také potom hned nespěchal pryč do kupících se dešťových mraků, ale počkal přes noc jako rozumný chlapec. Věděl docela dobře, co může a co nemůže, bez ohledu na svou vychloubačnost.
Pověděla jsem mu o svém obdivu. To bylo téma, které vždycky slyšel rád. "To nic nebylo, Tymone," řekl nonšalantně. "Důležité bylo jen to, aby nás Cord bral vážně, tak jsem do toho vložil trochu změny osobnosti."
"Bože na nebesích, Desi, ty bys měl jít k divadlu!"
"Byl jsem. Tři roky u Sotarské kočovné společnosti. Ještě jsem se o tom nezmínil? Hrál jsem Copalise ve hře Smrt Imperátora. 'Tuto noc, přátelé, tuto noc, kdy osvětlené lodi z Anemee už nikdy nedorazí do svých přístavišť na jezeře vznešených duší. Tuto noc-'" Typicky desovským způsobem se převtělil ne do Copalise, ale Peteva, postavy, která ho zabije a má lepší verše. Je to jeden z nejslavnějších monologů v celé ivorské literatuře, řeč, kterou lord Petev pronáší na věži Imperiálního paláce tu noc, kdy dojde ke změně jména dynastie. Des ji deklamoval do rozlehlé prázdnoty kolem nás a vkládal do hlasu melodrama, které skvěle ladilo s nekonečností trávy a oblohy.
Počkala jsem, až skončí, pak jsem na chvíli pustila otěže, abych mu zatleskala.
"Děkuji," řekl. "Kam se hrabe Tarniss Cord za venkovským obecenstvem. A kromě toho jsem si to včera hodně procvičil - teď už umím zahrát Steretha lip, než to umí on sám. Umím ho zahrát tak, že ho každý pozná."
"Teď už ho poznají."
"Ne, myslím poznají doopravdy. " Rukou se dotkl kořene nosu, jako by si upravoval brýle. "Doufám, Tymone, že nebudeš dělat povyk, když po tobě žádám něco tak jednoduchého." Hlas byl ozvěnou Sterethova a slova byla z informační schůzky před odjezdem do Deathwellu.
Chladné nefritové oči se ke mně obrátily a já jsem užasla nad precizností toho pohledu. Skoro jste mohli vidět paprsek bílého světla, vyznačující dráhu jeho pozornosti. "Dobrá, bod pro tebe," řekla jsem mu.
Ignoroval mě.
"Protože jeden tvrdohlavý umíněnec v bandě, stačí. Náš cíl je získat naprostou oddanost od každého-"
Pokračoval v detailní, jen mírně improvizované variaci na Sterethův projev. Ale slyšet ho od Dese bylo víc šokující. Objevila se v něm určitá nová kvalita, kterou jsem si nikdy předtím plně neuvědomila. Bylo to, jako když se člověk dívá na portrét a začíná si uvědomovat některé rysy tváře, jejichž dominantnost nikdy předtím nechápal. Sterethův styl byl jemnější - brýle mu zjemňovaly vzhled a blízký vztah k bandě chování, ale ta kvalita v něm byla. A právě ona způsobovala, že jsme kolem něho chodili tak opatrně, i když jsme si neuvědomovali proč - a Des dokázal najít ten kousíček ledu a vytáhnout ho.
Pořád jsme byli jenom tři kilometry od šibenice a samotná jízda byla dost strašidelná.
Vyjela jsem na něj:
"Proboha, Desi, změň postavu nebo se zblázním!"
Z tónu mého hlasu musel poznat, že to myslím vážně. Sklonil hlavu směrem ke mně a zvedl ruku. Co, pro všechno na světě? Aha. Sundal si imaginární brýle.

"Promiň," řekl normálním hlasem.
Asi minutu jsme beze slova pokračovali v jízdě. Pak jsem se zeptala: "Už jsi někdy dělal Steretha pro Steretha?"
"Cha, cha," zněla stručná odpověď.
"A co, pro boží umučení, vůbec děláš v Severozápadním sektoru? "
"No, to máš tak, Tymone, když jsem odešel od společnosti, dostal jsem se v Mira-Stodenu do nějakých potíží. Jeden můj přítel měl nápad, jak rychle vydělat peníze, ale neklaplo to."
"Ale jsi tak dobrý, proč ses toho nedržel? "
Okamžitě věděl, že myslím "nedržel divadla", a přesto se zdálo, že ho ta otázka překvapila. "Nenese to peníze, Tymone," zněla logická odpověď.
Spolkla jsem to. "Ovšem. Moje chyba, Desi."
Asi za pět minut dodal: "Ale setkáš se se spoustou žen."
U vjezdu do Sterethova údolí nás zastavil strážce, kterého jsme neznali. "Des Helani," odpověděl Des na jeho výzvu.
"A kdo, k čertu, jsi ty?"
"Já jsem hlídka," pravil strážce. Byl to prakticky ještě chlapec, o ně-
kolik let mladší než Paravit-Col. "Des Helani! A Tymon? Vy dva jste z původní bandy, že? "
Pod vlivem zřejmého obdivu k hrdinovi v chlapcově hlase Des roztál. "Jo, to tedy jsme. Doufám, že původní banda tu pořád ještě je."
"Ale ovšem, pane! Tolik se zase nezměnilo."
Byli jsme pryč jen pár dní, ale mně se zdálo, že se toho změnilo dost. Přišly další bandy, a ačkoli jsem později zjistila, že je Stereth promíchal a více než polovinu jich zase poslal pryč pod vedením Koma a Sembeta Triola, byly na nádvoří, když jsme přijeli, dobré dva tucty lidí. Většinou ženy. Zjistila jsem proč, když jsme procházeli halou. Bylo odpoledne a probíhal výcvik mužů. A ten byl také trochu nereálný - to vůbec nebyl náš vlastní odraz v zrcadle. Mnozí z nově příchozích byli stejní a mnozí odlišní, a nejvíc ze všeho se lišily nadávky, které Lex a Grateth pokřikovali na rekruty.
"Kanzi! Červe! Lenochode bez kostí! Co si myslíš, že děláš! Už zase přemýšlíš, že jo, ty želvo bez krunýře!" Zděšená jsem šla dál a na příští hodině jsem se o tom zmínila Carabinstereth. Tajen přikývla. "Muži se zhoršují, ženy zlepšují. Neptej se mě proč, prostě se zdá, že to tak funguje."
Stereth vyslechl naše hlášení o cestě do Deathwellu. Des se zeptal:
"Tady se taky dějou věci, co?"
"Měli jsme napilno. Doslechl jsem se o zásilce tahu z Ordralake po Shaskalské silnici, tak jsem se rozhodl poslat Koma, aby ji zadržel. Ale rukojmí právě teď nebereme - nemáme pro ně místo."
"Jsem rád, že ses rozhodl k akci, nebo bychom nejspíš ztratili Tarnisse Corda ještě dřív, než by ses stačil dozvědět, že je přístupný." Když Des líčil tu část našeho rozhovoru v Deathwellu, Stereth pouze přikyvoval a nebyl nijak překvapený.
"Zdá se, že jste se měli dobře." Obrátil svoji pozornost ke mně. "No tak, Tymone, jaký dojem na tebe udělal Cord?"
Zeptala jsem se: "Sterethe, když říkáš, že nebereš rukojmí, znamená to, že jim zabavíte zbraně a necháte je jít?"
"Ne. Jaký jsi měla dojem z Corda?"
"Myslím, zeje opatrný, tak jak říká. Myslím, zeje čestný... tak čestný, jak můžeš být a vést při tom houf cantry tar'meth."
Na tváři se mu mihl prchavý úsměv. "Když je řeč o zbraních, tak teď máme šest lehkých pušek. Každé skupině, která odchází, vydám jednu. Ne všichni, kteří se k nám teď připojí, tu zůstanou. Nemůžeme to tu změnit na vojenský tábor. A tak je vycvičíme, zformujeme a vypustíme
do nově utvořených zbojnických band. Když budeš chtít s nějakou odejít, Tymone, dej mi vědět. Sokola zřejmě pryč nepošlu, ale protože to vypadá, že vy dva máte nějaké problémy-"
Zděsila jsem se.
"Co tím myslíš, že máme problémy?"
"Možná ne problémy. Napjatý vztah."
"A kdo říká, že je náš vztah napjatý?'"
"Asi jsem to špatně pochopil. Byl to jen dojem, který jsem získal při rozhovoru s ním v ten den, kdy jsi odjížděla do Deathwellu. Omlouvám se, mylně jsem si to vyložil. Desi, mohl bys se mnou projít rozpis služeb-"
Byla jsem propuštěna. Samozřejmě jsem šla rovnou za Ranem. Měl zrovna po cvičení a šel k nádobám na vodu, aby se trochu zchladil.
"Rané, Stereth si myslí, že náš vztah je napjatý."
"Sterethovy názory mě nezajímají."
Aj, aj. To nebyla zrovna nejlepší odpověď. "Znamená to tedy, že to tak není?"
Zůstal stát, namočil hadr ve vodě a otíral si krk. "Možná trochu oslabený, Theodore Neřekl bych, zeje napjatý. Ale také ne zrovna silný, když ani nevím, kde jsi byla posledních několik dní."
"Copak ti to Stereth neřekl? Jela jsem s Desem Helanim do Deathwellu na schůzku s jejich vůdcem."
"Opravdu? Měli jste pěkný výlet? "
Už mě to samotnou začalo trochu štvát. "Ušlo to. Podívej, zdá se mi, že zapomínáš, že tu nejsme dobrovolně. Nemohu si vybírat, kam pojedu a co budu dělat."
"To ne," pronesl tiše. "Byli jste úspěšní? Souhlasil vůdce z Deathwellu, že se připojí k tomuhle Sterethovu šílenství?"
"Za určitých podmínek. Des ho přinutil k zbojnické přísaze. Byl to báječný pohled, netušila jsem, že bude tak dobře obhajovat Sterethovy zájmy. Chci říct, víš, že mám o Desovi to nejlepší mínění, ale-"
"Vím.".
A najednou mi začala být spousta věcí jasných. Položila jsem mu ruku na zápěstí, abych mu zabránila v mytí.
"Des je jeden z nejroztomilejších lidí, jaké jsem kdy poznala. A jako zábavný společník je k nezaplacení. Ale přitahuje

mě asi jako ta chlupatá věc se zuby, na které jezdí."
"Neptal jsem se, nebo snad ano? " A sklonil hlavu, aby si umyl obličej. Ale ostří z jeho hlasu zmizelo.
* * *
Jedna překážka zdolaná a pár tuctů dalších na obzoru. Toho večera jsem seděla sama venku na rozpadlé zdi a hlavou mi táhly pochmurné myšlenky. Dnes v noci by pravděpodobně odešel z pevnosti, kdybych souhlasila, že půjdu s ním - pokud šlo o mne, sebevražedná cesta, a to jsem ho vždycky považovala za vzor osvíceného sobectví. Ještě nikdy jsme s Ranem neměli tak podstatné rozdíly v pohledu na strategii jako toto léto v Severozápadním sektoru. A podrobná analýza by nebyla nic platná, naopak, odhalila by rozdíl ve strategii, založený na hlubších rozdílech, například názoru na to, co je důležité a co ne.
Musela jsem uznat, že fakt, že nás unesli zbojníci, neměl dobrý vliv na naše zasnoubení.
O deset dní později měla moje skupina den absolvování kursu. Jen proto, aby "zvýšila vklad do hry, dovolila Carabinstereth vstup mužům a všem ženám, které měly zájem. Jestli to přečkáme do konce hodiny, nebudeme už novicky. Ale mezi námi všemi a koncem hodiny stáli Lex, Komo a Grateth, kteří na nás budou útočit rukama, nohama, noži, kyji a pistolemi. A kdoví, co ještě jiného jim v průběhu té události vleze do jejich perverzních hlav. Nemusím snad ani říkat, že všechny studentky z toho byly, přinejmenším celý den předem, úplně vyřízené.
Požádala jsem Rana, aby tam nechodil. Bála jsem se, že zazmatkuji a budu před ním vypadat hloupě. Z jakéhosi důvodu měl o mých schopnostech vysoké mínění a já jsem mu ho nechtěla pokazit. Řekl mi, že má stejně službu při nošení vody a bude mít celé dopoledne plné ruce práce s konvemi.
Ten den jsem čekala v řadě a sledovala, jak na zem pokládají ztupené nože, a litovala jsem se. Neprosila jsem, abych tu mohla být. Mimochodem, ty nože, i když tupé, mohou stejně vážně zranit, když si nedáme pozor. Kyje byly opravdové. A pistole neměly být nabité, ale člověk nikdy neví, kde může zůstat nějaký náboj navíc. Kdyby měl Ran opravdu zájem, stejně by se ukázal. No, to je tedy skvělé. Teď bys chtěla, aby ti četl myšlenky. Ne, ale ráda bych ho tu měla... v případě, že to ne-zpackám. Ale jestli to přece jenom zkazím, pak chci, aby byl daleko odtud.
První ženu v řadě zavolali na žíněnku a zábava začala. A pokračovala s odpornou rychlostí. Útočníci byli rychlí, dokonalí a oddaní své práci,
ale naše třída byla vycvičená utkat se s nimi na všech frontách. A pak, asi tak v polovině, šla všechna pravidla stranou. Začali tahat ženy z řady nazdařbůh, měnili jednoduché útoky za několikanásobné a předváděli hmaty, které jsme nikdy neviděly. Přede mnou v řadě byla Mora. S očima navrch hlavy se ke mně otočila a zašeptala mi: "Už to tu není bezpečné. " Podívaly jsme se na sebe a obě jsme si byly dobře vědomy toho, že je to vzkaz dnešnímu večeru, pokud se ho dožijeme.
No, jestli chtěli, abychom byly schopné jednat pod vlivem strachu, pak se jim ho opravdu dařilo vyvolávat.
A pak Carabinstereth pokynula mně. "Je řada na tobě, Tymone."
Stála jsem uprostřed, sama. Pak jsem měla něco kolem krku, dupla jsem někomu na nohy, otočila se a uviděla v Lexově ruce nůž, popadla ho za zápěstí - a stalo se toho ještě víc, a najednou jsem vstávala a Lex ležel na žíněnce. Něco se mi klátilo kolem krku. Nechápavě jsem to sundala a podívala se na to. Provaz. Lex vyzkoušel nejdřív garotu.
Byl to jediný případ, kdy ji někdo zkusil, ale to sotva vysvětlovalo ten aplaus. Pomalu jsem odcházela na konec řady ke Carabinstereth.
"Fajnová práce s tím druhým nožem," řekla.
"S jakým druhým nožem?" a ona ukázala a usmála se. Jak vyšlo najevo, Lex měl druhý nůž. Tehdy jsem si to neuvědomila, prostě jsem hojen udeřila do druhého zápěstí, když jsem se vzpamatovala, a ani jsem neviděla, jak se smekl po podlaze. Moji přátelé v hledišti byli zděšení, když se poprvé zablýskl, ale protože jsem ho sama neviděla, měla jsem pocit, že si jejich nadšenou chválu nezasloužím. Asi bych měla větší strach, kdybych tu scénu pozorovala, než když jsem ji prožila.
"Měla bych tě zabít, Carabin," řekla jsem a byla jsem si plně vědoma, že bych se na ni měla pořádně zlobit. Lex i Komo byli maximálně opatrní, ale já jsem mohla přijít k vážnému zranění.
Ale Carabin úsměv z tváře nezmizel, protože věděla naprosto přesně, že se na ni v tuhle chvíli nedokážu zlobit. Právě se u mne začínala projevovat euforie, která člověka po vítězství zaplaví.
Uklonila se a zamávala na mě do řady, kde mě objaly dvě ženy. Vlevo stála Lennisa v hnědé kožené vestě. Byla z poslední bandy, která k nám přišla. "Tvůj boj byl tak vzrušující," řekla mi. "I ten chlapík, co nosí vodu, postavil konve na zem a začal volat: 'Do toho, Tymone, do toho!'"
Polekaně jsem se zadívala na balkon. Ale byl prázdný.
14. kapitola
Zatímco mě drezírovali v mnoha způsobech a prostředcích zabíjení a mrzačení, Stereth měl plné ruce práce. Ani jedna zásilka tahu na Náhorní rovině neunikla bdělým očím naší bandy nebo síti spojenců, kteří měli pod dohledem všechny silnice na východě a na jihu. Rozšířili systém ptačích poslů a Dese vysílali z jednoho trhového města do druhého, z jednoho zbojnického dostaveníčka na další a všude šířil své osobní kouzlo, družné přátelství a obstarával zásoby.
Sembet Triol měl na starosti odesílání a přijímání zpráv, a když bylo třeba, dělal kurýra. Jednou odpoledne jsem ho viděla, jak dlouhými kroky rázuje od ptačích klecí k hlavní hale s naléhavým výrazem na tváři, který nebylo možno si s ničím splést. Šla jsem za ním.
Šel přímo ke Sterethovi, sundal si modrou čepici, kterou nosil na střeše, kde byly umístěné klece, a už v půli cesty spustil: "Vzpomínáš si na tu zásilku, na kterou jsem měl dohlédnout? Tu, kterou z Ordralake vezli na západ, aby ji naložili do nákladního letadla?"
Stereth položil papír, který držel v ruce a vstal. "Ano."
"Provezli ji Wastem a v pořádku dotáhli až dolů do nížiny. Pak se ji chystali naložit v Jessulu do aerokamionu a přeletět

s ní přes celou planinu až do Hlavního města."
"Noa?"
"Aerokamion hned po startu vybuchl."
Stereth chvíli mlčel. Pak se zeptal: "Byl v té době na palubě tah?"
Sembet Triol přikývl. "V ceně osmdesáti tisíc tabalů. Pokoušeli se nahradit pravidelné dodávky, které neprošly přes planinu. Bylo to super obří letadlo."
Stereth najednou zvedl oči a setkal se s mýma. "Co tady děláš?"
"Nevěděla jsem, že máš přátele až v Jessulu," řekla jsem.
Kousl se do rtu. "Ne."
"Kolik lidí bylo na palubě?"
Pokrčil rameny. Sembet odpověděl: "Tři."
"Tohle na mne neházej," řekl Stereth. Vzal do ruky znovu papír, který předtím četl. "Díky, Sembete."
"Co to znamená?" zeptala jsem se.
Stereth mě ignoroval. Otočila jsem se na podpatku a vyšla z haly.
"Neber si to osobně," poradil mi Sembet, když jsme vyšli ven, do odpoledne plného mraků, kterými pronikaly paprsky světla.
Uběhlo šest týdnů od chvíle, kdy na jih odešel poslední tah. Ted5 už v každé vesnici a městě obrátili kdejaký kanystr a láhev dnem vzhůru, rozřízli balíčky tahu, staré už několik let, a zavedli přídělový systém. Věděla jsem, jak to dopadne, protože jsem sama prožila abstinenční syndrom. Už brzy začne občany V Shaskale a dalších místech na jihu pobolívat hlava a někteří budou mít žaludeční křeče. Pak se stanou popudlivými. Den se bude zdát delší a bude obtížnější ho přečkat, budou mít zpomalené reakce. Bolesti hlavy se zhorší... a pak se zase zlepší. Odvyknout tahu je snazší než odvyknout spoustě jiných drog. Ještě nikdy z toho nikdo neumřel, ale je to protivné jako čert. A také tu byl ten rituál kolem tahu, na který byli zvyklí... Co se asi bude dít v Shaskale v době dopolední svačiny, až všichni obchodníci bezděčně zpomalí a začnou se ohlížet po šálku tahu? Stejně jako ti dále na jih, kde pro většinu obyvatelstva snídaně znamená především tah.
Opravdu jsem už začala být zvědavá, kdy příští kamion s nákladem tahu, který se pokusí doletět do Hlavního města, bude mít technickou poruchu a vyklopí šest set tun nákladu do jezera Kasheral.
"Myslím, že by mohli vyvařit vodu z jezera," řekl mi Sembet za pár dní. Mluvili jsme spolu na půdě s klecemi, když jeden ze Sterethových opeřených poslů vletěl dovnitř. Clintris mu hbitě odňala papír a podala Sembetovi, který ho přečetl a zasmál se. Na Ivory, kde jeden znak odpovídá slovu, někdy i větě, se vám vejde dlouhý vzkaz na malý papírek.
"Co je to?"
"Budeme muset poslat někoho s odpovědí do trhového města Vergi-su. Des chce, abychom mu připomněli, proč se tam má zastavit," řekl Sembet.
Dala jsem se do smíchu. "Vyřiď mu, aby zůstal pořád stejný."
Sembet, který už čmáral odpověď, aby odešla s jezdcem, připsal dolů: "Tymon vzkazuje, abys zůstal pořád stejný."
Od vchodu do klecí se ozval nějaký hlas. "A to by neměl být žádný problém. Stereth říká, že Des jde správným směrem." Ran tam stál, orámovaný nekonečným oblačným soumrakem. "Mohu s tebou na chvíli mluvit, Tymone?"
Tón jeho hlasu nebyl radostný. Jak jsem za ním šla ven ke kamenné zdi, kolem hlavní budovy, poprvé jsem si všimla, že od našeho příjezdu do Shaskaly trochu zhubl. Prostranství bylo tec? víc zaplněné a ani polovinu lidí kolem nás jsem neznala. Museli jsme mluvit tiše.
"Theodoro, jak to jen můžeš dělat?"
"Co dělat? Co jsem udělala?"
Vytáhl se na vršek zdi a sedl si tam. "Způsob, jakým žertuješ se Sembetem. To, jak mluvíš s ženami ve své skupině, dokonce i se Sterethem - hodíš se sem jako sklenice vody, vylitá do Stříbrné řeky. Co myslíš, že se stane s těmi lidmi, až je vláda pochytá?"
"No, já vím, že vyhlídky nejsou zrovna nejlepší, ale s trochou štěstí nám Stereth vymůže-"
"Jim. Jim, ne nám. U tebe je jeden problém, Theodoro - možná, že jsi trochu moc blízko, abys to viděla. Jsi prostě příliš přizpůsobivá."
"Podívej, nejsem asi pravá cantry tar'meth, ale mám tu partu ráda. A byli k nám hodní. Chovají se k nám jako k sobě rovným."
"Smím ti připomenout, že nás tihle lidé unesli? Nejsme jejich dlužníci. Zřejmě se neuváženě domnívají, že jsme jim nějak zavázáni věrností-"
Nevěřícně jsem na něj pohlédla. "Myslíš to vážně? Ty jsi mne naverboval, když jsem poprvé přijela do tohoto světa, a pak jsi čekal, že budu věrná členka rodiny Cormallonů."
"Jedna situace nemá co dělat s druhou! Já jsem tě čestně najal-"
"Aniž jsi mi přesně vyjasnil, co budeš ode mne chtít."
Zvedl ruce. "Netahejme sem nepodstatné detaily z minulosti."
Najednou mi to, jak pořád chodíme kolem horké kaše, připadlo směšné a začala jsem se chichotat. To ho vyvedlo z rovnováhy. Potlačila jsem smích, vzala ho za ruku a řekla: "Doufám, že se taky nikdy nezměníš." Z náhlého impulzu jsem ho políbila na tvář. "Tvoje ego je pro mne velkou útěchou."
Ozvalo se pískání a volání "fuj" od několika svědků našeho polibku. Tady na území psanců byla skutečná fyzická láska vyhrazena pro stinná zákoutí. Čím víc lidí se objevovalo v bandě, tím víc mizely dvojice do
zadních místností a půd ve stájích. "No jo," zavolala jsem na ně. "Copak nemáte nic na práci? "
"Tymone," ozval se Sembetův hlas. "Můžeš mi pomoct s tímhle?"

Ignorovala jsem to. Ran opakoval: "Proč tyhle věci děláš? " Ale řekl to a vrtěl přitom hlavou, jako když farmář mluví o počasí. Důvěrně známé a není pravděpodobné, že by ho jakýkoli lidský zásah mohl změnit.
"Víš, před tímhle létem jsem na tebe vždycky jen ječela, když sis nechával věci pro sebe. A každopádně jsi to uměl dobře."
"Děkuji. Ale stejně myslím, že na tak malém místě jako tohle je těžší mít nějaké tajnosti."
"Nebo když už je člověk má, tak je neprozradit."
"To také."
Znovu se ozval Sembetův hlas. "Tymone! Tak kde jsi? "
"Raději bych měla jít," řekla jsem Ranovi.
Vzdychl si. "Jdi."
"Už se nezlobíš?"
"Jak je mým zvykem, smířil jsem se se skutečností, že se tvůj postoj nikdy nezlepší."
"Správně." A odešla jsem.
Měla jsem tehdy vidět, že události spějí k vyvrcholení. Ran prozrazoval navenek víc nervozity, než obvykle dával znát, pevnost co do počtu obyvatel spěla ke kritickému bodu a milice čím dál častěji systematicky prohledávala silnice. A šestnáctého Kace nastal Ohnivý Měsíc a Tarniss Cord pozval Dramontu Sóla a Steretha Tar'krima na společnou hostinu.
Stereth zanechal klášterní pevnost pod velením Koma a Mory So-bien Ti a většinu původní bandy odvezl s sebou do Deathwellu. Osm nejslibnějších kandidátů z nových band tvořilo čestnou gardu.
Dva dny před hostinou jsme vyjížděli do kopce, na němž stál Death-well. U básně na zdi, vedle hlavní brány, zarazil Stereth koně. Dlouhou dobu tam seděl a nehýbal se. Byla jsem zrovna blízko Cantry a slyšela jsem, jak se otočil a řekl jí: "Napadne tě někdy, že tvůj nejlepší přítel zemřel předtím, než ses narodila?" V jeho hlase zněl dutý tón, nebyl to zdaleka ten obvyklý monotónní hlas a v Cantryině odpovědi, která následovala, byla znát nervozita. "Jsi ve stresu, Sterethe. Cítíš napětí, to je všechno."
Váhal vedle té básně a Cantry ho pobídla: "Pojed s námi dovnitř, lásko, všichni čekají."
Jeho kůň se pohnul kupředu a všichni jsme projeli branou. Doufala jsem, že to s námi Tarniss Cord myslí dobře.
Jako výraz zdvořilosti k Tarnissu Cordovi přistoupila Carabinstereth na to, že při pobytu v Deathwellu poskytne jeho ženám jednu nebo dvě hodiny praktického výcviku. Ostatním byly přiděleny povinnosti při přípravě banketu - nejen jídlo, ale také výzdoba, abychom na Dramontu a jeho bandu udělali dojem. Cord byl sice oficiální hostitel, ale spíš byl něco jako arbitr, který dává dohromady dva potenciální spojence. Protože my jsme byli iniciátoři, musela naše banda poskytnout Dramontovi víno a maso.
"Všechno to tu zkrášlíme, než přijede," řekl mi Des, když v hlavní jídelně přibíjel girlandy ke dřevu, kterým byly obložené oblouky. "Tam, odkud pocházím, máme pro to jeden výraz, Tymone. Říkáme tomu lezení do zadku."
Podala jsem mu pár hřebíků. "Na Athéně máme podobný výraz."
Zabručel a ukázal na hromadu věnců na podlaze. "Což abys pomohla svému druhovi z cest," - Desův způsob, jak dosáhnout, co chce - "a rozvěsila některé kolem sloupů v ostatních místnostech?"
A tak jsem se najednou octla u vchodu do místnosti, kde měla Carabinstereth svůj výcvik, a připevňovala tam girlandy. Ženy už byly seřazené a čekaly na první praktické cvičení. Uviděla jsem bílé tváře, v nichž napětí hraničilo s nevolností a pomyslela jsem si, nebesa, zase jeden dril. Neberte si to tak. Ale pamatovala jsem si, jak jsem byla sama nervózní.
Clintris přišla ke stolu, na němž jsem stála. "Ale tady nemůžeš pracovat. Bude to rozptylovat cvičenky."
"Děláš si legraci? V téhle chvíli by nezaregistrovaly ani pochodující oddíl. Copak už jsi zapomněla, jaké je to stát v té řadě?"
Na tváři se jí objevil nepatrný úsměv. "Bod pro tebe." Sebrala jednu girlandu. "Potřebuješ pomoct?"
Oceány se rozestoupily a ryby tančily na suché zemi. "No, tedy, děkuji. Jen potřebuji dodělat tady ten úsek-"
"Žádný problém," a vylezla ke mně nahoru. Když se natahovala pro hřebík na opačném konci a já jsem držela girlandu a rozpačitě se dívala dolů na nohy, řekla mi: "Chtěla jsem se ti omluvit, že jsem ti dávala takové kapky, když ses poprvé objevila. Nevím, co jsem čekala od barbarky, ale byla jsi velmi... normální, Tymone."
"Ach. Děkuji ti."
"Není zač," řekla a hbitě zavěsila zbytek provázku. "Tak. Ještě to někde potřebuje vyzdobit?"
"Hlavní vchod."
"Prima." Zastavila se a zvedla ze země plnou náruč bílých a žlutých květin. Vykukoval jí z nich jen nos. "Jdeme, Tymone?"
Toho večera mě vzal Stereth stranou. Pokynul mi, abych ho následovala ven kolem důstojnických cel do uličky, sousedící s ochranným valem na severní straně Deathwellu. Štěrbinovými okny vnikala dovnitř tma a hvězdy. Venku jsem uviděla strážného, který procházel kolem jednoho z oken. Cekali jsme, dokud nezašel a teprve pak Stereth promluvil:
"Tentokrát tu nebudeš jako pozorovatel."
Začalo mi být špatně od žaludku. Čekala jsem.
"Na hostině tě posadí vedle Tarnisse Corda. Na druhé straně bude mít jednoho ze svých pobočníků. Po tvé pravé straně bude sedět Des."
Pořád jsem nic neříkala. "Ještě nemáš co říct?"
"Prima. Mohu nakreslit zasedací pořádek u stolu. Díky, žes mi to řekl, abych rychleji™"
"Ty jsi ale zbrklý malý tymon, co? Tohle je pro tebe."
Vložil mi do dlaně nůž. Byl kluzký na dotek. "Sterethe, myslím, že sis mě s někým spletl."

"Uklidni se, maličká. Vždyť ještě ani nevíš, co od tebe chci. Chci po tobě jen to, abys dohlédla na našeho hostitele a ujistila se, že se chová normálně. Čímž jsem si jistý. Měl jsem s Cordem dlouhý pohovor a jeho spolehlivost na mě udělala dojem."
"Když na tebe udělal takový dojem, proč chceš, abych na něj dohlížela?" "
"Opatrnosti nikdy nezbývá, Tymone."
"A proč zrovna na hostině? Máš jiné lidi, kteří ho sledují?" Když neodpověděl, pokračovala jsem: "A proč to neudělá Lex nebo Grateth?"
Stále jsem držela nůž v ruce. Stereth mi ho vzal z ruky a i s pouzdrem mi ho strčil do kapsy svrchní róby.
"Tak předně proto, že Cord trpí na barbarské ženy, jak už jsem ti řekl. Bude rád, že sedí vedle tebe a nebude mu to připadat divné. Každý ví, že barbarky jsou nevinné jako novorozená štěňata. Za druhé, Lex i Grateth mají vojnu v krvi, to pozná každý, kdo se na ně podívá. Kdybych
požádal Corda, aby se posadil mezi ně, znervózněl by." Jen jsem tam tak stála, až nakonec s náznakem netrpělivosti v hlase řekl:
"No tak, Tymone, neříkej, že vám Carabinstereth neukázala, jak se zabíjí nožem."
"Ukázala." A stejně už jsem zabila.
"Pravděpodobnost, že budeš vyzvána k nějaké akci, je téměř nulová. Jinak bych to od tebe nežádal. Je to jemná práce pro jemnou cizinku. A to je všechno."
Byla jsem zticha. "Jestli se nedokážeš chovat jako Ivoranka, možná jsi měla zůstat doma," mírně ukončil rozhovor Stereth.
Otočila jsem se a vracela se chodbou a dolů po schodech do haly a přes bavlněnou vnitřní kapsu jsem na stehně cítila obrysy nože.
Ran samozřejmě neměl pocit, že by Sterethova žádost byla nějak nepochopitelná. Neměl ho sice nijak v oblibě, ale prohlásil, že to, že mě ozbrojil, je "prostá sebeobrana". "A stejně," dodal, "když si myslí, že se nic nestane, tak se s největší pravděpodobností také nic nestane. V těchto věcech se zřejmě dobře vyzná."
Veselé. Bylo to všechno opravdu veselé.
Až do večera, kdy se měla konat hostina, jsem na tom nebyla s nervy nejlíp. Toho dne odpoledne dorazil Dramonta a jeho svita. Dramonta přijal přehnaně zdvořilou péči Corda a Steretha jako samozřejmost a vyslal Marianis Cho, aby pomohla s přípravami - nebo spíš, aby pozorně sledovala, jestli nedojde k otravě pokrmů. A taky si měla vyposlechnout případné drby. Byla to tradiční hostina, všechna jídla i nápoje servírované ze společných nádob, takže jediné, co snad mohla pochytit, byly ty drby.
Stoly pokrývalo ukradené andalusinské hedvábí. Ran stál na žebříku a věšel poslední z Desových prokletých girland. Sterethovi lidé pobíhali sem a tam, pokládali na stůl mísy a doprostřed stolů přidávali další květiny z deathwellské pláně. Cord se snažil, aby se Dramonta cítil ve velitelském apartmá pohodlně. Myslela jsem, že Stereth je tam s nimi, ale najednou se objevil v klenutém průchodu u hlavního vchodu do jídelny.
Pokládala jsem na stůl stříbro - nebo alespoň jsem se snažila po-
máhat. Někde u třetí mísy jsem zjistila, že se mi třese ruka. O minutu později jsem zaslechla Sterethův hlas: "Posad se, Tymone. Na lavici u zdi."
Vyhledala jsem ji a sedla si. Stereth se usadil vedle mne a vzal mě za ruku. "Dokážeš to. Je to snadné. Jenom se nesmíš bát."
"Opravdu to vypadá jako nic."
"A také je. Podívej se na mě. Dokud jsem se bál, nebyl jsem nikdo. Teď jsem Stereth Tar'krim."
"Nebát se několikatisícové milice? Nebát se Atvalidů?"
"Nebát se umírání. Toho, že zraníš jiné lidi. Ze se zraníš sama. Bolesti. Tmy."
"Ničeho."
"Ničeho. Když se ničeho nebojíš, nic se tě nemůže dotknout."
Sterethova ruka držela mou. Cítila jsem jeho fyzickou jistotu, s níž by byl schopen zadržet padající balvan. Hlas měl stejně pevný. Pomyslela jsem si: tobě to nevadí, připravili tě o rodinu, nezbyl ti nikdo, pro koho bys zůstal lidský.
Nahlas jsem řekla: "A co Cantry? Co když zemře dnes nebo zítra? Co když prohrajeme a ona skončí na popravišti v některém trhovém městě? "
Cantry pokládala na stůl celé sloupce vinných číší. Jednou rukou si otřela čelo a sklonila se, aby narovnala lesklý ubrus. Stereth se otočil a s neproniknutelným výrazem v tváři ji sledoval. "Co se má stát, stane se," řekl.
Panebože.
Pustil mou ruku a vstal. "Budeš s tím stříbrem potřebovat pomoct?" Ne "
"Dobře." Odešel dohlížet na výzdobu.
Ran odložil kladivo na vrchol žebříku a přišel ke mně. "Bude to v pořádku, Theodore Jsi Cormallonová, dokážeš udělat, co je třeba." Políbil mě a vrátil se ke své práci.
Moji přátelé a spojenci, kteří pečují o mé blaho. Dychtí podělit se se mnou o své odlišné názory na život.
Jenomže já si myslím, že mi k ničemu nebudou. Budu se tím muset prokousat, jak nejlíp umím a doufat, že z toho později vydoluji nějakou metodu nebo smysl.
Cantry nějak sehnala missidy, malé rybky z jižních řek, čerstvě přivezené na banket. Na Planině jste skoro nikdy neviděli ryby. Vždycky to bylo jen maso modifikovaných býčků - smažené, mleté, grilované, pečené nad ohněm. Nakrájené na kousky v polévce a guláši. Na tenké proužky s vejci k snídani. Přes stůl jsem uviděla, jak Dramonta vrhl potěšený pohled na svoji mísu missid.
Tarniss Cord po mé levici mi ze svého vyšívaného, třásněmi lemovaného polštáře řekl: "Vaše banda se překonala."

"Je to vynalézavá parta," odpověděla jsem.
Cantry dohlížela na servírování. Stoupla si ke mně, vzala šálek a nalila tah z modrobílé porcelánové konvice se čtyřma nohama. Než přešla k Desovi, vyslala ke mně konejšivý pohled.
Po Desově pravici seděl Jacik. Byl to vysoký muž s velmi tmavou pletí, o němž šla zvěst, že je to Dramontův ochutnávač. Slyšela jsem, jak se baví s Desem o nejnovějších zprávách z dostihů v Hlavním městě. Des něco tiše řekl a oba se zasmáli. Všimla jsem si, že Dramonta, který seděl na protější straně stolu, si ze společných mís nevzal ani jediné jídlo, které předtím neochutnal Jacik.
Ran seděl o kus dál ve stejné řadě jako já. Neviděla jsem ho. Ale zato jsem si byla moc dobře vědoma nože v kapse mé róby.
"Narodila jste se na Ivory?" zeptal se mě Tarniss Cord. "Jestli se tím nějak nedotýkám vašeho soukromí."
"Ne. Narodila jsem se hodně daleko odtud."
"Ale přizpůsobila jste se skvěle. Máte perfektní přízvuk."
"Děkuji."
"Mimochodem, s tou naší studnou to nakonec dopadlo dobře. Ta voda v tahu je deathwellská."
"Ach, opravdu?"
Bylo těžké soustředit se na "konverzaci. Nechala jsem ji, aby se přirozeně vytratila do ztracena, a Cord se pak obrátil ke svému příteli na druhé straně. Mezitím Des, zbavený na chvíli odpovědnosti, s obvyklou nenuceností tlachal s ochutnávačem po své pravici.
Někdy uprostřed čtvrtého chodu jsem uviděla Jacika, jak se neklidně rozhlíží po stole. Des, ihned ve střehu, se ho zeptal: "Co je?"
"Láhev s vínem. Mám žízeň a vypadá to, že ta malá barbarka s bílými vlasy někam zmizela."
Des natáhl ruku, aby zabránil Jacikovi vstát. "Jen seď, já ji přinesu. Jsi náš host." Z druhého konce stolu přinesl láhev a nalil Jacikovi.
Jacik upil nemíšeného vína a řekl: "Ty jsi ale opravdový džentlmen, Desi."
"To je to nejmenší, co mohu udělat pro spoluhráče. Na Nefritovou tyč."
Připili závodníkům Nefritové tyče. Za chvíli vyklouzl Jacikovi z ruky pohár na stůl. "Omlouvám se. Není rozbitý, že ne?"
Des ho prohlédl a utřel trošku červeného vína, které se vylilo na stůl. "Ne, prima. Tyhle poháry vydrží hodně."
"Jako my," dodal Jacik a Des se zasmál. Nalil další víno. Jacik znovu zvedl číši ke rtům a pak se totálně zmatený díval, jak mu zase vyklouzla z prstů. Tentokrát si vylil víno na svoji róbu.
Des zasáhl. "Vy, chlapíci z Deathwellské pláně, nejste zvyklí na čistý alkohol, že ne? Nemůžete to přece do sebe jen tak obracet, jako když pijete ten váš míšený druh a čekat, že se nic nestane."
"Hele, nejsem žádné dítě. Já tohle piju už..." Najednou se zatvářil nešťastně. "Nějak se necítím dobře."
"Zůstaň sedět a párkrát se nadechni. Chceš, abych ti rozepnul límec? "Ne, já..." Pokoušel se vstát. "Kanz-" Jeho pohled zalétl přes stůl k Dramontu Sólovi.
Dramonta položil dlaně na desku stolu. I on se pokusil vstát. Ale padl zpátky na sedadlo. Sáhl do kabátce. Když ruku vytáhl, postřehla jsem, jak se zableskla malá pistole.
Zamrkala jsem. Z krku mu trčela dýka. Sklopila jsem oči ke stolu. Většina hostů si ještě ani neuvědomila, že se něco stalo. Des kutil něco pod ubrusem a Jacikova ústa lapala po dechu jako ryba na suchu. Klesla mu hlava. Des vystrčil ruku, aby ho podepřel, a viděla jsem, že je rudá.
Pak někdo vykřikl. Začali křičet další a zase jiní je uklidňovali, aby byli zticha. Šest Dramontových zástupců leželo roztažených na stole. Lazarin z naší bandy, který seděl vedle Steretha, byl také mrtvý. Dramonta se pravděpodobně minul cílem. Konečně jsem se obrátila k Tarnissi Cordovi. Jeho pohled byl napjatý a soustředěný, v pěsti pevně svíral vidličku a těžce dýchal. Ale nehýbal se.
Díky bohu. Úplně jsem na něj zapomněla.
Z druhé strany stolu se břitce ozval Sterethův hlas. "Corde, raději bys měl poslat někoho ven, aby sem nepřišla Marianis Cho."
"Správně," souhlasil Tarniss Cord. Klepl do ramene muže po levici a vstal. Oba odešli.
Začala jsem se také zvedat, ale nohy mě nechtěly unést. Neurčitě mě napadlo: mohl by to být jed, ale spíš to vypadá na nervy. Vnímala jsem, jak Des vstal, někam odešel, pak se zase vrátil a stál za mnou.
"Malý Tymone, třeseš se jako list v prudkém větru."
"Mluv za sebe, Desi."
Des natáhl ruku a díval se, jak se chvěje. "No jo." Složil se na polštář vedle mne. "Když si uvědomím, jak se normálně vždycky rozruším, myslím, že brzy polezu po zdi. Mám pocit, jako kdyby mi srdce chtělo vyskočit z hrudi a cvičit na stole kalisteniku." Všimla jsem si, že mu nohy podupávají ve vlastním staccatovém rytmu. Přes všechen jeho sklon k šarvátkám Des rozhodně nebyl násilník od přírody. Byl to falešný hráč, lhář, vychloubač a silný piják, ale když došlo na chladnokrevné násilí, vzbouřily se všechny jeho přirozené instinkty a jeho tělo prozradilo úsilí, které musel vyvinout.
"Byl to jed, že? " zeptala jsem se. "V čem byl? Všechna jídla jsme přece jedli společně, ne? "
"Konvice s tahem. Je to speciální konvice, kterou užívá šlechta -když s ní umíš zacházet, naléváš z druhé přihrádky. Používají ji pro své hry. Řekl nám o tom Sembet."
"Nikdo mě nevaroval."
"Miláčku, věděli to jen zasvěcení lidé. I když ty jsi také byla částečně zasvěcená. Znala jsi svoji vlastní roli." Zhluboka se nadechl a dodal: "Byla to šťáva z konoberry. Doporučil ji Sembet. Říkal, že už ji skoro nikdo nepoužívá. Je to proto, že nezabíjí naráz, nejdřív ochrnou nohy a potom ruce... proto jsem nemohl nechat Jacika vstát-" Des měl záchvat

sdílnosti.
"Šťáva konoberry je purpurová."
"Ale když zbavíš ovoce slupek a destiluješ ho, tak není. Je čirá."
Uličkou uprostřed místnosti procházel Stereth. "Chci, abyste to tady teď uklidili. Nechci, aby některá z jiných band viděla, co se stalo, ovlivnilo by to jejich úsudek." Sterethův hlas se nelišil od toho, jímž přiděloval úkoly při roznášce vody, ani se nezachvěl, pokud jsem mohla posoudit.
Des unaveně vzhlédl.
"Stejně se to dozvědí."
"Vědět a vidět jsou dvě odlišné věci. Pomoz Tymonovi s Dramonto-vým tělem. Sokole, dej se do mytí podlahy. Nechceme přece, aby se do ní vsákla krev."
Ran vstal a odcházel pro konve s vodou, na tváři výraz hnusu. Stereth ho zachytil. Natáhl ruku a chytil procházejícího Rana za paži. Ran čekal.
"Kdybys nám byl dopřál dobrodiní tvých kouzel, nemuselo dnes téci tolik krve." Poprvé se Sterethovi vplížilo do hlasu napětí.
Měla jsem silný, zmatený pocit, že už jsem tohle někdy zažila, a pak jsem si uvědomila proč. To byla přece scéna, které jsem byla svědkem při výkladu karet. Teprve teď jsem ji mohla nejen vidět, ale i slyšet.
Stereth pořád držel Rana za ruku. "Spokojený?" zeptal se.
"S tímhle nemám nic společného."
"Ne? Amatér... diletant... tady na Planině na dovolené. Dal jsem ti příležitost, abys nám pomohl vyhnout se tomu."
"Tomu?" Ran hodil rychlý pohled po jídelně, na zkrvavené hedvábné polštáře, převrácené vinné číše, rozházené ovoce a na tváři se mu objevilo opovržení. "K tomu by bylo došlo v každém případě. Byl jsi rozhodnutý tyhle lidi zabít. Kdybych byl pomohl, bylo by to jen... úhlednější."
"Lazarin mohl ještě žít. "
Na to se nedalo odpovědět a Ran také neodpověděl. Vzájemně se na sebe dívali mrazivým, nasupeným pohledem, Stereth stále svíral Ranovu paži. I z místa, kde jsem seděla, jsem cítila napětí. Právě v tu chvíli se na opačném konci haly objevil Lex. Dlouhými kroky se blížil a volal:
"Sterethe?"
"Co?" Stereth ani nehnul brvou.
"Venku je Cord. Co chceš, abych s ním udělal?"
"Pro něj, Lexi. Pro něj, ne sním. Zdá se, že se mi nedaří tě přesvědčit, že jsme spojenci."
"No, a jak dlouho myslíš, že budeme spojenci?"
"Tak dlouho, dokud se jeden z nás nerozhodne, že už nejsme." Stereth pustil Ranovu paži. Obrátil se tváří k Lexovi.
"Neřekl jsi, co chceš, abych pro něj udělal."
"Zeptej se ho, co chce."
"Chce s tebou mluvit." "Tak ho sem pošli."
Lex se otočil a vydal se napříč jídelnou. Pak se zeptal: "No, a co Marianis Cho?"
"Budu s ní taky potřebovat mluvit, až skončíme. Mluví teď za Dra-montovu bandu."
"Teď je zrovna venku. Ví, co se stalo."
"Noa?"
"Dáma bezpochyby váhá vstoupit," vložil se Ran.
Lexův pohled se z Rana vrátil zpátky na Steretha.
"Řekla, abych ti vyřídil, že podle jejího názoru by spojenectví byla dobrá věc. Chtěla se ujistit, že to pochopíš, než podnikneme další kroky."
Stereth ohrnul koutek úst. "Řekni jí, že chápu. A že budeme poctěni její přítomností. A doufám, že sem přijde."
Lex vyšel ven. Ran řekl: "Mám práci." Odstoupil od Steretha a šel pomoci odtahovat mrtvoly z polštářů. Stereth ho pozoroval.
Myslela jsem, že jsem zapomněla, co tehdy karty ukazovaly, protože se mi zdálo, že nám takové vize, jak už to někdy bývá, v našich problémech moc nepomůžou. Ale musela jsem si té karty být vědoma víc, než jsem si uvědomovala, protože teď jsem cítila, jak mi pomohla. Život v Sektoru byl pro mne snazší, než měl být. Alespoň jsem věřila, že Ran je v bezpečí. Jenže teď už ho nechránila budoucnost, byl stejně zranitelný jako kdokoli jiný. A stačilo rozhlédnout se po podlaze, kde se zabíjelo, aby bylo jasné, že je opravdu velmi zranitelný. A při pohledu na Sterethovu tvář jsem pochopila, že je to ve skutečnosti ještě horší.

## 15. kapitola

Dva dny poté mě v klášterní pevnosti probudila v noci ruka na ústech. Téměř okamžitě jsem si uvědomila, že je to Ran. Posadila jsem se a uviděla, jak klečí v přítmí u mého slamníku, a hned mi také bylo jasné, že je to vážné. Vstal. Následovala jsem ho ke dveřím. Věděla jsem, že všichni, co tu leží natažení a které jsem překračovala, si budou myslet, že jdu na záchod, pokud mě vůbec zaregistrují. A nebo když uvidí dvě postavy, usoudí, že hledáme soukromí. To se stávalo dost často.
Venku dodával Ohnivý měsíc krajině narudlý nádech. Spala jsem jen několik hodin. Druhý měsíc byl ještě pod horizontem. Bylo ticho. Slyšela jsem, jak se ve stájích pohybují koně.
V uzounkém srpečku měsíčního světla se vynořila Ranová ruka a pak zase zmizela, jak si unaveně mnul čelo. "Teď nemáme čas mluvit. Mám něco na práci. Dej mi dvacet minut, a pak se sejdeme u stromů při vjezdu do údolí."
"Co je? Tak je to tady, že jo? Myslíš, že Stereth bude-"
"Dvacet minut. Pak ti všechno vysvětlím."

Mrkla jsem nahoru na střechu a řekla: "Jestli půjdu tak daleko od pevnosti, uvidí mě hlídka."
"Ne, neuvidí." Jeho tón nepřipouštěl diskusi.
Takový užívají lidé, když mluví velmi vážně. Jednou, to mi bylo šest, jsem trávila prázdniny s dalšími dětmi z útulku ve Zlatých pískách na Pyrene a ve vedlejším závodě došlo k úniku korominu. Jedna z pěstounek přišla k okraji bazénu, kde jsem se koupala, natáhla ruku a řekla:
"Pojď ven, Theodore "
My děti jsme byly zvyklé, že nás dospělí zavolají alespoň třicetkrát nebo čtyřicetkrát a pak jsme teprve vylezli. Pěstounka nekřičela ani nevypadala rozčileně, ale já jsem šla rovnou ke schůdkům, vylezla nahoru, chytla se jí za ruku a vydaly jsme se proti větru do Lékařského centra.
"Dvacet minut," řekla jsem Ranovi. Nic víc.
A on spokojeně zmizel v šeru.
Seděla jsem u dveří, poslouchala pohyby koní, vítr v trávě a absolutní ticho Planiny. Vyhlížela jsem směrem ke zkrouceným stromům. Byl nejvyšší čas, to se nedalo popřít. V Sterethových očích se dalo jasně číst, že Ranův odklad je u konce. Bez map a vaků na vodu to byl poslední možný termín. Po chvíli jsem vstala a upírala zrak do šera hlavní haly. Pozorovala jsem chumáče spících těl v obnošených a špinavých šatech zbojníků Sektoru, jejichž nápadné barvy a šperky nebyly pod příkrovem noci vidět. Jestli se nám tady opravdu nabízela svoboda, intelektuálně jsem to schvalovala, ale na malou chvíli mi bylo do pláče. Jak tam leželi, vypadali hrozně zranitelně.
Pak jsem se otočila a vydala se nahoru k stezce, vedoucí k stromům.
Když jsem tam přišla, už tam někdo byl. Nějaký farmář z Náhorní roviny vyššího středního věku, v tmavomodrém kabátci a čepici, seděl a kouřil dýmku. Byl opřený zády o strom. Že je jeho kazajka tmavomodrá, jsem poznala ve světle, které vydávaly uhlíky z dýmky. Když mě uviděl, usmál se úsměvem radostné nevinnosti.
"Je mi ctí," zaskuhral. Pomalu vyfoukl z dýmky trochu kouře a poklepal na trávu vedle sebe. "Chcete se ke mně připojit, milostivá paní?"
"Díky, čekám na někoho." Domluvil snad Ran s tímhle mužem odvoz? "Ehm, máte snad nějaký důvod, proč jste tady? Nemyslím to ve zlém."
"Za Ohnivého měsíce vždycky začnu být neklidný. Někdy chodím v noci sbírat byliny."
"Tohle ale není rozumné místo pro hledání bylin, milostivý pane."
Usmál se zase, tentokrát lišácky. "Jak to můžete říct, moje paní? Ani ne metr od nás vidím tři druhy jevetového listu."
Kousala jsem se do rtů a přemýšlela, jak ho odtud vystrnadit. Co tu k čertu vůbec dělá? Kilometry daleko není žádná farma.
"Ale přesto si vážím vaší péče, Theodoro," dodal.
Podívala jsem se mu do očí. Pobavení, potěšení z úspěchu, radost z vlastních schopností... tohle ego bych si nemohla nikdy splést. "Ran," řekla jsem s jistotou. Začal ohrnovat rty a já jsem ho praštila do ruky.
"Hej.Proč to?"
"Aby to pořádně bolelo."
"To není fér, Theodore Musel jsem vědět, že iluze funguje a zbojníky jsem dost dobře požádat nemohl, že? Byla to nezbytná zkouška."
Uvažovala jsem, že ho znovu praštím. "Sherlock Holmes se vymlouval doktoru Watsonovi stejným způsobem a já jsem si vždycky myslela, že si za to taky zaslouží pořádný výprask."
Třel si ruku nad loktem a řekl: "V životě jsem neslyšel o čaroději jménem Sherlock." Ukřivděně se na mě podíval.
"Dneska v noci máme před sebou dlouhou cestu, a protože koně ze stájí si vzít nemůžeme, to bychom se odtud nikdy nedostali, budeme muset jít pěšky. Myslíš, že to zvládneš? "
"A to se mě ptáš až teď? Prozradil bys mi alespoň laskavě, kam půjdeme? "
"Do Kynoginu. Znáš cestu a je to nejbližší místo, kde bychom mohli sehnat nějakou dopravu. Je to sice také první místo, kde by nás Stereth hledal, ale pěšky se nedostaneme pryč dost rychle."
"To jsem ráda, žes to pochopil. A co ti, které potkáme v Kynoginu. Jak chceš udržet iluzi u několika tuctů lidí najednou?"
Jeho farmářské rysy se nadmuly pýchou. "To není vyvolaná iluze, tymone, je projektovaná - speciálně šitá mně na míru. Udrží se pro každého, kdo se na mě podívá. Vzpomínáš si na ten úkol, který jsme před pár lety dostali od Domu Zlatých mincí, kdy jsme dodávali iluze prostitutkám? "
"Počkej moment. To jsi přece nemohl udělat." Opravdu jsem si vzpomněla na zakázku z Domu Zlatých mincí. Byly to celé týdny práce na Síti, výpočty, měření - najali jsme celý štáb lidí navíc - "Nevěřím ani, že bys mohl všechny ty výpočty uchovat v hlavě."
"Theodoro, drahoušku, jak myslíš, že pracovali čarodějové, než byla zavedena Síť? Používal jsem papír. Ukradený ze Sterethových zásob, odkládaný do několika děr ve zdi, kdykoli jsem šel kolem. Naštěstí nikdo nepoužil právě ty kameny, když jsme opravovali střechu."
"Neviděla jsem tě čmárat po papírech."
"Podezření, které se ozývá v tvém hlase, je nezasloužené, miláčku. Spoustu počátečních výpočtů jsem musel dělat z hlavy a přenášel jsem je na papír, kdykoli se naskytla příležitost."
Ale on opravdu vypadal poněkud nepřítomně. A spoustu večerů strávil mlčky u ohniště jako nějaký nekňuba a já myslela, že medituje.
Tedy, u Rana nikdy nevíte.
Ale stejně je to úžasný úspěch. Projektovaná iluze - někdy nazývaná zakotvená iluze - je zakotvena v realitě, vyžaduje nesčíslná měření lidského těla a nutnost vzít v úvahu rozdíly mezi výsledky měření a hotovým produktem, vypočítané

do posledního desetinného místa. Ovšem, pokud znáte vzorce, můžete si práci zkrátit, jinak budete měřit věčně, ale i tak to vyžaduje neuvěřitelné množství času a pozornosti. Je tisíckrát obtížnější než vyvolaná iluze, protože všechnu práci dělá čaroděj. U vyvolané udělá práci divák, který si sám vyplní chybějící místa.
Nebyl sice žádný důvod, proč by mi měl o tom lhát, ale bylo to tak neočekávané. Nemluvě o tom, že to až hraničilo s něčím nadlidským. Opatrně jsem se zeptala: "A jak jsi dělal měření?"
"Stereth má pásku, kterou používá k vypočítávání vzdáleností na mapě. Vypůjčil jsem si ji, ustřihl dlouhý pruh papíru a vyznačil měřítko. Pak mi zbývalo jen kompenzovat rozdíly mezi jednotkou a centimetrem. Jednoduché."
Jednoduché. Každou chvíli už mi asi řekne, že ve volných chvílích naučil taky mluvit koně a oni mu prozradili, jak se dostane do Shaskaly.
Cítila jsem se jako idiot. A ještě ke všemu osamělý idiot. Jak mi to jen mohl udělat?
"To ses nemohl zmínit, že na tom děláš?"
"No ale jaký by to mělo význam? Jsi pořád ještě novicka v oboru, nemohla bys mi s výpočty moc pomoci a banda zaměřovala pozornost víc na tebe. Kdybys pořád někam odcházela čmárat číslice, postrádali bytě-"
"To není ten pravý důvod!"
Něco v mém hlase na něj muselo zapůsobit. "Eh, no, já..."
Stále jsem nemohla vypudit z hlavy pomyšlení na obrovitost takového úkolu. "Panebože, vždyť ti to muselo trvat celé týdny. A bez síťového terminálu!"
"Měsíce," prohlásil samolibě. "Vydržel jsem na tom dělat vždycky jen pár minut vcelku. Bylo to pekelně těžké udržet všechno v paměti."
"Ale to jsi musel začít skoro hned po našem příjezdu."
"No jistě - hele, nech toho! Ta ruka mě pořád ještě bolí! Co je to s tebou dneska v noci? "
"Tak ty na tom pracuješ celé měsíce a neřekl jsi mi to? Proč musíš být pořád takový? Co je to za katastrofální, paranoidní zvyk mlčet a nechávat si všechno pro sebe-"
Stála jsem tam a vztekle křičela, a vtom jsem uviděla, jak Ran (se zděšeným výrazem na tváři), klesl na kolena, z té ponížené pozice mě vzal za ruce a promluvil: "Theodoro, moje nejdražší lásko a nejspolehlivější družko. Prosím tě, nech si ten křik na pozdější dobu. Vynasnažím se zlepšit své zvyky. Ale jsem nucen zdůraznit, že do úsvitu musíme být co nejdál odtud."
Samozřejmě jsme oba věděli, že se vykrucuje, ale přesto je dost těžké ječet na někoho, kdo vás na kolenou nazývá svou nejdražší láskou a nejspolehlivější družkou. "Ale, vstaň. Musíš mít z té mokré trávy zamazané kalhoty."
Opatrně vstal.
"Tak jdeme do Kynoginu?"
"No, zřejmě ano. Ty jsi první Cormallon, máš vyšší hodnost. Já jsem tu jen od toho, abych plnila rozkazy."
"Správně," řekl a třel si paži. "Ovšem. Nebudeš mě zase mlátit, že ne?"
"Dneska v noci už asi ne."
Byla ještě noc, když jsme dorazili do trhového města. Měsíc Sabba byl v půli své nebeské pouti a Jekka byl ještě nízko. Ve většině stanů a srubů vládlo ticho, ale z větší budovy z kamene a cihel uprostřed města vycházel hluk.
"Vinárny tu skoro nikdy nezavírají," řekl Ran "Tam bude jídlo, přístřeší a s trochou štěstí i informace."
Vešli jsme do teplé místnosti, žlutavě osvětlené, s kamenným krbem a praskajícím ohněm. Podívali jsme se s Ranem na sebe a oba se usmáli. Byl to dlouhý pochod. V místnosti stály lavice a stoly a také překvapivě vyumělkovaný bar, ale jinak byla ze dvou třetin prázdná.
Šli jsme rovnou k baru. Opírala se o něj velmi stará a subtilní žena v modrých kalhotách, před sebou obrovský džbán piva. Za pultem stál výčepní a utíral skleničky na víno. Měl na sobě bílou zástěru se skvrnami od krve. Jako většina podniků v Sektoru měl vzadu nejspíš jatka. Pohlédl na nás.
"Džbán červené Fortuny, jestli máte," poručil Ran.
"Já žasnu," mumlala jsem. "Netušila jsem, žes někdy slyšel taky o něčem jiném, než jsou ducortské značky."
Ran se usmál na výčepního, který k nám přistoupil a ignoroval moji
poznámku. Postavil před nás džbán a dvě hliněné číše, odpečetil láhev a vytáhl zátku.
Stará žena u baru náhle promluvila. "Čemu vděčím za svou dlouhověkost."
"Prosím?" nerozuměl Ran.
"Zeptejte se mě, čemu vděčím za svou dlouhověkost."
Ran zamrkal. Zeptala jsem se tedy já: "Milostivá paní, čemu vděčíte za svou dlouhověkost?"
"Džbánu piva každý den v poledne a dalšímu každý večer. Nic tak dobře neudrží funkce v chodu. A nikdy, nikdy, nikdy nepít červené víno ze džbánu." Náhle mi pohlédla do očí. "Nevěřili byste, co všechno dávají do kádí, aby dosáhli té barvy."
Viděla jsem, jak Ran upírá zrak do své číše.
"Spousta lidí ho pije," odporovala jsem.
"Spousta lidí taky umírá jako krysy," oznámila nám a přihnula si ze džbánu. Pak si otřela rty skvrnitýma rukama.
"Zeptejte se, kolik je mi."
"Opravdu myslím, že ne," začal Ran.
"Zeptejte se, kolik je mi let!"
"Kolik je vám let?" zeptal se.
"Devadesát osm," řekla pevně. A dodala: "Už tři desítky let nemám vlastní zuby."
To bylo zřejmě víc informací, než Ran potřeboval, ale mě to fascinovalo. Když někdo takový řekne "devadesát osm," myslí tím ivorské roky a o to je to působivější. Vlastně, když člověk uváží nedostatek lékařské péče na vysoké úrovni v

provinciích, pak je to přímo statistická anomálie. "Dožili se ostatní z vaší rodiny také tak vysokého věku?" zeptala jsem se jí.
"Můj otec zemřel v padesáti. Nepil pivo. Avšak moje matka odmítla odejít na věčnost - už jí bylo sto a ještě pořád seděla u stolu. Jako někdo, kdo nepochopí narážku na to, že večírek skončil."
"No vážně. Jestlipak jste-"
Ran mě uchopil za loket. "Theodoro, není tohle ten pravý čas?"
A tak jsem se zeptala: "Milostivá paní, nevěděla byste náhodou, jak sehnat nějaký dopravní prostředek? Dali bychom přednost autu, ale vezmeme i koně, když nic jiného nebude k maní."
Odfrkla si. "Neseženete ani jedno, ani druhé, ušetřím vám starosti s hledáním. Lidi, co je maj, si je nechaj."
"Můžeme zaplatit-"
"Ne dost na to, aby se někdo nechal připravit o živobytí. Odkud vůbec jste? "
Když jsem zaváhala, dodala: "Proč se nenecháte zaměstnat u konvo-je, abyste se dostali, kam potřebujete? Z vašeho přízvuku bych soudila, že máte namířeno na jih. Tady pořád jezdí konvoje, většinou do Shaskaly. Zeptejte se Grandina."
A kývla na výčepního. Ten zvedl hlavu, když uslyšel svoje jméno.
"Vy víte něco o konvojích?" zeptal se ho Ran.
"Kdybyste četl vyhlášky na zdech, taky byste o nich věděl," řekl Grandin. Sledovala jsem jeho pohled, který zalétl k plakátu nad jedním ze stolů. Vypadalo to na oznámení o najímání doprovodu. "Mistr konvoje je nahoře. A vím, že mu pár lidí chybí. Když si ráno stoupnete do řady s ostatními, pravděpodobně vás vezme."
"Není to konvoj s tahem, že ne?" zeptal se Ran ostražitě.
"Víno, cizince - červená Fortuna, z kraje na sever od Ordralake. Rychlost tak akorát pro vás. Ačkoliv jste pro ně trochu starý, strejdo, mají rádi pracanty, co unesou těžké bedny. A vaše přítelkyně je trochu malá."
"Starý? " protestovala žena, jako by nevěřila svým uším. "Ten je čerstvý jako nově ražená mince, sladká růže teprve v rozpuku. Kdybych byla tak o sto let mladší, sama bych se za něj provdala. U všech čertů, Grandine, ty nejenže servíruješ nejpředraženější drinky na Planině, ale taky jsi slepý jako patrona."
"Vlčí mlha, babi," bručel si výčepní, když odcházel.
Odpověděla také bručením, oslovujíc prázdný džbán. "Mne neoklamal zrak od té doby, co mi bylo dvaadvacet a vzala jsem si svého bratrance z druhého kolena. Měla bych poznat fešného mladíka, když ho vidím. A jeho tvář je po celém městě, i když nemůžu přečíst, co je tam napsáno."
Výčepní, který z toho zaslechl asi tak polovinu, zakřičel z opačné strany místnosti: "Pro vás je mladý každý, kdo ještě neleží na pohřební hranici!"
Ran ho přerušil. Zahlédla jsem, jak si otírá dlaně o kalhoty. "Mohli bychom dostat pokoj na tuhle noc a mohl byste nás zavolat, až vstane Mistr konvoje? "
Stařena udělala nezbedný kukuč jako školačka a odkráčela z vinárny.
"Tohle není velké město, strejdo, my máme nahoře všeho všudy tři pokoje a dva z nich jsou obsazené. Budete si muset vzít můj."
Ran na to řekl: "Vezmeme, co je. Tady moje neteř je unavená."
"Vaše neteř se vám podobá asi tak, jako já se podobám svojí levé botě. Ale jestli chcete zaplatit za pokoj, komu bych si stěžoval? Hlavně se nedotýkejte nábytku." Zašátral rukou pod pultem a slyšela jsem cinkání klíčů. "Chcete přinést nahoru něco k jídlu nebo k pití?"
"Díky vám, ale chceme se jen pár hodin prospat."
Vedl nás po schodech nahoru. Na podestě nad námi se ozvalo bre-bentění a objevil se mladý muž. Měl bosé nohy a vypadal zimomřivě, jen tak v dlouhé bílé frakové košili s tuhým límcem a s opaskem s pouzdrem, který si v řeči připínal.
"Co se to tu děje, Grandine? Právě mě pro vás poslal Stevard. Kdo k čertu je ta babizna na ulici? Právě nám hodila do okna kámen, a když jsme vyhlédli, vtáhla pysky a neslušně komíhala jazykem."
"To mě moc mrzí, pane."
"Jedna z vašich mnoha příbuzných? Řeknu vám rovnou, že na něco takového nejsou Atvalidové zvyklí. Stevarda to přinejmenším vyvedlo z míry."
Výčepní byl náhle samý chlad a formálnost. "Musím bohužel připomenout, že můj podnik je to nejlepší, co může Kynogin nabídnout-"
"Já vím, já vím. To nebyl můj nápad, abych sem přijel, Grandine. Raději bych byl v Shaskale a spal na fajnovější matraci, než jakou kdy budeš mít tu čest znát, soudě podle toho, cos nám dnes v noci nabídl."
"Byl bych si myslel, že se raději utábořite se svým regimentem za kopcem, vznešený pane."
"To není žádná legrace, Grandine." Konečně zapnul přezku opasku a vzdychl. "No, doufám, že to vzrušení už máme za sebou. Teď jen kdybyste laskavě držel ty ne zcela duševně zdravé živly kousek dál, ano? "
Zdvořile a krátkozrace zamžoural dolů ze schodů na mne a na Rana. Na schodišti byla dost tma. "Snad ne další z vašich příbuzných."
"Hosté na noc, pane, jako vy."
"Vážně? Tedy, bez urážky, milostivý pane a paní. - Nevrátí se a nebude zase házet kameny, že ne, Grandine? "
"To je nepravděpodobné, pane."
"Hm. Tak tedy na shledanou ráno." Uklonil se nám a když odcházel, začal celou proceduru s přezkou tentokrát z opačného konce. Zlatý límec důstojníka milice měl nakřivo.
Teď už jsme věděli, kdo bydlí ve třetím pokoji.
Ran utrpěl dva šoky za sebou. Už tak bylo dost zlé, že stará venkovská žena v obnošených kalhotách prohlédla jeho

projektovanou iluzi. Teď jsme ke všemu ještě leželi na skládacím lůžku a jen stěna nás dělila od Vereho Atvalida, Stevarda Provincie, muže, jehož profesionálním záměrem bylo zničení Steretha Tar'krima.
Mluvili jsme šeptem. "Nemohu uvěřit, že se nám muselo stát zrovna tohle," šeptala jsem. "Jen dvakrát v životě jsem byla v Kynoginu a pokaždé narazím na Atvalidy."
"To není tak divné. Tohle je největší trhové město v Sektoru a tenhle dům je nejpravděpodobnější místo, kde by Stevard mohl přenocovat." Byl to zvláštní pocit, ležet v náručí postaršího farmáře, s tváří opřenou o kousavou vlněnou kazajku.
"Možná, že ti opravdu nosím smůlu, Rané."
"Ne," řekl nepřítomně. "Smůla.se takhle neprojevuje. Jsem čaroděj a vím to." Políbil mě na čelo a jeho myšlenky se toulaly někde v dáli. Chvíli jsem uvažovala, jaké to je, mít otce. "A i kdyby, bylo by to jedno."
"Nemyslíš asi na Stevarda."
"Ne, myslím na tu starou ženu."
Nemohu říct, že bych si nějak odpočinula. Asi za hodinu nebo později se do místnosti vplížilo světlo mlhavého rozbřesku. Zatraceně, Ran spal. Jemně jsem s ním zatřásla. Jeho oči se otevřely a setkaly se s mýma a nastal jeden z těch okamžiků, kdy máte pocit, že jste jiné duši blíž, než jste kdy čekali. Rozpačitě jsem řekla: "Chceme sehnat toho Mistra konvoje brzy ráno."
"Ano." Vstal a velmi tiše vzal za kliku. Pořád ještě byl obutý. Já jsem si boty sundala, abych neumazala hostinskému prostěradla. Bez ohledu na měsíce poddanství v divočině, myslím, že Rana něco takového prostě nenapadlo. Kdyby ho to bylo napadlo, byl by si je také sundal. Víte, nebylo to snad proto, že by byl bezohledný.
Chodba zela prázdnotou. Z vedlejších dveří se ozývalo požehnané chrápání, které by v soutěži vyhrálo první cenu. Potichu jsme sešli ze schodů do výčepu, pod tíhou dne špinavého a ošumělého. Grandin byl pořád ještě vzhůru. Ignoroval nás. Na stole ležel unavený opilec, jediný zákazník. Ran se obrátil ke mně. "Můžeš si taky ještě trochu pospat. Počkám tady dole na Mistra konvoje, a hned jak přijde, oba nás přihlásím.
"Nejsem unavená. Tedy, jsem unavená, ale myslím, že bych už nedokázala usnout."
"Tak jen lež a odpočívej. Kdoví, kdy budeš mít další příležitost." V jeho hlase zněl cynismus, sklíčenost, byl to hlas člověka, který nečeká šťastný konec. Respektive hlas člověka, který nečeká už vůbec nic. Nevěděla jsem, nakolik to vychází z hodnocení naší situace a nakolik z prostředí.
"Vzbudíš mě, jestli usnu? "
"Probudím tě. Jen klid, Theodoro, podívej se kolem sebe. O nic nepřijdeš."
A tak jsem se vrátila zpátky do našeho pokoje a zase si sundala boty.
Náhle bylo v místnosti jasněji. Přece jen jsem musela nakonec usnout. Ran se ještě nevrátil. Měla jsem v hlavě zmatek a chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila zvuky venku na chodbě. Lidé z vedlejšího pokoje odcházejí - to mě určitě probudilo.
V malé okenní tabulce na protější straně místnosti jsem spatřila svůj obraz: malou, utahanou ženu, s tváří opuchlou od spánku. Obraz napůl důvěrně známý, napůl cizí. Jako stvořený pro napůl známou, napůl cizí planetu. Co námahy stojí organické vědomí - musíte dodávat tělu potravu, přidělovat mu hodiny nevědomí, vyhovět jeho únavě a vrtochům, a to všechno jen pro pár vteřin přátelství, odvahy a krásy, vydobyté z tkaniva hrůzy, známé pod názvem každodenní život. Opravdu, teď bych tu měla jen sedět a ponořit se do nehybného jezera meditace.
Kroky v chodbě zrychlily. Prsty jsem si prohrábla vlasy, nohy vrazila do bot a přešla ke dveřím. Vytáhla jsem šátek a ovázala si ho kolem hlavy, abych zakryla barbarské vlasy.
"Ale pane Strážce, netušil jsem, že tu ženu znáte," ozýval se hlas mladého důstojníka z včerejší noci. Bylo jasné, ke komu se obrací. Stevard je "Strážce Provincie". Kdyby se byl narodil v šlechtické rodině, byl by místo toho "lord Strážce".
"Jednou už jsem se sní setkal," odpověděl mu mladý, mrzutý hlas. "To neznamená, že chci, aby mi celou noc házela do okna kameny. Avšak také jsem ji nechtěl dráždit - je zřejmě nevypočitatelná."
"Při vší úctě není nic jiného než bláznivá stará dáma - chcete, abych teď snesl dolů vaky na vodu, pane, nebo bychom měli počkat? Moc tomu nevěřím, že domácí udělá, co má."
Slyšela jsem, jak se stěhují zavazadla. Dveře se zavřely a zacinkaly klíče. Nám hostinský žádné klíče nenabídl. Myslím, že jsme měli štěstí,že nás neubytoval někde za výčepem spolu s kusy masa a soudky s pivem.
"Z toho nepochází nikdy nic dobrého, když se najímají civilisté, pane. A zvlášť ne bláznivi venkované, kteří prohlašují, že jsou staří celé století-" bylo slyšet reptání a posunování nějakých zavazadel. Bylo zřejmé, že ti dva jsou v přátelských vztazích, bez ohledu na rozdíl v hodnostech. No, ale ten mladý Atvalid je ve svém postavení nováčkem, že? A pravděpodobně i v celém veřejném životě, podle toho, co utrousil Sembet.
"Ona je kyrif, " řekl Stevard nevrle, "z rodiny kyrifů. Tak nečekej, že bude normální."
Ztuhla jsem.
Pokračoval: "Když říká, že odkryje to místo ve dvě hodiny po svítání... no, tak musíme doufat, že ho odkryje mezi východem slunce a dopolední svačinou. Co víc můžeme dělat?"
"Mohli bychom poslat další oddíly ven na farmy."
"A k čemu, aby s sebou vzaly tah? Udeřili jsme na každou farmu mezi tímhle místem a Shaskalou a také na polovinu západních farem. Smiř se s tím, oni mají Steretha Tar'krima rádi. Nemají rádi nás."
Hlasy slábly, jak scházeli dolů ze schodů.
"Myslím, že máme v každém případě čas na snídani," zaslechla jsem důstojníka. Vyšla jsem do chodby, zavřela dveře a opřela se o ně. Kyrifové?
Když jsem kdysi sbírala ivorské legendy na doktorát, který jsem nikdy úplně nezískala, doslechla jsem se o kyrifech.

Příběh končí takto:
Otoč se tváři k západu a hasnoucímu slunci. Zavři oči. Odstraň lidi z kopců a silnic. Až bude svět prázdný, odstraň budovy, farmy, studny, domácí zvířata. Až budou pryč, odstraň morčáky, jestřáby, noční lovce, hmyz, všechen život, kromě zvuku tvého vlastního srdce. Až budeš vědět, že je svět prázdný kromě zvuku větru, prohánějícího se nad trávou, otevři oči. "
Farmářský chlapec, který byl první kyrif, se řídil radou draka. Když otevřel oči, uviděl farmu, kopce a vesnici v pozadí, stejně rušné jako vždy. Ale nikde nezůstala žádná kouzla. A tak udeřil na svého nepřítele, čaroděje, který byl teď proti svým obětem bezbranný.
Ve světě pak nebyla žádná kouzla, dokud ten kyrif nezemřel.
Když jsem ten příběh slyšela poprvé, pomyslela jsem si: pravděpo-
dobně ho zabili mladého. Kolem byla spousta lidí, kteří byli na kouzlech závislí a ivorské pověsti jsou plné draze zaplacené pomsty. Opravdu existovali kyrifové? Stevard si to myslí. Koneckonců, historie se hemží lidmi ve vysokém postavení, kteří propadli pověrčivosti. A pak, Stevard a jeho důstojník si tím byli oba skálopevně jisti, a tento přepjatý přístup považovat to za samozřejmé byl charakteristickým znakem pravé ivorské magie.
Měla v úmyslu "odkrýt místo" dvě hodiny po rozbřesku. Ran měl pravdu, Cantryina iluze na křižovatce se vrátila, aby ho strašila. Ta síla věděla, že je do hry zapletený čaroděj. Představuje si snad Stevard, že jsou trhová městečka plná banditů, kteří tam pod pláštěm iluze volně přicházejí a odcházejí? Jak daleko až došlo jeho šílenství? Předpokládám, že Atvalidům to moc příjemné není. Domněnka, že lidé, na jejichž hlavy je vypsaná odměna, by používali iluzorní totožnost, kdyby mohli, je ale rozumná. Jenže my nejsme ta velká síla ve vesnicích, jak si oni myslí. Sakra, my jsme sem přišli jen na chvíli, jen na tak dlouho, abychom udělali obchod a odešli. Vlastně-
Vlastně, právě teď jediný člověk s falešnou totožností je Ran tam dole.
Vyběhla jsem na schody.
Dole se mi naskytl mírumilovný pohled. Několik lidí u stolů konzumovalo lákavě vyhlížející vejce a nevábně vyhlížející čokoládu. Na výčepním pultu stála obrovská ozdobná konvice tahu. Ran ve svém farmářském přestrojení stál u protější stěny v hloučku doufajících, kde měli čekat, jak oznamovala vyhláška, na Mistra konvoje... a osm milicionářů, osm -počítala jsem je - kteří tam s rozpačitým výrazem postávali, aby pečovali o blaho svých nadřízených. Stevard a jeho osobní důstojník se posadili ke stolu a poručili si snídani. Ran na mě vrhl bezmocný pohled a zůstal na místě.
Měla bych si jít stoupnout k němu? Co se děje? Děje se něco?
Nebezpečí činu se svářilo s nebezpečím nečinnosti. S tím šátkem kolem hlavy jsem sice žádnou zvláštní pozornost nevyvolávala, ale každému, kdo měl zájem prohlédnout si mě zblízka, bylo pořád jasné, že jsem barbarka. Asi bych neměla upozorňovat na Rana tím, že k němu půjdu a budu mu šeptat do ucha, i když jsem strašně nutně potřebovala jeho odborný posudek.
Dovnitř vstoupila ta stará žena ze včerejší noci. Zahlédla Stevarda u stolu, jak si nabírá lžící něco hrudkovitého, a nenucenou chůzí osmnáctileté dívky volných mravů se nesla ke stolu. "Nazdar, synku," pronesla, když si sedala obkročmo na lavici vedle něj. Stevard se nepatrně odtáhl.
Je opravdu kyrif? Ale i kdyby kyrifové existovali, byl by někdo tak pošetilý a požádal nějakého, aby odstranil ze světa magii? Nebo třeba jen z jednoho místa, kdyby mohli svoji žádost trochu omezit? Podle legendy kouzlo zmizelo navždy, když ho kyrif vysál.
Stevardův důstojník k vejcím a ovesné kaši popíjel pivo. Ani nezvedl oči ad talíře a řekl: "Těší mě, že vás poznávám osobně, babi. Zatím jsem vás viděl jen v měsíčním světle, jak házíte kameny."
"To musel být někdo jiný, mladíku. Já jsem moc stará na házení kamenů. Zeptejte se, kolik mi je."
Ach bože. "Ctihodná paní," začal Stevard, "promiňte mi mou troufalost, ale jsem v časové tísni. Najíte se s námi? Nebo chcete raději hned dokázat svoje tvrzení?" Ten muž měl tvář dítěte a jedl k snídani patlaniny, ale mluvit uměl. On, Ran a Sembet Triol mohli tvořit trojici na Imperiálním kuželkářském hřišti.
"Už jsem začala, lásko," odpověděla.
Stevard se zatvářil znepokojeně. "Chtěl jsem s vámi nejdřív mluvit. Mým záměrem opravdu není nechat trvale zmizet kouzlo z této oblasti. Moje rodina má dost obvyklých nepřátel a netouží si nadělat dalších několik tisíc z řad našich vlastních občanů-"
Atvalid junior neudělal přestávku, aby se nadechl. Babka mu položila na rameno kostnatou ruku. "Klid, lásko, tak jednak, tady v Sektoru není dost magie na to, aby ji mohl někdo postrádat."
"To není-"
"A jak už jsem vám řekla, odkryju jen malou oblast - v okruhu několika kilometrů od tohoto výčepu jako středového bodu. Skoro na konec Kynoginu, ale ne úplně."
"Ale chtěl jsem o tom s vámi nejdřív mluvit-"
"A není to nic trvalého, synku, vrátí se to za pár hodin. Už jsem to dělala. Musím jen usměrnit kouzlo do nějakého předmětu. Brzy začne zase prosakovat zpátky tam, kam patří, nelamte si hlavu."
Stevard odstrčil mísu s nevábnou krmí s výrazem žaludeční nevolnosti, kterou bych chápala i za daleko klidnější situace. "Takže vy opravdu zaručíte, že udržíte ten proces v mezích."
"Děláme to už léta, holoubku. V téhle části Sektoru byli vždycky kyrifové. "
Pro Atvalidy byl tohle pekelný risk. Do té chvíle stará žena nikoho
nepřesvědčila, že to má v hlavě v pořádku. Guvernérova rodina byla tak zaneprázdněna problémem zbojníků, jako by tím byli přímo posedlí. No, já už jsem toho vyslechla dost, abych věděla, co se bude dít. Je ještě čas dostat Rana z dosahu?
"Tode? " Stevard se tázavě zadíval na svého pobočníka.

"Kolem města máme rozmístěných dvacet mužů," odpověděl důstojník úslužně. "Tedy kromě těch, kteří jsou zde. Není pravděpodobné, že tu bude přítomen větší počet zbojníků, aby nám mohli způsobit nějaké potíže. Já nejsem ani v nejmenším přesvědčen, že tu vůbec nějací jsou, pane."
"Pak tedy půjdeme do dalšího trhového města a ctihodnou dámu vezmeme s sebou," řekl pevně Stevard.
Na druhé straně výčepu se objevil Mistr konvoje a naslouchal žádostem hloučku mužů, kteří čekali na zaměstnání. Dělal to velmi poctivě, bral je jednoho po druhém. Ran byl třetí v řadě.
Kdyby si tak zařídil tu práci a poslali ho pryč-
"Jak dlouho to bude trvat?" zeptal se Stevard.
"Kdo ví?" odpověděla babka.
Stevard si pohrával s prázdným šálkem od čokolády. "Nějaký předmět," řekl hloubavě. "Jaký předmět jste určila, aby podržel kouzlo? Nějaký talisman? Nůž, šperk, psa, oblíbené zvíře, osobu?"
"No," afektovaně protahovala samohlásky, "já bych to pivo nepila."
Důstojník Tod náhle postavil svůj džbán. "Co se stane, když budu pít to pivo? " naléhal.
"To se neví."
"Oteču a umřu?"
"To se neví," opakovala. "Může se stát dobré, může se stát špatné. Nebo velké nebo malé. Nemohu říct." Se zájmem ho pozorovala. " Cítíte nějaký rozdíl?"
Důstojník se podíval na Atvalida. "Jestli se změním na velkou hnědou polní myš-"
"Pošlu tě do penze s polovičním platem. Ale stejně by to bylo jen dočasně, že, ctihodná paní? "
"Možná." Vyplázla jazyk a dotkla se jím nosu. "Já sama jsem pila pivo, než jsem sem šla, a zdá se, že mi nic není."
Tod vypadal, jako když je mu špatně od žaludku. Nedokázal se ovládnout a pořád si prohlížel hrud, nohy, paže. Oči se mu rozšířily hrůzou. "Pane Strážce, já svítím!" Natáhl k Stevardovi pravou ruku, jako by od něj čekal, že z moci svého úřadu udělá tomuhle nesmyslu konec.
Jeho paže světélkovala narůžovělým světlem, které ztmavlo do levandulového a pak tmavě fialového. Obrátila jsem se k Ranovi. Také začínal svítit. Velmi slabě, ještě to nebylo nápadné. Stařena se podívala na Todovu paži a hvízdla.
"Spousta magie těžkého kalibru v okolí, pánové. Abych vám řekla pravdu, ti zbojníci v tom musí být mnohem zběhlejší, než jsem tušila. Doufám, že jsou vaši muži na ně připraveni."
"Pane!" zvolal Tod.
Jeho Stevard se tvářil bezmocně a já jsem měla tentýž pocit. Udělala jsem šest kroků od místa, kde jsem stála, způsobila trochu hluku a přistoupila ke stolu jako žena, která má nějaké poslání. "Pane Strážce, žádám váš úřad o azyl."
"Cože?" Na chvíli na mně spočinul pohledem, pak se v šílené úzkosti obrátil zpátky k důstojníku Todovi, jehož tvář zfialověla. "Co? Je mi líto, ale teď ne-"
"Pane Strážce, odvolávám se na slovo vaší rodiny! Potřebuji vaši ochranu!"
"Cože? " opakoval, ačkoli teď už mi věnoval víc pozornosti.
Stáhla jsem z hlavy šátek a předvedla ukázku svých teprve před dvěma dny umytých rudohnědých vlasů. Zamrkal. "V důvěře ve slovo Atvalidů svěřuji vám svoji bezpečnost a odměnu, pane. Můj život je ve vašich rukách."
Už se trochu vzpamatoval, zvedl ruku a pokynul jednomu z vojáků směrem k nám. "Seržante, dohlédněte na tu ženu, než stačím-"
Tak to by nikdy neskončilo. "Pane Strážce, není čas! Jmenuji se Cantry-"
Voják, který už mi sahal po ruce, se zarazil. Atvalidova tvář se poprvé obrátila přímo ke mně. Rychle jsem pokračovala: "A jsem tu, abych udala Steretha Tar'krima!" Stevard váhal. Naléhala jsem: "Je teď zrovna v téhle budově - tam, pane Strážce!"
A ukázala jsem na Rana.

16. kapitola

Kynoginská banka s burzou je vedle vinárny nejsolidnější stavbou v trhovém městě. Pod ní je dokonce vyhloubený suterén a kamenné základy. I zdi jsou z kamene a sklepení rozdělené do několika místností: pokladnice, strážnice, speciální sklad... a nejspíš ještě jedna nebo dvě, které jsem nikdy neviděla. To, co jsem ale viděla, si velmi dobře pamatuji. V Kynoginské bance a burze jsem totiž strávila nejdelší den svého života.
Ano, ve vinárně jsem vyvolala značnou senzaci. Pohled na Ranovu tvář mě sice deprimoval, ale šla jsem do toho tvrdě. Samozřejmě si okamžitě uvědomil, že se něco děje, ale neměla jsem žádnou možnost, jak mu říct co.
"Přísahám při všem, co je mi svaté," volala jsem, "že je to Stereth Tar'krim. Podívejte se na něj! Svítí. Jeho iluze se ztrácí!"
Stevard se kousl do rtu. "Mohl by to být nevinný člověk, který trpí vedlejšími účinky z toho prokletého piva." Ale neřekl to přesvědčivě. Byla jsem barbarka. Bylo docela možné, že jsem Cantry.
"Za minutu uvidíte jeho pravou tvář, pane Strážce. Uvidíte, že nelžu."
Stevard pohlédl na Rana, který tam stál a jen s námahou předstíral klid. Zeptal se: "Kdo jste, pane? Řekněte nám vaše jméno, jméno vaší farmy a vaší rodiny."
Ran byl Cormallon. Nepopřel nic z toho, co jsem řekla. Z jeho hlediska jsme příslušníci téhož Domu, příbuzní a napůl manželé. To znamená, že mě využije každým způsobem, aniž by žádal o dovolení, ale také to, že svěří křehkou loďku svého života a bezpečí do mých rukou a bude doufat v nejlepší. A vlny na tom oceánu teď vypadaly hrozivě.
"Odpovězte mi, pane, jestli nemáte co skrývat," požádal ho Stevard.
Ran mlčel. Za malou chvilku zmizela jeho farmářská čepice. Vlasy mu zhoustly, krk zeštíhlel, oči, které už nebyly ukryté v záhybech a
vráskách z celoživotního farmářova mhouření očí proti slunci na Planině, zvýrazněly. Ve výčepu bylo ticho jako v

kostele. Vypadalo to, jako by sledovali nějakou napínavou scénu z divadelní hry.
"Stereth Tar'krim," vydechl někdo. Byl to jeden z civilistů.
Ranův pohled sjel na ruce, ruce mladého muže, kterých se fyzická dřina dotkla jen letmo. Otřel si dlaně o kalhoty a podíval se na mne.
"Říkala jsem vám to," poznamenala jsem neadresně a sedla si ke Stevardovu stolu dřív, než se zhroutím.
Během několika vteřin byl z obou stran obklopen vojáky. Během několika minut se ta zvěst zázračnou rychlostí rozšířila mezi lidmi a výčep se začal plnit zástupem farmářů, překupníků kradeného zboží a zprostředkovatelů z rančů. Důstojníci milice museli v jednom kuse křičet na nově příchozí, aby přestali blokovat vchod.
Chudák důstojník Tod. Seděl na lavici napůl šílený a nad hlavou mu světélkovala farmářská čepice. Nikdo se ho nechtěl dotknout.
Pokud šlo o Stevarda, jeho pozornost byla zaměřená na mne a na Rana. Atvalid se snažil pokračovat v hovoru se mnou, ale v hluku, který působil dav, bylo špatně slyšet. "Hod sebou," zařval nakonec na jednoho důstojníka. "Odvedeme je pryč."
"Ale kam, pane? " zařval i důstojník a tvářil se bezmocně.
Atvalid chvíli mlčel. "Banka," řekl pak. "Musí tam být přece nějaké bezpečné místo."
"A co s ním?" Důstojník ukázal na Toda.
"No, uložte ho nahoře do postele. Ať tam s ním někdo zůstane."
Nějaký hlas řekl: "Měli byste ho raději odvést z téhle oblasti, jestli chcete, aby se vrátil do původního stavu." Atvalid se rozhlédl a já také. Byla to stařena kyrif, která nás všechny do toho dostala. Zapomněli jsme na ni.
Stevard se zatvářil, jako že by jí rád něco řekl, kdyby nebyl v tak zoufalé situaci. Chytil mě za ruku a zavolal znovu na důstojníka: "Odveďte ho za kopec a nechtě ho u regimentu. A jestli to nebude dost daleko, odveďte ho dál. Vezmi si s sebou jen jednoho vojáka, potřebuji je tady." A táhl mě ke dveřím. Ran byl postrkovaný stejnou cestou mužem s puškou.
Stál tam dav lidí, kteří se chtěli dostat dovnitř. "Je to opravdu Can-try? " zeptal se někdo huhňavým přízvukem typickým pro Sektor.
"Jasně, že je. Kdo jiný by to byl?"
"To je pravda. Všichni tymoni vypadají stejně."
"Zaplatíte jí?"
"Jo, dáte jí tu odměnu, pane Strážce?"
Stevard váhal. "Jestli je to Stereth Tar'krim, pak odměnu dostane."
Nějaký muž si odfrkl. "A kdo jiný by to byl? Na koho jinýho civíme celý léto na všech zdech? "
"Zaplatíme jí," řekl Stevard. "Teď uvolněte cestu."
Stáli jsme na prahu, napůl v denním světle, a přes cestu jsem viděla impozantní obrysy kynoginské banky a burzy. Bylo snadné si představit, jak do ní člověk vejde a už nikdy nevyjde. Abych nevypadla z role, zavolala jsem:
"Hlídejte to, přátelé! Zasloužím si odměnu, ujistěte se, že mi ji vyplatili! Přesvědčte se, že Dům Atvalidů dodržuje sliby a že nezmizím navždy v sklepeních naproti."
Stevardovo sevření zesílilo. "Řekl jsem, že zaplatíme! Uvidíte ji, jak svobodně odchází se všemi tabaly, které jsme slíbili." A pak ještě zasyčel: "A kéž by po cestě z města na vás čekal zbojník, který vás nemá v lásce." Naštvalo ho, že jsem do toho tahala jeho rodinu.
"Jen ne osobně," mumlala jsem a pak mě bez okolků vyprovodil přes ulici a po dvou schodech do banky. Nějaký vtipálek napsal červeně na šedý kámen po straně: Úrok Zabíjí.
Myslím, že jsem vyprávěla docela dobrou historku. Měla jsem dost dlouho tu čest se Sterethem a Cantry, abych dokázala přidat praktické detaily života mimo zákon v Sektoru. Přes všechno vyhlašování milostí a odměn chtěli samozřejmě vědět místo pobytu. Zmínila jsem se o několika místech na Deathwellské pláni, dost daleko, abych neohrozila území Tarnisse Corda. Řekla jsem, že jsme se různě stěhovali, protože Stereth měl pocit, že je to bezpečnější.
Když se dívám zpátky, žasnu nad tím, že mě nenapadlo odhalit naši totožnost nebo alespoň moji athénskou příslušnost. Mohla jsem dokázat, že v době, kdy Cantry začínala svoji kariéru, jsem byla mimo planetu. Ale mě to vůbec nenapadlo.
Ptali se, proč jsem ho udala. Peníze, odpověděla jsem a kromě toho jsme se pohádali.
Peníze a pomsta, to je vždycky přijatelné vysvětlení. Nechali mě chvíli na pokoji a soustředili se na zajatého zbojnického vůdce v druhé místnosti. Směla jsem si nechat svoje věci, i když mě prohledali, jestli nemám zbraně. Ovšem, vždyť jsem nebyla v zásadě zatčená. Dokonce mě vzali na chvíli nahoru a dali mi plný měšec peněz, zatímco pár kynoginských svědků přihlíželo a fotilo mě, aby existoval doklad.
Ale nepustili mě. Byla jsem ve speciálním skladu, obklopená kolem dokola krabicemi. Vlevo byly vyztužené dveře, které vedly do pokladnice, kde drželi Rana. Vpravo vyztužené dveře do strážnice a za ní ke schodům. Nevěděla jsem, co dělají s Ranem. Nemohla jsem jít do té části sklepení a nemohla jsem jít ani ven. Nemohla jsem dělat nic jiného, než přecházet sem a tam. Nenáviděla jsem rozhovor s nimi, ale teď jsem si přála, aby se Stevard nebo jeho přátelé vrátili a dál mě vyslýchali. Strašně nutně jsem potřebovala něco dělat.
Plynuly hodiny. Hodiny.
Konečně se Stevard vrátil. Mladý Vere Atvalid, s očima unavenýma, ale odhodlanýma, v rukou zapomenutý zmuchlaný plstěný modrý klobouk Imperiálního privilegia. Kdybych nebyla odkázaná na jeho milost, možná by mi ho bylo i líto. Nevypadal jako muž, který právě dosáhl největšího úspěchu a zachránil čest svého Domu. Vypadal vyčerpaně. A mladě.
A teď se na to podívejte z trochu jiného hlediska. Kdo byl hrdina a kdo zlosyn? Ten rádoby Robin Hood, jenž velel

něčemu, co byla vlastně banda zločinců, rozšířil svou moc v nelítostném gangsterském stylu, který, nač to skrývat, bral živobytí spoustě nevinných pěstitelů tahu západně od planiny? Anebo Atvalidové, kteří byli vystaveni takovému nátlaku a tolik se snažili jednat správně.
Ale právě v tu chvíli mi bylo jedno, jak moc se snaží. Se Sterethem bych se dokázala dohodnout.
Vere Atvalid se posadil ke stolu, který do skladu přinesli, a upřeně mě pozoroval. "My víme, že je to Stereth Tar'krim," začal.
Čekala jsem.
"Porovnali jsme ho se záznamem z vězení v Shaskale. Typy souhlasí."
Zdálo se mi, že chce, abych promluvila, a tak jsem se zeptala: "Žasnu, že se vám to podařilo tak rychle."
"Vozím s sebou přípojku na Síť."
Jaká to výjimečná zdatnost. Už jsem byla z té konverzace unavená, a proto prostořeká.
"Chcete s ním mluvit?" zeptal se.
Překvapeně jsem na něj pohlédla.
"Nám to nevadí. Rád vám to zařídím. To bude asi naposledy, co
s ním budete moct mluvit o samotě, než ho dopravíme do Shaskaly na veřejnou popravu. Myslel jsem, že byste si možná měli co říct."
"Děkuji vám," pronesla jsem opatrně.
"Není zač. Je tma, budete chtít asi odejít, nejlépe kdybychom to udělali hned, jestli jste připravená."
Tma? Takže už musel uběhnout celý den. Není divu, že jsme všichni tak vyčerpaní. Budete chtít odejít. To vypadalo nadějně.
Ale samozřejmě bude mít nějakou možnost odposlouchávat rozhovor. Můj mozek v šíleném vypětí pracoval na plné obrátky. Jestli s námi nenechá stráž, pak půjde o nějakou technickou metodu, což je v Sektoru obtížné zařídit. A já bych stejně mohla těžko vejít dovnitř a říct:
"Mimochodem, Sterethe, Stevard má někde přípojku na Síť. Hodlá nás odposlouchávat."
Ale Ran tak fanaticky nedůvěřuje cizincům, nepochybně ho to také napadlo.
"Připravena?" zeptal se Stevard a vstal.
Přikývla jsem a následovala ho k levým dveřím.
Ran vypadal, jako když vyhrál první cenu v soutěži o nejvyčerpanější výraz, ale jinak zřejmě žádnou újmu neutrpěl.
Trochu jsem se uklidnila. Vere Atvalid se uklonil, odešel a zavřel za sebou.
Pokladnice dělala čest svému jménu: byla plná peněz. Pytle, krabice, kartony, ocelové zásobníky; všechny nacpané tabaly a bakrasy. Kolem leželo také pár drobných kembitů, ale jinak to tu mysleli s bezpečností doopravdy. Ocelové zásobníky byly zajištěné pečetí, která se dala porušit jen jednou a na každé byla vyznačena určitá částka slovy a pod tím číslicemi. Pravděpodobně každý příchozí byl při odchodu podroben zevrubné prohlídce. A jinudy ty prachy nemohly odejít. Jediná cesta ven byla ta, kterou jsem právě přišla.
Ran seděl na lavici za stolem. Stolem na hazardní hry, vypůjčeným z vinárny, s rudými skvrnami. Jistě se v duchu zaobíral jinými věcmi, ale stejně jsem doufala, že mu peníze, kterými je obklopený, nejdou na nervy. Zvedl ke mně oči, které nic neprozrazovaly. "Nemáš mi co říct?" zeptal se.
Přesně podle své role. Des Helani to sice nebyl, ale někde v té větě jsem zaslechla Sterethův vyrovnaný tón. Ran hrál postavu, která mu byla přidělena. Pocítila jsem úlevu a zmocnila se mne pýcha.
"Neměla jsem na vybranou." Mluvila jsem zároveň za Cantry i Theodoru.
Něco zabručel. Pokračovala jsem: "Už mi zaplatili." Snad mám šanci dostat se odtud a sehnat pomoc.
"Pochybuji, že někam půjdeš, dokud nebude po popravě."
Kanz. Cožpak je to všechno k ničemu? "Možná můžeš něco nabídnout na výměnu." Jako třeba místo, kde se skrývá Stereth, ačkoli to byla ohavná myšlenka. Ale kdyby pochytali ostatní, konečně by vyšla najevo Sterethova totožnost.
Jeho oči se setkaly s mýma. "Nic mě nenapadá." Nechci ani to, aby se jméno Cormallon vyskytovalo v mysli lidí v jedné větě spolu se slovem velezrada.
Bože. Možná jsme měli na sebe řvát, asi by to bylo věrohodnější, ale já jsem neviděla, že by Stereth za jakýchkoli okolností ztratil sebeovládání. Nebo se možná mýlím, možná je Cantry jediná, na kterou by křičel.
Ne, ani u Cantry jsem neviděla náznak něčeho podobného. Ačkoli kdo ví, co se děje, když jsou dva lidé spolu sami ve tmě?
"Chtěl jsem se zeptat, řekl Ran. "Vzala by sis mě definitivně?"
Moje myšlenky udělaly prudký obrat. Sedíš tu a rozhoduješ o vlastní popravě a chceš mluvit o naší svatbě?
"Měl jsem spoustu času přemýšlet. Jen mě tak napadlo, že se zeptám, " dodal prostě.
Jen pánbůh ví, co si o tom myslí odposlouchávací. "S největší pravděpodobností ano."
"Tak tedy dobře." Trochu roztřeseně se usmál a vzal mě za ruku.
Dveře se rozlétly. Vere Atvalid, nepochybně otrávený směrem, kudy se ubíral hovor. Řekl: "Děkuji, Cantry. Můžete teď počkat v druhé místnosti. " Ani to obyčejné "má paní". Dokázal se poklonit před kyrifem, babiznou v obnošených kalhotách, ale zbojníky zřejmě řadil do úplně jiné kategorie. Ti snobi Atvalidové měli vlastní měřítka. Doufala jsem, že k té jeho zatracené svatbě nikdy nedojde.
Vstala jsem. Ran řekl: "Miláčku, odstup od stolu."
Jak už jsem řekla předtím, existuje tón, který lidé užívají, když něco myslí opravdu vážně. Byla jsem totálně zmatená, ale odstoupila jsem.
Vere Atvalid si položil ruku na hrud. Zdálo se, že má potíže s dýcháním. Ran poručil: "Zavři dveře."
Myslel tím mne, ačkoli nespouštěl oči z Atvalida. Zavřela jsem je. Stevard bledl. Začal kašlat.

Už jste viděli, jak se někdo dusí? Před dvěma vteřinami se zajímal o tisíc podružných detailů, měl nekompromisní názor na správný vzor
límečku u košile a zdůrazňoval fakt, že nenávidí zeleninu. Po dvou vteřinách jste si mohli všimnout, že už ho z toho nezajímá ani písmenko. Všechno se soustředí jen na jeden problém. Mohla by nastat invaze draků z Annurianovy legendy, mohla by být ohrožena existence lidské rasy, a jeho by výsledek nezajímal. Nejde jen o fakt, že smrt má svou vlastní perspektivu, ale také o překvapení, že přichází v určitých formách. Lidé samozřejmě umírají z různých důvodů dobrovolně. Jenže v některých případech přichází smrt bez varování, bez možnosti připravit se na ni. Tělo zjišťuje, že mu jeho vlastní schránka neoponuje. Chce žít a k čertu se vším ostatním.
Vere Atvalid zaryl prsty do vlastního břicha, ale samozřejmě tam nebylo nic, co by z něj mohl vymáčknout. Horečně si ohmatával krk a hledal nějakou překážku, o níž věděl, že tam je.
Ran se mu díval do očí. Atvalid se sehnul nad stolem a zabušil do něj. Dělejte něco!
Ran se nad něj pomalu naklonil. Měkký modrý plstěný klobouk Im-perálního privilegia měl Atvalid zastrčený za opaskem. Jeho okraj vyčníval ze svrchní róby. Ran si zamyšleně olízl horní ret a sáhl po modrých záhybech. Pak zaváhal. "Nemohu ho vzít," řekl. "Musíte mi ho dát."
Atvalidova pěst znovu udeřila do stolu.
"Slyšíte mě?" zeptal se znechuceně Ran, ale každé slovo vyslovoval zřetelně a nahlas, jako by agónie měla vlastní sílu, kterou musí překonat, aby ho bylo slyšet. "Musíte mi ho dát."
Atvalid hrábl za opasek. Uchopil oba konce klobouku najednou, ale nemohl ho dostat ven. Nakonec ho vytáhl a mrštil jím po Ranovi.
Zasáhl ho do hrudi. Pak sebou Vere Atvalid praštil na zem a zůstal bez hnutí ležet.
Obešla jsem stůl, přiklekla k němu a dívala se mu do obličeje. Opět dýchal.
Vzhlédla jsem.
"Cos to udělal? A co dobrého nám z toho vzejde? Ve vedlejší místnosti je půl tuctu strážců a nahoře další tucet. Hodláš je snad všechny udusit?"
Ta kyrif měla zřejmě pravdu. Magie byla odplavena jen dočasně. Ale nebylo mi jasné, jak nám to teď pomůže.
Upřeně pozoroval modrý klobouk, který držel v rukou. Sám byl pořádně utahaný, ale v očích měl triumfální výraz. Klesl na kolena vedle mne a mrkl na Atvalida. "Je živý." Pak se zhluboka nadechl. "Potřeboval jsem jeho symbolický souhlas, protože jinak bych to nemohl udělat tak rychle."
"Ale co? Budou tady za minutu-"
"Kdyby poslouchali, už by tu byli. Neříkám, že nás nenahrávali, ale on byl jediný, kdo poslouchal. - Ale stejně. Dávej pozor na to, co říkáš. Jen tak pro všechny případy."
"Bude vzteky bez sebe, až se probudí. Šance, že mě pustí, právě vzaly za své."
"Začali milosrdným skutkem." Mluvil rychle. "Sundej mu svrchní plášť."
Pustila jsem se do svlékání a přitom jsem ho zpovídala: "Hele, já vím, že si rád necháváš věci pro sebe, ale tohle je určitě ta pravá chvíle promluvit-"
"Děláme logickou věc, Th- eh, miláčku. Jedna osoba sem vešla. Jedna osoba odejde. On."
S napůl svlečeným pláštěm jsem se zarazila. "Další projektovaná iluze? To není možné. Trvalo by týdny ji vytvořit."
"Vyvolaná iluze, která použije Atvalida jako ohnisko pozornosti. Podle magických zákonů je pozornost energie. V Atvalidovi jsou soustředěné vjemy všech, kteří ho v poslední době viděli a on dovolil, aby byly vytaženy. Dáš si na hlavu jeho klobouk-"
Přesto, že jsem několik let studovala magii, dokázala jsem zatím sledovat jen Ranův technický žargon. Jedna věc byla ale jasná: "Já si vezmu klobouk?"
"Jen jeden z nás může odejít. Ty jsi logický výběr."
Obvykle si rezervuji hádky až na chvíle, kdy krize pomine, ale teď jsme tady ztratili tři minuty nebo čtyři minuty tím, že jsme to probírali ze všech stran. Zpočátku Ran promrhal nějaký čas tím, že zaujal postavení Prvního Cormallona a poroučel mi, abych odešla. To mělo ale obvyklý efekt, a tak toho brzy nechal. Já zase namítala, že on je tu doma a že mám víc důvěry v jeho schopnosti něco podniknout po útěku, než ve své. Poukázal na to, že iluze farmáře už není bezpečná a se svou tváří se nedostane ani deset kroků od banky.
"Ale jestli nebude iluze fungovat u tebe, nevím, jak bude fungovat u mne."
"Dej mi karty," požádal mě.
Podala jsem mu váček a pokračovala ve výměně názorů. "Už jsi mohl být pryč a poohlížet se po přípojce na Síť. Stevard ji má."
Rozložil na stůl karty do vějíře; zřejmě hledal určitou kartu. "Jestli mě popraví," pronesl hlasem, který naznačoval, že jeho mysl se zabývá něčím jiným, "všechny důkazy o příslušnosti k rodině zemřou se mnou. Nikdo se nebude obtěžovat, aby to zjišťoval."
Vytáhl z balíčku kartu.
"Tady je."
Ran je rozený egoista, s výjimkou případů, kdy jde o plnění povinností. "A co já?" zeptala jsem se nakonec v beznaději. "Co si mám počít sama v Severozápadním sektoru? "
Vypadal trochu překvapeně. "Nemůžeme jít oba. Tady - vidíš tu kartu?"
Byl na ní most z provazů a fošen přes Hromovou strž. Nějaký farmář přes něj vedl modifikovaného vola s vozíkem, přinejmenším riskantní záležitost. Trochu jsem se stáhla, abych zabránila kartě změnit se v živý obraz.
"'Usilovná snaha.' No a co s tím?"
"Už ji nemáme." Roztrhl kartu na dvě poloviny. "Obraz také představuje spojení mezi dvěma geografickými lokalitami.

My jsme také spojeni prostřednictvím tohoto balíčku karet. Kdybychom absolvovali cormallonský svatební obřad, vyměnili bychom si na chvíli modré kameny, ale stejným způsobem použijeme to, co máme po ruce."
Zamrkala jsem. Zůstávala jsem někde daleko za ním. Nechápavější už jsem nemohla být, ani kdyby začal recitovat: "Bylť jasný den a štíhlé věže chrámů-"
Skoro jsem řekla: "Rane," ale včas jsem si vzpomněla, že nemám užívat jeho pravé jméno. Zvedl oči od stolu a řekl: "Čas, můj tymone. Už žádný nemáme. Vezmi si kartu."
Vzala jsem si tu polovinu, kterou mi podával a zcela mechanicky vrátila balíček do váčku.
"Ignis fatuous," řekl pak. "Iluze, uložená do mysli pozorovatele. Jako romantická láska." (To mluví Ivoran). "Ti, co viděli Vereho Atvalida úplně nedávno nebo ti, kteří jsou s ním v denním kontaktu, si podrží jeho podobu, silně vtisknutou do paměti. A tu podobu pak uvidí. Stráže v místnosti u schodů ho viděly před chvílí. Nechají tě projít."
Ukládal si do kapsy druhou půlku karty, vedle přívěsku z modrého kamene.
"Já ale vůbec nevypadám jako Vere Atvalid," namítla jsem.
"Je to vyvolaná iluze, ne projektovaná. Ty se nezměníš."
"Děkuji, znám rozdíl. A také vím, že takovou iluzi může vyvolat jen čaroděj, a jenom, když je osobně přítomný na místě. A musí se vyvolat na každou osobu, jednu po druhé. Takže přece jen to vypadá, že logickým kandidátem na útěk jsi ty-"
Budu s tebou na každém kroku.
Neřekl to nahlas. Zírala jsem na něj. "Karty," řekl. "Oba jsme je tolikrát použili, oba jsme se nad nimi tolik trápili... jsou pro tebe ekvivalentem modrého kamene, Theo - miláčku. Kdybys zítra zemřela, mohli bychom z balíčku karet rekonstruovat tvoje vzpomínky."
Před očima mi vyvstala náhlá a poněkud dusivá vize mého balíčku karet v knihovně-márnici na Cormallonu, mezi Ranovými mrtvými předky, který by tu a tam někdo vytáhl na procházku prostřednictvím mé paměti.
"Pozornost je energie," zdůraznil znovu a připomněl tím jeden ze sto deseti zákonů magie. "Tvoje pozornost kartám, pozornost jiných lidí Veremu Atvalidovi - duševní stopy zůstávají, alespoň krátkou chvíli. Budu se moct dívat tvýma očima a udělat, co bude zapotřebí. Takže bychom to raději měli zkrátit, tymone, a vypustit tě do světa, dokud to jde."
"A ty budeš se mnou... na každém kroku."
"Když se nedostaneš příliš daleko z dosahu. Dokud budeš v bance, mělo by to být v pořádku."
Váhala jsem.
"Náš přítel nezůstane navěky v bezvědomí. A ty tady váháš už skoro deset minut."
"Já neváhám!" řekla jsem poněkud nahlas, ve snaze zakrýt zmatek, který jsem cítila. Opravdu, nikdy jsem si nepředstavovala Rana, jak se houpe na provazu nebo leží vedle popravčího špalku, když mě pronásledovaly vidiny špatného konce Sterethovy bandy.
"To rád slyším." Ranův hlas, na rozdíl od mého, zněl naprosto normálně. "Tak ty myslíš, že bychom to nakonec přece jen dovedli až ke svatební hostině, ano? "
No, měla jsem hodně šťouravých poznámek k tomu jeho non sequi-tur, ale pod tlakem okolností jsem je zestručnila.
"Ano."
"...se jen ujistit." Ran ke mně přistoupil, letmo mě políbil a nasměroval ke dveřím. Jeho ruce na mých pažích studily jako led i přes rukávy lehké kazajky.
Prošla jsem dveřmi a vstoupila do speciálního skladu. Odcházela jsem. Slyšela jsem, jak Ran za mnou zavřel dveře a otočil klíčem v zámku.
Vypadalo to, že to opravdu není jen sen. A každým krokem, který jsem udělala, se ta skutečnost stávala stále reálnější.
Vstoupila jsem do strážní místnosti. Asi šest mladých mužů v uniformách ke mně vzhlédlo. Všechny jsem si prohlédla. Teď byl čas, abych byla zatčená, jestli se to má stát.
Jeden z nich vstal ze židle, kde pil tah. "Pane, chcete, abych zůstal u vězně?"
Zavrtěla jsem hlavou a s pocitem nevolnosti si uvědomila, že jsme s Ranem nemluvili o hlase. Když otevřu ústa, uslyší Věra Atvalida nebo vyděšenou barbarku? Spěchala jsem dál ke dveřím.
Výborně, tymone. Ranová myšlenka mě vyděsila.
Rane? Vrátila jsem ji zpátky. Žádná odpověď.
Došla jsem k prvnímu odpočívadlu a zastavila se, abych nabrala dech. Vykopali sklepem' hluboko, ti hnusní kanzové. Moje ruka na zábradlí byla studená a lepkavá.
Ne... teď už to nebude dlouho trvat. Část věty chyběla. Porucha v magii, pomyslela jsem si, ale nebylo mi do smíchu.
Šla jsem dál.
Na odpočívadle nade mnou se ozvaly kroky. Zavřely se dveře. Kroky se vydaly dolů po schodišti.
Vrátit se. A octnout se tváří v tvář šesti strážcům bez jakéhokoli vysvětlení? Nehledě k zánětu hrtanu.
Bude vypadat líp, když půjdu normálně nahoru po schodech. Ne -čím dál nahoru vyjdu, tím křehčí bude spojení s Ranovým kouzlem. Vrátila jsem se pár kroků dolů a vydala se znovu nahoru k prvnímu odpočívadlu. Objevil se komplet tmavorudých rób, vyšívaných zlatou nití. Nohy, obuté v holínkách, jako ostatně každé nohy na Plamně, ale tyhle byly z měkké, tenké žluté kůže, se semišovým jazykem. Módní bota, nic, v čem bych si tady chtěla vyšlápnout do noci.
Opasek, zdobený reliéfními obrysy listů stromu šitu. A bílá svrchní róba, čistá i v takovém podnebí. A tvář-
"Vere, můj chlapče!" řekl hlas, který už jsem předtím slyšela, ale to nezněl tak šťastně.
Hlas provinčního Guvernéra. Nora Atvalida.
Ztuhla jsem. Vereův otec se určitě nenechá oklamat na dlouho. Přiřítil se po schodech a prudce mě objal a nějak si přitom nevšiml, že jsem mnohem menší a poddajnější než jeho urostlý potomek.
Byl to milující otec. Přimáčkl moje prsa na svoji hruď. Ne, nevšiml si toho.

"Jsem na tebe tak pyšný!" volal. "Odpusť, že jsem přijel osobně. Není to proto, že bych tě chtěl kontrolovat, to přece víš, můj drahý chlapče. Ale nemohl jsem zůstat stranou. Přísahám, že jsem se snažil, celou čtvrthodinu jsem se pokoušel, ale musel jsem hned přijet. Udělal jsi všechno tak, aby to bylo hodno našeho jména, Vere. Moje nejsmělejší naděje, všechno, pro co jsem pracoval - žvaním, že? To je dobře, že tu není nikdo ze shaskalské rady. No, copak ty nic nepovíš? "
Cekal. Já také, pár vteřin, které se zdály celou věčností, zatímco mé myšlenky bezmocně bloudily jako ptáci, snažící se uniknout z místnosti.
"Rád tě vidím, otče," řekla jsem konečné.
Snažila jsem se obrnit proti tomu, co přijde.
"Tak ty mi opravdu odpouštíš? " zeptal se.
"Jistě. Eh, není co odpouštět."
Znovu paže, ovinuté kolem mého těla, můj hrudní koš napůl rozdrcený. Radostí se vznášel v oblacích. "Tak tedy, vím, že jsi poslal pro pancéřové auto," řekl Nor Atvalid, "a místo toho ti přijel stárnoucí administrátor. Ale mám pro to vysvětlení, a byl bych rád, kdybys ho vyslechl, než mi řekneš, že to není dobrý nápad."
Bála jsem se, že navrhne, abychom si šli promluvit nahoru, ale byl příliš rozčilený aby dokázal myslet na něco jiného než na to, kvůli čemu přijel.
"Tenhle Stereth Tar'krim," začal. "Stal se příliš oblíbený u nevzdělanců. Zamlouvá se těm idiotům, kteří navštěvují provinční divadlo, a myslí si, že šlechetní piráti opravdu existují."
Tak oni neexistují? To je tedy rána.
"Potřebujeme jim ukázat, že není úspěšný, že je zločinec. A k tomu neúspěšný zločinec - to je důležité, ztroskotanec. To musíme lidem nacpat do hlavy."
"Hmm."
Snažila jsem se, aby to vypadalo, že o tom uvažuju.
"A tak jsem objednal klec, kterou zkonstruují tady v Kynoginu. Něco jako vězení na kolech. Můžeme ho vézt do Shaskaly po silnicích a nechat lidi, aby se stavěli do řady a prohlédli si našeho zajatce. Pak ho ve městě veřejně popravíme. Myslím, že bychom asi neměli vyhlašovat svátek, že ne? To by mu dodalo příliš na důležitosti. A nadto chceme ten správný dav, víš. Co si o tom myslíš?"
Atvalid senior si zřejmě počínal čiperně na člověka, který prohlásil, že nechává všechno na svém synovi.
"Eh, nebude to nebezpečné, vystavovat ho na Shaskalské silnici? Mohlo by to přilákat jeho přívržence."
Doufala jsem, že si Rana nechají nějaký čas v Kynoginu. Zvlášť, když ho chtějí v Shaskale popravit.
"Tím lip, když se to stane," odpověděl Guvernér a poprvé od začátku rozmluvy malinko zchladl. "Já jen uvítám, když si s nimi budu moci lacino vyřídit účet. Zabijáci a spodina, kteří stojí v cestě všem našim nejlepším plánům."
Ani lidé, jejichž úkolem bylo chytit Steretha Tar'krima, o něm obvykle takto nemluvili. V Sektoru, kde je život těžký, mají lidé porozumění pro ty, kteří zvolili jinou cestu.
"Léta úsilí," pokračoval Nor Atvalid. "Usilování o guvernérský úřad. Snaha připravit lidi na méně zkorumpovaný systém. Neustálý boj - vím, že jsem tě zanedbával, Vere - a pokaždé víc práce a vždycky lidé, kteří stáli v cestě a odmítali pochopit, že se jim snažím pomoci, že se snažím vytvořit..."
Ten člověk tím byl opravdu posedlý. Ještě dobrých pět minut pokračoval na téma jak ho nikdo nechápal. Kdyby byli všichni táhli za jeden provaz a spolupracovali s ním! Ale ne, oni spoustou planých řečí a nezájmem o zlepšení situace neměli daleko k tomu nejhoršímu banditovi.
Uvízla jsem na schodišti s šílencem - a skutečný Vere Atvalid už zatím nejspíš přicházel k sobě. Poprvé v životě jsem pocítila panický náznak klaustrofobie.
Položila jsem mu ruku na paži. "Otče, možná bys rád sešel dolů a promluvil si se strážemi. Mohou tě o všem informovat. Jsem trochu unavený-"
Obrátil ke mně nadšený pohled a tím mne ještě víc znervóznil. Bože, vždyť musel klopit oči, když se mnou mluvil, cožpak si toho ani nevšiml?
"Synu, vážím si toho, že jsi odešel z univerzity, abys splnil toto poslání. Vím, že tví přátelé ti určitě radili, aby ses distancoval od mých malých posedlostí, že? Nemusíš odpovídat, stejně bych nic jiného od ostatních lidí přitom, jací jsou, nečekal. Ale pro mne to znamená hodně, Vere. Tvůj dědeček by byl k tomu měl také co říct."
"O... ano, to jistě."
"Sedni si na minutku, Vere."
"Cože?"
"Posaď se. Tady na schody. Chci s tebou chvíli vážně mluvit."
Mocnosti nebeské i pekelné, vyveďte mne odtud! Bohové bláznů a studentů, chci jen znovu vidět sluneční svit a vypořádat se s problémy, které mám - bohatě mi postačí.
Posadila jsem se.
"Synu, nikdy jsem s tebou moc nemluvil o Tammaském okrese. Byl jsi ještě chlapec, když jsme tam bydlili, a tehdy ještě takové potíže opravdu nebyly. Když pak nastaly, považoval jsem za nejlepší poslat tě k tvým bratrancům. Možná, že to byla chyba, Ne, že bych chtěl, abys trpěl a nebo byl v nebezpečí, ale myslím, že jako většina mladých nemáš ponětí o tom, jaké to tam bylo."
Slyšela jsem kdysi o událostech v Tammaském okrese a dokonce jsem se setkala s několika uprchlíky, ale bylo to už strašně dávno. A stejně se už všechno urovnalo, kromě nezaměstnanosti a jednotek milice, které tam zůstaly. Na Ivory byla spousta jiných míst, kterým bych dala přednost před tím bezútěšným místem.
Tammaský okres.

Nepochází odtud Stereth?
"Dědeček Torin působil v úřadě teprve měsíc, když začaly problémy. Ten, který tam byl před ním, to vedl špatně, říkal a já jsem mu věřil. Tvůj dědeček je svým způsobem čestný muž. To přece víš, ne?"
Moje hlasivky vydaly zvuk, který si bylo možné vykládat jako souhlas.
"Ovšem, tys nikdy neměl mnoho příležitostí mluvit se svým dědečkem a já jsem toho vždycky litoval. Teď už mu opravdu nezbývá žádná energie, Vere, určitě si uvědomuješ, že to není proto, že by snad neměl zájem. Koneckonců, už sotva vstane z lůžka. Z naší rodiny nikdy nikdy neudělal hanbu Modrému klobouku, synu, na to nezapomeň. Celé generace administrátorů a ani jediný ho nemusel Imperátorovi vracet zpátky. Dokonce ani dědeček. - Ne, že by pro to byl také důvod. Myslím, aby ho vracel."
Nor Atvalid mě objal kolem ramen. Užasla jsem, že tento muž, který vypadal tak zranitelný, mohl být tentýž, jenž předvedl divadlo na tribuně uprostřed města v den, kdy jsem sem přišla prodat kradený dobytek.
"Chápeš, co chci říct, synu?"
"Ale ano." Neměla jsem sice ani tušení, ale snažila jsem se, aby to vyznělo nadšeně a nestranně. Možná, že to nedává moc smysl, ale pokud jste se někdy pokusili (jako já), odradit na Všeathénském univerzitním seznamovacím večírku nějakého neškodného idiota, který se vás pokoušel sbalit, budete vědět, jaký tón myslím.
Zhluboka nasál vzduch a spokojeně vydechl. "Pokoušel jsem se tě jen přesvědčit, že v Tuvinské provincii to bylo něco jiného. A bylo to tam těžší, hned od začátku, při té rozloze, kterou zaujímá v Severozápadním sektoru. - Ale to všechno už je minulost. Teď nastane obrat, a způsobil jsi ho ty. Až se vládní úředníci shromáždí, aby se podívali na popravu Steretha Tar'krima, bude jim jasné, že to myslím vážně. Synu, uvážil jsi znovu svoje rozhodnutí? "
Řekl to, jako by to byla jasná věc. "Eh... jaké rozhodnutí myslíš?"
Zasmál se. "Máš smysl pro humor po svém dědovi. Ale nenapínej mě. Vere, řekni mi pravdu - teď, když jsi dosáhl tak skvělého úspěchu, nezačínáš už vidět před sebou možnost kariéry ve vládě? "
"Ach! Ano, opravdu vidím tu možnost."
Jeho sevření na okamžik zesílilo. Když opět promluvil, hlas mu překypoval citem. "Nic jiného nežádám. Pro tuto chvíli."
Vstal a neodvrátil přitom tvář, tak jako by to udělal Athéňan, jehož oči by byly zality slzami. "Půjdeš teď se mnou, prosím, dolů a ukážeš mi osobně svého vězně? "
"Tedy, jestli ti to nevadí, otče, jsem opravdu unavený. Vyčerpaný. Právě jsem šel nahoru, abych se pár hodin prospal.
Nevadí ti to, že ne?" Snažila jsem se, seč jsem mohla, aby to znělo pateticky.
"Ne, ne, měl jsem si to uvědomit. Odpusť mi. Jdi, máš moje požehnání. "
"Děkuji." Vystoupila jsem na další schod, ale ještě mě zadržel.
"Synu? Mám tě rád."
Váhala jsem tak dlouho, až bylo vidět, že se ho to dotklo, a tak jsem řekla: "Já tebe také, otče." Ale cítila jsem se přitom pod psa.
Políbil mě na čelo a stále mu vůbec nedocházelo, že by to nikdy nemohl udělat, kdyby jeho skutečný syn stál o jeden schod výš než on. Pak se otočil a scházel ze schodů. Utíkala jsem, jak nejrychleji a nejtišeji jsem dokázala, nahoru, vstříc slunci a volnosti.
17. kapitola
Slunce ale existovalo jen v mé fantazii. Byla jsem zklamaná, když jsem vyšla nahoru a uviděla, že je tma. V bance svítila mdlá světla na hrubé kamenné pulty a naleštěnou podlahu. Teprve tehdy jsem si vzpomněla, co mi řekl Stevard a z jakéhosi důvodu mě pomyšlení na to, že bych musela ještě čekat, až vyjde to staré dobré slunce, úplně zničilo.
Opravdu nevím proč, ale stále si pamatuji, že jsem byla zdrcená. Chtělo se mi plakat.
Než jsem vyšla schody, měla jsem zase hlavu ovázanou šátkem. A stejně nevím, co asi viděla ta hrstka lidí v bance, když jsem kolem cupitala k hlavním dveřím - Stevarda provincie nebo jiného osamělého starousedlíka Sektoru ve špinavých šatech. Když jsem stanula na prahu a otevřela, proudilo dovnitř světlo dvou měsíců. Vyšla jsem ven, skrčila se za nejbližší projíždějící vůz, došla spolu s ním do šedého stínu, který vrhal stan agenta s obilím, a pak jsem se postranními cestami dostala z města. Kdybych nemusela myslet na Rana, mohla jsem být šťastná, že se mi podařilo uniknout pozornosti.
Ale kam teď? Zhruba jsem věděla, kterým směrem leží Shaskala. Ale když se tudy vydám, předjede mě asi po cestě klec na kolech s notoricky známým Sterethem Tar'krimem. Dobře, tak na to zapomeň. Někde daleko na západ leží trasa do nížin a Ordralackého okresu. Také moc daleko. Pochybovala jsem, že někdo přinesl do banky zásilku se zařízením Sítě, když mě tam drželi, a tak vypadal celý problém stejně beznadějně jako ostatně vždycky, že?
Uvědomila jsem si, že zatímco jsem o tom uvažovala, moje nohy mě vedly po cestě do klášterní pevnosti. Možná mají nějaký důvod. Vzpomněla jsem si na Steretha: S ním bych se alespoň dokázala dohodnout.
Tak tedy zpátky ke zbojníkům? Nad tím jsem se trpce usmála, bez ohledu na vážnost situace, ve které jsem se octla. Bohové si přece z Theodory rádi tropí drobné žertíky, toho už jsem si všimla. Ran bude vzteky bez sebe, nebo snad ne? Možná, že čekal, že půjdu touhle cestou. Věřila jsem, že nečeká, že ho nechám v Kynoginu, a až bude delší dobu po popravě, zavolám potom z nějaké přípojky na Síť, aby mě přišli zachránit. A jestli ano, pak to byl z jeho strany hloupý omyl.
Panebože! Proč jsem se nevrátila s Norem Atvalidem zpátky do pokladnice? Dva by byli vešli, dva mohli odejít! Jak jsem mohla být tak pitomá?
Jenže ten scénář nebyl vůbec jistý. Umístit pro každého chodce dvě iluze současně, by vyžadovalo od Rana nadlidské úsilí. A Vere už mohl být zase při vědomí a odstranit ze hry oba Atvalidy, by nebylo nijak jednoduché. Mnohem pravděpodobnější by bylo, že by nás oba chytli.
Faktem zůstává, že mě to ani nenapadlo. Kanz!

Míjela jsem malý lesík, kde jsem se tehdy zastavila, abych si vyložila karty a nechala čekat houf ukradených býčků. Doufala jsem, že Stereth bude rozumný.
Stereth byl podle svého mínění vždycky rozumný, ale to se často neshodovalo s názory jiných. Po cestě se mi ustavičně vybavoval rozhovor s Ranem a dlouhá cesta nahoru po schodech kynoginské banky. Pořád jsem před sebou viděla ten výjev z pokladnice. Nebylo mi jasné, proč mě to tak trápí, ale trápilo. Ne, že by Ran byl nějaká padavka, normálně šel tvrdě za tím, co si umínil. Ale když se díval na Atvalidův modrý klobouk, bylo v jeho očích něco, co se mi vůbec nelíbilo. Skoro bych byla řekla, že měl z toho zápasu jakýsi škodolibý požitek. A nevím, jestli by se pustil do toho problému tak, jak to udělal, kdyby scéna neměla tu atmosféru, kterou jsem postřehla. Kdyby se tolik nesnažil jednat tak, jak by jednal Stereth.
Strašidelná myšlenka. Myslím, že nejlepší je pustit ji z hlavy. Nade mnou až na okraj světa se klenulo nekonečné nebe Náhorní plošiny. Tráva byla tvrdá a v měsíčním světle sytě zelená. V takové noci bych byla ráda naživu, kdybych nevěděla všechno to, co jsem věděla.
Za úsvitu jsem dorazila do pevnosti. Kráčela jsem údolím po cestě a zdálo se mi, že je to tam nějak opuštěné. Nikdo po mně nic nechtěl, nikdo mě nezastavil. Šla jsem dál, ale opatrně. Nějak se to tu změnilo. Už jsem byla skoro u vchodu do hlavní haly, když na mne nějaký hlas zavolal: "Tymone!"
Otočila jsem se a uviděla Gratetha, který se zázračně vynořil ze zeleného trávníku. Měl na sobě obvyklou šedozelenou kazajku, bez které nikdy neudělal ani krok, a očima sledoval celé údolí.
"Kde jsou všichni?" zeptala jsem se, když přišel blíž.
"Nevím, co tě na tom překvapuje," odpověděl svým rytmickým pří-zvukem, příznačným pro Sektor. "Vypařili jste se se Sokolem jako duchové a nemůžete očekávat, že tu budeme jen tak sedět. Bez urážky, Tymone. Vidím, že ses vrátila sama."
"Ano. Ztratila jsem Sokola. Chci o tom mluvit s vůdcem."
"Hmm. Nepochybně budeš mít příležitost. Ale když jsem řekl sama, myslel jsem tím bez doprovodu milice. Proto jsme se všichni vypařili, drahoušku. Stereth mě poslal, abych hlídal a posílal pryč všechny nové bandy, které sem dorazí."
Pohlédla jsem do jeho klidné, unavené tváře, jako zrozené pro vojenský život. "Snažím se necítit uražená, Gratethe."
Usmál se. "A to děláš dobře."
Ukázal k západu kamsi do neznáma. "Tamhle mám koně, Tymone. Pojď se mnou, odvezu tě k ostatním."
Následovala jsem ho blátem a vlhkou trávou a za jedním z hospodářských stavení jsme náhle narazili na černohnědého koně, který tam poklidně přežvykoval. Grateth nasedl první, pak mě vytáhl nahoru za sebe. Chytla jsem se ho kolem pasu, tak jak jsem se to naučila kdysi před dávnými časy, kdy nás unesl Des Helani.
Když jsme vyjeli, položila jsem na moment tvář na záda Gratethovy měkké, mírně zapáchající kazajky. Vyšlo ze mě tlumené: "To jsem ráda, že tě zase vidím, cantry tar'meth."
"Já tebe taky, barbarko."
"Kam jedeme?"
"Na sever. Stereth s ostatními táboří blízko Deathwellské pevnosti."
Odtáhla jsem se. "Gratethe! Stevard mě nějakou dobu držel v zajetí a já mu řekla, že banda pobývá na deathwellské pláni!"
"Opravdu?" odpověděl, klidný jako vždy. "No, nevadí, Tymonku. Je to veliký prostor a budeme doufat, že to dobře dopadne."
Odvezl mě do prolákliny mezi kopci, pár hodin jízdy na sever od pevnosti. Tentokrát tu nebyl žádný starý klášter, ba ani stodola. Jen pár přístřešků, roztroušených kolem dokola jako ústupek místnímu podnebí.
Mlhou se občas vynořila jako přízrak Deathwellská pevnost, vzdálený a zlověstný stín. Teď už jsem věděla, proč jde to místo lidem tak na nervy.
Byl to dost velký tábor. Uviděla jsem lidi z party Tarnisse Corda, jak nosí dřevo a cvičí se na zemi v boji spolu s naší starou bandou. Ovšem, napadlo mě. Stereth určitě řekl Cordovi, aby také vyklidili pevnost. Doufám, že mi nebudou všichni dávat vinu za to, že se museli vystěhovat do takových primitivních podmínek.
"Tymone!" Ozval se radostný výkřik. Vysoký, zelenooký zbojník, sedící s ostatními u ohně, vstal.
"Desi!" zavolala jsem na něj. Pustila jsem se jednou rukou Gratethova pasu a zamávala mu ze zadku koně.
Opakoval ještě jednou "Tymone," ale tentokrát smutněji. Potřásl hlavou.
"Zatraceně, Desi, nezačínej. Mám za sebou pár velice ošklivých dní."
Zdálo se, že ho můj tón uklidnil. "No víš, tady to taky nebyl žádný med," řekl mi, ale to už se mu podobalo víc.
"Steretha to mrzí," dodal varovně.
"Potřebuji s ním mluvit."
Grateth zastavil koně. Pokynul mi, abych sjela dolů a Des mi pomohl slézt. "Snaž se ji ohlídat, ať něco neprovede," požádal ho Grateth, "já se zatím půjdu podívat, co tomu řekne."
"Chci jít s tebou," naléhala jsem.
"Ale, ale." Des mě vzal kolem pasu a otočil tváří k táboráku. "Teď tam raději nechtěj, Tymone. Dovol Desovi, aby tě trochu pobavil, zatímco náš bratr to půjde trochu urovnat. Přesvědč se, že nemá po ruce zbraně, Gratethe. A žádné talíře a hrnečky."
Des sice žertoval, ale ne tak docela. Usoudila jsem, že to asi vědí nejlíp. "Tak dobrá," souhlasila jsem. "Ale musím s ním mluvit brzy, Gratethe. Je to naléhavé."
"Dobře." Grateth zasalutoval jako před vyšší šarží, uklonil se a odjel.
"Opravdu brzy!" volala jsem za ním.
"S tebou jsou tedy potíže," řekl mi Des. "Což kdyby sis chvíli se mnou sedla? Ačkoliv - vlastně - vypadáš nějak

unaveně. Nechceš si zdřímnout? Zabalím tě a uložím dozadu do mého přístřešku."
Měla jsem za sebou dvě noci, z větší části probdělé. Opravdu jsem se cítila neuvěřitelně unavená, ale vůbec ne ospalá, jako bych celý den v jednom kuse pila tah. "Nemohu. Budu muset promluvit se Sterethem."
"Pořád stejná písnička. Vzbudím tě, až bude ochotný s tebou mluvit,
ale rovnou ti říkám, že to ještě chvíli potrvá. Má ve stanu všechny vůdce jednotlivých oddílů a pochybuji, že si bude chtít s tebou pokecat, dokud s nimi neskončí."
"Proč, co se děje?"
Des mě odvedl k hromadě své výstroje, naházené pod přístřeškem, postaveném z několika tyčí a se střechou z kůže. Odstrčil propriety stranou a prohraboval se nějakými starými, flekatými přikrývkami. "Myslím, že organizuje simultánní úder na jednotku milice. Ale to se jen tak říká. Všichni doufáme, že to není pravda. - Tak tady to máme, miláčku, hezké a útulné."
Poplácal kupu přikrývek. Přistihla jsem se, že zívám. "A stejně se tu nemůžu příliš dlouho poflakovat," pokračoval. "Za pár hodin bude projíždět zásilka tahu a já ho jedu s jednou skupinou zkonfiskovat."
"Zkonfiskovat?" zívla jsem.
"Jménem lidu." Zašklebil se.
"Ty by ses měl dát na politiku, Desi."
"Já ne, zlatíčko." Pomohl mi zalézt do přikrývek, pak vstal, aby odešel. Něco mě napadlo, natáhla jsem ruku a chytila ho za kotník.
"Když ty jdeš do akce, kdo mě tedy vzbudí, až bude Stereth hotov?"
Dramaticky si povzdechl. "Až tě Stereth bude chtít vidět, nemusíš se starat o to, kdo tě vzbudí. Ale řeknu Sembetovi, aby byl ve střehu, ano?"
"Nezapomeň."
Znovu si vzdychl a odešel.
Zdálo se mi, že to trvalo celou věčnost, než jsem usnula. Ale určitě jsem spala, protože jsem se pořád budila a dívala se na střechu přístřešku a vybavovala si tu či onu sérii živých snů. Teď už si je všechny nepamatuji, ale vím, že v jednom snu jsem byla v Shaskale a snažila se dostat k popravčímu špalku s Imperiální milostí, než bude příliš pozdě, ale do cesty se mi neustále stavěly překážky, aby mě zdržovaly. Pak jsem se probudila, uviděla přístřešek a pomyslela si:
"Jen sen."
Úlevou jsem opět usnula a znovu se octla v Shaskale, stále s udělením milosti v ruce. Nastal čas určený k popravě a já jsem horečně uvažovala, protože jsem z nějakého důvodu před chvílí věděla, že ta situace má řešení. Ale co to bylo? Rozhlížela jsem se po ulicích, pátrala v davu, sledovala čas - bylo to beznadějné. Co to jen bylo?
V jiném snu jsem uvízla s Norem Atvalidem na athénském velvysla-
nectví. Neustále jsem tvrdila, že jsem athénská občanka a on zase pořád tvrdil, že jsem jeho syn.
Uprostřed toho snu mě vzbudil Sembet Triol. Uviděla jsem jeho tvář, jeho pečlivě udržovanou kazajku, svrchní plášť a krátký meč, k jehož nošení ho opravňoval vznešený původ. Svět se změnil. "Panebože, Sembete." S úlevou jsem ho vzala za ruku a nechala ho, aby mi pomohl posadit se.
"Jsi v pořádku? "
"Myslím, že ano." Seděla jsem a snažila se urovnat myšlenky. "Jak dlouho jsem spala? "
"Já nevím. Ale Des mi řekl teprve před hodinou, abych tě ohlídal."
"Odešel už?" Sembet přikývl. "A co Stereth?"
"Požádal, abys ho přišla navštívit asi za deset minut. Teď se právě loučí s vůdci oddílů. Nějak nejsi ve své kůži, Tymone."'
"Měla jsem živý sen. Byl tam Nor Atvalid-" Zarazila jsem se. Vzpomněla jsem si, že Sembet pravděpodobně ví o té rodině mnohem víc než já. A také, že mám někde v paměti zasunutou nějakou myšlenku, která se tlačí ven. "Sembete, víš, že Atvalidové žili v Tammaském okrese?"
Přikývl. "Ovšem. Starý Torin Atvalid byl dlouhá léta provinčním guvernérem."
Ty známé neblahé události v Tammaském okrese. "Měla jsem dojem, že tam oškubali lidi úplně do holá."
"Ano, před tím i poté, co to vybouchlo. Provinční vláda byla totálně zkorumpovaná- "
Zatvářila jsem se nechápavě.
Zaprotestoval: "Každý očekává, že si vládní úředníci přisvojí nějaké procento, ale existuje určitá mez. Nemá přece smysl zničit ekonomicky lidi, na jejichž účet hodláte žít, že? Rebelové opravdu neměli jinou možnost, museli se bránit."
"A tehdy tam poslal Imperátor vojsko? "
"Neměl také na vybranou. Impérium může těžko tolerovat ozbrojenou vzpouru, Tymone. Jinak by ve vesmíru nastal chaos." Bylo poznat, že mluví Ivoran vznešeného rodu. Když dojde ke zkáze á teče krev, tak tady se říká, že je to jen jedna z věcí, které se stávají, protože jsme na světě.
"A co Torin Atvalid? Dávali mu také nějakou vinu?"
"No, oficiálně ne. Ale jeho politika určitě narušila rovnováhu, když už se ptáš. A Atvalidové odešli z Tammasu s výjimečně plnou pokladnicí."
Uvažovala jsem o tom všem ve světle rozhovoru na schodišti v Kynoginu. "Myslím, že Nor Atvalid se to snaží vynahradit tím, že reformuje tuvinskou provinční vládu."
"To by mě ani nepřekvapilo." Zavrtěl hlavou. "To je prokletí Atvali-dů. Vždycky zajdou moc daleko." Poplácal mě po rameni. "Připravená k odchodu? Nenechal bych ho čekat... tedy za daných okolností."
Sterethův stan byl v táboře největší, ale pořád ještě nijak zvlášť prostorný. Poznala jsem pár polštářů a koberečků, které změkčovaly tvrdou kamennou podlahu klášterní pevnosti, a soupravu oprýskaných malachitových pohárů na

víno. Zelená a černá, karmínová a zlatá, příhodné doupě pro náčelníka banditů.
Ale jako vždycky, byl to sám Stereth, který sem nezapadal. Des by dokázal zahrát tu roli ve velkém stylu a jeho hlas by bylo slyšet až v zadních řadách. Stereth prostě zvedl oči od hromádky papírů, pokynul Sembetu Triolovi k odchodu a upřeně mě pozoroval bedlivýma očima účetního.
Protože jsem znala způsoby, čekala jsem. Po chvíli promluvil: "Gra-teth má zřejmě pocit, že by nebylo adekvátní tě popravit."
Led, nic než led. Des a Sembet mluvili s hrůzou o Sterethových příležitostných záchvatech zlosti, ale jestli to byla pravda, nikdy jsem žádný nezažila. Jen arktická pláň a tu a tam náznak ironie nebo družnosti. Dnes se ale družnost nekonala. Na trhu bylo vyprodáno.
"To ráda slyším," řekla jsem klidně.
"Jen se neraduj. Já nepřijímám příkazy od Gratetha."
Zase se odmlčel a stále si mě přitom měřil, tak jsem mlčela také. Věděla jsem, kde je moje místo podle pravidel, která platila na Ivory. V tomhle utkání jsem byla v roli poníženého prosebníka, který se vrací a dělá si nárok na přátelství, jež předtím odvrhl. Etiketa ode mne vyžadovala skromnost a nenápadnost.
Pak přišla z venku Cantry, věnovala mi letmý pohled, ze kterého se nedalo nic vyčíst, a položila před Steretha dýmku a pytlík bredia. Ze soupravy malachitových pohárů vzala tři a postavila mu je na dosah ruky, spolu s lahví vína.
Tři poháry. Jeden by znamenal, že Stereth bude pít sám, že se mi odpírá pohostinnost a měla bych začít myslet na poslední vůli. Dva by znamenaly, že se mi dostává práv řádného hosta a bylo by to do určité míry závazné. Ale tři prostě znamenaly, že Cantry sebrala ve spěchu nějaké poháry a nepočítala je. A protože u Steretha neplatí žádné náhody, ve skutečnosti to znamenalo, že je zase tak protivně opatrný jako vždycky. Když ale uvážím, v jakém jsem byla rozpoložení - jedna číše by byla víc, než bych byla v dané chvíli sto unést.
Nacpal si do dýmky trochu bredia a vyfoukl kouř. "Tak dobře, Ty-mone, mluv. Řekni mi, co jsi dělala, zatímco my jsme museli opustit náš pěkný suchý domov a pachtit se sem."
A tak jsem mu vyprávěla všechno, co se přihodilo od chvíle, kdy mě před dvěma dny probudil v noci Ran a navrhl, že utečeme. Myslela jsem, že bude možná chtít některé části příběhu uspíšit, jakmile bude znát podstatu, ale zdálo se, že ho zajímá všechno. Podařilo se mi rekonstruovat většinu rozhovoru s Guvernérem. A protože mě Stereth odmítl bud přerušit a nebo říct, co chce slyšet podrobněji, připojila jsem dokonce, co měl Guvernér na sobě, když scházel dolů ze schodů. Stereth jen bafal z dýmky a poslouchal.
Stan opravdu nebyl velký a brzy byl plný bredio vého kouře. Začaly mi slzet oči a určitě zrudly.
Když jsem skončila, zeptal se mě konverzačním tónem: "Takže ses k nám vrátila za určitým účelem nebo chceš jen obnovit staré svazky? Na to jsem odpověděla - a v mém hlase byl jen náznak obvinění.
"Sokol je ve vězení, protože si všichni myslí, že jsi to ty. A proto ho také chtějí popravit."
"No, to ale není pro bandu žádná nevýhoda, že? To by mělo trochu zmírnit tlak, který na nás vyvíjejí."
"A odkdy chceš, aby se tlak zmírnil? Myslela jsem, že je chceš provokovat. Kromě toho, všichni farmáři a rančeři, se kterými jste se spojili, podepsali dohody se Sterethem Tar'krimem. Až odejde legenda, budou stále ještě ochotni spolupracovat?"
Usmál se. "Na námluvy chodil většinou Des. Nepochybně v tom může pokračovat."
"To už není ono. A ty to víš. Tohle byl nejlepší trik s veřejným míněním a zabít legendu mu neprospěje." Vypustil kroužek dýmu. Dodala jsem: "Imperátora to určitě uklidní, až uslyší, že jsi mrtvý. Nebude si tě muset kupovat." Dva kroužky dýmu. Tři. Zatracený chlap. "A kromě toho, tlak ze strany milice zase zesílí v okamžiku, kdy si uvědomí, že blokáda tahu pokračuje. Pokud ovšem nemáš v plánu, že necháš i toho."
Začala mě bolet hlava. Po pasivním kouření bredia nejsem obyčejně tak rychle otupená, ale byla jsem zoufale nevyspalá.
"Jestli tomu dobře rozumím, chtěla bys, abych dostal tvého polovic-
ního manžela z vazby. Přinejlepším riskantní podnik, Tymone."
"Ne pro někoho, kdo vykrádá zásilky daní z pancéřových aut." Nechtěla jsem to formulovat tak otevřeně, ale zdálo se, že myšlenka mi vyklouzla rovnou na rty.
Stereth se usmál. Pak zvážněl: "Kdybych vzal tenhle kšeft a zachránil našeho čaroděje před nepřítelem, očekával bych, že bude příště ochotnější ke spolupráci."
"Bude," řekla jsem. Bez cormallonského slibu jsem nemohla Rana k ničemu zavázat, ale ani to nebylo nutné. Bude šílet, dokud nesplní svůj závazek ke Sterethovi.
Stereth zvedl jednu malachitovou číši a postavil ji mezi nás, pak vedle ní postavil další. "Dáš si trochu vína, Tymone?"
"Děkuji." Nalil oběma. Zvedla jsem pohár, upila doušek a zase jsem ji postavila. Ještě trochu a budu tady ležet natažená na zlatém a karmínovém koberci.
"Zbývá jedna věc," pokračoval Stereth. "Čistě ze zvědavosti bych rád věděl, jestli bys mi, jako svému příteli, mohla udělat tu laskavost a říct mi Sokolovo pravé jméno."
Byla jsem opravdu šokovaná, že s tím vyrukoval. Zbojníci se na svá jména neptají, měla jsem napsáno na obličeji.
Můžeš si na mne stěžovat, odpovídal výraz na jeho tváři.
"Jen z laskavosti," opakoval.
Dobré způsoby vyžadovaly, abych neodmítla, právě tak jako vyžadovaly, abych upíjela z číše a seděla a vdechovala kouř z bredia, i když jsme oba zatraceně dobře věděli, že mě schválně chce zfetovat. Jenže on teď překročil hranice a já jsem se musela rozhodnout.
Za daných okolností bych to byla ráda odložila, až budu v bdělém a střízlivém stavu.
"A prosím tě, abys mě neurážela nějakým pseudonymem," pokračoval příjemným tónem. "Poznám, když se mi lže."

To by mohl být velkolepý bluf, ale už jsem měla v minulosti možnost obdivovat Sterethovu schopnost odlišit pravdu od keců.
Tak dobře. V té chvíli měl Ranův život přednost před vším. S ostatním už si později nějak poradíme.
"Ran Cormallon."
"Hm. To potvrzuje, co jsem slyšel."
Byl i tohle nějaký velkolepý bluf? To se nikdy nedozvím.
"Myslím, že bych tě měl nechat dospat. Sembet říkal, že odpočíváš."
Znamenalo to, že jsem propuštěná, a tak jsem se začala zvedat. Neúspěšně.
"Nemohu vstát," oznámila jsem.
Stereth se obrátil ke vchodu do stanu a zavolal: "Sembete!" Za několik okamžiků vešel Sembet Triol a vzal mě za levou paži. Stereth se chopil pravé. Zvedli mě a pomohli mi k východu.
Ještě předtím, než mě předal svému urozenému nohsledovi, se zeptal: "Pověz mi,Tymone, jaké je tvoje vlastní rodné jméno? To bude asi sotva státní tajemství."
"Nebuď tak protivný, Sterethe," řekla jsem kousavě. "To tě nemusí nijak zajímat."
Cítila jsem, jak se Sembet mírně třese, jako by se smál.
"Není úplně střízlivá," vysvětlil Stereth.
"Ach," pronesl neutrálně Sembet. Stále se ještě trochu chvěl, ale zřejmě si nevěřil natolik, aby ještě něco řekl.
"No, odved ji do postele." Stereth nás oba nechal být a vrátil se do stanu.
Ten den jsem se vyspala docela dobře, protože jsem se probudila až o mnoho hodin později - zpátky v klášterní pevnosti, na hromadě kabátů a rób v hlavní hale. Později mi řekli, že se mě pokoušeli probudit a nakonec to dopadlo tak, že mě naložili na vůz spolu se zásobami. Myslím, že to bylo znamení, že mi Stereth důvěřuje nebo že věří ve svou schopnost skutečně odlišit pravdu od falše, ale v každém případě přestěhoval svoji základnu zpátky do našeho starého úkrytu. "Snáz odtud udeříme na Kynogin," zdůraznila Carabinstereth, když mi po probuzení pomáhala s mytím. Od kodrcání ve voze nebo následkem stresu mě bolely všechny svaly a cítila jsem se totálně vyždímaná.
Možná, že jsem měla tolik nočních můr jako předtím, ale tentokrát jsem si žádné nepamatovala. Měla jsem pocit, jako kdybych právě vylezla z nějaké jámy.
Carabinstereth odešla za dalšími povinnostmi a vešel Sembet Triol se džbánem vody. Náhle se mi některé věci v hlavě spojily a promluvila jsem, jako kdybychom právě před chvilkou přerušili hovor.
Když se ohnul, aby postavil džbán, zaklepala jsem mu naléhavě na rameno. Narovnal se a já vykřikla: "Torin Atvalid byl Guvernérem Tammaského okresu! Byl to otec Nora Atvalida, kdo uvěznil Steretha!"
"Ano," odpověděl Sembet, "myslel jsem, že to víš."
Ale moje myšlenky už se ubíraly po určité cestě a nehodlaly z ní uhnout. "Podívej, za rebelii v Tammasu byl odpovědný Torin Atvalid se svými metodami. Vykořisťoval všechny - ani Ivorané to nemohli snést - a náš Guvernér Atvalid-" Slyšela jsem v duchu Sembetův hlas v ten den, kdy jsme se vraceli z Kynoginu: "Nor Atvalid nemohl nikdy vystát svého otce. Ať udělal jeho otec cokoliv, on udělá opak."
Pokračovala jsem pomaleji: "Nor usoudil, že nejlepší způsob, jak se vyhnout trápení, které měli v otcově provincii, je tvrdě se do toho obout jiným směrem."
"Atvalidové se nikdy nenaučili umírněnosti."
"Ale copak to nechápeš! Sembete - Torin Atvalid stvořil Zloděje obilí!"
"No, to není nic, kvůli čemu by ses musela vzrušovat."
Na Ivory užívají takové rčení: Chleba lacinější nebude. A to byl společný názor celé bandy na tohle téma. Pokusila jsem se promluvit si o tom s Carabinstereth. Při její energické povaze určitě projeví nějaké vzrušení. Když jsem ji našla, skládala ručníky. Pohlédla na mne jen krátce. "Ach, ano, Tymone. Myslím, že už mi to někdo říkal."
Theodora přijíždí na koni o den později, o krejcar chudší. Kdykoli se mi podaří hluboce proniknout do podstaty nějakého problému, zjistím, že už mě někdo, kdysi v pátém století, předběhl a od té doby je to stará vesta. Taková věc se mi stává často. Na Pyrene, když jsem třeba narazila na kousek klasické hudby, která se mi líbila, mi bylo obvykle řečeno, že to byla před staletími oblíbená hudba Polikerské tajné policie a její členové si ji často hráli, když mučili lidi. Věřte, že takové zprávy mohou mít nejrůznější dopad na vaši sebeúctu. Zdá se, že ten báječný pocit radosti z nově objeveného nikdy nevydrží dlouho nezkalený.
Asi byste rádi věděli, co se zatím dělo s Ranem. To bylo samozřejmě v té době mojí prvořadou myšlenkou. První den, krátce poté, co jsem se probudila v pevnosti, mi Stereth řekl, že Ran je stále v Kynoginu a živý a že před vinárnou pro něj staví klec.
Chtěla jsem ho vyzpovídat, jaké má plány, ale odbyl mě. "Dělám na tom, Tymone. Nebuď neodbytná. Nemáš tu co na práci?"
To jsem tedy určitě měla. Nevím, jestli už jsem se o tom zmínila, ale
Des se vrátil z posledního přepadení zásilky s tahem s třinácti rukojmími. Třinácti. Stereth zuřil.
"Můžeme je vyměnit za výkupné," řekl Des prosebně, vědom si, že má průšvih.
Poznali jsme, že Stereth zuří, protože doslova chrlil slova s ještě větší precizností než obvykle. "Proč jsi mi je přivedl, Desi? Domníval ses snad, že z toho budu mít nějaký užitek, když se s každým osobně seznámím? A co si představuješ, že tady s nimi mohu dělat?" Mimochodem, "tady" znamenalo v klášterní pevnosti. Des se svou posádkou přivezli vězně (se zavázanýma očima) až ze severu. To vše ukazovalo, jak pečlivý uměl být, když chtěl, a také jak daleko by byl šel, jen aby se vyhnul nepříjemnostem. Zabíjení bylo pro Dese obtížné, a jakkoli Steretha obdivoval, nelehké práci se vyhnul, když to bylo možné.
Vězni, kteří měli stále zavázané oči, postávali kolem a znepokojeně poslouchali debatu. Deset mužů a tři ženy, většinou

pěkně urostlí, jak museli členové karavany být. Jeden z nich byl trochu starší a lépe oblečený, nejspíš mistr karavany nebo zástupce majitele.
Stereth pokračoval: "A to sis myslel, že mohu uvolnit lidi, aby tenhle houf hlídali? A nebo ses domníval, že jim prostě necháme zavázané oči a já vezmu každého za ruku a budu je osobně vodit na záchod?"
Zdálo se, že se Des cítí nanejvýš trapně. Bylo to poprvé za mého pobytu, kdy jsem zažila, že se do něj Stereth pustil na veřejnosti.
Zajatec, který vypadal nejblahobytněji, vystoupil do popředí. Tmavé vlasy měl prokvetlé a v uších malé diamantové pecičky. Stála jsem dost blízko a viděla, že se mu na čele, nad červeným hadrem, kterým měl zavázané oči, perlí pot. Ten zintensivnil vůni jeho parfému. Cítila jsem sytou sladkou vůni, smíšenou se zápachem strachu.
"Mám tu čest s velkým Sterethem Tar'krimem?"
Stereth se zatvářil znechuceně. Myslím, že v tu chvíli nechtěl slyšet nic od svých rukojmí.
Muž měl hlavu otočenou do prostoru mezi Sterethem a Desem. Při řeči se mu hlas nepatrně chvěl, ale jinak prokázal víc sebeovládání, než bych čekala. "Kdybyste prominuli, že předbíhám, milostiví pánové, rád bych vám sdělil, že moje žena dobře zaplatí, když se v bezpečí vrátím."
Stereth se vzdal předstírání, že ten muž je pro něj vzduch a uráčil se ho oslovit. "To svědčí ve prospěch vašeho manželství, milostivý pane, ale my nemáme čas posílat vzkazy. Právě teď máme trochu naspěch."
"Velký zbojníku," muž přesedlal na stále ještě uctivou, ale ne tak
servilní formu první osoby. "Rád vám dám adresu v Shaskale, kde by mohla být k zastižení, a zaváži se svým slovem a rodinnou ctí, že neuteču. "
Des pohlédl prosebně na Steretha. Stereth očima přelétl pohrdavě místnost a spočinul na mně. "Jaký je tvůj názor, Tymone?"
"Můj?" Překvapilo mě, že se se mnou radí.
Řekla jsem pravdivě:
"Mám soucit s jeho ženou," i když jsem pochybovala, že to nějak ovlivní jeho rozhodnutí.
Muž nastavil ucho podle směru hlasu. Nebyl to žádný hlupák a uvědomil si, že není dobré v několika příštích vteřinách začínat s dalšími sliby. Po chvíli mlčení Stereth řekl: "Smlouváte o svůj vlastní život. Mám to chápat tak, že nemáte námitky, když se zbavíme břemene, jaké představují vaši spolupracovníci? Držet v zajetí jednoho vězně je pro nás mnohem snazší."
Muž nezaváhal. "Jako zástupce Keldemirské tahové společnosti vám mohu slíbit výkupné i za ně. A jestliže z jakéhokoliv důvodu společnost nezaplatí, uhradím to z vlastní kapsy."
Někteří členové bandy v hale si vzájemně vyměnili pohledy. Jestli je to pravda, musí být mimořádně bohatý. A líbilo se jim, jakým způsobem se postavil za své druhy. Tihle lidi nebyli žádní cantry tar'meth, ale měli svůj styl.
Stereth viděl, jak se mění mínění zbojníků a oslovil je: "Jestli to uděláme, budete to vy, kdo bude muset táhnout další směny. Desi, ty si to vezmeš na starost. Chci jejich slib a dva strážce, kteří je budou nepřetržitě hlídat. Můžete je ubytovat v jednom z hospodářských stavení."
A tím byla pro něj celá záležitost vyřízená. Nebylo to poprvé, co banda držela rukojmí, ale většinou jich nebylo tolik.
A tak Des určil pár pomocníků a odvedl je ven. Poté jsem zaslechla část jeho "orientační lekce pro rukojmí", v níž vysvětloval, že kdyby se někdo pokusil uprchnout, etiketa vyžaduje, aby byl zastřelen a všem ostatním byly zlámány nohy. To udělal opravdu dobře, že jim nahnal takový hrozný strach. Musím říct, že je to tak zastrašilo, že nám nikdo z nich nezpůsobil žádné větší potíže.
Avšak bylo s nimi hodně práce. Museli jsme je krmit a nosit jim vodu na mytí, také vyklízet provizorní záchod v rohu jejich stavení.
Zaměstnávala jsem ruce a nohy a přitom si dělala starosti o Rana.

Dva dny nato přinesl Paravit-Col nějaké informační letáčky. V trhových městech a na šibenicích na kopcích byly umístěné vyhlášky, že nechvalně známý Stereth Tar'krim, nyní pokořený spravedlností, bude převážen po Shaskalské silnici dvacátého osmého Kace. To dávalo jistotu všem prodavačům jídla a pití, kteří snad budou mít zájem postavit stánky u silnice, že je v ten den nebude projíždějící milice žádat, aby ukázali licenci k prodeji.
Nám to dávalo dva týdny na uskutečnění nemožného. Obdivovala jsem Steretha, ale věděla jsem, že od něj žádám hodně. Šla jsem se ho znovu zeptat, jestli už něco podnikl, a on mě zase odbyl. "Dám ti vědět, Tymone. Jestli jsi nervózní, jdi pomoct Moře nosit džbány s vodou."
Stereth mi někdy připomínal rodiče, který vždycky přiděluje dítěti drobné domácí práce, aby ho neobtěžovalo.
"Kde je Des?" zeptala jsem se. "Už kolik dní jsem ho neviděla. Je do toho nějak zangažovaný nebo má zase nějaký průšvih?"
"Džbány s vodou, Tymone."
"Tak je mrtvý nebo živý?"
Stereth šel svou cestou. Přesto jsem pomohla Moře nanosit vodu, odpracovala si dvojitou směnu v Carabininých kursech a zdokonalila se v zametání podlahy a vyklepávání dek. Byli hodní, že to se mnou vydrželi. Byla jsem v těch dnech na pokraji nervového zhroucení.
Dvacátého osmého Kace se rozednilo do šedé mlhy s jemným povlakem mrholení na kopcích. Vstala jsem brzy, postávala u vchodu a upírala oči na stezku, vedoucí k páru zkroucených stromů na horizontu. Stereth a Cantry ještě tvrdě spali pod jednou kožešinovou přikrývkou. Bolely mě oči. Ale nedostatek spánku mi zase tak nevadil, protože už jsem zapomněla, jaké to je, když člověk spí celou noc. Byla bych ráda věděla, jak vypadá dvacátý osmý Kace ze sklepení v Kynoginu, a přála jsem si, aby se Stereth probudil, dal impuls a věci se uvedly do pohybu. Jestli nastane

noc, aniž by mise uspěla, silně pochybuji, že ještě bude nějaká příležitost. Cekání začalo být pro mne nesnesitelné. Přiloudala jsem se k džbánům na vodu a chystala se udělat pořádný rámus, ale pak jsem se zarazila. Nemohu říct, že mě snad zadržel pocit ohleduplnosti. Jednoduše mě napadlo, že Stereth by možná dnes nedosáhl maximálního výkonu, kdybych ho nenechala vyspat. Co se týkalo mě, já jsem byla blízko své vrcholné formy a budu v ní, dokud celá tahle záležitost neskončí, a tak jsem šla raději na procházku.
Hodinu jsem se procházela. I mrholení bylo v kopcích až bolestně
krásné. Vlastně to byl poslední klidný den, kterého se na Planině dočkám, ale ten klid, který tu panoval, rozhodně nebyl ve mně. Když jsem se vrátila, našla jsem Steretha a zbytek skupiny už oblečené a Clintris naTli právě vyváděla koně ze stáje.
"Tady jsi," řekl podrážděně Stereth. "Snad by sis mohla vzít svého koně, Tymone, celá tahle výprava byl tvůj nápad. Snídat budeme na cestě, tak se na mě nedívej tak hladově." (Jediný pohled, který jsem mu věnovala, vyjadřoval absolutní nechápavost.)
"Tak fajn - jsme všichni připraveni, chlapci a děvčata? Dobře. Pojedeme pomoci manželovi Tymon z vězení."
A o to se jeli pokusit nebezpeční bandité a athénská studentka.
18. kapitola
Zima a mrholení, k tomu pach mokré koňské srsti, který jsem při jízdě nasávala nosem hezky zblízka. Stereth nás shromáždil v kopcích s vyhlídkou na Shaskalskou silnici. Ne někde blíž, jak jsem počítala. Myslela jsem, že nás povede na nějaké méně frekventované místo - bůh ví, že jich tu bylo na výběr dost - ale my jsme se ocitli ani ne kilometr od trhového města Drear. Všude kolem silnice už byli stánkaři.
Schylovalo se k polednímu, a ačkoliv jsme jedli po cestě, měli jsme už všichni zase hlad. Stereth poslal větší část skupiny pryč, aniž se obtěžoval říct mi kam. Nakonec jsem navrhla: "A co si takhle dát něco k jídlu?" - a myslela si, že teď vytáhne proužky sušeného hovězího. Usmál se a hodil mi minci.
"Jdi zkusit nějakého prodavače, Tymone. Já to platím."
Podívala jsem z kopce dolů na pekaře a cukráře, stánky s uzeným hovězím politým citrónovou a medovou omáčkou, a hloučky lidí z Drearu, kteří tam obcházeli. Přestalo mrholit a z farem a rančů se hrnuli diváci. "To si děláš legraci."
"Já ne. A tvoje práce je stejně dole na silnici."
"Ano? Má tato nehodná tu čest oslovit velkého SterethaTaťkrima?"
"Nemusíš být hned tak nedůtklivá. Prostě nemělo smysl o tom s tebou dřív diskutovat."
"A moje práce je...?"
Pověděl mi to. "Nějak mi uniká, jak to přiblíží náš cíl."
"Vrátila ses snad zpátky k bandě jen proto, abys mě kritizovala? Udělej si svůj díl práce jako všichni ostatní, Tymone. Lidi tu kvůli tobě riskují život."
Ať je tedy po jeho, nebyla jsem rozhodně v situaci, abych se mohla hádat. Uvázala jsem si šátek kolem hlavy a odebrala se dolů za zábavou.
Dvě hodiny nato jsem seděla na vlhké zemi u silnice se zbytky masového koláče u nohou. Poblíž jsem uviděla Gratetha, v šatech rančerova pomocníka, který přivedl grošovaného koně a nechal ho okusovat vysokou trávu na úbočí kopce. Občas ho poplácal, ovíval se čepicí a nedával nijak najevo, že mě zná.
Z druhé strany jsem měla nějakou rodinu, farmářské typy. Pět dětí, jedno teprve batole. Všichni mluvili s venkovským přízvukem. Spořádali haldu jídla a pak se hádali, jestli mají Guvernéra obdivovat nebo nenávidět za to, že zajal Steretha Tar'krima. Otec s matkou byli opatrní, ale všechna děcka stranila Zloději obilí.
"Jen počkejte, až pojede kolem, ten váš Zloděj obilí," řekl nakonec otec. "Pak se uvidí, kdo je chytřejší. Nechť je vám to ponaučením! A kdyby se ukázalo, že se jeden z vás stal zbojníkem, ucítí moji pádnou ruku dřív, než se jen z dálky přiblíží k šibenici. Držte se svých každodenních povinností a něco takového ať vás ani ve snu nenapadne."
"Ale on je hrdina," řekl jeden ze starších chlapců. "Nikdy jsem neříkal, že budu hrdina."
Matka složila pruhovaný ubrus, na kterém jedli, a hodila ho do košíku. "No, ať je takový nebo makový, rozhodně nezemře v posteli a to'si musíme všichni pamatovat."
Jeden z chlapců se otočil k druhému. "Jaké myslíš, že to je, být oběšený? "
"Ty myslíš, že ho oběsí? Já slyšel, že mu useknou hlavu."
"Vsaď se, že oběšení je horší."
"Vsaď se, že useknutí hlavy."
Byla jsem tak ráda, že jsem si vybrala tohle místo. Grateth lenivě hřebelcoval koně a nestaral se, co říkají. Nikoho jiného ze Sterethových lidí jsem neviděla.
Zavřela jsem oči a snažila se uvolnit. Za chvíli jsem slyšela, jak jeden z chlapců volá: "Už jedou!"
Vstala jsem a podívala se dolů na silnici. Nic. Ale děti vypadaly pořád rozčilené, a tak jsem vyšla pár kroků po svahu nahoru.
V dáli se něco pohybovalo. Zaujala jsem postavení na svahu a rozepnula spony na své slušivé bílé svrchní róbě. Potily se mi ruce. Opravdu jsem si neuměla představit, jak bychom mohli uspět. Kdyby tak Stereth, stejně jako Ran, chtěl být trochu sdílnější. Oba by se měli zúčastnit staré dobré athénské skupinové terapie.
Ale teď už tu byla jen ta děsivá představa. V té chvíli se nli zdálo, že
se můj mozek zpomalil a obíhá pořád ve stejných kruzích, zatímco jsem celou věčnost čekala, až k nám procesí dojede.
V čele průvodu jel Guvernér se Stevardem, před nimi šest důstojníků milice v slavnostních zlatých uniformách. Pak asi třicet dalších vojáků a pak - ano. Veliká klec, ozdobená na horním i dolním okraji zlatým listem (Ivorané nedělají nic poloviČatě), s obrovitými koly, která hluboko zapadala do výmolů. Guvernér přivážel svého muže ve velkém stylu. V horní části klece pod zlatým listem hlásal nápis, vyvedený červeným písmem: "Takto budou poraženi všichni nepřátelé

našeho milovaného Imperátora,"
A za klecí nekonečný průvod milice. Ach, Sterethe. Doufám, že víš, co děláš. Doufám, že mě budou chránit bohové, tak jako ochrání všechny studenty, kteří nemají dost rozumu a jedou sem v dešti. Klec se přivalila blíž a já viděla, že uprostřed, na holých dřevěných prknech, sedí Ran, rukama objímá kolena a přitahuje je těsně k tělu. Jako by se chtěl co nejvíc distancovat od davu. Musela to být dlouhá cesta až z Kynoginu.
Po obou stranách klece jeli dva důstojníci na koních. Doprovázeli je dva lidé v civilu - muž a žena ve velkoměstských šatech a zdobených botách. Čarodějové, vsadila bych na to krk. Atvalidové si chrání vzácný náklad. K čertu! Škoda, že jsem na Steretha nenaléhala víc. Po mém útěku z kynoginské banky samozřejmě usoudili, že čaroděj v Sterethově partě je Cantry. A měli pravdu víc, než tušili. Ale kdyby Cantry zkusila svůj iluzionistický trik tady na silnici, skončila by mrtvá. Tihle lidé byli profesionálové.
Dole na silnici se ozvaly výkřiky. U stánku s pivem vypukla bitka. Guvernér Atvalid, se znechuceným výrazem na tváři, pokynul dvěma důstojníkům, aby tam* dojeli a učinili tomu přítrž. Jeden z rváčů se na důstojníka rozmáchl a dopadl na záda do bláta. Guvernérův kůň - samozřejmě speciálně cvičený pro veřejná vystoupení, zatančil pár kroků a jeho jezdec spustil: "Občané! Kdybyste prosím-" Snažila jsem se získat lepší výhled na Rana. Zdálo se, že se moc nehýbá, dokonce se ani nerozhlížel kolem sebe. Drogy? Sestoupila jsem o krok níž, abych ho zahlédla víc zblízka.
Vzduch prořízl výkřik. Přestože jsem na to byla připravená, vyskočila jsem skoro metr vysoko. Bezděky jsem obrátila pohled ke kopci po pravé straně a v údivu zírala na pětici lidí, kteří z něho sestupovali. Jako bych je v životě neviděla. V čele byla Cantry. Bez klobouku, blonďaté vlasy jí volně vlály a
kazajka a kalhoty patřily k tomu nejokázalejšímu zbojnickému oblečení, jaké jsem kdy viděla. Na krku jí visel zlatý řetěz s pohádkově obrovským safírem. Cantry byla obvykle tichý, nenápadný stín, ale dnes se stala zbojnickou princeznou a vojáci na ni zírali. Čtyři muži, kteří jeli po jejím boku, byli Lex, Komo, Paravit-Col a Sembet Triol. Jediný Paravit-Col vypadal nervózně, ale i on byl oblečený do nového prošívaného smaragdově zeleného kabátce.
"Propusťte Steretha Tar'krima!" vykřikla, než se někdo stačil vzpamatovat.
Stevard byl první, kdo se pokusil vypořádat s nastalou situací. "Odhoďte zbraně a vzdejte se, madam!" To efektní představení zbojnické legendy na něj neudělalo dojem a forma oslovení, kterou použil, se stěží dala považovat za zdvořilou. Vypadal mladší a tvářil se pochmurněji, než když jsem ho viděla posledně. Na hlavě mu seděla tradiční slavnostní vysoká důstojnická čepice zářivě stříbrného odstínu, ozdobená po stranách výjevy z bitev. Velice apartní. Jeho modrý klobouk Imperiálních privilegií jsem bezmyšlenkovitě odnesla s sebou z banky a všimla jsem si toho, až když jsem byla v půli cesty do pevnosti. Kdybych na to byla pamatovala, hodila bych ho teď před něj na zem.
Z davu jsem zaslechla šumění: "Cantry, to je Cantry." Sundala jsem si šátek a svrchní róbu, abych ukázala své barbarské zbarvení. Pod ní jsem měla kazajku, kterou mi dal Stereth. Na hlavu jsem si dala zlatou čelenku. "Čerta starýho je!" zaječela jsem, jak nejvíc jsem mohla. Vojáci zírali z jedné na druhou, zcela ohromeni, jako obecenstvo v provinčním divadle.
"Kolik jich tady je ? " slyšela jsem, jak se někdo ptá. Stevard, muž, který na ten zmatek nereagoval správně, vytáhl pistoli.
No nazdar! Podíval se na Cantry a pak namířil na mne.
Záblesk zeleného dýmu a zahřmění výbuchu otřáslo zemí blízko pivního stánku. Další zelený dým se vyvalil odněkud ze zadních řad zástupu milice.
Někdo mě popadl zezadu a já jsem reagovala jako každý, koho vycvičila Carabinstereth, a málem jsem ho vzala kolenem do slabin, než jsem si uvědomila, že je to Grateth. Vytáhl mě na svého koně a zelenou mlhou jsme ujížděli pryč. Stačila jsem ještě zaregistrovat Cantry a její skupinu, jak se rozjíždějí pěti různými směry jako o závod. Teď už se nikdy nedostanou k Ranovi blíž. Cítila jsem, že se mi dělá špatně od žaludku. Když jsme vystupovali k vrcholu kopce, otočila jsem se a
v rozplývajícím se kouři jsem uviděla uprostřed vojenské kolony kousek volného prostoru se zdobenou klecí s krasopisnou výstrahou. Byla prázdná.
Jela jsem dál, vyděšená a zmatená, ale plná naděje, pryč od vzdáleného volání za kopcem. Tady kolem bylo víc stromů než na jiných místech Planiny, což určitě hrálo roli v Sterethových plánech, a my jsme mezi nimi kličkovali.
"Hej!" zavolala jsem na Gratetha. "Vždyť míříš zpátky do Drearu!"
"Já vím!" zakřičel netrpělivě a tak jsem ho raději nechala na pokoji. V tomto dramatu jsem zřejmě hrála roli nosiče golfových holí. Než nás Grateth dovedl do trhového města, zpomalili jsme.
"Všichni nás budou hledat po kopcích," řekl s klidem. "Je to tu bezpečnější. Obchodník s dobytkem je jeden z našich přechovávačů."
Obchodník s dobytkem prozíravě nebyl doma, ale přijala nás dobře známá postava. "Desi!" vykřikla jsem a padla mu do náruče.
"Šlo to báječně, že?" zeptal se s širokým úsměvem na tváři.
"Opravdu? Je v pořádku? Kde jsi byl dva týdny? Řekne mi někdo z vás, co se děje?"
Des nasadil samolibý výraz, ze kterého bylo jasné, že se mu rozhodně nemůže stát, že by jeho kousek obecenstvo nepobavil. "Pomáhal jsem Sokolovi, drahoušku. Ten akt zmizení byl můj nápad."
"Kde je? A jak jsi to udělal?"
"No, to je dlouhá historie. Má se prima, opravdu. Jenom ho musíme vyzvednout."
Bouchla jsem ho do ramene, ale ne moc silně. "Řekni mi, co se stalo!"
"Když ti to řeknu, budeš zklamaná."
"Desi, jak mohu být zklamaná? Sokol zmizel z klece za asistence celého oddílu milice! Řekni mi, jak jsi to udělal!"
"Lidé jsou vždycky zklamaní, když se dozví, jak se dělají triky. Věř mi. Když jsem ještě hrál u Sotarské kočovné

společnosti, musel jsem pomáhat jednomu iluzionistovi, který u nás začínal, a vím, co říkám. Tedy ne, že bych byl někomu prozradil, jak se dělají ty triky. Jsem velmi diskrétní, Tymone."
Byla jsem zmatená. "Iluzionista? Takže jste použili kouzla?"
Zamračil se na mě. "Iluzionisté nepoužívají kouzla, miláčku. Proč by se na ně lidi jinak chodili dívat? Vytvořit iluzi, aby se zdálo, že
někoho rozsekli na dvě půlky, umí každý čaroděj, ale aby to dokázal bez kouzla, na to musí být opravdu chytrý. No ovšem, vždyť jsem musel před začátkem každého představení přečíst přísežné prohlášení, zaručující, že v žádném triku nejsou přítomna kouzla-"
"Zatraceně! Řekni mi prostě, jak jsi to udělal!"
Viděl, že to myslím vážně a pokrčil rameny. "Padací dveře v kleci. Poslední dva týdny jsem dělal tesařského učně."
Byla jsem zklamaná. "A to je všechno?"
"Upozorňoval jsem tě, že budeš zklamaná. Neměl jsem ti nic říkat."
"Ale to je přece tak do očí bijící- " zarazila jsem se. "Je to příliš nápadné. A copak ho neviděli, když vylezl ven? A nezkontrolovali po dokončení klec?"
"Neuč slepici snášet vejce, moje barbarko. Gratethe, neměli by už tady být ostatní? "
Grateth přecházel sem a tam. Teď přikývl a řekl: "Jdu se trochu porozhlédnout. Zůstaňte tady a nehádejte se moc nahlas."
Odešel. Des se posadil a natáhl dlouhé nohy. "Tymone, lidé vždycky vidí to, co čekají, že uvidí. Objednali si klec a dostali klec."
"A když lezl ven, tak ho nikdo neviděl? "
"No, a tady přicházíme k tomu nejdůležitějšímu. On vlastně ve skutečnosti nevylezl. Je, ehm, pořád ještě v kleci."
"Klec byla prázdná! Viděla jsem to!"
"A neříkal jsem ti zrovna teď, že nemáš věřit tomu, co vidíš? Tvůj poloviční manžel je pořád ještě v těsném prostoru pod podlahou, vedle jednoho z kol. Proto dno klece vypadá zespodu tak bezpečné - také je, není tam žádný východ. Paravit-Col a Komo se museli vrátit, aby ho vyprostili. - Doufám, že to udělají brzy. V tom úkrytu není moc vzduchu."
Teď jsem se posadila také. "Říkal jsi přece, že je v pořádku."
"Určitě je. Všichni věděli, co mají dělat."
"Panebože." Chvíli jsem byla zticha a pak jsem se zeptala: "A nebudou kolem klece ještě stráže?"
"Kolem prázdné klece? Všichni vojáci z oddílu pročesávají kopce, aby našli Steretha Tar'krima, nebo Guvernéra raní mrtvice. Ale to se mu může stát v každém případě."
"Ale nenapadne je to, nevrátí se a neprohlédnou-"
"Tebe to nenapadlo, dokud jsem ti to neřekl." Vyčerpaně si prohrábl rukou vlasy. "Kvůli tomu byla ta bitka u pivního stánku a ten štěk
s tebou a Cantry - dopřej jim podívanou, nenech je myslet. Teď mají taky příliš napilno, aby měli čas na přemýšlení. No a nakonec, jo, možná tak za dva, za tři dny se vrátí a budou se chtít přesvědčit. Do té doby se ale klec náhodou vznítí a my budeme mít další legendu o velkém Sterethu Tar'krimovi, který zmizel na Shaskalské silnici."
Seděli jsme tam, oba totálně vyčerpaní. Po chvíli jsem řekla: "Ty, Desi, nenapadlo tě někdy věnovat se spíš režírování než hraní?"
Zasmál se. "Nepřipisuj všechny zásluhy mně, Tymone. To byla Ste-rethova šou. Já byl jen poradce."
"Ale nápad byl tvůj. Děkuji ti."
Políbil mě na tvář. "Díky přijímám, ale opravdu si je tak úplně nezasloužím. Nepřišel jsem na ten nápad střízlivý. Jednou v noci jsem byl opilý a on se mě zeptal na můj názor-"
"Ten starý trik Steretha Tar'krima - opij svoje přívržence a poslechni si, co ti řeknou."
"No, když to vychází-"
Vrátil se Grateth. "Je tu Lex. Chybí nám Komo, Sokol a Paravit-Col. Ostatní se měli sejít jinde."
Za okamžik vešel Lex - následován Sterethem. Rázem jsme všichni zbystřili sluch.
Sterethovy oči za brýlemi zářily. Smetl prach ze svého kabátu a oznámil: "Přijel jsem vám říct, abyste nečekali na Koma. Musel odjet se Sokolem domů jinou trasou. - Je venku a v bezpečí, Tymone. Zbývá mu jen dostat se zpátky do kláštera. Ale neviděl jsem Paravit-Cola."
"Já ano." To se ozval Lex. "Dostali ho dva vojáci. A sundali z koně. Vedli ho na jihozápad, směrem na Kynogin."
"Jak je to dlouho?" vyštěkl Stereth.
"Deset minut."
"Vezmi Gratetha a ukaž mu, kde to bylo. Vyřiďte si to s vojáky, než jich bude víc."
"Vyřídit si to s nimi?" ozval se znovu Lex, který byl ještě horší než Des, když se mohl vyhnout nějaké nepříjemnosti.
"Jsou jen dva. Jeďte za nimi a zabijte je." Otočil se ke mně. "Pojedeš s nimi, Tymone. To všechno bylo na tvou žádost."
Na místě, kam nás Lex zavedl, jsme našli stopy. V dohledu nebyla žádná milice. Nevím, jestli jsme měli prostě štěstí nebo jestli už se většinou rozptýlili dál od města. Ale zřejmě jsme měli šanci předjet vojáky, protože Lex podle stop poznal, že vedou svého zajatce za svými koňmi.
Za několik minut jsem uviděla, jak si Lex s Gratethem vyměnili pohled. "Co je?" zeptala jsem se.
Grateth ukázal k zemi. Už tam nebyly stopy bot, jen dvou koní. A ty ještě nebyly nijak příliš zřetelné -jako když nějaký přepečlivý sluha šel za nimi s koštětem a zametl je.
"Nerozumím tomu," řekla jsem.
"Unavilo je vést ho pěšky," zavrčel Lex.
"A co s ním tedy dělají? "

Ani jeden z nich neodpověděl. Sledovali jsme stopy ostružiním a po vlhkém úbočí, kde jsem konečně uviděla mělkou stružku, kterou zanechal Paravit-Col, když ho vláčeli trávou.
Vojáci si vyjeli na veselou jízdu. Jejich stopy se točily v kruhu a vracely zpátky, kličkovaly trnitými stromy a keři Sektoru a mířily zpět k městu.
Pět kilometrů před Drearem jsme zahlédli nový zelený kabát Paravit-Cola na opačném břehu potoka. Když jsme přišli blíž, uviděli jsme hnědou barvu jeho jezdeckých kalhot a tmavé kudrnaté vlasy. Grateth k němu dojel první a otočil ho ve chvíli, kdy jsem sestupovala z koně.
Chyběl mu obličej.
Ran už čekal v klášteře. Na chvíli jsme se z pouhé úlevy objali, pak se zase odtáhli a uviděli Steretha, který tam čekal. Oznámila jsem mu, co se stalo Paravit-Colovi.
"Řeknu to Moře. A co ty, Sokole?"
"Já jeho smrti také lituji," pravil Ran formálně. Byl ještě hubenější a vypadal unaveně, což se myslím dalo čekat.
"To bys měl, ale já mluvil o tvé budoucnosti v bandě. Tvoje poloviční žena mi dala důvod věřit, že při našem příštím setkání budeš ochotnější spolupracovat."
Stáli jsme sami v jednom rohu hlavní místnosti. Ostatní pořád ještě sbírali útržky informací z velké záchranné akce. Zatím jediná hlášená oběť byl Paravit-Col.
Ran se ke mně obrátil s neproniknutelným výrazem na tváři: "Dala jsi slib za náš Dům?"
"Ne."
Obrátil pohled k Sterethovi. "Pak není mojí povinností splnit jakýkoli osobní slib, který ti snad dala."
"Ona žádný slib nedala. Měl jsem dojem, že to, co říkala, vyplývalo spíš ze znalosti tvé povahy. Jednou mi velmi opravdově řekla, že nikdy nezapomeneš na žádnou povinnost."
Zmínila jsem se o tom zběžně, už před několika měsíci. Copak si ten člověk schovává každou pitomost, kterou zaslechne, jako veverka oříšky na zimu?
"Nejsem si žádného závazku vědom," řekl Ran.
Stereth nechal leť v tichosti chvíli uzrát. Pak teprve pokračoval:
"Vidím, že jsi dostal moji zprávu o padacích dveřích."
Ran sevřel rty. "Děkuji," řekl stručně, jako by ho ta slova bolela. Hned nato vybuchl: "Ať jsi udělal cokoli, udělal jsi to pro sebe-"
"To dělám vždycky."
"Nikdy jsem neuzavřel žádné dohody s tebou ani s nikým jiným tady-"
"Ne, to si všichni uvědomujeme."
Ran se tvářil čím dál bezmocněji. Stereth se usmál. "Promluvíme si později. Měli byste se oba trochu vyspat. Ještě je před námi celé odpoledne. Určitě najdeme nějaký způsob, jak se pobavit. A ty si opravdu nemusíš dělat starosti, Rane. Žádné cormallonské sliby tu nepadly."
Ran se pomalu otočil a podíval se na mě. Cítila jsem, že rudnu.
"Nechám vás tedy odpočívat, ano?" Stereth mě přátelsky poplácal po rameni a odešel.
"Byla to složitá situace."
"Jediná věc, kterou jsem tu chtěl utajit-"
"Ale chtěli tě přece popravit!"
Dobrou čtvrthodinu jsme vzájemně na sebe zvyšovali hlasy. A pokud do té doby někdo neznal jeho jméno, tak se ho teď dozvěděl. Nakonec si Ran uvědomil, že je pod jeho důstojnost, aby řval, a sklouzl do ledově formálního tónu, jaký si schovával pro chvíle, kdy byl mimořádně vzteklý. Ten tón jsem nenáviděla.
Když jsme skončili, nebylo ani pomyšlení na spánek, a tak jsem vyrazila ven, abych si našla nějakou fyzickou práci. V té době už byla většina bandy zpátky a jak jsem vztekle rázovala stájemi a nahoru do voliér a dolů na záchod zajatců, začalo mi docházet, že se atmosféra v pevnosti změnila. Všude kolem panovala pochmurná a vážná nálada. Žádné skopičiny, vzájemná blahopřání nebo přátelské dobírání, které vždycky následovaly po úspěšném nájezdu. Paravit-Col, nejmladší z původní bandy a všemi oblíbený, byl mrtvý - ale ač to může znít krutě, to by samo o sobě nevysvětlovalo tu změnu. Pro psance Sektoru není smrt zas tak velký šok.
"Stereth tvrdí, že se blížíme krizi," svěřil se mi Des, když jsem ho v domě rukojmí, kam přinášel další přikrývky, přitlačila ke zdi. Zřejmě měl pocit, že rukojmí jsou jeho mazlíčkové.
"A mně neřekl nic."
Des pokrčil rameny a musela jsem připustit, že Stereth mi toho tedy nikdy moc neřekl, když nemusel. A myslím, že to bylo jen rozumné.
"Řekla mu to Cantry," prozradil Des.
To byla pro mne novinka. Jasnozření, jestli je to ono, o čem mluvíme, je vzácná schopnost. I s kartami, já - Karty! Jak je to už dlouho, co jsem je vykládala? Měla bych je teď vyndat a podívat se, co pro mne mají uchystané.
V tu chvíli se objevila u dveří Mora. "Tady jsi, Tymone. Pospěš si, máme v hlavní hale trénink. Poslala mě pro tebe Carabinstereth." Mluvila věcně, její oči byly jasné. Nepoznala jsem, jestli už ví o Paravit-Colovi nebo ne. Od toho dne, kdy Clintris na'Fli přivezla velkou venkovskou vanu, byli milenci.
Při pomyšlení na to mě opustila moje obvyklá bezprostřednost a najednou jsem zjistila, že nevím, co jí mám říct. Nakonec jsem jen přikývla a ona dodala: "Za deset minut, Tymone," a zavřela dveře.
Otočila jsem se k Desovi. "Ví to?"
"Ví." Ta ponurá vážnost se ozývala i z Desova hlasu - Des, který měl zřejmě vždycky pocit, že když začne něco v životě skřípat, stačí vzít autora textu stranou a prohodit s ním pár slov.

Nálada byla všude stejná. Už to, že Carabinstereth oznámila dvojnásobný trénink, bylo dost neobvyklé, a když jsem přišla do hlavní haly, zjistila jsem také, že chování třídy je klidné a strnulé, že už to není ten obvyklý mírně hysterický humor, který v poslední době převládal.
Při stěhování z Deathwellu se ztratily některé ochranné obličejové masky a tak Carabinstereth jednoduše oznámila, že budeme cvičit bez nich. Lex měl samozřejmě pořád svoji vlastní, speciálně vycpanou helmu nedotčenou. Na Lexe bylo vždycky spolehnutí, že si ohlídá to nejdůležitější.
V době, kdy běžela už třetí hodina výcviku, jsem stála u postranní čáry. Periwinkle, baculatá dívka, která stála vedle, mi podala džbán
s vodou. Při tréninku jsme měli vždycky žízeň - vzpomínám si také, že nám z jakéhosi důvodu okorávaly rty a ženy si je donekonečna mazaly krémy. Takže jsem si lokla a snažila se ignorovat strach, který jsem vždycky cítila, když jsem čekala, až na mne přijde řada. Byla jsem druhá od začátku.
Na žíněnce bojovala Juvindeth. Byla tvrdohlavá jako její zbojnické jméno, ale dalo se s ní docela dobře vyjít. Na to, že nebyla barbarka, byla opravdu dost malá. Podařilo se jí uštědřit pár dobře mířených kopanců Lexovi, který byl dnes naším instruktorem a terčem našich útoků. Juvie měla smůlu. Byla donucená k složitému manévru u okraje žíněnky, uklouzla a přepadla. To není obvykle žádný problém, protože jsme byly cvičené pokračovat v boji ze země a ženy mají v tomto způsobu boje obvykle výhodu před muži.
Pokud ji ovšem muž nepřitiskne k zemi, jak to Lex udělal teď. Padl na ni a svíral jí ruce i nohy. Vzpomněla jsem si, jak nás Carbinstereth varovala: Nechtě muže, aby vám vrazil pořádnou ránu do hlavy nebo do obličeje a je po vás. A Juvindeth neměla ochrannou přilbu.
Lex uvolnil jedno zápěstí, aby jí zasadil ránu. Rychle jako kočka mu šla Juvie volnou rukou po očích. Lex zaklonil hlavu a znovu ji uchopil za zápěstí. Ale tentokrát jí přetáhl levou paži přes pravou a přenesl na ně částečně svou váhu. Teď už nic nebránilo tomu, aby jí rozbil čelist nebo lebku a ona proti tomu nemohla nic dělat.
Carabinstereth samozřejmě dohlížela, ale ani se nepohnula, aby zasáhla. Ona i Lex nás vždycky ujišťovali, že nikdy nepolevíá a boj skončí teprve, až bude opravdu u konce. Ale přece proboha nenechají Juvindeth rozbít obličej na kaši jen kvůli nějakému stupidnímu pravidlu! Zatraceně, proč Carabin nenašpulí rty a nezahvízdá na znamení, že je cvičení u konce? To je šílenství!
Lex zvedl ruku. Náhle - a musím říct, že naprosto spontánně - jsem utíkala k žíněnce. Moje noha se krásně spojila s Lexovou vycpanou helmou. Měla jsem pocit, jako kdybych kopla do přezrálého melounu. Lex se svalil a všichni tři jsme leželi na zemi. Juvie se okamžitě překulila, aby mohla uštědřit Lexovi další rány do hlavy. Já padla na podlahu jako metrák briket a vyrazila jsem si dech. Dívala jsem se, jak Juvie dvakrát praštila Lexe do tváře a jak se jeho helma kutálí po žíněnce. Zdálo se, že si to neuvědomuje nebo je jí to jedno. Už měla chodidlo nad Lexovým obličejem a chystala se zasadit mu coup de grace, ránu z milosti, když vtom ji Carabinin hvizd zarazil na místě.
Juvie zamrkala a pomalu spustila nohu na zem. Pak klesla na kolena. Carabin se shýbala nad Lexem, který vypadal jako omámený. Pomohla mu vstát a odvedla ho k hromadě polštářů po straně haly. Než přišla zpátky, začal se mi vracet dech. Seděla jsem na žíněnce a lapala po dechu.
"No vida!" pronesla hlasem, který ze všeho nejvíc vyjadřoval uspokojení.
Vzhlédla jsem a v mém pohledu bylo obvinění.
Usmála se. Obrátila se k ženám v řadě a řekla: "Zdá se, že naše Tymon porušila zvyk a zasáhla jinému do boje. Myslím, že bychom jí mohli zatleskat."
Všechny začaly tleskat a dupat nohama. Cítila jsem, že mi ten den už podruhé hoří tváře.
"A ještě jeden potlesk pro Juvindeth!" zvolala Carabin.
Dvojnásobné nadšení ze strany cvičenek. Ale tak snadno se z toho nevykroutí. Když doznělo tleskání, ozvala jsem se ze žíněnky: "Juvindeth mohla být těžce zraněná, nebo dokonce mrtvá."
Její oči tančily. "Věděli jsme, že když se něco takového stane, někdo z těch, co stojí nejblíž, zasáhne. Bylo to statečné, Tymone."
Natáhla ruku, aby mi pomohla vstát. Ještě stále jsem byla rozčilená, ale přijala jsem ji a vstala. "To nebyla žádná statečnost, prostě se to stalo," přiznala jsem poctivě.
Zazubila se.
"Ale jak sis mohla být jistá, že se to stane," naléhala jsem. "Jak jsi to mohla vědět, když jsem to já sama nevěděla?"
Políbila mě. "Zařaď se zpátky, Tymone, ještě nebyla na tobě řada."
Bohové! Ale cítila jsem, že musím ještě říct: "Carabin - já nevím, jestli bych dokázala udělat něco takového ve skutečné bitvě."
"Ovšem, že ano, zlatíčko. Nemohla bys jednat jinak. Jsi vycvičená. "
Co všechno mě ještě změní, i když se nebudu chtít změnit? Při dalším čekání v řadě, v mrákotném vyčerpání, jsem zaslechla, jak se někdo ptá: "Proč to vlastně děláme? Milice sem může přijít, kdykoli se jim zachce a my prostě nemáme zbraně ani munici, abychom ji zastavili."
To byla otázka, kterou si neustále kladli všichni, ale nikdy ji nevyslovili nahlas. Nálada byla toho dne skutečně jiná než obvykle.
Carabinin hlas byl chladný a ironický. "No, pokud nenastane příleži-
tost k boji, stejně to pro vás bude dobrá praxe. Ale jestli nás bude chtít Stevard předvést v procesí na veřejnosti, pak si budete muset vybrat -můžete klidně jít a smířit se s mučením a smrtí. Nebo se můžete bránit a smířit se s tím, že budete pravděpodobně mučeni a zemřete."
"Myslím, že ty budeš bojovat," ozval se někdo.
"Já vždycky bojuji," řekla Carabin, "ale jsem už taková. A ovšem," dodala zamyšleně, "teď už to platí i pro vás."

19. kapitola

Po cvičení jsem spala bez přerušení čtyři hodiny a probudila jsem se do tmy a rozsvícených svíc v hale.

Ostatní končili se svými každodenními povinnostmi, hráli karty, odpočívali. Cantry vymetala kamennou podlahu středem místnosti. Ve stínu, vedle hromady potrhaných šarlatových polštářů, které se blýskaly v rytmickém jasu nedalekého svícnu, seděla sama nějaká postava: Mora Sobien Ti. Světle šedé prameny jejích vlasů si nebylo možné splést.

Musela jsem něco udělat. Vzala jsem svíčku a vystoupila po nově opraveném točitém kamenném schodišti na střechu nad halou. Její okraj uzavíralo zábradlí. Pokud jsem si nestoupla na špičky, jediné, co jsem mohla spatřit, byly hvězdy nad hlavou.

Posadila jsem se na studený kámen, postavila svíčku před sebe zhruba na vzdálenost natažené ruky a vyndala balíček karet z váčku, který mi visel u pasu.

Karta číslo jedna: v této konfiguraci je to Signifikátor. Podle práva by to měl být Ran, protože karty mu byly zasvěcené při jeho narození, ale uviděla jsem Hořící věž. Ran není žádná hořící věž, ani metaforicky ne - takovým lidem se vyhýbám, děsí mě. Kdybych byla spatřila kartu s Věžněm, nepřekvapilo by mě to, ale tohle nedávalo žádný smysl.

Podívala jsem se na obrázek, tak krásně vystižený: bouřkový mrak, smrtící blesk a tvář stažená hrůzou v okně, z něhož šlehají plameny. Zavřela jsem oči. Už jsem nechtěla ten obraz vidět.

Karta číslo dvě, rychle vytažená a hozená na podlahu. Kolo osudu. Na Ivory je tato karta zobrazena jako mučicí zařízení, se smolou a ostrými hřeby ve spodní části kola. Odkud se dnes večer tyhle karty berou? Než jsem měla čas se rozmyslet, popadla jsem třetí kartu. Zatajila jsem dech. Oči jsem měla zavřené a nijak jsem nespěchala, abych je otevřela.

Dnes večer se se mnou také něco děje - stejně jako s atmosférou v klášterní pevnosti, s kartami, s námi se všemi. Dělej svou práci, pomyslela jsem si a otevřela oči.

Lovec, Sterethova karta. No, a na té není nic špatného, ne? Přinutila jsem se dívat se na ni tak dlouho, dokud se neproměnila.

Muž v hnědém a zeleném, který drží v rukou dva mrtvé morčáky, ožil. Měl krutou tvář a ptáci v jeho rukou se zmítali v nepoznané hrůze. Jak jsem ho pozorovala, zakroutil jim krkem. Pak se jeho oblečení změnilo na žlutou a karmínovou róbu a módní boty. Otočil se a díval se ven z karty, jako kdyby mě viděl sedět zde na střeše, pod vzdálenými hvězdami. Pohlížel na mě s tak hroznou nenávistí, že jsem fyzicky cítila strach. Nor Atvalid, Guvernér Tuvinské provincie, byl dnes večer Lovcem, ne Stereth Tar'krim.

Otočila jsem kartu a narovnala se. Tři karty, všechny představovaly smrt a destrukci, jako by neměly čas si hrát se Signifikátorem a konfiguracemi. Čas na nic, kromě bezprostředního varování. Ještě nikdy jsem na tváři člověka neviděla tak strašnou nenávist. V minulosti mi někteří lidé udělali ošklivé věci, ale spíš z lhostejnosti, nevraživosti nebo omezenosti - ale nikdy ne z tak obrovské osobní posedlosti.

Sebrala jsem karty a celá jsem se třásla. Je chladná noc, Theodoro. Ano, a možná bude ještě chladněji, než to všechno skončí. Vstala jsem a běžela schodištěm dolů.

Kde je Ran? - Tamhle, ta postava, zachumlaná v dekách u ohně. Dobře, je v bezpečí. Rozhlížela jsem se po Sterethovi a našla ho, jak klečí proti Cantry a vzájemně se krmí kousky dušeného masa. To oni měli být na té zatracené svatební cestě.

Počkat! Není dneska tříčtvrteční noc? Ale hned jsem tu myšlenku zahnala - v nejbližší době se nic příjemného nestane a možná už nás všechny nikdy nic příjemného nepotká. Připochodovala jsem k Sterethovi a vyhrkla: "Musíme si spolu promluvit."

Poznal hned, že jsem rozčilená. Utřel si prsty do hadru a požádal Cantry: "Podívej se ještě po nějakém vínu." Pak mi pokynul, abych se posadila.

"Sterethe, něco se děje. Myslím - myslím, že milice nás dnes večer napadne. Teď už každou chvíli, možná každou vteřinu."

Pozorně si mě prohlížel. "Cantry mi také hlásila nějaké negativní
pocity. Je to barbarská předtucha nebo nějaká ženská záležitost?"

"Myslím to vážně!"

"A jaký důkaz máš pro tak vážné tvrzení?" To znělo rozumně.

No, teď už nemohly být karty tajemstvím. Vytáhla jsem balíček a praštila s ním na podlahu vedle polštářů. "Pomáhala jsem Ranovi -Sokolovi - s profesionálními projekty. Čarodějové používají karty jako vodítko, aby se vyhnuli problémům. Tyhle karty používá Ran osobně k mapování terénu."

"A přesto je vykládáš ty? Nejsi přece čarodějka."

"To je dlouhá historie. Věř mi. Před pěti minutami jsem si je vyložila a nevyčetla jsem z nich nic než násilí a smrt. Mám k tobě plnou důvěru, Sterethe, ale myslím, že bychom měli odtud vypadnout."

Přijal ta fakta jako fakta a uvažoval o nich. "Kdybych byl Stevard, byl bych teď doma a spal. Mají za sebou dlouhý den a zítra přibudou další problémy. Proč by měli nutit oddíly ke dvěma směnám? Nemusejí nás přece dopadnout ihned."

"Spát!" Obvykle míval bystřejší postřeh. "Tahle rodina se už nikdy pořádně nevyspí, dokud nás všechny do jednoho neuvidí mrtvé. Guvernér nenávidí tebe - a mě - a myslím ještě Cantry. Ostatními jen normálně pohrdá."

Tentokrát opravdu nepředstíral, že je zmatený. "Ale proč?"

"Proč? Sterethe, nevím jestli si uvědomuješ, jak působíš na lidi. Škoda, že tu není Des, mohl by ti to vysvětlit."

Zhluboka jsem se nadechla. "Podívej se, jak jsi obrátil náš život vzhůru nohama. Srážíš lidi na zem a na krku jim necháváš stopy svých bot, jak po nich na své cestě lhostejně šlapeš. Ale na tom nezáleží, kvůli tomu tady nejsem. Musíme se vypařit, to se ti snažím vysvětlit."

"Tymone -"

Jeho pohled mě míjel a mířil ke dveřím. Právě vcházel z venku Des. Zavolala jsem: "Desi! Pojď sem a vysvětli-" a okamžitě jsem se zarazila.
Des se potácel. Držel si levou paži a na okamžik se opřel o dveře. Potom pokračoval přes halu jako omámený. Klesl na kolena vedle Steretha a pohlédl na něj ve zmateném úžasu.
"To děcko se žlutou čelenkou-" začal. "To děcko se žlutou-" odmlčel se a zamračil. Nahnula jsem se a chtěla mu něco říct, ale Stereth mě pokynul, abych mlčela. Des začal znovu: "To děcko z Deathwellu mi pomáhalo krmit lidi z karavany."
Des jim nikdy neříkal rukojmí. "Vyšli jsme ven s prázdnými mísami a zasáhlo ho to světlo."
Zdálo se, že to je konec příběhu a tak se Stereth zeptal: "A kde je teď?"
"Je mrtvé," odpověděl Des. "To světlo ho zasáhlo."
Všichni jsme se bezděčně podívali ke dveřím. "Nevycházejte ven," varovala jsem je okamžitě.
V rohu přestali hrát karty a dívali se na nás.
Viděla jsem, že látka Desova rukávu je roztržená a kůže pod ním plná puchýřů a rudá, jako by byla spálená sluncem. Odněkud se vynořila Cantry s umyvadlem studené vody, klekla si, pomohla Desovi z kabátu a jemně položila jeho předloktí do vody.
"Desi, tvoje ruka-" začala jsem.
Bez zájmu se na ni podíval. "Na téhle straně stálo to děcko, to děcko se žlutou-"
Ozval se kvílivý zvuk, který zaplnil celý prostor a stále sílil. Náhle byla hala zaplavená takovým slunečním jasem, jaký se nikdy na Planině nevyskytoval. Celá ošumělá ubohost toho místa byla přímo hmatatelná a nechápavé obličeje jeho obyvatelů tu vyhlížely jako na nějaké starodávné, vybledlé tapisérii.
Pak opět šero. Nedotčené, požehnané šero, nic rozbitého, nikdo zraněný.
Vyzvání Nora Atvalida ke kapitulaci nemohlo být jasnější, ani kdyby přišel a zaklepal na dveře.
Jak se z minut stávaly čtvrthodiny, půlhodiny a pak určitý druh věčnosti, která se vyskytuje v nemocničních čekárnách, bylo stále jasnější, že Atvalid odkládá útok na východ slunce - kvůli pohodlí a bezpečnosti svých vojáků a aby nám dal příležitost morálně se rozložit. Občas se z venku ozval výkřik, který byl znamením, že se někdo z některého hospodářského stavení nebo stáje neúspěšně pokusil přeběhnout do hlavní haly. Chápala jsem, že chtějí být pohromadě s ostatními. "Řekl bych jim, aby zůstali, kde jsou," mumlal Stereth. "Jen kdybych věděl, jak jim to říct."
Des k nám zvedl oči. Sok odeznával. "Doufám, že lidé z karavany vědí, že mají zůstat uvnitř," staral se.
Na to mu nikdo neodpověděl. Nikdo v sobě neměl tolik altruismu, aby jím mohl plýtvat na rukojmí z tahové karavany.
Guvernérův varovný výstřel probudil Rana, který seděl vedle mne a držel mě za ruku. "K čertu s tím," zaklel náhle Stereth. Vstal a přecházel po místnosti. "Lexi, vezmi karty a rozdávej. Zahrajeme si jednu hru Bodláku, to mi vždycky pročistí hlavu. Cantry, vyndej něco dobrého. Žili jsme si spokojeně, všichni, a jestli je tohle naše poslední noc, rozhodně jim nedopřeju tu radost, že se tu budeme až do rána krčit strachy."
Nemohu říct, že by se to setkalo s nějakým nadšením, ale přesto se zdálo, že bedna vína opravdu uvolnila to napjaté ticho, ve kterém jsme tu předtím seděli. Postupně zase začaly karetní hry a hovory v brediovém kouři a myslím, že v skrytu duše začala klíčit nejasná a nedefinovaná naděje, že Stereth něco udělá, aby nás všechny z toho dostal.
Nikdo ale nepřekročil tu pomyslnou čáru, aby to vyslovil nahlas, protože tím mohl otevřít dveře deprimující skutečnosti, že toho moc udělat nemůže. Ale když jsem se vrátila myšlenkami zpět k pozoruhodným kouskům, které se mu v minulosti podařily, uvědomila jsem si, že většiny z nich dosáhl nějakým trikem se záměnou: iluze na silnici, která způsobila prudké odbočení auta, senzor, signalizující falešný požár, aby se posádka domnívala, že její vůz hoří; zmizelý vůdce zbojníků, který ani žádným vůdcem zbojníků nebyl, když už je o tom řeč.
Teď stál venku mocný vládní úředník, jehož nenávist hraničila až s posedlostí, a za ním regiment milice a těžké zbraně. A protože pře-' svědčit ho, že je na špatné adrese, bylo vyloučené, nedokázala jsem si představit, jakou záměnu by mohl aplikovat tady.
Vypila jsem sama láhev místního vína. Carabinstereth utěšovala Moru, Lex a někteří lidé z nových band hráli Bodlák a já jsem se snažila přijít na to, kdo ze známých by mohl ještě být venku. Ran se nepřipojil ani k pití vína, ani ke hře. Seděl vedle mne a mračil se. Přišel Stereth a přidal se k nám.
"Ten kanz venku má zbraně z Tellys. Jeho vojáci zřejmě ani neví, jak se používají. Co si k čertu myslí?"
Konečně promluvil Ran.
"Chce vyhrát."
"Chce zlikvidovat zbojnickou tlupu a ne dobýt město. Dnes večer nás tu není-víc než třicet - tedy čtyřicet tři, když budete počítat Desovy tahové přátele."
"Možná, že na nás nepůjdou tak zhurta za to, že jsme nezabili vězně," poznamenala jsem.
Oba se na mě podívali. "Já to uvádím jen jako možnost."
"Mohli bychom pohrozit, že zabijeme rukojmí," navrhl Ran.
"Kdybychom se k nim mohli dostat," zdůraznil Stereth. "A kdyby vůbec věděli, že nějaké vězně máme. "
Zaměstnanci Keldemirské tahové společnosti byli pravděpodobně jediní lidé, kteří se z toho dostanou živí.
"Myslíš, že to byl Paravit-Col, kdo jim o nás řekl?" zeptal se Ran.
Stereth pokrčil rameny. "Víc mě překvapuje, jak rychle všeho nechali a přitáhli sem s těžkou artilerií. Copak nemají nic jiného na práci?"
Krátce jsem se zasmála. "Sterethe, z jeho syna jsi udělal hlupáka. Překazil jsi mu dopadení slavného zbojnického vůdce. A kromě toho -hele, myslím, že tě Des už dávno informoval o tom, že okresní Stevard je vnuk Torina Atvalida."
"No jistě. Ačkoli jsem to slyšel už dřív."
"Muselo ti to dělat dobře, pokořit jednoho Atvalida."
"Nemohu říct, že by mi to nedělalo dobře." Sundal si brýle a začal je čistit kapesníkem. V tomto vlhkém podnebí se mu

vždy zamlžovaly. Problém, který, mám dojem, už ho v budoucnu trápit nebude. "Máš k tomu co říct, Tymone?"
"Oni tě také znají a cítí se odpovědni za chaos, který jsi způsobil. Podívej, nemyslíš, že se ti Nor Atvalid a jeho syn zdají být reálnější, když víš o jejich problémech? Norova reakce je sice nenávist - ale není to většinou tak, že když někoho poznáš, nemáš už takovou chuť mu ublížit?"
Nasadil si brýle a podíval se mi přímo do očí. Vždycky jsem se přitom cítila trochu nervózní a vzpomněla jsem si na ten bodavý pocit, když Des předváděl Steretha. "Myslím, Tymone, že máš jeden osobní problém, když promineš. Tihle lidé jsou nepřátelé. Nejsou tu proto, aby se s tebou ztotožnili jen proto, že znají tvůj příběh."
Lidé a jejich příběhy. Neřekla jsem nic, a tak pokračoval: "Jsi prostě trochu moc přizpůsobivá, to je všechno. Musíš si na to dávat pozor. Jinak nejsi opravdová barbarka, a tak... nevidím na tom nic zábavného, Tymone. Na jiných planetách musí mít opravdu zvláštní smysl pro humor." Vstal, trošku uražený, a připojil se k hráčům karet.
Otočila jsem se k Ranovi, který tiše naslouchal poslední části rozhovoru. "Tak nejsi jediný, kdo si myslí, že jsem příliš přizpůsobivá."
"A ani já na tom nevidím nic humorného."
"Ale jdi, copak ty v tom nevidíš určitou zákonitost? Dokud jsem s tebou zajedno, je to v pořádku. Jakmile se ale na to dívám z hlediska nepřítele, jsem příliš přizpůsobivá."
Opírali jsme se o hromadu ukradených andalusinských koberců.
"Theodoro," řekl velmi mírně, "kdyby ses na to pořád dívala z hlediska nepřítele, už by to nebyl žádný nepřítel."
"Já už jsem prostě taková, Rane."
Zamumlal něco, co znělo jako "přivandrovalci z jiné planety".
"Je to ironie," pokračovala jsem. "Guvernér nás nenávidí jako mor, přestože jsme ho před setkáním v kynoginské bance nikdy neviděli. A je to ke všemu ještě člověk, kterého nás poslali prověřit!"
"Já jsem se s ním setkal," řekl Ran.
"Cože?
"Setkal jsem se s ním. V shaskalském vězení. Už tehdy byl úplně šílený, dva strážci mě museli držet na zemi, zatímco třetí mi kroutil ruku." Jeho hlas byl tichý, když se oddával vzpomínkám.
"To jsi mi nikdy neřekl!"
"No, nebylo to tak důležité a měla jsi v hlavě jiné věci. A vím, jak tyhle věci chápeš, Tymone."
"Jak já chápu-"
Rychle dodal: "A také jsem myslel, že počkám, až se z toho oba dostaneme a budeme si moci společně naplánovat nějakou pěknou pomstu. "
Typická ivorská motivace. "To byl sice roztomilý nápad, ale nedohodli jsme se snad na tom, že mě budeš o všem informovat? "
"Říkám ti to teď," zdůraznil.
No, tak takhle to je. "Venku čeká deset tisíc provinčních vojáků, všichni zemřeme a ty mi to říkáš teď. Pane bože! Musíš se vším, co se ti přihodí, nakládat jako se státním tajemstvím? Musíme si v domácnosti držet katova pacholka, abychom z tebe dostali po návratu domů každodenní zprávy? Měla bych se cítit poctěná, že ses o tom vůbec rozhodl zmínit!"
"Theodoro, miláčku, ty to nechápeš, tak-"
"Já to nechápu vůbec! Co jsem si to sakra jen namlouvala? Vždyť já jsem mohla klidně dělat výzkum na Athéně - v knihovně. Žádné překlady, žádná interview - dovol, abych ti řekla, že se primární zdroje přeceňují!-"
Ráda bych zdůraznila, že celá situace té noci se nevyvíjela racionálně. Vynecháme asi deset minut:
„-a budu jen moci děkovat bohu, že jestli to přežijeme, zmeškáme tříčtvrteční noc."
"Co?" Konečně jsem upoutala jeho pozornost.
"Dnes je tříčtvrteční noc, příteli, a vypadá to, že je po svatbě."
Zamrkal. Zdálo se, že mu ta informace pomalu dochází. Snažil se najít slova: "Ehm, mohli bychom si vyměnit jen nějaké upomínky místo koláčů. Stejně je to celé myšleno symbolicky. Mohli bychom je v duchu považovat za koláče."
"Také bychom se mohli považovat za svobodné."
Udělal největší chybu, když odpověděl: "Zemřít svobodný by znamenalo hanbu pro moji rodinu."
Bylo jasné, že řekl to, co mu první přišlo na jazyk. A rozhodně to nebyla největší lichotka, která se mu kdy podařila.
Vstala jsem, protože už jsem si nevěřila, že když budu dál sedět vedle něho, zvládnu všechnu tu fyzickou agresivitu z Carabininých tréninků, která ve mně vřela, a tak jsem šla raději pozorovat Steretha, který se díval, jak hrají karty.
Zahrála jsem si několikrát Bodlák a pila jsem tak dlouho, dokud mi neztěžkly nohy, a pak jsem si lehla na velký polštář vedle Dese, Koma a několika novějších členů bandy. Začala jsem se cítit lip nebo alespoň tak lip, jak bylo za daných okolností možné. V té době už noc značně pokročila.
Na společnost padlo nepřirozené ticho. Uvažovala jsem o tom, že Stereth podává alkohol lidem, kteří budou možná zítra bojovat - za předpokladu, že nějaký boj vůbec bude - ale snad ví, co dělá. To šílené, nezvládnutelné zoufalství, které se nás dříve zmocnilo, bylo pryč. Poslouchala jsem, jak lidé vedle mne mluví o vínu, sexu, armádě a všem možném, kromě své rodiny. Komo vykládal, jak se s Paravit-Colem vrátil k Shaskalské silnici, aby vyprostili Rana z klece.
"Vážně, Komo?" divil se jeden z nováčků. "Myslel jsem, že nejdřív odtáhnete klec někam pryč."
"Moc těžké. Byl tam kočí, který měl na starosti tažná zvířata a ten nám nedovolil se jich dotknout. Tak jsme ho vytáhli rovnou, přímo uprostřed silnice."
"A žádný voják vás nezastavil?"
"Blbost, všichni vojáci se honili po kopcích za Sokolem. Ale bylo tam hodně prodejců a lidí ze Sektoru. Nikdo z nich se nás nepokusil zastavit."
"No ne," vydechl obdivně chlapec - přibližně stejného věku jako Paravit-Col - a přes to, co bylo v tu noc ještě před

námi, mu oči zářily, když poslouchal historku jednoho ze Sterethovy původní bandy.
Hovor se nesl dál v duchu tradičních témat banditů.
"Sembetovi useknou hlavu a Sokolovi, s tím jeho přízvukem, asi ta-ky."
To přispěl do hovoru jeden ze starších novousedlíků. Stětí hlavy je považováno za důstojnější než oběšení a vyžaduje se, když jde o popravu příslušníka šlechty. Ovšem, že žádná z Šesti rodin dosud nevystoupila, aby se domáhala popravy některého ze svých vzpurných členů u popravčího špalku, ale bylo vždycky možné, že jednoho dne by mohlo dojít k tomu, že vznesou stížnost. Soudci byli v téhle záležitosti velmi velkorysí a dopřávali téměř každému odsouzenci dobrodiní nejistoty. I ten nejotrhanější vyděděnec Sterethovy armády s nejhorší pověstí mohl prohlásit, že je vznešené krve, a dostat pak spíš sekeru než provaz.
Následkem toho bylo mezi psanci Sektoru nemálo spekulací ohledně toho, které formě smrti dát přednost. Kam se hrabali ti dva farmářští chlapci na Shaskalské silnici na houf banditů, kteří na tom byli, za téhle dlouhé noci, osobně zainteresovaní. Obvykle to začalo nějak takhle: "Já nevím, Tibble, se sekerou je aspoň rychle po všem. Žádný nekonečný zmítání a fialovějobličej." "To říkáš ty, ale já jsem viděl popravu v trhovým městě Skeldinu, kde musel kat seknout tu ženskou šestkrát, než se mu podařila čistá rána. A přísahám, příteli, že ona po tom pořád ještě křičela." "To se ti jen zdálo, Tibsi, to sis jen vyfantazíroval v hlavě. Jak mohla křičet, když neměla plíce? " "V tvý zatracený hlavě, bratříčku. Mýho strýce Vatherina oběsili a kromě toho, že párkrát zakopal nohama, bylo po všem."
Té noci bylo tohle oblíbené téma probíráno v pevnosti ještě jednou, zatímco vítr skučel čím dál hlasitěji a v místnosti houstl kouř z krbu a bredia. Ale tentokrát si Des Helani sedl k muži, který s tím začal:
"Myslím, že bychom o tom neměli mluvit v přítomnosti naší sestry." A kývl směrem ke mně.
"A proč ne?" zeptal se ten muž.
"Ona nebude mít na vybranou, ty hlavo skopová. Oběsí ji."
"Díky, Desi," poděkovala jsem. Vždy ohleduplný.
Vstala jsem a začala neklidně přecházet po hale. Sokola s tím jeho přízvukem asi taky popraví. Ale kde je vůbec Ran? Naposledy jsem ho viděla u hromady hadrů - ale jak je to dlouho? Pár hodin?
Nahlédla jsem do menších místností vzadu za halou a vyrušila dva, kteří tu měli dostaveníčko. Tedy, byla bych je vyrušila, kdyby mě vůbec vzali na vědomí. Ran nikde. To bylo absurdní - tolik možností, kde by mohl být, tu zase nebylo. Koneckonců jsme byli uvězněni v jedné budově.
Jedna budova. Ale severní okraj střechy sousedí se střechou kůlny, kterou jsme postavili, aby bylo kde uskladnit stájové zařízení a ukradený tah a střecha kůlny zase sousedí s kónickým okrajem střechy kuchyně.
Ne, tomu jsem nemohla uvěřit. Ne, náš opatrný, rozvážný Ran. Ale i rozvážný muž dokáže dělat hlouposti noc předtím, než ho pověsí - nebo mu useknou hlavu. A to už jsem utíkala nahoru po schodech na střechu, velmi opatrně jsem otevřela padací dveře a plazila se k ochranné zídce na severním okraji. Velmi pomalu jsem nakoukla přes její okraj. Střechou kuchyně vycházel kouř.
Stáhla jsem se zpátky, zase se opřela o zeď, zmítaná pocitem viny. Nemůže přece dělat něco tak stupidního jen proto, že jsem řekla, aby zapomněl na svatbu!
Jo? ozval se můj vnitřní hlas. A co jiného tam asi dělá? Hodlá se snad vynořit s nožem na porcování masa a pustit se sám do milice?
Ne, on je v kuchyni a peče svatební koláče. Všichni jsme na nejlepší cestě skončit na popravišti, a přesto ke mně vítr přináší vůni vanilky a skořice.
S objektivním zájmem jsem uvažovala, jestli sehnal všechny přísady nebo jestli musel použít náhražky.
Konečně se od otvoru ve střeše kuchyně oddělila postava a vydala se ke kůlně. V kalném, tlumeném světle obou měsíců jsem uviděla, že Ran má na sobě červenou a bílou róbu, které nosil v Shaskale, oblečení, které bych mu dvakrát nedoporučovala pro šplhání po střechách. Pak bylo vidět, jak si obě róby vytáhl, zastrkal je za opasek a bosýma nohama přelézá kameny, jako kdyby se doma v Cormallonu brodil přes potok. Na zádech měl tlumok.
Sehnul se, držel se hřebenu kůlny a postupoval opatrně směrem ke zdi hlavní budovy. Ustoupila jsem, aby se nelekl, až bude přelézat zídku. Nejdřív se objevila jeho hlava, pak ramena, pak zvedl jednu nohu na vrchol zdi. Druhá noha mu trochu uklouzla, zaklel, ale podařilo se mu ji také dostat na zeď, i když ne úplně bezpečně. Zvedl se a natáhl nohy, aby získal rovnováhu. Vítr mu nadouval rukávy svrchní róby, které vypadaly jako velká sněhobílá křídla postříkaná krví... a zčistajasna mi vytanul na mysli výjev z karet, z onoho dne, kdy jsem je vykládala v Shaskale.
Varuj se výšek.
Bez přemýšlení, stejně, jako když jsem zasáhla Juvindeth do boje,
jsem se vrhla ke zdi. Ve zlomku vteřiny jsem uviděla, jak Ran pravou nohou stoupl na vnitřní okraj zdi a pod chodidlem se uvolňuje kámen. Ruce mu vylétly do vzduchu v zoufalé snaze získat opět rovnováhu. Převážil se a už padal dozadu, a vtom jsem ho drapla kolem pasu a strhla na sebe.
Když jsme oba přistáli na kamenné střeše, dostala jsem pořádnou ránu do zad. Ovšem Ran, kterému moje slabá barbarská tělesná schránka ztlumila dopad, to měl trochu snazší.
"Theodoro?" Skutálel se ze mne a položil mi ruce na ramena. "Theo-doro, nestalo se ti nic? "
Nemohla jsem mluvit. Měla jsem vyražený dech a nebylo to dnes poprvé. Kdysi byly časy na jiné planetě, a to bych ráda zdůraznila, kdy největší tělesnou zátěží za celý den bylo pro mne obracení stránek - a když uvážím všechny okolnosti, takový způsob života považuji za dokonalý.
"Theodoro! Odpověz mi! Neuhodila ses do hlavy?"
Věděla jsem, že nejsem zraněná, ale ještě pár vteřin jsem nebyla schopná mu odpovědět, pár vteřin, které vyplnil tím, že nepřetržitě volal moje jméno hlasem, z něhož bylo patrné, že má o mě opravdový strach. Svým způsobem mě to mohlo těšit, ale měla jsem špatné svědomí, že jsem ho vyděsila. Kanz, pomyslela jsem si pak, jako kdyby nestačilo, že musím

čekat na střeše, abych chlapečkovi zachránila život, teď tu ještě ke všemu musím bezmocně ležet s pocitem odpovědnosti za jeho duševní stav.
Za pár vteřin, které se zdály věčností, se mi podařilo vydat nějaký zvuk. To ho potěšilo a mně se tím trochu ulevilo. Strašně nerada nesu odpovědnost za cokoli.
Konečně se mi podařilo posadit se a něco zašeptat.
"Cože? " nerozuměl.
"Co... sakra... děláš v té zatracené róbě?"
"Ach, tohle. No, abych byl upřímný, nevěřil jsem doopravdy, že se mi podaří dostat se tam i zpátky bez úhony. A odmítám zemřít ve venkovských kalhotách."
Přišlo mi to hrozně k smíchu, ale začalo mě bolet v zádech. Tak mi Ran pomohl uložit se ke zdi, sundal si svrchní róbu a dal mi ji za záda namísto polštáře a jevil všechny známky toho, že mi chce být co nejlíp k službám, a když to všechno shrnu, už jsem mu stěží mohla dál zazlívat ten jeho kaskaderský kousek. Rozhodně jsem to ale nepovažovala za nejmoudřejší, co kdy provedl. Avšak hádat se s ním za noci, která je pravděpodobně naší poslední společnou nocí, by z mé strany také nebyl žádný obdivuhodný počin.
Otevřel tornu a vyndal dva pečlivě zabalené svatební koláče. Moje tělo zřejmě zmírnilo i jejich dopad, protože byly sice rozlámané, ale ne úplně na kusy. Podal mi svůj, já jsem se uklonila a položila ho před něj. Pak se uklonil on a položil můj přede mne.
"Víš, na Athéně bychom šli k smírčímu soudci a celá věc by byla odbytá za dvacet minut," řekla jsem mu.
Odlomil kousek ze svého koláče, dal si ho do úst a pravil: "Člověk si toho víc váží, když musí vyvinout nějaké úsilí."
"To je jedna z těch věcí, které ti říkávala Babička?"
Polkl.
"Ne těmito slovy. Ale myslím, že by Babička souhlasila, že jsem dnes v noci udělal správnou věc."
A v tom měl nejspíš pravdu. Měla silně vyvinutý smysl pro povinnost, Ranová Babička.
Dojedla jsem svůj koláč a klekla si, takže jsem mohla trochu nahlédnout přes zídku. Kopce kolem údolí byly orámované ohni. Vypadalo by to mírumilovně, kdyby to nebylo tak skličující.
Připojil se ke mně. "A tak končí příběh Steretha Tar'krima."
"Ale náš ne."
"No, to se nikdy neví. Možná v něm o nás také bude zmínka."
Vzhledem k tomu, jak Ivorané milují své legendy, není to vyloučené. Budou dalších sto let kolovat pověsti o Sokolovi, Tymonovi, Desovi a Carabinstereth?
"Víš, co z nás bude, tymone?" zeptal se Ran a pozoroval přitom záblesky na horizontu. "Jsme klasičtí hrdinové."
Užil termín, který se používá ve velkém divadle. Popotáhla jsem.
"Spíš šestákoví hrdinové."
"V každém případě," dodal, "jsme hrdinové a polovina noci je stále ještě před námi."
Oba jsme si zase lehli a opřeli se o hedvábí jeho svrchního pláště. Uvelebila jsem se mu v ohbí paže. Občas se na obloze ozývaly výbuchy lehkých střel. Nor Atvalid nám tak trvale připomínal, kde je naše místo. "Ty osobně asi nemůžeš udělat nic," řekla jsem. Bylo to poprvé, co jsem podpořila Sterethův pokus získat ho ke spolupráci.
Jeho hlas zněl bezvýrazně.
"Dovol, abych zdůraznil, že v téhle fázi s nimi cestují čarodějové. A jsem si jistý, že zaměřili zrcadlové kouzlo na vojáky i zbraně. Kdybych na ně cokoliv poslal, vrátilo by se mi to zpátky."
Od Rana to neznamenalo nutně odmítnutí. Kromě toho mě nenutil studovat dva roky Rudou knihu magie jen tak pro nic za nic. "A neříkáš mi vždycky, že to není v kouzlu, ale v inteligenci člověka, který ho provádí? "
Cítila jsem, že se skoro usmívá.
"Ty se můžeš kdykoli postavit proti celému týmu provinčních čarodějů, " řekla jsem. Byla to naprostá pravda.
Sevřel mě pevněji, což bylo uklidňující, a když pořád neodpovídal, dodala jsem: "Víš přece, co se stane, když nic neuděláš."
Ovšem, že to velmi dobře věděl. V duchu si představoval stejné scénáře jako já: Des a Cantry v Imperiálních mučírnách, Mora a Juvindeth leží na Shaskalské silnici s lebkami roztříštěnými jako puklé melouny.
"Theodoro," řekl nakonec lehkým tónem, "tvoje neadekvátní přátelské vztahy mi velmi ztěžují život."
Na to jsem neodpověděla. Jestli se mu uleví, když bude předstírat, že to přátelské pouto je jen na mé straně, nechť. Mně taková odpověď vystačí celou noc až do rána.
A tak jsme tedy strávili svoji tříčtvrteční noc: na střeše uprostřed přerušované střelby, bez milování. Jen s tou útěchou, jakou nám poskytovala vzájemná blízkost a teplo pod tou obrovskou, studenou oblohou pozdního léta.
20. kapitola
Už jsem vám vyprávěla o shujenifech, klasických hrdinech? V historii ivorského vrcholného divadla těch opravdu slavných zase není tolik. Jsou to tragičtí protagonisté a zosobňují téma, které rozvádějí podle pravidel klasického dramatu. Jsou uvedeni do hry, jednají (nebo také ne), poetickým jazykem chválí osud nebo mu spílají, a pak obvykle umírají. A to je konec hry.
Na druhé straně, šestákoví hrdinové se dělají na pokračování - můžete se jít podívat na hru a uvidíte díl 143 v příběhu Jednookého Lenna a pirátů bez bázně a hany. Ti hrdinové nikdy nekončí doopravdy, jen přecházejí z jednoho dílu do druhého. Nikdo necítí nutnost zacházet s nimi s úctou jako s velkými shujenify jako je Oidipus a Meleagra- ani povinnost vhodně uzavřít jejich život předepsanou dramatickou strukturou, tak jak se dochovala z dávných dob. Když hrají šestákoví hrdinové, následuje po vážném vyvrcholení ve čtvrtém dějství třeba uklouznutí po banánové slupce v epilogu, podle toho, jestli mají herci a obecenstvo chuť.

A jestli jste propásli díly 1 až 142, nevadí. Spolu s dalším hereckým souborem dorazí další skupina těch malých hrdinů. Je jich příliš mnoho, aby člověk mohl sledovat všechna jejich jména.
Já osobně jsem dřív sbírala povídky. Lidové pověsti a podobně, které jsem v průběhu let pochytila mezi lidmi, abych je uchovala pro příští generace nebo abych se sama něčím zaměstnala - mám-li být upřímná, sama nevím. Ale když jsem dokončila sbírku, začala jsem si uvědomovat, že jedním z motivů byla moje touha, aby všechno mělo svůj začátek, prostředek a konec.
No, každý nějak skončí. Ale u shujenifů a ve správných povídkách přichází konec v pravý čas a každému se dostane nějakého ponaučení. Nedochází k němu chaoticky a bez jakékoli pointy jako v reálném životě.
Jak jsem tam tak ležela na střeše, mraky se roztrhaly a mezerou proudilo světlo úplňku a půlměsíce, které plýtvaly tou nádherou na dva lidi, jejichž příběhy budou zítra u konce - z nichž jeden, jak jsem si všimla, když jsem se otočila, už spal.
Sama jsem musela také na krátký okamžik usnout, ačkoliv bych tomu byla předtím nevěřila, protože když jsem se teď podívala na oblohu, bělala se počátečním úsvitem. Pak se můj pohled přenesl dolů, směrem ke dveřím, a tam se zastavil. Stál tam Stereth, úplně oblečený, čerstvě navoněný a za opaskem měl pistoli.
Šťouchla jsem do Rana. Změnil polohu, otevřel oči a strnul.
Z pohledu na Sterethovu tvář byste nevyčetli, že je nám všem v patách svítání a smrt. Tiše řekl: "Teď, když ses zbavil všeho sexuálního napětí, si snad můžeme rozumně promluvit."
Alespoň jednou se v něčem mýlil. Nicméně Ran se posadil tak přirozeně, jako kdyby se probudil někdy dopoledne doma v posteli, a opřel si loket o koleno. "Co ode mne chceš?" Jeho hlas zněl téměř laskavě.
"To je těžko říct, když nevím, co je možné. Smím se posadit?"
Ran ukázal na kamennou podlahu vedle nás.
Stereth si sedl.
"Ne, že bych chtěl na tebe naléhat," začal, "ale rozdělil jsem náš oddíl na dvě skupiny pod vedením Koma a Carabinstereth. Odvedou všechny ven, s rukama nad hlavou na znamení, že se vzdávají. Až sem dorazí Atvalidové, Carabinstereth dá signál a budeme bojovat."
"A čeho myslíš, že tím dosáhnete? " zeptala jsem se.
Stereth si posunul brýle o něco výš. "Většina z nás v boji padne, což bude určitě lepší než imperiální mučírny a v tom zmatku by se mohlo jednomu nebo dvěma skutečně podařit uniknout. Ačkoli to není jisté."
Jeden nebo dva. V ten den bylo v pevnosti přes třicet lidí.
"Mohli byste pohrozit, že spálíte tah," radil Ran. "Imperátora by to rozzlobilo."
"Nora Atvalida nezajímá, co uděláme s tahem," poznamenala jsem.
"To říká naše Tymon," řekl Stereth. "A ta tvrdí, že trochu chápe Guvernérovo duševní rozpoložení. Kromě toho by museli přijít tak blízko, aby naše hrozby slyšeli... což znamená dost blízko, aby nás mohli zastřelit. Teď vidíš, proč mě zajímá tvůj názor, pane Cormallone."
Tím Cormallonem poněkud ťal do živého. Tak dělej, Rane, pomyslela jsem si. Jednou v životě vyjdi trochu vstříc.
"Předpokládám, že než skončí den, bude každý vyslovovat moje jméno, " řekl Ran zamyšleně.
"To určitě ne. Už jsem ti to přece říkal. Nikdy bych nezradil věrného člena bandy."
Řekl to s vážnou tváří. K mému překvapení se Ran rozesmál. "Člověk, který vyhrožuje tak zdvořile, zaslouží pomoc. Ale nedělej si velké naděje, Sterethe. Mají s sebou nejmíň dva čaroděje a já nejsem všemocný."
"Nikdy si nedělám velké naděje." Tomu by se dalo věřit. Stereth vstal, zkontroloval pistoli a pravil: "Řekni mi, co potřebuješ."
U dveří na schodiště byl slyšet nějaký hluk a objevil se Lex. Stereth mu posunkem naznačil, aby byl zticha. Ran vykročil k zábradlí a pozoroval horizont. Nervózně polkl. Viděla jsem, že se potí. "Řekni jim, ať ze sebe sundají všechno žluté."
"To je nějaký trik!"
"Zavři zobák, Lexi." Stereth se na Rana pozorně podíval. "Co znamená všechno žluté? "
"Žluté čelenky, róby, kabáty, boty. Také zlaté šperky."
"To nebudou chtít. Co s tím udělají, aby se jim to neztratilo?"
"Pro mě za mě si to můžou k sakru třeba pohřbít do země. Na to jim kašlu." Ran skoro nikdy nemluvil hrubě a určitě ne hned dvakrát za sebou. Ale jeho pozornost nebyla ve skutečnosti zaměřená na nikoho z nás. Vypadal spíš jako člověk, který se chystá zneškodnit bombu, než něco začarovat. Celé hodiny to kouzlo definoval a dával mu tvar, jen pro všechny případy, a teď když to měl v hlavě všechno logicky uspořádané, musel se toho zbavit, nebo by zešílel. Pokud vím, tohle nepatří k zákonům magie. To je jen ukázka toho, jak Ran dokáže být posedlý svou prací. Svým způsobem byl stejně posedlý jako Guvernér Tuvinské provincie, ale protože byl méně náchylný cokoli reformovat, stal se společensky přijatelnějším. Pane na nebi, vždyť on si s tou myšlenkou a vzorci musel hrát celé měsíce, když je v tom takhle po uši.
A nikdy se mi ani nezmínil.
Stereth otevřel dveře ke schodům a zavolal:
"Komo! Carabinstereth!"
V mžiku se objevila Carabin. "Komo je dole, aby šel příkladem. Chceš, abych ho přitáhla nahoru?"
"Jen vyřiď tohle. Řekněte každý své skupině, aby sundali všechno
žluté oblečení a zlaté šperky. Povězte jim, že na tom možná závisí jejich život - Sokol připravuje něco velkého."
Carabinin široký úsměv rozzářil její nezvykle modré oči. Pátravě pohlédla na Rana a na mne, pak se otočila a už jsem ji slyšela skoro vesele dupat dolů ze schodů. Nevím, jestli to pochopíte, ale já jsem v té chvíli měla špatný pocit z toho,

že nám tak věří, protože jsem nevěděla, jestli je to opodstatněné. Ran rozhodně neposkytoval žádné záruky.
Jeho ustaraný pohled klouzal po vrcholcích kopců. "Řekni jí, ať přinese taky nějaký provaz."
"Provaz?"
Znovu polkl. "Raději byste mě měli svázat."
Stereth to zaregistroval. "Smím vědět proč? "
"Protože bych sebou mohl začít mlátit a zranil bych se. A protože se mnou bude míň potíží, když budu svázaný."
Stereth začínal otvírat ústa, ale Ran mu do toho netrpělivě skočil. "Určitě nechali nastavit zrcadlová kouzla. Umím mezi ně proniknout skulinami - znám triky, o kterých nikdy neslyšeli." Nezněla v tom pýcha, jen prosté konstatování. "Ale všechno, co k nim vyšlu, se taky odrazí zpátky ke mně."
Starost o svého čaroděje nezabraňovala Sterethovi myslet logicky.
"Z toho usuzuji, že ať už hodláš udělat cokoli, nebude to mít smrtelné následky. Myslel jsem, že je zabiješ."
"Záleží ti na tom, pokud zvítězíš?"
"Ne," odpověděl Stereth. "Nezáleží mi na tom. Dělej, co je ti libo." Pokynul Lexovi: "Slyšel jsi toho pána, svaž ho." A náš zbojník, Robin Hood, opustil střechu.
I za této situace jakmile se Stereth vzdálil, bylo to, jako by náhle ztichlo houkání lokomotivy.
Lex na nás vrhl mrzutý pohled a řekl: "Dojdu pro provaz."
"Pospěš si. " V Ranově hlase vzrůstalo napětí.
"Blíží se," řekla jsem. Mrňaví mužíčkové ve světlehnědých uniformách vystupovali beze spěchu ze svého úkrytu na horizontu.
"Já vím. Nemluv na mne, Theodoro."
Za půl minuty byl Lex zpátky se špinavým konopným provazem přes rameno. Bůhví k čemu sloužil předtím. "Dej sem ruce," požádal Rana.
Pořádně ho svázal na rukou i na nohou jako dobytče na jatka. To bylo samo o sobě dost zlé, ale Ran požádal: "Raději mě přivaž ke dveřím. Mohl bych skočit ze střechy."
"Skočit ze střechy?" opakovala jsem nahlas. "Co k čertu hodláš se sebou dělat?"
Mluvil dál k Lexovi:
"Až to začne, Tymon by měla být raději pryč."
"Počkej moment-"
V tu chvíli se znovu objevil Stereth. "Dole jsou připraveni, pošlu je ven. A jak se vám vede tady nahoře?"
Ran odpověděl: "Chystám se to spustit. Ale Tymon bude šťastnější dole."
"Chci zůstat s tebou."
Unaveně se ke mně obrátil a řekl: "Já budu šťastnější, když se na to nebudeš muset dívat."
"Odved ji, Lexi," poručil Stereth.
Nejspíš mu bylo jedno, jestli zůstanu nebo ne, ale nehodlal připustit, aby něco rušilo Rana v soustředění. Couvala jsem na druhý konec střechy s Lexem v závěsu. "Hej! Není ale žádný důvod, abych tu nemohla zůstat, dokud se ještě nic neděje, ne?"
Ran si povzdechl. "Tak dobře. Dej si pohov, Lexi, a mohli byste všichni už mlčet a přestat si mě všímat?"
Stereth se okamžitě obrátil k zábradlí. "Nechceš sejít se mnou podívat, Tymone?"
V té chvíli jsem zrovna o ten pohled moc nestála. Ale jakási morbidní zvědavost převážila, a tak jsem s ním šla. Jen jsem se ještě krátce ohlédla po Ranovi. Zavřel oči a vypadal spíš jako člověk, který má záchvat deprese než jako čaroděj v akci. Venku zatím oddíly tuvinské milice pochodovaly k pevnosti s neklamnou vírou ve vítězství.
"Je jich míň, než jsem si myslela," poznamenala jsem. Bylo jich asi sto.
"To ta velkolepá šou se světly. Měla nás pořádně vyděsit."
Prohlédla jsem si jeho tvář. Pořád se z ní nedalo nic vyčíst. A i když nemohu říct, že se mi jeho styl líbí - nevidím nic špatného na tom, když člověk dá občas najevo nějaké city, třeba i negativní jako strach - musela jsem obdivovat jeho neuvěřitelnou schopnost sebeovládání. Já sama se potila hrůzou a v jednom kuse jsem měla pocit, že se budu muset uchýlit na záchod.
"Kde jsou ostatní?" zeptala jsem se. Panebože, znělo to tak trapně. Odkašlala jsem si a zkusila to znovu. "Myslela jsem, že půjdou ven."
Sterethův hlas byl chladný. "Komo a Carabinstereth? Budou venku
každou vteřinu... tamhle jsou. Řekl jsem jim, aby počkali, až bude milice dost blízko, aby bylo jasně vidět, že se vzdávají. Dobře. Teď ti bastardi něco uvidí." Z poslední věty zazněla zloba jen nepatrně. Když uvážím, že ho ti vojáci přišli mučit a zabít, dalo se to docela pochopit.
Pod námi se formoval hlouček lidí s rukama sepjatýma za hlavou. Jeden za druhým opouštěli pevnost a rozestupovali se do nepravidelné řady. Já sama jsem o ně tak šílela strachy, že mi chvíli trvalo, než jsem zaregistrovala, že se v řadách postupující milice něco děje.
Už nepostupovali kupředu.
Nejbližší ze světlehnědých uniforem nejistě přecházeli sem a tam, jako kdyby se najednou museli smířit se změnou programu. Teď už byli dost blízko pevnosti, aby se daly rozeznat obličeje, ale dosud ne jejich výrazy.
Jeden ale byl viditelný zřetelně - otevřená ústa, která cosi křičela, a nic příjemného to asi nebylo. Pak ten křikloun sundal helmu a ruka mu vylétla k hlavě. Za okamžik už ze sebe trhal kabát uniformy, odhodil ho... a škrabal se.
Stačilo pár vteřin a vojáci na nás v zajetí svého soukromého pekla zřejmě úplně zapomněli. Lehké pušky dopadaly na zem jako letní déšť. Stereth to pozoroval jako zhypnotizovaný, rysy mu zaplavil výraz nelíčené radosti.
Bylo to poprvé, kdy jsem něco takového u něj spatřila. Ale náhle jsem si uvědomila, co se vlastně děje, a otočila jsem

se k Ranovi.
Tiskl hlavu ke kameni u dveří, kterými se vycházelo na schodiště. Oči měl zavřené. Spodní róbu měl celou propocenou a sténal. Nechala jsem Steretha a běžela k němu.
"Rane?"
Něco nezřetelně šeptal. Nemohlo to být kouzlo, protože ať to bylo cokoli, už ho umístil - a co se mne a Steretha týkalo, s opravdu velkolepým výsledkem.
"Rane?"
"...vydrž, vydrž, nemůžu ho vzít zpátky, nemůžu ho vzít zpátky-"
Snažil se vyprostit z provazů, tiskl se k hrubému kameni a opakoval stejná slova pořád dokola. Pak začal bít temenem hlavy o zeď. Zděšeně jsem ho chytila za hlavu, ale pral se se mnou. Schytal další pořádnou ránu.
"Sterethe!" zaječela jsem.
Ten byl příliš zaujatý opojným pohledem na Atvalidovy vojáky, kteří
právě v té chvíli, jak mi později řekl, utíkali směrem ke kopcům.
"Sterethe!"
Neochotně se otočil.
"Pomoz mi," křičela jsem a rukama držela Ranovu hlavu. Znovu s ní praštil o zeď a skoro mi rozdrtil prsty.
Stereth tu byl v okamžiku. Sundal kabát a obalil jím Ranovi hlavu a snažil se ho přitom udržet v klidu.
"Lexi!" zařval. "Lexi, přines deku!"
Lexovi to také chvilku trvalo, než zareagoval. Jak jsme spolu drželi tu zmítající se lidskou bytost, moje oči se setkaly se Sterethovýma. Zářila z nich radost. "Jako armáda neviditelných blech," řekl s šibalským úsměvem. "Jestli se budou škrabat takovou rychlostí, sedřou si kůži z těla."
"Ale tohle přece nemůže způsobit jen svědění, " protestovala jsem.
"Přímo kolosální svědění, jak jsem měl ten dojem. Po celém těle a bez možnosti nějak si ulevit. To vydržíš jen pár vteřin, Tymone, a pak se zblázníš - au!" To poslední patřilo kopanci do kolene, který mu uštědřil Ran, těžko říct, jestli náhodou nebo schválně. Rozhodně to ale vůbec nezchladilo Sterethovo nadšení. "Zajímalo by mě, jak -dlouho to bude trvat. Jestli je to zažene až k nejbližšímu otrávenému potoku, to by bylo fajn pro- au. Lexi! Kde k čertu vězíš?"
Krátce nato se objevil Lex a Stereth Rana uvěznil za horou polštářů, kde nemohl uspokojit žádné snahy o rozbití různých částí těla o kámen. Pak ukončil naše vzájemné zápasnické utkání, vstal a setřel si pot z čela.
"No tedy! Doufám, že mu to nezůstane, Tymone. To by vyvolalo celou řadu morálních problémů."
"Neumím si představit, že bys někdy mohl mít morální problémy, Sterethe."
"Nemám žádné a strašně nerad bych s tím začínal. Lexi, zůstaň tu a dávej na něj pozor. Až se zotaví, přived ho dolů, abych s ním mohl promluvit... Eh, no, a jestli se nezotaví během několika hodin, měli byste raději zorganizovat střídání."
Pár hodin? To nebylo příjemné pomyšlení. "Mohu tu zůstat, Sterethe, " nabídla jsem.
"Ne, nechci, abys u něj byla, až se z toho dostane. Bude to pro něj příjemnější. Nechtěl, aby ses dívala."
Nečekaná tvrdost a nečekaná ohleduplnost. Des mohl tvrdit, že rozumí Sterethovu chování, ale já jsem se o to nehodlala ani pokoušet.
Přikývla jsem, i když jsem věděla, že budu každou minutu v myšlenkách s Ranem, a následovala ho ze schodů.
Takže Ranová metoda "užití magie jako zbraně" nezahrnovala žádné exploze, smrtelné choroby nebo kroupy velikosti tenisových míčků, padající z rozhněvaného nebe. Netušila jsem, že zrovna tohle ochrání zbojníky nebo Cormallony před nutností stát v soudní síni před Imperiálním soudcem, ale bylo jasné, že se snažil o co nejdokonalejší technické provedení, jakého byl schopen.
Ze svého záchvatu se dostal asi za hodinu a půl. Odmítl se kamkoli pohnout a další hodinu tam ležel ve vlastním potu a v roztrhaných šatech. Pak odmítl s kýmkoli mluvit, dokud se neumyl.
Lex byl tak nezvykle ohleduplný, že mi přišel pošeptat tu novinku, hned jak se Ran vzpamatoval, a než se doopravdy objevil v hlavní hale, zmocnila se mne skoro stejná závrať jako ostatních.
A ti se chovali jako blázni. Naši vyzvědači přišli se zprávou, že ve vzdálenosti několika kilometrů jsou umístěni ještě pozorovatelé, ale v daném okamžiku nikdo nejeví úmysl přiblížit se byť jen o krok. Abych byla upřímná, nebylo mi jasné, z čeho se banda tak raduje, protože základní problém stále zůstával. Věděli, kde jsme, a když odejdeme, budou nás pronásledovat. Ale bylo těžké neradovat se z toho, že jsme naživu a že jsme zesměšnili milici, která byla až dosud zdrojem našich obav. A když mi Lex řekl, že Ran se ubírá k džbánům s vodou, aby se umyl, přistihla jsem se, že se usmívám zrovna tak potrhle, jako všichni kolem.
Zase přišlo na stůl víno, a ne že by ho někdo potřeboval k tomu, aby se opil. Pár lidí vyrukovalo s kostkami a pokoušeli se o hru, nazvanou Červené husy, ale ani na něco tak jednoduchého se nedokázali soustředit. Des mě asi tak desetkrát objal a po posledním objetí náhle pohlédl k Sterethovi a zeptal se: "Můžu se jít podívat, jestli jsou lidi z karavany v pořádku?"
Stereth přikývl. Opíral si nohu o amatérsky vyrobené zábradlí u krbu a ačkoli u něj byla Cantry, oba mlčeli. Všichni ostatní planuli nadšením, ale Stereth zřejmě dosáhl vrcholu už tím, že vůbec svolil zúčastnit se dnešního večírku. Já bývám obvykle dost rezervovaná, ale v nastalé euforii po Ranově výkonu to vypadalo, jako kdyby vrstvu sebeovládání někdo hladce seřízl nožem z povrchu mého mozku. Já jsem přece nemohla nic takového udělat. Des měl štěstí, že tentokrát ho nenapadlo navrhnout, že budeme válet sudy na polštářích. Ve skutečnosti byla moje nálada tak nezvyklá, že se mi skoro ulevilo, když vstoupil Ran. Jednak proto, že mi zabrání, abych se vznášela jako balon a kroužila nad krajinou, a také jsem byla ráda, že je v bezpečí.
Možná, že pro něj Stereth poslal, ale on přišel nejdřív ke mně, což mě zahřálo u srdce. A musím poctivě přiznat, že jsem se pak skoro dala do pláče, z čehož vidíte, v jak podivném duševním stavu jsem se nacházela (a všichni ostatní také).

Seděla jsem u zdi, z jakéhosi neznámého důvodu převlečená do starých šatů. Ran mě vzal za ruku a políbil na tvář a já jsem mu řekla: "Máš modřinu."
Dotkl se čela. "A ne jednu. Další uvidíš, až se svleču."
To byl pro mě signál. Tak dost, děvče, bud normální. Snaž se být trochu normální. "Dívá se sem Stereth. Asi chce něco slyšet o tvém kouzlu. A já taky."
Usmál se. "On jako laik to neocení tak jako ty."
Má krásný úsměv, když se odhodlá ho ukázat. "Tak jak jsi vymezil definici? "
"Samozřejmě žluté oblečení - kvůli uniformám; a každý, kdo je v tak vysokém postavem, že nenosí uniformu, bude mít šperky - akční rádius sedm kilometrů-
„-od pevnosti. Věděla jsem, že tu musí být nějaký geografický limit."
Zavrtěl hlavou. "Akční rádius sedm kilometrů od energetických zbraní. Až tak daleko museli nechat svoje zařízení z Tellys."
"Překvapuje mě, že tak rychle pochopili, že je mají nechat na pokoji."
"Trpící lidé udělají všechno možné, jen aby našli úlevu. Věř mi."
"Jsi v pořádku? "
Přikývl. Vypadal vyčerpaně, ale to bylo celkem pochopitelné. "Jdu se hlásit Sterethovi." Zamračil se. "To byl jeho kabát, co jsem našel omotaný kolem krku?"
"Původně jsi s ním měl omotanou hlavu."
"Hra. A teď je na něm krev. Myslím, že bych se měl raději omluvit." Přešel k Sterethovi, sedl si vedle něj a začali spolu potichu rozmlouvat. Světlo z ohně jim tančilo na tvářích.
Rozhlédla, jsem se a spatřila, že se Des vrátil - a přiváděl s sebou tahová rukojmí. No dobrá, pomyslela jsem si, nejspíš nejsou příliš nebezpeční. A přijali poháry vína od něj a Carabinstereth, jako by byli pevně rozhodnuti připojit se k bandě a dosáhnout úplného zapomenutí.
Zástupce majitele, černovlasý, mírně prošedivělý muž, který smlouval o jejich životy, vzal pohár a usmál se na Carabinstereth. V záři ohně se
leskly jeho ozdobné diamantové peničky. Zhluboka se napil, vrátil pohár na stůl, uklonil se a řekl Carabin něco strašně zdvořilého, protože se na něj mile usmála, až se jí udělaly dolíčky ve tvářích, a vysekla svoji nejlepší poklonu. Mohli jste dát krk na to, že ten člověk umí jednat s lidmi. Pak prošel kolem mě blíž k ohni. Když mě míjel, poznala jsem, že mu došla zásoba voňavky.
Po cestě něco vytáhl z velké vnější kapsy své róby. Jeho ruce si s tím zamyšleně pohrávaly. Pak se zastavil, rukou si vjel do vlasů, aby si je trochu uhladil a pak roztřepal to, co držel v ruce a posadil si to na hlavu.
Byl to modrý klobouk Imperiálních privilegií. Věděla jsem to, jeden takový jsem pořád ještě měla. Tenhle byl zmuchlaný, ale jestli nebyl pravý, pak to byla dokonalá kopie. Zvýšil hlas. "Promiňte! Ach, promiňte mi, velký zbojníku. Sterethe Tar'krime, mí přátelé a únosci. Mohli byste mi věnovat pozornost?"
Užasle jsem zírala a všichni ostatní se mnou. Stereth sundal nohu ze zábradlí. Ran vypadal naprosto dezorientované.
Muž se usmál. "Tento nehodný je Camerial Thu. Jsem Vyjednavač Ministerského předsedy, Hlas Imperátora. Moje slovo je Jeho slovem."
Odmlčel se, jako by čekal nějakou reakci. Ale nikdo se ani nepohnul. Byl jen jediný důvod, pro který tu mohl být Vyjednavač Ministerského předsedy, cíl, ke kterému jsme směřovali celé to dlouhé léto naděje a smrti, zlodějny a zrady. A teď tu byl a tváře nás všech byly absolutně nechápavé. Měla jsem pocit, jako bych šlápla na neexistující schod.
Vyjednavačův profesionální úsměv pomalu pohasínal.
"Ehm, svoji totožnost mohu snadno prokázat. Tak předně, Guvernér Atvalid mě dobře zná, protože před jeho současným nezdarem jsem býval častým hostem v jeho Domě."
Vypadalo to, že ani Stereth není schopný pohybu nebo řeči. Vyjednavač rozzářil svůj úsměv o několik wattů a laskavě na nás vyslal jeho paprsky. "Vy mi přece rozumíte, že?" Jeho hlas nabyl na obřadnosti.
"Imperátor mě poslal, abych se vás zeptal, co chcete."
21. kapitola
Byli jsme "propuštěni z armády", jak to nazval Grateth v Shaskale.
Vyjednavač odjel, aby promluvil s jedním z pozorovatelů milice. Za den a půl se vrátil zpátky s eskortou sta mužů, kteří nás doprovodili do města.
Atvalidové se zřejmě octli v nemilosti. Po těchto událostech už jsem je nikdy nespatřila, ale slyšela jsem, že všichni, otec, syn i děd byli požádáni, aby vrátili Imperátorovi modré klobouky. Nekoná prý se přitom žádná slavnostní ceremonie. To není jako nějaká starodávná náboženská exkomunikace. Jednoho dne se u vašich dveří objeví posel v imperiál-ní livreji a zdvořile požádá o váš klobouk, na který čeká v předpokoji jako poštovní doručovatel na odpověď na ozdobně vyryté pozvání na večírek. Když ho dostane, ukloní se, nacpe ho do tlumoku a vrátí se ke dvoru.-Krátký taneček, ale Atvalidové se z něj pravděpodobně nikdy nevzpamatují.
Svým způsobem mě to mrzelo, ale co, byli naživu a většina mých přátel také a z mého barbarského hlediska to byl snad nejlepší výsledek, jaký se dal očekávat.
Co se týká Sterethovy posádky, všichni jsme strávili dlouhé dva týdny v Shaskale a přizpůsobovali se horku pozdního léta mimo Náhorní plošinu a čekali na předvolání k soudu. Teplota se silně blížila k té, která se dala čekat v Hlavním městě, protože vysoká nadmořská výška vynahrazuje její severnější polohu. Od jednoho ze zřízenců Soudního paláce jsem si vypůjčila slaměný vějíř.
Ran byl sice ubytovaný jinde, ale většinou jsme se denně setkávali v dlouhé místnosti, kterou úředníci Soudního paláce používali k soudnímu řízení. Nebyl tu Stereth, ale většina bandy ano. Posedávali nebo spali na dlouhých

dřevěných lavicích a hráli nekonečné hry Bodlák a Spící pes - Des a Grateth, Lex a Juvindeth. Byla tam většina původní bandy. V tu noc nebyli v pevnosti všichni, někteří byli ještě stále se smíšenými bandami, které Stereth utvořil, a nevěděli o tom, že jsme dostali milost. Ale byla to jen otázka času. Chápali jsme, že Stereth dojednává detaily s imperiálními úředníky a nechali jsme to na něm, ačkoli Lex se nechal několikrát slyšet, že je to všechno nejspíš nějaký trik a že s největší pravděpodobností tělo našeho zbojnického náčelníka už v tom zatraceném vedru někde hnije. Potud Lex. Soudní řízení zahrnovalo spousty individuálních výslechů, aby nám úředníci mohli vytvořit novou totožnost. Koneckonců, jaký smysl by mělo dát svobodu bandě kriminálníků, kteří by neměli na práci nic jiného, než návrat k zlodějně. To ale představovalo pro mě a pro Rana problém - my jsme nechtěli novou totožnost, chtěli jsme naši starou totožnost, ale nechtěli jsme ji samozřejmě nikomu prozradit.
Vyhnula jsem se veškerým podrobnostem při dokládání své minulé existence a předpokládám, že Ran udělal totéž. Naštěstí nás banda vždycky oslovovala jen zbojnickými jmény. Jednoho dne jsem ležela na lavici u zdi, nohy jsem si natáhla na protější lavici a uvažovala, jestli by se z toho nedala vytěžit kniha pro Athénskou univerzitní tiskovou agenturu (z čehož vidíte, že jsem se začínala přesouvat zpátky do svého dřívějšího života), když ke mně přistoupil Des a posadil se vedle.
"V poslední době jsi nějak zticha, Tymone."
"Antiklimaktický efekt, myslím. Čekala jsem, že budu mrtvá."
"Předpokládám, že se teď se Sokolem vrátíte ke své původní profesi."
Podívala jsem se mu do očí. "Desi, doufám, že zase nevyrukuješ s tím nápadem fixlovat při koňských dostizích."
"Ne, ne. To by byla hloupost. Copak se nemůžu ani zeptat staré přítelkyně, jak si vede?"
"Promiň." Atmosféra v místnosti byla klidná, líná a horká. V pozadí bzučely tiché hlasy dvou imperiálních vyšetřovatelů a Koma, na nějž byla právě zaměřená jejich pozornost. Na stropě byl ventilátor na elektřinu, kterou používala většina vyšších vrstev v Shaskale, ale z nějakého důvodu ho nikdy nezapnuli. Možná, že nefungoval. "Rádi bychom se vrátili k naší normální profesi, ale nevím, jestli se nám to podaří. Tihle lidé jsou, jak se zdá, celí dychtiví, aby se dozvěděli všechno o naší minulosti."
"No, to nebude jen tak, zlatíčko. Ale vy dva určitě něco vymyslíte. A alespoň jsi naživu."
Zasmála jsem se. "Svatá pravda. A když už o tom mluvíme, přemýšlím o starém tahovém příteli, Hlasu Imperátora. Zajímalo by mě, proč se rozhodl vyjednávat, místo aby dal Atvalidům ještě jednu příležitost. Nakonec by nás byli dostali."
"Jé! Při spojení Steretha se Sokolem bychom jim mohli odolávat celé měsíce." Sice jsem o tom pochybovala, ale snad tomu věřil i Vyjednavač, stejně jako Des. "A tah by byl zatím shnil a Imperátor už stejně musel mít celé té záležitosti plné zuby, protože jinak by byl nevyslal svůj Hlas."
"To je pravda. A předpokládám, že Vyjednavač měl také svou vlastní kariéru, které si musel hledět a nechtěl strávit zbytek života v Severozápadním sektoru. Myslím, že ta transakce měla jak politické, tak praktické důvody, jako ostatně všechno ostatní na Ivory."
"Nemusíš být kvůli tomu tak smutná, Tymone. Pomohlo ti to z bryndy, ne?"
"Z louže pod okap-"
Právě v tu chvíli vystoupil na pódium v přední části haly Vysoký soudce, podsaditý muž v modré róbě a s modrou čepicí pošitou korálky. Někdo vykřikl: "Pozor, přichází Vysoký soudce! Pozor!"
Vysoký soudce si odkašlal. "Ehm, úředníci došli k poznání, že pravidla civilizovaného boje byla jistými členy této bandy porušena. Ehm-" obrátil se k muži, který stál vedle. "Kolik jich tu teď máme?"
"Dnes ráno dvacet dva, milostivý pane. Osm je jich v cele zadržení."
"Některými členy této bandy, pravděpodobně přítomnými v místnosti! Říkám vám rovnou, že rozhodně nemám v úmyslu nechat tento přestupek nepotrestaný. Považuji ho za naprosto nepřístojný, a jakmile zjistíme totožnost pachatele, pocítí on nebo oni a jejich rodiny plnou váhu Imperiální moci."
Vyměnili jsme si s Desem pohledy.
"A tak vás rovnou teď všechny žádám, abyste si ušetřili problémy. Řekněte nám, kdo z vás použil magii při nedávné výměně názorů s Tuvinskou milicí. A varuji vás, my to zjistíme. A pro všechny bude jednodušší, když to zjistíme teď hned, než abychom z vás informace museli páčit."
Díky bohu, nikdo se neotočil na mne ani na Rana.
Vysoký soudce čekal. Nevypadal jako člověk přístupný kompromisům. Nejspíš ho do funkce jmenoval Nor Atvalid, patron všech reformátorů.
Po chvíli udělal netrpělivé gesto typu "no budiž" k jednomu z úředníků a odešel z pódia.
"Co budete dělat? " zašeptal Des.
Na to se odpovědět nedalo, a tak jsem mlčela.
Ten den vyslýchali jen tři a dali si načas. Jeden z vyslýchaných byl Lex, ale o toho jsem neměla starost - pohrdal autoritou s výjimkou Steretha a byl tvrdohlavý, bez ohledu na to, jestli měl co činit s úředníky ve funkci nebo kýmkoli jiným. I dobrý přítel jako Des by možná povolil dřív než Lex. Někdo jim to však bude muset říct. Statistika mluví proti nám.
Zajímalo mě, co si pomyslí, až se dostanou ke mně. Jednu chvíli určitě považovali za čaroděje Cantry, ale nemohou prokázat, že to byla ona, kdo zahnal Atvalidovo vojsko do kopců - po pravdě řečeno, protože Cantry chybí vzdělání, je téměř jasné, že ona to není. A mohou se spokojit s jedním, dvěma nebo třemi čaroději, to se nedalo uhodnout. Avšak potřebovali najít jen jednoho, aby uspokojili touhu Vysokého soudce po obětním beránkovi.
Když nás příští den ráno přivedli, ulevilo se mi, protože jsem tam uviděla Steretha. Z každé strany ho doprovázel jeden úředník a přestože už jednal s vyššími šaržemi imperiální hierarchie, měl na sobě pořád ještě svůj zbojnický kabát a

kalhoty. Setkali jsme se pohledem a já do svého vložila tolik úpěnlivé prosby, kolik se tam jen vešlo. Ignoroval mě a kráčel rovnou dopředu, kde seděl za stolem Vysoký soudce a nejspíš nás hodlal obšťastnit dalším krátkým projevem. Na stole před sebou měl sklenici s pitím, za zády hromadu polštářů a jemně se ovíval slaměným vějířem, dost podobným tomu, který jsem si vypůjčila. Chvíli si Steretha nevšímal, pak lhostejně zvedl zrak.
"Ano?"
Stereth mu předložil svazek tří nebo čtyř listů, sepnutých dohromady. "Mám zprávu Ministerského předsedy, který doporučuje, aby vyšetřování ohledně použití magie některými členy mé bandy bylo uzavřeno."
Vysoký soudce pomalu přivřel oči. Vzal si listiny, také velmi pomalu, a rozložil je po stole. Olízl si rty, upil doušek ze sklenice a začal číst. Dobrých dvacet minut nás nechal čekat. Konečně zase zvedl oči.
Stereth nezměnil postoj, stál tu stejně trpělivě, jako by vstoupil do místnosti teprve před malou chvilkou.
Vysoký soudce řekl: "Smím se zeptat, jak jste k nim přišel tak rychle?"
"Přišel?" opakoval Stereth. "Dostal jsem je. Ani já ani vy nemůžeme dost dobře diktovat Ministerskému předsedovi."
Vysoký soudce srovnal papíry, jak patřily, a poněkud neurvale je sepnul dohromady. Podal je zpátky Sterethovi s tak prudkým gestem, že snad ani díky by se nechtěl zbavit rychleji. "Děkuji. Beru na vědomí."
Znamenalo to propuštění. Avšak Stereth neodešel a z útrob své potrhané zbojnické kazajky vyndal nový, napůl složený svazek papírů. "Také tu mám příkazy k propuštění jedné dvojice. Žena, známá pod jménem Tymon a muž pod jménem Sokol."
Ran stál na opačné straně místnosti. Naše oči se setkaly.
Vysoký soudce se na nás nepodíval - nevěděl, o koho se jedná. Přivřené oči zvedl k Sterethovi. "Proces s touto skupinou ještě neskončil."
"Nicméně mají být propuštěni dnes. Rozkaz je datován včerejškem, s účinností od první hodiny dnešního rána. V tomto okamžiku už jsou v podstatě volní - ovšem čeká se na vaše vyjádření."
Vysoký soudce odstrčil nízký stolek a zvedl se z polštářů. Obrátil se čelem k sálu a prohlásil: "Oba zadržení, známí pod jmény Sokol a Tymon, jsou volní a mohou jít." Vyplivl ta slova jako víno nezjištěného původu na vznešené hostině.
Stereth se usmál, uklonil a vzdálil se. Pokynul mně a Ranovi, abychom ho následovali, což jsme neprodleně učinili. U východu ze síně jsem se otočila a ohlédla.
Všichni zase seděli na svých místech. Carabinstereth tu dnes nebyla. Grateth podřimoval. Během těch dlouhých dvaceti minut, co soudce četl zprávy od Ministerského předsedy, začal Des hrát s jedním zřízencem Červené husy. Desova hlava zmizela pod lavici a slyšela jsem jen údery kostek o zeď. Usmála jsem se. Nikdo z bandy v životě nehrál s Desem Červené husy, protože to byla hra, kterou vyhrával podstatně častěji, než udávají statistiky, bez ohledu na to, čí kostky používal.
Jeho hlava se opět vynořila, ale nedíval se ke mně a zaslechla jsem, jak říká :"Á! Pekelná smůla, příteli!" hlasem, který svědčil o jeho naprosté upřímnosti.
Pak se dveře zavřely a my se ocitli venku. Neměli jsme ani možnost se rozloučit. Bylo to naposledy, kdy jsem je viděla. Stáli jsme na oslnivě bílých schodech Soudního paláce pod modrou, nelítostnou oblohou pozdního léta se Sterethem a dvěma strážci soudu, kteří tu zřejmě byli proto, aby dohlédli na náš pokojný odchod.
Ran sešel pár kroků dolů, ale já jsem se otočila k Sterethovi. "Nero-
zumím tomu," řekla jsem. "Vysoký soudce si byl svou věcí tak jistý-" zarazila jsem se. "Ty jsi podplatil Ministerského předsedu."
Ušklíbl se. "Vždycky jdi rovnou ke kováři, Tymone. Šetří to čas."
"Ale jak?" Když se na mne nepřestával dívat s výrazem mírného zájmu, začervenala jsem se a řekla: "Nemyslím tím, že by to nebylo možné z morálního hlediska."
"Díky bohu za to, Tymone."
"Ale tobě nemohlo ve společné pokladně zbýt tolik, abys podplatil někoho, kdo je sám bohatý. Že?"
"Každého nezajímají peníze tak jako tebe a mne," odpověděl.
"Tak jak to tedy je? Měj soucit, Sterethe. Řekni mi, co jsi udělal."
"Řekl jsem tomu pánovi, že mě ta práce nezajímá."
Správně - vzpomněla jsem si. Annurian se nakonec stal Ministerským předsedou. A tradičně se podplácelo jak penězi, tak i mocí.
"A řekl jsem mu, že mě nezajímá ani jiné z obvyklých zaměstnání," pokračoval.
Strážci dávali najevo, že mám odejít, ale já se nehýbala. "A o co jsi tedy požádal?"
"O místo Ministra pro záležitosti provincií."
"Panebože, proč? Netušila jsem, že vůbec existuje nějaký Ministr pro záležitosti provincií."
"Možná, že se mi líbí, jak to zní." Na tváři mu zůstával ten zatracený úsměv, jako bych mu připadala zábavná. Stereth vůbec vypadal mnohem klidnější a spokojenější sám se sebou, než jak jsem ho kdy zažila.
"Je to snad začátek nové éry?" zeptala jsem se.
Jeho úsměv se rozšířil. "Až se příště setkáme - jestli vůbec někdy -ani mě nepoznáš."
"Proč ne? - Ach. Je to snad rozkaz? "
"Rozkaz a nebo laskavost od přítele. Podle toho."
Strážce, který stal vedle mne, řekl: "Teď už budete muset jít."
Stereth ho doplnil: "Milostivá paní. Není už vězeň. Oslovujte ji, jak se patří."
"Milostivá paní," souhlasil strážce neochotně. Zatahal mě za ruku a ustoupil o pár kroků.
"A s odplatou bych si nedělal starosti, Tymone. Tvůj psychologický posudek sedí. V Domě Atvalidů došlo k několika sebevraždám. Berou to velmi vážně."

Otočil se a stoupal po schodech. Já jsem sestupovala, doprovázená strážcem, a myšlenky mi vířily hlavou. No ovšem, Guvernér... Zavolala jsem: "Sterethe! Stevard také?" Syn býval kdysi přítel Sembeta Triola.
Ale Stereth už vešel dovnitř.
Dole mě čekal Ran. "Žádné podezřelé postavy na ulici. Zdá se, že to s tím propuštěním myslí opravdu vážně."
"No ovšem, když to zařídil Stereth. Myslím, že bude ještě chvíli trvat, než propustí zbytek bandy." Vrhla jsem rychlý pohled na strážce. Čekal, až oba opustíme poslední schod Soudního paláce, pak se otočil a vrátil se dovnitř.
Ran řekl:
"V hostinci, kde jsme tehdy bydleli, mají možná auto, které si můžeme najmout."
A jak jsme šli ulicí, požádal mě:
"Theodoro? Udělej mi jednu laskavost. Neříkej jim 'zbytek bandy'."
Byl to velice zvláštní pocit jít po ulici, míjet průčelí shaskalských domů, opouštět jeden život a začínat jiný. Už jsem několikrát začínala nový život a nikdy to není o nic lehčí. Jediná útěcha je, že teď už alespoň vím, že ten pocit dezorientace nakonec zmizí. Nevím ale, co budu dělat, až se to jednou nestane.
Když jsme dorazili do hostince, vytáhli na světlo boží staré, otlučené auto, které vypadalo jako chudý příbuzný toho, kterým jsme přijeli kdysi dávno z Hlavního města. Sluha, hubený mladík s poněkud snobským výrazem, držel otevřené dveře, abychom si ho mohli prohlédnout.
Ran se ke mně náhle otočil. "Nemáme peníze."
Také on už se určitě v duchu vrátil ke staré totožnosti, protože se v jeho hlase ozýval dětinský úžas nad tím, že Cormallon zůstal někde bez prostředků.
"Ale ano, máme," ujistila jsem ho. "Když jsme byli v cele zadržení, vrátili mi mé svršky." Odpočítala jsem několik tabalů a dala je sluhovi.
Ran udiveně zíral. "Kde jsi to vzala?"
"To je odměna, kterou jsem dostala, když jsem tě v Kynoginu udala." Považovala jsem to za rozumnou odpověď. Ale pak jsme se na sebe podívali a dali se do smíchu, ve kterém bylo víc než jen náznak hysterie. Sluha si nás nedůvěřivě prohlížel a nejspíš ho mrzelo, že si v hostinci pořádně nezjistili, co jsme zač. Ran se stále smál, převzal od něj dvířka vozu a podržel je, než jsem nastoupila.
* * *
Ani jeden jsme nespěchali zpátky do Hlavního města, a tak jsme opatrně sjížděli klikatou silnicí Náhorní plošiny a volně projížděli poli a lukami v nížině jako turisté. Farmáři, vozy, dlouhé aleje voňavých ovocných stromů a trvalý kašel z prachu, který jsme vířili na silnici. Odpoledne jsme zastavili jeden z protijedoucích vozů, koupili si pár keřových jablek od chlapce ve špinavé róbě a dostali od něj trochu vody z jeho vaku. Později, když jsme projížděli tou částí trasy, která vede podél řeky, jsem začala podřimovat. Další stromy a dlouhé, travnaté svahy, pak široký pruh stříbrné vody a nízko na nebi oranžové slunce...
Když jsem se o několik hodin později vzbudila, byla už tma a auto svištělo prostředkem močálů, které lemují silnici severně od Hlavního města. Zatímco jsem spala, Ran musel vyhodit rychlost. Vypadal unaveně.
"Ahoj," řekla jsem a protáhla se.
"Už tam budeme."
Trochu mě překvapilo, že Ran nezamířil na hlavní cormallonské statky. Byl hodně dlouho pryč a tohle bylo jediné místo, kde se kdy cítil opravdu v bezpečí. Ale bylo obtížné dostat se tam bez aeroauta a znamenalo by to dlouhou cestu na západ, kolem jižního cípu Sektoru. Cesta do Hlavního města byla mnohem kratší a pokud jde o mne, ráda zase uvidím důvěrně známé prostředí.
Konečně jsme projeli starou Severní branou a pokračovali ulicemi laciných obchodů u hradeb a pak jednou z velkých dopravních tepen, vybudovanou někdy v minulém století nebo předtím, pro objemnější dopravní prostředky. Ran zastavil u našeho domu v obytné čtvrti, vedle automatizované bezpečnostní stanice.
Nemotorně jsme vylezli z auta, svaly ztuhlé dlouhou jízdou. Když jsme se přiblížili k hlavnímu vchodu, viděla jsem, že světlo na příjmu balíkové pošty bliká.
"Přijímací stanice je plná," řekla jsem Ranovi.
Něco zavrčel. Bylo jasné, že je příliš unavený, aby se tím teď zabýval.
"Asi svatební dary," podotkla jsem.
"Měli je poslat na Cormallon," komentoval trochu s nelibostí. A vešli jsme.
Když jsem ten dům uviděla poprvé, obkládaný bohatým táflováním a tapiseriemi, zdál se mi honosný. Teď mi připadal "útulný". Když jsme vstoupili dovnitř, měla jsem ten známý pocit dvojího vidění, který se dostaví, když se člověk po dlouhé době vrací na nějaké místo. Pokoje vypadaly důvěrně známé a normální, ale také cizí a zvláštní.
Šla jsem se vykoupat. Sbalila jsem svoje značně obnošené róby, hodila je do kouta a vlezla jsem do velké bílé vany v prvním patře. Ran už byl také skoro úplně svlečený a bosýma nohama ťapal do koupelny a zase ven a rozhazoval poštu. "Tohle je pro tebe. To také. Tenhle je tvůj-"
Ran měl dojem, že veškerá pošta, kterou on nechce přijmout, patří mně. Zřejmě přece jen raději zkontroloval přijímací stanici. Cormallonský smysl pro povinnost u něj nakonec vždycky nabyl vrchu, i když musel chvíli pracovat.
"Kanz."
"Co?" zeptala jsem se a s požitkem se oddávala koupeli. Nekoupala jsem se od té doby, co - nebesa, nebyla jsem ani schopná přimět se ke koupeli v té vaně, kterou přivezla Clintris na'Fli a kterou jsem naposledy viděla opuštěnou na kopci, s usazeným tmelem uvnitř.
Kdepak je asi Clintris teď? Té noci v pevnosti nebyla. A i když byla protivná jako činže, doufala jsem, že je v pořádku.
"Tucet dopisů od našeho rádoby klienta. Asi se v nich shání po hlášeních... a pak chce zrušit zakázku. Netěším se na

setkání s ním."
Tomu jsem docela věřila. Teď už jsme ovšem věděli, že Atvalidové nejsou rodina, se kterou by bylo vhodné se spříznit, ale to teď věděl každý z lepší společnosti na celém kontinentu.
Ranem to škublo. "Budu muset vrátit zálohu."
To byla samozřejmě správná věc. Ale přece jen- "Nech si částku, která se rovná mému starému platu za celé léto. Jako tvoje 'asistentka' bych přece neměla být placená podle zakázek. Nazvi to provozní výdaje."
Usmál se. "Tak nám přece jen něco zbude," souhlasil. "Počkej chvíli. Ten člověk zřejmě nechce používat Síť, a tak máme nějaký čas na odpověď."
Nakonec už jsem z ležení v té spoustě vody byla unavená a tak jsem vylezla a oblékla si noční košili a pantofle.
Pantofle! Jaká rozkoš! Obcházela jsem po domě s komickým úsměvem ve tváři.
Ran byl v koupelně a měl zavřené dveře. Slyšela jsem, jak voda teče odpadní rourou. Šla jsem po chodbě, abych mu zaklepala na dveře a zeptala se, jestli mám objednat něco k jídlu.
A náhle jsem se prudce zastavila. Ve stínu pod vysokou policí, kam jsme ukládali málo používané věci, na konci chodby-
-byl frangi.
Jistě, vy, kteří se cítíte být nad věcí, mi to můžete mít za zlé. Ale každý hrdina má právo na nějakou osudovou slabost, dokonce i malý hrdina. U starých Řeků to bylo přílišné sebevědomí, u Othella žárlivost a u mne je to měkký, oranžový živočich s černými tečkami. Uf! Ani se mi nechce napsat jeho jméno.
Ran už naštěstí zažil, když jsem kvůli tomu dostala hysterický záchvat, a přestože jen nevěřícně zíral, pochopil, že je to něco neoddiskutovatelného a předem daného. Alespoň nebudu muset nic dlouze vysvětlovat nebo čelit sarkastickému smíchu a zároveň se snažit, abych se nepozvracela.
No, ale teď snad ještě není nutné začít vřískat, ne? Zatím ještě ne.
"Rane? Nemohl bys sem co nejdřív přijít?"
"Co je?"
"Ukážu ti to, až vyjdeš."
Tak. Ještě jsem se úplně neznemožnila. Mohu sledovat tu odpornou věc, a když se hne, začít ječet. Je důležité, abych ji nespustila z očí, protože jestli uteče, budu celou noc vzhůru starostí, kde k čertu asi je.
Za minutku se vynořil Ran z koupelny a strkal si do kapsy hřeben.
"Co se děje, tymone?"
"Rane, mám snad halucinace, nebo je to oranžové na římse-"
"Je." Postavil se mezi mne a tu věc. "Mělas mi říct, že to nesnese odklad," řekl laskavě. Rozhlédl se, uviděl koště a popadl ho. "Počkej dole."
Nenechala jsem se pobízet dvakrát. Za sebou jsem slyšela temné údery a kletby.
Za několik minut přišel Ran dolů a prohlásil: "Vše zařízeno."
Ran by mi to neřekl, kdyby to nebyla pravda. Vběhla jsem mu do náručí a přitiskla se k němu, až jsem cítila, jak mě tlačí jeho žebra.
"Miluju tě," řekla jsem.
Položil mi ruce na ramena. "To jsi mi ještě nikdy neřekla," pravil s úžasem.
"Vážně ne? "
"Ne, neřekla."
Stáli jsme v objetí a mlčeli. Pak jsem ucítila, že se Ran začíná po-chechtávat.
"Čemu se směješ? "
"Přestála jsi bez problémů vojenský útok, ale frangi-"
"Jedno nemá s druhým nic společného!"
"Zřejmě ne," souhlasil.
Kdysi, když mi Stereth vyprávěl, jak si jednou rozbil hlavu o spodní hranu stolu a Cantry se do něj zamilovala, citovala jsem starověkou spisovatelku: "I ten, kterého jsme vždycky obdivovali, se náhle bude zdát desetkrát sympatičtější než kdy předtím." A litoval mě, že nevím, co to znamená.
22. kapitola
Milý čtenáři, provdala jsem se za něj.
Omlouvám se, ale budete mi to muset odpustit, i když vím, že to pochopí jen lidé s literárními ambicemi. Musíte mi dovolit ty příležitostné narážky. Nedá se čekat, že se přes noc zbavím mnohaletého literárního otročení.
Byla to také oslava, jak se patří. Doufala jsem sice v malou sešlost, snad jen pár příslušníků rodiny, bez kterých se neobejdeme, jenže jednou večer jsme ve vile u Shikronů oznámili Kylle úspěšný průběh poslední, čtyřčtvrteční noci, a to byl konec mých nadějí.
Vzala si mě stranou. "Moje drahá! Nějaká odbytá, krejcarová záležitost? Na to zapomeň! Potřebujeme ukázat světu, že Dům Cormallonů si váží nového spojenectví."
"Kyllo, Cormallonové se spojují jen se mnou a nikým jiným. Já nemám žádné příjmení."
"Tím víc důvodů, abychom udělali na veřejnosti pořádný rozruch. A kromě toho," dodala a uchopila mě za paži, "tvoje jméno je Cor-mallonová."
A tak se záležitost dostala do pevných rukou.
Kylla rozeslala oficiální pozvánky, najala hudbu a bezpečnostní službu, s velkou vážností mi radila při výběru tří tradičních šatů pro ten večer, vybrala menu a poslala pro další kuchaře ze Shikronů. A to je žena, která se pokouší vykroutit se z vedení domácích účtů. Když Kyllu něco zaujme, jsou její organizační schopnosti impozantní. Je to větrná

smršť a nikdo, kdo ji zná, se jí nepostaví do cesty, když už se jednou pro něco rozhodne. Jako Shikronová by v zásadě vůbec neměla vystupovat jako hostitelka při cormallonské společenské události. Ran se v té věci neangažoval s poukazem na to, že má nějakou neodkladnou obchodní záležitost na jihu, o čemž jsem pochybovala.
Ale nebylo to tak hrozné, to opravdu ne. Naprostou většinu lidí, kteří se na večírek dostavili, jsem neznala, ale zdálo se, že všichni považují můj vstup na cormallonské teritorium za přínos pro sebe. Nekonala se žádná výměna šperků s modrým kamenem, jak to bývá obvyklé při cormallonských svatebních oslavách. Odmítla jsem ho přijmout a řekla jsem Ranovi, ať to rovnou pustí z hlavy. Jeho Dům používá modré kameny a jiné předměty jako upomínky, protože podle zákonů magie věc, kterou někdo při sobě pravidelně nosí, zachycuje jeho myšlenky a vzpomínky. Když někdo zemře, první věc, kterou rodina udělá je, že mu sundá klenoty, zejména modré kameny, které se považují za báječné médium pro uchovávání paměťových stop.
Ale mně pomyšlení, že by byl můj způsob vidění světa pohřben v cormallonské knihovně-márnici, přímo dusilo. Nejsem si jistá, jak by některé moje myšlenkové pochody připadaly nějakému Ivoranovi. A kromě toho to vypadá, že po sobě zanechám všechny tyhle memoáry. Ať si je potomci zkoumají, když je to tak zajímá. Rana můj postoj překvapil, ale když se to tak vezme, knihovna není příležitost, jak získat nesmrtelnost - lidé, kterým ty předměty patřily, jsou mrtví a ty věci jsou jen snůška suvenýrů. Jak kdysi řekl jeden starověký filozof: "Nechci dosáhnout nesmrtelnosti svým dílem. Chci dosáhnout nesmrtelnosti tím, že nezemřu."
A tak jsme tu část tradice vynechali. Místo toho jsem se usmívala při představování celé řady příbuzných, okusila nejrůznější jídla neznámého původu a vyprázdnila sklenici značkového ducortského vína, abych uspokojila hosty z rodiny Ducortů, kteří víno vypěstovali a dva týdny před touto událostí ho poslali na Cormallon v masivních soudcích.
A tím zřejmě končily veškeré moje společenské povinnosti. Ran, jako První z Cormallonu, se musel věnovat všem, ale já jsem se držela Kylly a podrobila se jejímu vedení.
Příští den jsem se probudila dezorientovaná a s pocitem úlevy i zklamání. Nevím, proč jsem byla zklamaná, na večírek jsem se sice netěšila, ale vznášel se na obzoru jako přízrak - spíš jako obrovský bouřkový mrak. A teď bylo všude ticho. Slunce už bylo vysoko, Ran odletěl do Hlavního města, aby zařídil konečný převod peněz našemu bývalému klientovi. Seděla jsem v kuchyni na lavici a jedla sušenku. Kuchařka a její pomocníci si ještě šli schrupnout mezi vydatnou přesnídávkou a večeří, aby se zotavili z výstřelků předcházející noci. Seděla jsem tam v šikmém paprsku světla, který dopadal na velký dřevěný stůl a měnil
Herelin měděný hrnec na zlatý. Jedla jsem sušenku a přitom mi běželo hlavou: "No vida, Theodoro, tak jsi to přece udělala."
V jistém směru to bylo pořád ještě nereálné. Ale kdy to bude vůbec reálné? Až tu bude pobíhat odpovídající počet malých Cormallonů? A možná ani potom ne. Možná se bude muset počkat, až ze mne bude jedna z těch starých ivorských matriarchálních babiček, které sekýrují všechny kolem a nahánějí jim šílený strach. Musela jsem se při té představě zasmát. Shrbená, vrásčitá, barbarská trpaslice, která tluče rukojetí hole o podlahu a nařizuje mladým, aby se narovnali.
Mimochodem, na večírku jsem se setkala s nesčetnými prošedivělými cormallonskými tetičkami, z nichž mnohé byly svobodné nebo ovdovělé a všechny měly obrovskou výdrž v pití značkového vína a v tanci do pozdních nočních hodin. Já jsem toho měla dost už dlouho předtím, než ony jevily známky, že hodlají zvolnit tempo.
V té době jsem toho o Sterethově bandě mnoho neslyšela. Několika členům bandy jsem při procesu v Shaskale dala mechanicky číslo pro vzkazy, aby mi mohli dát vědět, jak se jim daří.
Nepřekvapilo mě, že se neozval Grateth, byl ve vztazích k lidem velmi ostýchavý. V těch dlouhých dnech v Soudním paláci jsem se zeptala Dese, co má teď v úmyslu podniknout a on odpověděl, že nemá tušení, což jsem mu docela věřila. Pravidelně jsem chodila prohlížet schránku na vzkazy (byla v opatrování našeho bankéře, který nebyl v Síti), ale nikdy tam od něj nebyl žádný vzkaz.
A zjistila jsem také, že ač jsem měla Dese ráda a hodně se mi po něm stýskalo, skutečnost, že se ani v nejmenším nesnaží dát o sobě vědět, pro mě nebyla nijak šokující. Věděla jsem, že kdybych ho někdy potkala na ulici, rozevřel by náruč a radostně mě objal dlouhými pažemi. Byla bych vítaná jako vždycky. A kdybych se ho zeptala, proč se neozval, jen by se tvářil rozpačitě a dotčeně. Ale já bych se ho nikdy nezeptala. Věděla jsem to. Měl už takovou povahu.
Carabinstereth, na druhé straně, vzkaz přece jenom nechala. Našla jsem ho jednoho dne uprostřed podzimu, když vítr vířil ulicemi Hlavního města listí z toho žalostného mála listnatých stromů, kterými se město může pochlubit a já se skoro vzdala naděje, že si na mne někdo vzpomene.
"Ahoj, zlatíčko," začínal vzkaz, v němž byla opatrně vynechána jmé-
na. "Věřím, že se ty i chlapec máte dobře. Právě jsem byla pověřena, abych doprovodila dceru jednoho šlechtice do domu jejího manžela a zůstala tam pak jako členka domovní stráže. Dům je situovaný na jihu - nevím, jak budu snášet tu zimu. Ale stejně, oč horší to může být než jízda v dešti na Planině? A když to nevyjde, mám v Hlavním městě starou přítelkyni, která vede obchod s květinami a nabízí mi tam práci. Tak se o mne nestrachuj, drahoušku, a věř, že vždycky zůstávám,
Tvoje přítelkyně ze starých časů, C."
Obchod s květinami? Člověk už dopředu litoval zákazníky.
Pokud šlo o samotného Steretha, tady nebyly nutné žádné vzkazy. Usadil se v luxusní vile v Hlavním městě a pohoršoval okolí tím, že si ponechal zbojnické jméno.
Bezpochyby vykonával povinnosti, které obnáší funkce Ministra pro záležitosti provincií.
Ale teprve za další tři měsíce jsem se dozvěděla konec příběhu ze Severozápadního sektoru.
V domě ve městě na mě čekal vzkaz, že se Octavia z Pyrene, moje kamarádka z dětství, vrátila zpátky do města po okružní cestě po provinciích a jestli mám zájem se s ní sejít.

Zdali! A zvlášť toho dne. Ran byl v Braece, aby se tam zúčastnil zasvěcovacího obřadu svého kmotřence a Kyllina chůva odjela na čtrnáct dní ke své rodině a zanechala Kyllu zcela na milost a nemilost jejímu potomstvu. V průběhu toho dlouhého léta dosáhla Šez věku, ve kterém začínají děti komunikovat, a byla plná otázek a nepřetržité aktivity. Cítila jsem se trošinku zanedbávaná.
Líbí se mi sice, když mám pro sebe spoustu času, mohu vstávat, kdy se mi zlíbí, a poležet si dlouho ve vaně a poslouchat hlasitou hudbu, když mám chuť. Ale taková věc brzy omrzí a člověk se začne rozhlížet, kam se všichni poděli.
Octavia. Měli jste ji vidět v tu noc před maturitou, když jsme spolu cpaly svazky mokrého papíru do vyučovacích strojů. A ona přitom zpívala písničku, kterou sama vymyslela a která parodovala hymnu našeho útulku. Bezmocně jsem klesla na židli a dívala se, jak zpívá, krmí vyučovací stroj a zvedá obočí, jako by chtěla říct: Děje se snad něco, Theodoro?
Nebo při tom víkendu, který jsme strávili v Comiss Majoru, kde jsme stáli na horském hřebenu a poprvé v životě viděli sníh. Nebo jak
uličnicky napodobovala jednoho nudného profesora, kterého jsme měli na druhém stupni-
Octavia byla společensky vždycky na vyšší úrovni než já. To ona mě naučila, jak si mám objednávat v barech a v pozdních večerech zaváděla konverzaci s cizinci a ta se pak měnila v dlouhé slavnosti písní a filozofické rozmluvy, které končily až po východu slunce. Ne, že bychom si mohli příliš často takhle popustit uzdu, jen během prázdnin, které byly velmi vzácné. Ale tehdy jsem se jí mohla držet za sukně, sama příliš ostýchavá na to, abych se mohla postavit na vlastní nohy.
Každopádně jsem zavolala Kylle, když jsem dostala vzkaz, tohle všechno jsem jí řekla, a požádala jsem jí, aby mi poradila, co nejkrásnějšího a nejlepšího v Hlavním městě bych Tavii měla ukázat. "To, co by pravděpodobně neměla příležitost vidět sama," dodala jsem. Víc není třeba Kylle říkat - taje víc než ochotná naplánovat společenskou událost třeba pro tisíc lidí.
"Oběd v Lucernových zahradách," řekla. - "Přestaň s tím, Šez! Což abys dala zase všechny ty stránky pěkně dohromady, ano? Jsi hodná holčička. - A je tak krásný den, což takhle potom procházka v Imperiál-ním parku? Mají tam skvělá bezpečnostní opatření a já bych mohla vzít s sebou Šez a vypadnout z domova."
"Ach," řekla jsem zaskočená, neuvědomila jsem si, že chce jít se mnou. Teď jsem si nejasně vzpomínala, že jsem ji chtěla pozvat tehdy při svém prvním pokusu o setkání s Tavií, ale že Tavia také mluvila o tom, že s sebou někoho přivede. "Víš jistě, že se nebudeš nudit?" zeptala jsem se jí. "Nejspíš budeme donekonečna básnit o starých časech."
"Drahoušku, kdybys věděla, co to je, být tady dva týdny uvězněná s Šez - ne! Polož to!" Kylla zmizela z obrazovky. Za okamžik se vrátila a utírala si čelo. "Ne, Theo, myslím, že vyrazit si jedno odpoledne je báječný nápad. Najmi pro nás na dnešek vůz a vyzvedni mě tu. Seženu nějaký provaz, abych mohla Šez svázat ruce."
To poslední myslela nejspíš žertem. Alespoň doufám.
A tak jsem najala vůz a nařídila řidiči, aby nejdřív zastavil u Shik-ronů. Tavia pravila, abych se nenamáhala s jejím vyzvedáváním, že na nás počká v Lucernových zahradách.
Kylla byla samozřejmě ohromně elegantně ustrojená a její dcera měla na sobě bohaté šaty ze zeleného hedvábí s květinovým vzorem a na malých buclatých zápěstích stříbrné náramky. Zvonily, když ji Kylla vysazovala do vozu.
"Tak teď, drahoušku," pravila Kylla. když usadila Šez na sedadlo proti směru jízdy (její oblíbené místo), "mi pověz ještě něco o své přítelkyni. Víš, nikdy nemluvíš o Pyrene."
Váhala jsem. "Myslím, že moc ne. Abych ti pravdu řekla, nějak jsem se tam nehodila. Nenáviděla jsem to tam, alespoň většinou. Není to nijak zvlášť zajímavé téma."
"Copak jsi nezažila vůbec nic dobrého, než ses přestěhovala na Athénu?"
"Samozřejmě, byla tu Tavia. Ona a já proti celému světu. No, a víš, léta jsem si neuvědomovala, že to bylo vlastně na Pyrene, kde jsem začala studovat starověké mýty a legendy. Jenom jsem to tenkrát nepovažovala za studium, ale za jakousi hru. Víš, tam se na takovou věc dívají opravdu s nelibostí a nepodporují žádnou volbu povolání, která nemá zřetelně praktické zaměření.
Najeli jsme na hrbol na silnici a Šez vykřikla. Obě jsme se na ni starostlivě podívaly, ale vypadalo to, že má z toho radost. "Ještě!" křičela. "Udělej to ještě jednou!"
"Teď to nemůžeme udělat, miláčku," řekla Kylla. "Zkusíme to zase na zpáteční cestě. - Což není moc pravděpodobné," dodala potichu směrem ke mně. Jestli půjdeme do Imperiálního parku, budeme se vracet domů úplně jiným směrem, kde jsou lépe dlážděné silnice.
Zastavili jsme před Lucernovými zahradami, a protože byl náš řidič oblečený v livreji nejlepší agentury ve městě, okamžitě nás s poklonami uvedli dovnitř. Tavia měla stůl v rohu. Uviděla jsem její blonďatou hlavu přes řadu bronzových lodí, které lemovaly římsu mezi jednotlivými částmi podniku. Než jsem stačila podlehnout prvnímu impulzu popadnout ji, obejmout a vydávat nějaké pitomé neartikulované zvuky, vstoupil mezi nás majordomus a nabídl nám lepší stůl u pódia. "Díky, to je skvělé," řekla jsem mu. Bylo to tak zvláštní, hluboce dojímavé a potěšitelné spatřit tu starší ženu s tváří Tavie.
"Za hodinu bude představení," vysvětlil majordomus.
"To je laskavé, že nám to nabízíte, ale-"
Kylla mě přerušila:
"To není špatný nápad. Tam bude mít Šez víc možnosti pohybu. Tady bychom byly přímo u zdi-"
Bezmocně jsem se usmála na Tavii a zamávala. Oplatila mi to. Spik-lenci, kteří přerušili naše první setkání, prosadili svou a tak jsme byly všechny uvedeny ke stolu u kruhového pódia.
Posadily jsme se a já jsem stiskla Tavii ruku. "Zdá se, že už jsou to celá desetiletí!"

"Už je to prakticky deset let," odpověděla. Měla na sobě velmi konzervativní šmolkově modrý pyrenský kostým, s odměřeným bílým pruhem uprostřed. Napadlo mě, že se také mohla trochu přizpůsobit zdejším poměrům. Je tak zábavné oblékat se do hedvábí a vůbec a doma jí nikdy nedovolí nosit na sobě něco takového. Zmíním se o tom později.
Představila jsem Kyllu a Šez, a ačkoliv jsem si myslela, že se hned vrhneme po hlavě do minulosti, mluvily jsme poněkud nezaujatě o tom, co Tavia viděla a dělala na Ivory. Měla jsem pocit, jako by mezi mnou a mou přítelkyní byla nějaká propast, ale možná jsem si to jen namlouvala. Rozhodně to však způsobilo, že jsem se cítila nemotornější a bylo obtížnější vklouznout do přátelského klábosení. Zatímco jsme mluvily, Šez se potulovala kolem ozdobné fontány stranou pódia. (To nebylo pro mne nic nového. Používaly jsme s Kyllou posunky, abychom se ujistily, že ji vždycky jedna má v dohledu.) Všimla jsem si, že Taviiny oči sledují Šez s nelibostí.
"Jak se jí vede?" zeptala se Kylla a šťourala se v grilovaném sambi-tovi.
"Leží na břiše na okraji fontány a loví kembity," hlásila jsem.
"Absolutně nechápu, proč lidi házejí mince do fontán všude, kam se jen hnou," řekla Kylla. "Máš pro to nějaké vysvětlení, Octavie?"
"Ne, bohužel ne." Tavia se rozhodně nezúčastnila téhle společenské debaty. Co se to děje? Ale úzkostlivě zdvořilá Kylla konverzaci udržovala, Bůh jí žehnej.
"Měla by tu vůbec být?" zeptala se Tavia jednu chvíli, kdy se hovor zase stočil na Šez. V jejím tónu stále přetrvávala nelibost.
Kylla se dala do smíchu. "Přesně tohle jsem si myslela, než se mi narodila Šez!" Kylla to zřejmě pochopila špatně, napadlo mě. Octavia mluvila z hlediska občanky planety Pyrene, zvyklé na systém výchovných institucí, kde dospělí nikdy nevidí děti v běhu každodenního života. "Ale její chůva bohužel odjela na venkov, a tak nám nezbývá, než nést to břemeno."
Mluvily jsme o spoustě věcí. Tavia řekla, že ji přeložili ze zemědělského strojírenství do výrobní kontroly. A měla jsem čím dál víc pocit, že se věci nevyvíjejí tak, jak mají. S nelibostí pohlížela na konvici s tahem, kterou přinesli k našemu stolu, a odmítla šálek způsobem, který nemohu nazvat jinak než strohý. V jejím hlase zněl skoro nepřátelský tón, ale pořád jsem si ještě myslela, že se mi to jen zdá. A kromě toho, měla bych jí popřát trochu oddechu - po tolika letech se musí nutně objevit rozpačité momenty. A na Ivory se zřejmě necítí moc ve své kůži.
Bude se cítit lip v parku, napadlo mě. Je to nesmírně krásné místo. A tak jsem navrhla, že zkrátíme oběd a zajedeme do části Imperiálního parku, která leží u řeky a je přístupná veřejnosti.
Kylla zvládala dítě metodou úplatků. "Šez!" zavolala na svoji neposednou dcerku. "Šez, chceš se znovu svézt v kočáře ? "
Šez okamžitě přicupitala. Když jsme dorazili do parku, vběhla pod sochu Lina mladšího, ale tam ji hned lapil příslušník Bezpečnostní služby parku v imperiální uniformě, zvedl ji do výšky, zasmál se, snesl ji zase dolů a řekl: "Počkej na chůvu, drahoušku! Ach-" Když uviděl Kyllu a celou naši společnost, zarazil se. "Chci říct matku. Promiňte, milostivá paní."
Kylla mu uštědřila svůj speciální úsměv a upřímné 'děkuji vám'. Dokáže vždycky udělat skvělý dojem, pomyslela jsem si se závistí, které jsem se naprosto nedokázala ubránit, a byl div, že nebyla ještě trpčí. Vlastně jsem se tu procházela mezi dvěma lidmi, od nichž jsem se postupně pokoušela naučit společenskému šarmu. Cítila jsem se tak trochu jako chudá příbuzná.
I na podzim je v Hlavním městě největší horko odpoledne. "Pojďme blíž k řece," navrhla Kylla. A tak jsme odbočily doleva a vyšly na první z devíti zelených teras, které vedou dolů k vodě.
"Šez," zavolala Kylla. "Chceš jít na pohyblivé schody?" A Šez zahodila kytky, které trhala, a běžela za námi.
Eskalátory jsou na Ivory považovány za hloupý vynález, a proto toužili instalovat je v Imperiálním parku. Jako stříbrná řada drahých hraček spojovaly travnaté terasy odshora až dolů. Jely jsme pořád níž a níž, až jsme se octly na předposlední úrovni a mohly očima sledovat cestu, která pod námi vedla proti proudu řeky. Za vodou se tyčila věž Hvězdného paláce.
Kylla zhluboka vdechla západní vítr a šťastně si vzdychla. Ukázala na Hvězdnou věž. "Musíš přitom myslet na Petevův monolog, že?"
Zasmála jsem se, když jsem si vzpomněla, že mi ho naposledy recitoval Des Helani na větrné pláni na zpáteční cestě z Deathwellu. "Tato noc nocí," zarecitovala jsem na znamení souhlasu. Není možné, aby člověk ten monolog neznal, každá divadelní společnost na celé planetě má svoji verzi a zdá se, že se jeho verše vloudily úplně do všeho - i poslední žeb-
rák na tržišti dokáže celou čtvrthodinu recitovat Peteva se svázanýma rukama, stoje na jedné noze.
Obrátila jsem se k Octavii. "Mluvíme o scéně ze slavné hry," vysvětlila jsem. "Tamhleto je věž, kde se to v minulosti skutečně odehrálo. Tedy ne ten monolog - chci říct, že je to ta věž, kde Petev opravdu strávil noc, kdy se rozhodl zabít Imperátora. V předminulé dynastii, myslím."
Kylla se usmívala a sledovala očima Šez, která prozkoumávala pruh modrých květin, lemujících cestu. "To je jeden z tvých oblíbených, že, Theo? Což abys nám kousek zarecitovala - Octavia to pravděpodobně ještě neslyšela a je to velmi dramatický příběh."
" Jé! To byste měly slyšet recitovat mého přítele Dese. Ten by to uměl přednést."
"No, tak nám řekni jen pár veršů. Tu část, kde si vzpomíná, jak navštěvoval Palác, když byl ještě dítě - to je prostřední část," vysvětlila Tavii, "já si to pořád pletu."
Je to pravděpodobně nejkrásnější báseň, kterou Ivory vytvořila (bohužel to málo, co zde uvádím, je v překladu), a tak jsem se usmála, narovnala a začala: "Tuto noc, přátelé, tuto noc, kdy osvětlené lodi z Anemee už nikdy nedorazí do svých přístavišť na jezeře vznešených duší-"

Jak jsem mluvila (nedokázala jsem deklamovat jako Des, ale on se stejně přitom zčásti vysmíval sám sobě), uviděla jsem, že Šez opustila záhon modrých květin a dala se do průzkumu něčeho nového.
Abyste rozuměli, eskalátory v Imperiálním parku protínají terasy téměř geometricky. Najednou se objeví díra v zemi a tumáš. Ústí každého eskalátoru má po stranách tvrdé, průhledné obložení, aby někdo nespadl dovnitř, obložení, které je spojené s průhlednými deskami na vnější stěně každé terasy.
V rozích naproti vchodu jsou na každé straně zlaté sloupky, vedle malý prostor a pak začínají tabule, které jsou součástí obložení.
Šez se dala do prozkoumávání otvoru mezi sloupkem zábradlí a obložením. Ale ten otvor byl přece velmi malý. Musel být, byl by to totiž pořádný pád na spodní terasu.
Viděla jsem, že Kylla ještě pořád hledí přes řeku.
"Zlatá rána nejranějšího dětství, chráněná lstí a ptačí píseň v zahradách mé sestry- "
Přerušila jsem recitaci. "Nemůže tím propadnout, že ne?"
Kylla se otočila, zahlédla Šez a zaúpěla. Vyrazila jako střela, až za ní vlály šaty, právě ve chvíli, kdy Šez prostrčila štěrbinou jednu ruku a jednu nohu.
Kylla ji vytáhla, popadla za ramena a divoce vykřikla: "Nikdy, nikdy, nikdy si nehraj u schodů! Nikdy!" Dotáhla dcerku zpátky k nám, položila si ruku na srdce a řekla: "Není nad to rozpumpovat si trochu adrenalin."
Zdálo se, že Šez už na ten incident zapomněla. S vykulenýma očima se dívala na soustavu dětských her (navrženou řadou imperiálních architektů), která se tyčila jako miniaturní Ráj kousek dál na terase. "Můžu jít na stromovou klouzačku?"
Kylla se na mne podívala a obrátila oči v sloup. "Raději s ní půjdu, aby se na chvíli zabavila. Vy dvě si aspoň můžete promluvit."
Také jsem myslela, že bychom měly. Moje dvě vyfintěné přítelkyně poodešly kousek dál po terase a já jsem pohlédla na tu zbývající, v šmolkově modrém kostýmu. "No tak," začala jsem neobratně. Měla jsem dojem, že atmosféra není zrovna příznivá pro pokračování v recitaci. "Zbytek básně necháme být. Ale stejně, Tavie, je opravdu nesmírně krásná, měla by sis sehnat jeden výtisk." Doufala jsem, že to nezní jako tlachání. "Ten úplně poslední kuplet je nejkrásnější věc, jakou jsem kdy slyšela - 'Když písek pokryl vše, co jsme vystavěli, stále ještě-'"
"Nech toho!"
"Co? " Zírala jsem na ni, vyvedená z míry. Její tvář byla rudá zlostí.
"Prostě toho nech! Pořád se musíš předvádět, přesně jako za starých časů! Ty ses nezměnila ani trochu, Theodoro."
"Co?" opakovala jsem hloupě.
"No a co má být, že jsi přečetla spousty starých pověstí! Koho to zajímá? Pořád se je učíš nazpaměť a vždycky s nimi vyrukuješ a vytahuješ se!"
Cítila jsem, že rudnu. "Ale já jsem se to neučila nazpaměť, je to slavná ba-"
"Snažíš se, abych se cítila trapně, protože neznám tvoje 'slavné' básničky! Vždycky chceš na sebe upoutat pozornost!",
Měla jsem pocit, jako bych šlápla ne na neexistující schod, ale spíš útes. Točila se mi hlava. Copak Tavia úplně zapomněla na naši minulost?
To ona měla společenské úspěchy! Já jsem se jí jen držela za sukně. Skutečnost se obrátila vzhůru nohama.
Nedokázala jsem ze sebe vypravit ani slovo. Tavia využila mé nedobrovolné mlčenlivosti k dalšímu útoku: "Víš, vždycky ses cpala dopředu. Věděla jsem, že moc neschvaluješ moji snahu získat nové přátele, ale alespoň jsi mohla-"
Konečně jsem našla řeč a vybuchla: "Ale vždyť já jsem tě vždycky obdivovala za to, jak se umíš seznamovat s lidmi! Vzpomínáš si na tu noc v Comiss Majoru, v baru, když jsi řekla tomu lyžaři: 'Ne, mně se strašně líbí, když se muži opijí a vykřikují hlouposti' ? " Ten lyžař se pak kolem ní točil celé tři dny našeho pobytu. Tu noc byla ve výjimečné formě.
"To jsem neřekla. To bych nikdy neřekla."
Zamrkala jsem, neschopná vymyslet na takové zapírání nějakou od-pověď. "Ale Tavie, vždyť jsme spolu užily spoustu legrace-"
"Já jsem ani nechtěla do Comiss Majoru jet! To byl tvůj nápad, tys vždycky chtěla, abych dělala to, co chceš ty! Jako dneska, tenhle stupidní park! Věděla jsem, že ses nezměnila. Řekla jsem to Hippolitovi! Co užitečného by sakra mohla Theodora vědět o Ivory? Jenže on je v tom zatraceném bezpečnostním štábu a já v pitomé výrobní kontrole!"
"Já nerozu-"
"Já jsem tě nechtěla vidět, ty pitomá! Má svatá prostoto, jak je tahle ženská egocentrická! Proč myslíš, že jsem nikdy neodpovídala na tvé dopisy? "
"Myslela jsem - myslela jsem, že když jsem se přestěhovala na Athénu, cenzoři…
"Houby cenzoři! Nenavštívila jsem tě, ani když jsem dostala svoji první zakázku, když jsi byla pořád ještě na Pyrene!"
"Říkala jsi, že nemáš čas-"
"Kdokoli jiný by ode mne dostal vzkaz! Jenom ne Theodora, zázračné dítě, které přečte všechno v knihovně starých tisků a pak se zbaví pyrenského občanství!"
Matně jsem si uvědomovala, že se Kylla, která slyšela zvýšené hlasy, vrátila a stojí tam s očima navrch hlavy a za ruku drží Šez.
"Ale-" Tápavě jsem hledala nějaký záchytný bod. "Vzpomínáš si na tu noc před maturitou, když jsme cpaly mokrý papír do vyučovacích strojů?"
"Tvůj nápad, ne můj! Říkala jsem ti, že se poručníci budou zlobit.
A určitě ti to nezapsali do rejstříku, že ne, rozhodně ne, když jsi odešla na jinou zatracenou planetu!"
Položila jsem si ruku na tvář a vůbec jsem si neuvědomila, že ji tam držím, když už syčela jako smažící se lívanec.

"Myslela jsem - nikdy jsi neřekla-"
"Ale, jen mi neříkej, že tě to překvapuje - celý den do mě rýpáš!"
"Cože dělám?"
"V restauraci jsi objednala salát! Nemysli si, že nevím, co to znamená!"
A po té rozhořčené poznámce se otočila a vyrazila pryč.
Stála jsem tam jako zařezaná. Kylla ke mně váhavě přistoupila.
"Theo, miláčku, jsi v pořádku?"
Neurčitě jsem přikývla.
"Myslím, že bychom tě měli raději odvézt domů," řekla energicky.
Vyšla jsem za ní z parku.
Při zpáteční jízdě byla Šez nezvykle tichá. Kylla zabušila na střechu vozu, vystrčila hlavu a přikázala: "Řidiči, nejdřív odvezeme domů paní Theodoru. Jestli jste nedostal zaplaceno předem, vyrovnám to, až přijedeme k mému domu."
Když jsme dorazili k našemu domu, Kylla řekla: "Jdi domů a nalej si pořádný cloumák, miláčku. Musím odvézt Šez, ale zavolám později."
"Co to znamená, když někdo objedná salát?" zeptala jsem se.
"Myslím, drahoušku, že to znamená, že má hlad. A teď už jdi."
Tak jsem šla a samozřejmě sotva jsem prošla dveřmi, začala jsem prolévat potoky slz.
Za několik hodin přišel domů Ran. Políbil mě na poněkud opuchlou tvář a pravil: "Měla bys odpovídat na vzkazy v Síti. Kylla mi volala do Braece a říkala, že jsi strávila odpoledne s druhou Clintris na'Fli."
Potlačované jsem se zasmála, spíš proto, že bylo od něj roztomilé, že se mě snaží obveselit, a namítla jsem: "Kylla nic takového určitě neřekla."
"No, určitě by to udělala, kdyby znala Clintris." Ve skutečnosti to znělo: "Kdyby to nebyla přítelkyně naší Theo, byla bych řekla hned od začátku, že je to nejnevychovanější a nejnezpůsobnější individuum, jaké jsem kdy viděla. Skutečný tymon, Rane - a nemyslím to tak, jako ty, když tak říkáš Theo."
Drahoušek Kylla. Ranův hlas se samozřejmě jejímu vůbec nepodobal, ale výraz obličeje měl až ďábelsky stejný.
Po hodině chlácholení jsem se z toho dostala natolik, abych si uvědomila, že jsem konečně v pohodě. Když Ran viděl, že jsem se vzpamatovala, řekl: "Víš, Kylla mluví standardním jazykem."
"To jsem nevěděla, ale nepřekvapuje mne to."
"Vylíčila mi toho hodně z tvého rozhovoru s tou pyrenskou ženou. Ta zmínka o Hippolitovi je zajímavá. Neříkala jsi, že se tak jmenoval muž, který vedl projekt na těžbu v Severozápadním sektoru? "
"Ano, Guvernér ho tehdy v Kynoginu představil zástupu lidí - víš, jak jsem tam přivedla ten kradený dobytek. Je to zřejmě tentýž muž. Pyrene je skoupá na přidělování stejných vlastních jmen, proto máme tolik různých."
"Jestli je opravdu členem bezpečnostního sboru, napovídá to hodně o jeho přítomnosti v Sektoru. Báchorka o dolování byla dost nepřesvědčivá, ale posloužila k tomu, aby vyburcovala lidi z klidu. A vyvinula nátlak na zbojníky, na který byli zase oni nuceni reagovat. Člověk by skoro řekl, že jejich cílem bylo vyvolat v Sektoru další rebelii."
"Ale ovšem, to bylo jasné hned, jak to řekla." Popotáhla jsem, pořád jsem se ještě nezbavila hloupých záchvatů pláče.
"Vážně?" zeptal se Ran překvapeně.
"Ano, a byli to nejspíš pyrenští agenti, kteří tak trošku pomohli Sterethovi sabotovat dodávky tahu tam, kde jeho možnosti nestačily. Vždycky se mi zdálo, že je některými zprávami překvapený."
"Tak tobě to bylo jasné hned, jak tvoje přítelkyně promluvila? A mně jsi nic neřekla?"
"Sakra, byla jsem rozčilená!" Znovu jsem popotáhla. Bylo zřejmé, že zradě přítelkyně nepřikládá stejný význam jako vzpouře podporované cizinci. Ovšem, nebyla to jeho přítelkyně... a ještě jediná přítelkyně z dětství.
Povzdychl si. "Moje předrahá ženo."
Až do té chvíle stál. Teď mě stáhl na divan vedle sebe. "Co budeme s tou informací dělat? "
Vzpomínala jsem na den v Comiss Majoru, kdy Tavia zvedla ruce, aby do nich nabrala sníh. Opravdu mě nesnášela už tehdy?
Ran mě zatahal za šaty. "Co budeme s tou informací dělat? Určitě s tím nepůjdeme za někým z Imperiální vlády." Nikdo na Ivory nechce mít nic společného s Imperiální vládou, když to není nutné a když už s ní musí mít co do činění, pak dláždí cestu úplatky. A konkrétní úředník, na kterého bychom se obrátili, by ani o to nemusel mít nutně zájem -bylo o nich všeobecně známo, že je to sobecká cháska.
"Pořád ještě mám kontakty na Athénskou zpravodajskou službu. Kdybych v nich vzbudila dojem, že Pyrene tu získává přílišnou moc, možná by něco udělali, aby jim v tom zabránili... Ale možná taky ne. Opravdu nemám tušení, o co jim jde. A dneska se rozhodně necítím na to, abych předvídala, co kdo udělá."
Políbil mě na čelo. "Jen klid, nevedeš si zase tak špatně."
"Stejně mě Athénská zpravodajská služba zklamala. Přemýšlela jsem o tom, že s nimi přeruším spojení."
"Hm, tak to nám mnoho alternativ nezbývá. Ale já nemohu říct, že jsem nadšením bez sebe, když mám nechat bandu cizích barbarů, aby si dělala na mé planetě, co chce." Odmlčel se. "Ale jednoho imperiálního ministra přece známe. Mohli bychom to říct Sterethovi."
Zvedla jsem hlavu z jeho ramene a podívala se mu do očí.
Vrátil mi rozpačitý pohled. "No, víš, přece jsme byli v původní bandě."
"Pan Ministr spí. Budete muset přijít ráno."
Stáli jsme na schodech Sterethovy vily, kam nás přes obrovskou zahradu doprovodili dva svalnatí imperiální chlapíci s pistolemi. Na to, že byl podzim, byla teplá noc a vzduch provoněný.
"Mohli byste, prosím, informovat pana Ministra, že je tu Sokol a Tymon?"

Dveřník si prohlédl naše šaty a klenoty. "...Sokol," řekl, jako by přemýšlel, jestli se nejedná o kanadský žertík.
"A Tymon," dodala jsem.
"V naléhavé záležitosti, která nesnese odklad." Tuhle téměř rituální větu používali v Hlavním městě důležití lidé, aby signalizovali jiným důležitým lidem, že s nimi opravdu musí mluvit.
Alespoň jsme znali tu správnou formulaci. Dveřník se uklonil a zmizel.
Oba ozbrojení strážci zůstali. Ran poznamenal: "No, dřív budíval dost často on nás. "
A mohli jsme jen doufat, že ho to příliš nenaštve. Na Ivory byla dávná tradice, že nově jmenovaní vážení ministři zabíjejí staré známé, kteří se
indiskrétně vynořili z jejich minulosti. Myslím však, že jsme oba měli pocit, že Stereth je typ, který nás nejdřív vyslechne, než něco takového udělá. Ale stejně se Ran tvářil zamyšleně, když jsme tam čekali.
Minula dobrá čtvrthodina. V hlavě jsem si neustále promítala, co se ten den odehrálo. Už nikdy nebudu schopná vyslechnout Petevův monolog s tím pocitem slavnostního potěšení. Ty nádherné verše už jsou navždy rozervané a pokažené vzpomínkou na to slunečné odpoledne u řeky. Jak jsem se mohla tak mýlit?
"Výrobní kontrola," mumlala jsem si.
"Cože?" zeptal se Ran.
"Když jsem objednala salát, myslela si možná, že si z ní dělám legraci, protože ji přeložili k výrobní kontrole."
"Má nejdražší Theodoro, kdybys mohla odpoutat svou mysl od té šílené osoby, se kterou ses dnes odpoledne setkala, a mohla se vrátit k naší záležitosti- "
Měl pravdu a já jsem s tou zmínkou o salátu byla stejně vedle. A bohové vědí, že jsem se totálně mýlila i ve všem ostatním, co se týkalo Octavie.
Dveřník se vrátil. "Pan Ministr vás přijme. Budete muset počkat chvíli v návštěvní místnosti, než budete mít to potěšení se s ním setkat. Víte, opravdu jste ho probudili."
Návštěvní místnost byl velký obývací pokoj s hedvábnými polštáři a mnoha obrovskými starými olejomalbami, na kterých b.yly politicky přijatelné výjevy z ivorské historie. Svícny zdůrazňovaly obrazy a stěny z vyřezávaného dřeva a kamene. Místnosti nicméně vévodil lustr, poháněný zřejmě energetickými bloky importovanými z Athény, které nepochybně nefungovaly. Na jedné straně místnosti stál čtverhranný zlatý stůl, obklopený polštáři, s držákem na tahovou konev uprostřed. Dveřník nám ukázal ke stolu a pak odešel, aby se vrátil ke svým povinnostem.
Za okamžik vešel Stereth. Měl na sobě modrou a červenou hedvábnou róbu, na vnějších okrajích vyšitou zlatými stehy, a červené plyšové domácí střevíce. Ale nebyla to jediná věc, která mi u něj připadla zvláštní. Měl pečlivě ostříhané vlasy - tedy měl je vždycky pečlivě upravené, úzkostlivě dbal na svůj zevnějšek - ale byl to sestřih, který byl v módě v Hlavním městě. Než k nám došel, vytáhl z náprsní kapsy svrchní róby obyčejné brýle a starým známým gestem si je upevnil za uši. Usmála jsem se.
"Tymon!" Nejdřív zachytil můj pohled. "A Sokol. Jsem rád, že jste
živi a zdrávi. Poručil jsem přinést tah a víno, hned to tu bude. Prosím, posaďte se."
Sedli jsme si a on pokračoval. "Budete muset odpustit Cantry, byla příliš ospalá. Mám vás od ní pozdravovat." Byla bych ráda věděla, jestli vzal Cantry s sebou, a tady byla odpověď. Ačkoli jsem si v jednom šíleném okamžiku pomyslela, že jsme ve skutečnosti Cantry neviděli. Pokračoval: "A co vy dva? Mohu si dovolit gratulovat...?"
Formuloval to diskrétně, tak jak je to u těchto věcí běžné.
"Ano," odpověděl Ran, který si už na to zvykl. "Absolvovali jsme čtyřčtvrteční noc."
"Skvělé! Víte, vždycky jsem si myslel, že z vás dvou bude bezvadný pár, zvlášť poté, co Tymon tak strašně dotírala kvůli tvému uvěznění."
Upjatě jsem se usmála.
Pokračoval: "Nemyslím ovšem klasické spojení. Samozřejmě ne ten obřad, který zorganizuje rodina-"
To neznáš Ranovu rodinu, pomyslela jsem si.
„-ale když vás vidím oba v akci, musím přiznat, že to funguje."
Zdálo se, že i jako starý manželský pár jsme vešli zadním vchodem.
Ran řekl: "To je od tebe zdvořilé, že jsi nás přijal."
"No, věděl jsem, že taková neočekávaná návštěva musí být pro vás důležitá. A koneckonců, tradice říká, že nově koupení zbojníci mají tendenci zabíjet své dřívější spojence." Usmál se a já věděla, že nás jen tak napíná. Uklidnila jsem se.
"Nijak zvlášť se nenamáháš distancovat se od minulosti," zdůraznil Ran. "Ministr Tar'krim? Jsi první člověk, kterého znám, co si nechal svoje zbojnické jméno."
Ospale vyhlížející stařec se vbelhal dovnitř s tácem. Stereth se rychle zvedl, převzal ho a nalil nám všem do šálků tah. Neodmítli jsme. Jednak ze zdvořilosti, za druhé jsme nepředpokládali, že by nás chtěl otrávit. Stereth řekl: "Ano, zdálo se mi, že je to nejlepší metoda. Ti členové Imperiální vlády, kteří pocházejí z Šesti rodin, ve mně budou stejně vždycky vidět zbojníka. Ale tím, že nepřijmu nové jméno, mě alespoň nebudou považovat za kariéristu. Dávám přednost tomu, abych nevypadal jako další zbohatlík, škemrající o přijetí."
"Mohl sis vzít zpátky staré jméno," poznamenal Ran.
"Ne, nemohl," odpověděl krátce a tím to skončilo.
"A kromě toho je tvoje jméno legenda, tak proč ho měnit?" připojila jsem.
Opět se usmál. "U některých lidí, s kterými přijdu do styku, mi to dodává určitou prestiž. A ostatní se mají přede mnou na pozoru."
Chvilku jsme se bavili o obrazech na stěnách, než jsme všichni dopili tah. Pak nám Stereth nalil víno a zeptal se: "Mohu vám být v něčem nápomocný? "

"Tymon to vysvětlí nejlíp," odpověděl Ran.
A tak jsem mu řekla všechno, co jsem slyšela a naznačila, co jsem se pouze domýšlela. Poslouchal. Když jsem skončila, zeptal se: "A proč myslíte, že mě budou zajímat nějaké pyrenské projekty a pár podplacených úředníků? "
Ran odpověděl: "Především nevěřím, že by nový Ministr pro záležitosti provincií nezasáhl, dokud sám nevyužije příležitost, aby provincie okradl."
Stereth se rozesmál. Byl to radostný smích, nic z toho, co jsem od něj slyšela v Sektoru. "To mě mrzí, že Cantry zůstala v posteli. Dobrá, přátelé, víc není třeba dodávat. Podívám se na to. Stačí?"
Ran přikývl. Tím byla ta bezodkladná záležitost vyřízena, a tak jsem postavila sklenici na stůl a řekla: "Pokouším se zjistit, co se stalo s některými členy bandy. Víš o tom něco? "
Urovnal si hedvábnou róbu. "Řekni kdo a já ti řeknu, co vím."
A to také udělal. Z Gratetha je farmář a zůstal v Severozápadním sektoru. Des se zmiňoval o možném angažmá u velké divadelní společnosti, ale z toho sešlo a jeho současný pobyt je tajemstvím. "Alespoň ho nesebrali a nezmlátili za pokus fixlovat dostihy, jak zjišťuji."
"A co Sembet Triol? Tu noc nebyl v pevnosti-"
"Ne." Stereth si kousal ret. "Byl omilostněný, ale jeho vznešená rodina ho odmítla přijmout zpátky."
"Ale předpokládá se, že imperiální dekret zahladí minulost-"
"Sakriové jsou ještě starší rodina než Mellevilové." Imperátorovo jméno bylo Mellevil. Nevěděla jsem, že Sembet Triol je Sakri. Tak se jmenoval náš klient, jestli si vzpomínáte - ačkoliv myslím, že by na věci nic neměnilo, kdybychom věděli o tom spojení. Sakriové jsou velká rodina.
"A kde tedy je?"
"Nevím. Nechal svůj krátký meč v Justičním paláci, vzal si váček s odměnou a řekl mi, že se vydá na západ. Nevím kam. Myslím, že se to nikdy nedozvíme."
Nikdy se to nedozvíme. Taková závěrečná fráze. Na Ivory se říká: Penathi so mai- "vítr, který slyšíme v koruně stromu, nikdy neuvi-
díme." Znamená to nech to být. Jako ishin nďtelleth, ivorské heslo, podle kterého jsem nedokázala žít.
Kde je ale stavba povídky? Kde je začátek, prostředek a konec? Všechny ty povídky a mýty mě nikdy zcela nepřipravily na skutečnost, že prostě existují věci, které se nikdy nedozvíme. Jaké písně zpívaly Sirény nebo jaké jméno užíval Achilles, když se ukryl mezi ženami. Kam odešel Sembet Triol a co se z něj stane a proč magie funguje u některých lidí a u jiných ne a kdy přesně mě Tavia začala nenávidět.
"Kolik dělá ta odměna?" zeptal se Ran.
"Zařídil jsem, že každý člen původní bandy a každý, kdo byl tu noc v pevnosti, dostane pět set tabalů ve zlatě."
A pro nás žádné zlato? Mrkla jsem na Rana, v jehož pohledu se zračilo: Nepokoušejme osud. Zeptal se Steretha: "A co ostatní?"
Stereth pokrčil rameny. "Všichni dostali milost."
"Ale žádné peníze. Někteří z nich skončí zase jako zbojníci."
"Nakonec nás bylo víc než čtyři sta," řekl Stereth rozumně. "Vláda nemohla každého individuálně předvolat k soudu a vyplatit. Kdybych na tom trval, nikdy by nevzali moje vyjednávání vážně."
"A domáhal ses toho vůbec?" zeptala jsem se.
Sáhl po misce kinutu z blízkého stojanu a podal mi ji. "Takový je život. Jsou na tom lip, než když mě potkali, ne?"
To byla sice pravda, ale poněkud skličující.
Stereth se teď upřeně díval na Rana. "Doufám, že vám to pomohlo. Snad pro mne budeš v budoucnu moci udělat nějakou službu ty, milostivý pane Cormallone."
Ran zbledl a odpověděl: "Vždycky dychtím po tom, abych mohl posloužit příteli." Neutrální zevšeobecnění.
"Jako Ministr pro záležitosti provincií vždycky hledám nové talenty. Theodora - myslím Tymon - je rovněž vítaná."
Ministr pro záležitosti provincií. Poprvé jsem si pod tím názvem něco představila. Imperátor mu to místo opravdu dal rád, protože ho nikdo nechtěl. Jednak to představovalo skutečnou práci. A pak, a to bylo to hlavní, to znamenalo zabývat se provinciemi... což bylo z pohledu Šesti rodin o málo lepší, než zabývat se kupkou hnoje. Převážná většina dodávek potravin, tahu, zbraní a vojenského personálu přicházela z provincií, ale kdybyste poslouchali zprávy z Hlavního města, určitě byste si to nemysleli. Byli to lidé soustředění jen sami na sebe a všichni šikovní venkovští mládenci, kteří byli k něčemu, poslouchali v bezesných nocích
Síť a toužili utéci do Hlavního města a udělat štěstí. Zatímco kdyby jednoduše všichni zůstali doma a organizovali, nic by je nedokázalo zadržet.
Stereth byl člověk, který měl zkušenosti z provincií. Tohle ho určitě také napadlo. Možná blouznim, ale náhle se mi zdálo, že jediné, co provincie potřebují, je někdo, kdo má představu, jak získávat spojence a koordinovat je, a Stereth že je jediný, kdo to může udělat. Nebo si dát při tom pokusu useknout hlavu.
Zajímalo by mne sledovat jeho kariéru - z dálky.
Ran, jak jsem viděla, zdvořile uvažoval o Sterethově nabídce. Setkala jsem se s jeho očima na druhé straně stolu a ústy naznačila "Varuj se výšek."
Otočil se k Sterethovi s chladně zdvořilým úsměvem. "Nechci tě zklamat, ale záležitosti mého Domu mi zabírají hodně času...."
Stereth udělal gesto, kterým nás propouštěl. "Už na to nemyslete! To byl jen takový nápad." Sáhl na jiný podstavec, na němž stála miska s kandovaným ovocem. "Vezmeš si kousek?"
Ran váhal skoro příliš dlouho, a pak si jeden vzal.
Dveře návštěvní místnosti se za námi zavřely a já jsem se zhluboka nadechla. "To je prima, že jsme naživu, vid?"

Mluvila jsem standardním jazykem, protože byl s námi dveřník.
Ran řekl: "Dal si záležet na tom, aby použil obě naše jména. Rád bych věděl, co bude chtít za to, že pomlčí o krátké kapitole našeho života."
Došli jsme do vestibulu, kde byly otevřené dveře do zahrady. Za jedněmi jsem spatřila hlavu stráže. "Počkejte tu chvilku, prosím," požádal nás dveřník roztřeseným hlasem. "Váš doprovod tu bude hned." A odklopýtal kousek dál a posadil se na stoličku u zdi.
"Ať je to cokoli, budeme si s tím dělat starosti až pak," řekla jsem. V té chvíli se zdálo, že nic nemůže být tak těžké pod strakatým svitem hvězd, dopadajícím šikmo na zem, uprostřed vůně, kterou vydávaly růže. Vdechla jsem ji a noční vítr.
"Když se člověk vyhne smrti, mívá to tyhle účinky," pravil Ran přízemně a sedl si na lavici.
Sedla jsem si vedle něj a přemítala o kultuře, která se specializuje na podplácení nebo získávání nepřátel. Ale vždycky to nefunguje, že ne? Podívejte se na Peteva a Copalise v Smrti Imperátora.
"Rane, mám jeden dotaz."
Vzdychl. "Ne, já nevím, co znamená ta narážka na salát, Theodoro. Nikdo to neví. Jdeme rovnou domů a trochu se vyspíme."
"Ale to mě ani nenapadlo!"
"Tak promiň. Co to tedy bylo? "
Měla bych vám říct, pro případ, že by vám to začínalo jít na nervy jako mně, že jsme nikdy nepřišli na to, co ta zmínka o salátu znamená. Za několik týdnů jsem sebrala odvahu, zavolala Octavii a zeptala se jí, protože jsem měla dojem, že jestli odletí z planety dřív, než to zjistím, bude mě to pronásledovat až do smrti. Mluvily jsme spolu krátce na Síti a ještě pořád se mi vybavuje vytřeštěný, zlostný pohled, když jsem se jí zeptala, jestli to má něco společného s jejím přeložením do výrobní kontroly. "Ne, nemá, Theodoro. Ty víš, co to znamená." Měla jsem z toho dojem, že považuje za neuvěřitelnou drzost, když předstírám nevědomost. Potom řekla: "Nevěřím ti," a vypnula monitor. Takže nejen, že nic nevím, ale vyvrátilo to i moji teorii, že měla tehdy špatnou náladu.
Mimochodem, celá epizoda pyrenské účasti na vyvolání vzpoury přešla ve zkratce do cormallonského folklóru jako "salátový incident".)
Ale Ranová připomínka mě vrátila na chviličku zpátky do toho odpoledne a napadlo mě, že jsem možná pokazila výlet chudince Šez, která neměla ani ponětí, co se děje. Vzpomněla jsem si, jak byla zticha až do chvíle, kdy jí Kylla řekla, aby se rozloučila s tetou Theod-
"Můj bože!"
"Co je? " zeptal se Ran a prudce se rozhlédl.
"Vždyť se ze mne stala jedna z cormallonských tet!"
Rozesmál se. Za chvíli řekl: "Příště vyšli signál, abych mohl sledovat tvé myšlenkové pochody."
"Tady jsou," zvolal náhle starý dveřník, když se u vchodu objevili dva ozbrojení Imperiálové, kteří nás předtím dovedli dovnitř.
"Prosím následujte nás, milostivý pane a paní," požádal jeden a my jsme tak z opatrnosti bez váhání učinili. S těmi si není co zahrávat.
A tak jsme opustili Sterethův malý palác a šli za nimi pod hvězdami po cestách, dlážděných oblázky, až k bráně. Po obou stranách stříkaly fontány. A já jsem myslela na cestu autem z Tuvinu, celé to dlouhé, únavné putování a na to, jak jsem se vzbudila z krátkého spánku a vyhlédla vpravo na dobře zavlažovaná pole u řeky. Pomalu padal soumrak a slunce nízko na obloze vrhalo dlouhé, rozkošné stíny na šťavnatou trávu. Stál na ní bílý dům s dřevěnými pilíři. Jižně od něj se táhl široký pruh
trávníku, lemovaný po stranách ořechovníky, které se skláněly k řece. A uprostřed toho moře strakaté trávy stála sama malá holčička, která kroužila ručkama, jako by dirigovala velký neviditelný orchestr. Byla tím tak zaujatá, že si ani nevšimla, že jedeme kolem.
Co jí běželo hlavou? Byl ten muž, který vyšel na verandu bílého domu a upřeně se díval k severu a k jihu, jako by po něčem pátral, její otec? Samozřejmě jsem ji už nikdy nespatřila a myslím, že není ani důvod, abych se ještě někdy vrátila na Tuvinskou silnici. A pomyslela jsem na všechny ty náznaky, všechny záblesky vzplanuvší na řece a všechny příběhy, jejichž konce nebudeme nikdy znát.